

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

Return to VIRGIN RIVER

NETFLIX
A NETFLIX
ORIGINAL SERIES

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ROBYN
CARR

Return to
VIRGIN RIVER

#1 New York Times çoksatan yazarı Robyn Carr, yeni başlangıçlar, yeni arkadaşlar ve Noel'in büyüğü hakkında yepyeni bir hikaye ile sevilen Virgin River kasabasına geri dönüyor.

Kaylee Sloan'ın Güney Kaliforniya'daki evi, onu büyüten kadınla ilgili harika anılarla doludur. Ancak bu anılar, annesinin yakın zamandaki ölümünden duyduğu üzüntüyü uzatmaktadır. Başarılı bir yazar olan Kaylee, kendini işine verebilmeyi ummaktadır. Bunun yerine korkunç bir yazar tikanıklığı ve yaklaşan bir son teslim tarihi vardır.

Dikkatini dağıtan şeylerden ve tatil sezonundan kaçmaya kararlı olan Kaylee, Virgin River'da bir kulübe ödünç alır. İzolasyonun yazmasına yardımcı olacağını biliyor ve dağların ve görkemli sekoya ağaçlarının arasından kuzeye doğru ilerlerken hemen ilham gelir. Ta ki alevler içinde kalmış bir binaya varana kadar. Yıkılmış bir halde, sonraki adımlarını planlamak için Jack's Bar'a gider. Yerel içki mekânı kasabanın kalbidir ve eşiği geçtiğinde, ihtiyacı olan bir arkadaşına -ya da bir yabancıya- yardım etmeye fazlasıyla istekli insanlar tarafından kucaklanınca şaşırır.

Kaylee'nin dünyası, hayal bile edemeyeceği şekilde genişliyor. Bir kedi yavrusunu ve ardından yavruları olan bir köpeği kurtardığında, kalbinin Ona ihtiyacı olan hayvanlar. Ve bir de ona nasıl yardım edeceğini çok iyi bilen bir köpek eğitmeni vardır. Tatil yaklaştıkça Kaylee'nin korkusu yerini merak duygusuna bırakır. Çünkü Noel'i geçirmek için Virgin River'dan daha iyi bir yer yoktur.

Robyn Carr'a Övgüler

"Virgin River kitapları o kadar etkileyici ki karakterlerle anında bağ kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını istedim."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Debbie Macomber

"Carr bu büyüleyici seriyle kendini kanıtlamış."

Virgin River serisi hakkında -Library Journal

"Güçlü, moral verici bir hikâye."

-Library Journal, yıldızlı eleştiri, Alameda Adası'ndan Görünüm üzerine

"Keyifli bir plaj okuması."

The Summer That Made Us hakkında -Kirkus Reviews

"Acı verici konuları hafif ve canlandırıcı bir dokunuşla ele alan tatmin edici bir yeniden keşfetme hikâyesi."

The Life She Wants hakkında -Kirkus Reviews

"Kadın dostluklarının gücüne ışık tutan klasik kadın kurguları hâlâ canlı ve iyi durumda."

-Booklist on Dört Arkadaş

"Sonuna kadar okuyucuların peşini bırakmayan, kalpleri fetheden bir kitap."

-Library Journal, yıldızlı eleştiri, What We Find üzerine

Robyn Carr tarafından da

Sullivan's Crossing

THE COUNTRY GUESTHOUSE
EN İYİLERİMİZ
HER AN AİLE
TOPLANTISI
OLABILIR.

Thunder Point

EN ÇILGIN
HAYALLER YENİ
BİR UMUT
BİR DİLEK
EVE DÖNÜŞ SÖZ
KAHRAMAN
OLMA ŞANSI
YENİ GELEN
GEZGIN

Bakire Nehir

BENİM TARZIMDA BİR
NOEL GÜNDOĞUMU
NOKTASI REDWOOD
BEND
SAKLI ZİRVE
NOEL İÇİN BENİ EVE GETİR HASAT
AYI
WILD MAN CREEK
PROMISE CANYON
MOONLIGHT
ROAD ANGEL'S
PEAK
YASAK ŞELALELER
CENNET VADİSİ
TEMPTATION RIDGE
İKİNCİ ŞANS KARTI

BAKIR NEHİR NOELİ WHISPERING
ROCK
SHELTER DAĞI VIRGIN
NEHRİ

Grace Vadisi

VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar

HALF MOON KÖRFEZİNDE GÜNDOĞUMU
ALAMEDA ADASI'NDAN MANZARA
BİZİ BİZ YAPAN YAZ
İSTEDİĞİ HAYAT DÖRT
ARKADAŞ
SONOMA'DA BİR YAZ
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
SWEPT AWAY (eski adıyla RUNAWAY MISTRESS) BLUE
SKIES
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

Robyn Carr'ın yeni romanını yakında MIRA'da bulabilirsiniz.

Robyn Carr

Virgin Nehri'ne Dönüş

Melanie Stark için, sevgiyle ve Cindy Stark Stoeckel'in
anısına.

Robyn Carr, New York Times'ın 1 numaralı ödüllü yazarıdır. de dahil olmak üzere altmıştan fazla romanın çok satan yazarı Four Friends ve The View from Alameda Island gibi övgü toplayan kadın romanlarının yanı sıra Virgin River, Thunder Point ve Sullivan's Crossing serileri de büyük beğeni topladı. Virgin River artık bir Netflix orijinal dizisi. Robyn Las Vegas, Nevada'da yaşıyor.

ROBYNCARR.COM

İçindekiler

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Sonsöz](#)

[Robyn Carr'ın Virgin River setini ziyareti üzerine düşünceleri](#)

[Robyn Carr'ın What We Find kitabından alıntı](#)

KAYLEE SLOAN'ın Newport, California'dan Humboldt County'ye gitmesi üç gün sürmüştü. Bunu bir günde de yapabilirdi ama denemedi bile. Newport'ta bir San Luis Obispo'da yaşayan Michelle ve Bodega Bay'de yaşayan Janette. Evet, onlar onun çok sevdiği arkadaşlarıydı ve küçüklüğünden beri öyleydiler ama aslında rahmetli annesine aittiler. Her biri uzun bir yolculukta hoş bir mola vermekle kalmıyor, aynı zamanda biraz beslenmeye ihtiyacı vardı.

Kaylee yazmak için altı aylık bir kaçış için kuzey dağlarına doğru yola çıkmıştı. Mümkün olduğunca çok eşya toplamış ve eski aile dostlarından Humboldt County'de bir ev kiralamıştı. En yakın kasaba izole edilmiş küçük bir kasabaydı.

Virgin River adında, sadece hayal meyal bildiği bir yerdi. Bu dağ evine daha önce de gitmişti, iki kez annesiyle, iki kez de tek başına. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey vaat etmiyordu. Bir gerilim romanı yazarıydı ve bir kitabının son teslim tarihi yaklaşıyordu. Geçen yıl boyunca yazması yavaş ve zor olmuştu,

Annesinin sağlık durumunun kötüleşmesi sırasında ve ölümünden sonra.

Bodega Körfezi'nden kuzeye doğru ilerledikçe manzara daha da etkileyici hale geliyordu. O da Hatırladım, rahatladım. Kızılağaçlar görkemli, dağlar gür ve yeşil, gökyüzü zengin bir mavi ve okyanus uçsuz bucaksızdı. Kaylee evini Newport Beach'te yaptığı için okyanusa yabancı değildi ama bu ağaçlar! Kocaman ve güçlüydüler.

Virgin River'daki ev annesinin eski arkadaşları Gerald ve Bonnie'ye aitti. Orayı yazlık olarak kullanıyorlardı. otuz yılı aşkın bir süredir ev. Bonnie'ye uzaklaşmanın iyi bir fikir olacağını düşündüğünden bahsettiğinde manzarayı değiştirmek ve belki de sürekli

Bonnie ona evi kullanmayı teklif etti.

Bonnie, "Aile Temmuz ayından sonra oraya gitmeyi bırakacak," dedi. "Sonbaharda kimsenin gideceğinden şüpheliyim. Belki bir

Birkaç çocuk ve aileleri uzun bir hafta sonu için gelmek isteyebilir ama bu da şüpheli."

Kaylee bunu halledebilirdi, sorun değil. Templeton çocuklarına oldukça yakındı. Dördünü de hayatı boyunca tanımıştı. Ve kulübelerinin geniş, davetkâr, sıcak ve rahat olduğunu biliyordu. Deri mobilyalar, yumuşak battaniyeler, çok sayıda dekoratif vurgu yastığı ve büyük bir taş şömineyi çevreleyen derin ve rahat alan halılarıyla doluydu. Veranda da mükemmeldi; sunduğu manzara olağanüstüydü - dağlar, vadiler ve batıda muhteşem gün batımları. Sonbaharda değişen renkler onun aklını başından alacaktı.

Kendini Newport Sahili'nden ayırmaya, konsantrasyonunu zorlayacak kadar izole etmeye çaresizce ihtiyacı vardı. bitirmek için sözleşme yaptığı kitap. Annesinin evinde yaşamak çok bunaltıcıydı ve yas tutmaya devam etmesine davetiye çıkarıyor gibiydi; yeni bir başlangıç yapmak için her şeyi değiştirmesi gerektiğini hissetti.

Kaylee tek çocuk olarak büyümüş. Annesi ve babası o beş yaşındayken ayrılmış ve altı yaşındayken boşanmışlar.

Babası ilk birkaç yıldan sonra onunla çok az iletişim kurmuş ve bir ebeveyninden çok bir tanıdık gibi görünmüş. Yeniden evlenmiş ve yeni bir grup çocuk sahibi olmuş; daha sonra tekrar boşanmış ve yine boşanmış. O, bunun

Dört numaralı eşin ortaya çıkması an meselesiydi. Kaylee babasının sonraki aileleriyle tanıştığı o birkaç seferde kibar ama ilgisizdi. Babasının muhteşem annesini nasıl terk edebildiğini hiçbir zaman anlayamadı,

Meredith, o zavallı yedekler için. O asla

Ona, eşlerine ya da çocuklarına yakın değildi. Yakın zamana kadar hiç görüşmemişlerdi bile. Annesinin hastalığı onun üzerinde şaşırtıcı bir etkisi olmuş gibiydi. Sanki

Uzun zaman önce geride bıraktığı ailesiyle birdenbire ilgilenmeye başladı. Meredith'in ölümüyle birlikte Howard Sloan'ın ilgisi daha da yoğunlaştı.

Meredith Kaylee'nin hayatında harika bir değişmez olmuştu. Sadece ikisi vardı ve Kaylee'nin çocukluğu mutlulukla dolu ve son derece normal geçmişti. Annesi onun için her şeydi; en iyi arkadaşı, koruyucusu, amigo kızı ve idolüydü. Ve sonra Meredith'e akciğer kanseri teşhisi kondu, oysa Meredith hiç sigara içmemiş, asbestle yaşamamış ya da yüksek riskli bir ortamda çalışmamıştı. Doktorlar iyileşme ve hayatta kalma şansının mükemmel olduğunu söylediler; herkes hastalığı yenmesini bekliyordu ama yanılmışlardı. Teşhisten altı ay sonra vefat etti.

Kaylee bir umutsuzluk kuyusuna düşmüştü. Meredith'in tedavisinin altı ayı boyunca ve Annesinin ölümünün ardından yas tutan Kaylee tek kelime bile yazmamıştı. Gerilim romanları yazarı olarak orta derecede tanınıyordu. Zengin ve ünlü değildi ama yazarlar, kütüphaneciler ve okuyucu grupları arasında tanınıyordu. Saygın bir yaşam sürmeyi başarmıştı ve bu noktaya gelmek için çok çalışmıştı. Yayıncısı, yani anlayışlı ve destekleyici davranmış, teslim tarihini birkaç kez uzatmış ve ihtiyaç duyduğu her konuda yardımcı olmayı teklif etmişlerdi. Bununla birlikte, sabrının eninde sonunda sona ereceğini ve gerçekten bir kitap teslim edene kadar bir sonraki kitabını planlayamayacaklarını biliyordu. el yazması. Kariyerinin bu noktasında, birkaç yıl boyunca bir kitap yayınlamamak çok olumsuz bir etki yaratabilirdi. Bu yüzden ortam değişikliği ihtiyacı ve işe geri dönme kararlılığı vardı. Annesinin de bunu isteyeceğini biliyordu. Meredith onun en büyük hayranı ve en ateşli destekçisi olmuştu, ister bir kitap yayınlattırmaya çalışsın ister yeni bir adamla çıksın. Her zaman onun yanındaydı, her zaman onun takımındaydı.

Kaylee bu kaybın etkisinden kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu. Dağlarda geçireceği altı ayın yeni bir başlangıca işaret etmesini umuyordu ama artık kendi evi olan annesinin evi konusunda ne yapacağından emin değildi. Arkadaşı Lucy Roark bir çözüm önerdi. Lucy bir tatil evi kiralama yönetim şirketinde çalışıyordu. Kaylee onunla bir şeyler içmek için buluştu ve Lucy öylesine sordu: "Evini birkaç aylığına kiralamayı düşündün mü? Harika bir kısa dönem kiralama olur. Sizin için yönetebilirim. Aslında, birkaç aylığına uzaklara gitmek isterseniz, kıtalara yayılan bir ağımız var."

"Peki bu nasıl yapılıyor?" Kaylee sormuştu. "Sadece kilitleyip gidecek miyim?"

"Ev sahiplerimiz genellikle kişisel eşyalarını topluyor. İnsanlar her zaman Newport Beach'te mobilyalı kiralık evler arıyor."

Templeton'ların dağ evlerini kiralama teklifini kabul etmesi uzun sürmedi ve kira parasını almaları için ısrar etmek zorunda kaldı. Parayı almasına izin vermeye meyilliydiler.

Çünkü onu seviyorlardı. Sonra Lucy, Kaylee'nin eşyalarını toplayıp saklaması için bir ekip tuttu. Bu tek başına birçok amaca hizmet etti.

Dağlarda bir sığınak düşüncesi

cesaretlendirici oldu ve sonunda annesinin eşyalarını gözden geçirme ve ona bir şeyler verme gibi ezici bir görevi başarmasına yardımcı oldu.

saklamak istemediği şeyleri uzaklaştırdı. Ev çok güzeldi.

-Meredith bir iç mimarmış- ve derinlemesine bir temizlik ve biraz yeni boya ve cila ile gösteriye hazır hale gelmiş.

Lucy'nin şirketinin yakından tanıdığı bir çift, yakınlarda torunları olduğu için evi altı aylığına kiralamaktan heyecan duyuyordu.

Kaylee Noel tatilini geçirmelerine izin verdiği için mutluydu. Noel'i düşünmeye bile zor dayanıyordu.

Annesi olmadan tatiller çekilmez olurdu.

Kaylee, Meredith'le birlikte Templeton'ların dağ evinde ilk kez birkaç hafta geçirdiğinde sekiz yaşındaydı. Bonnie ve Gerald'ı ailesi olarak görüyordu ve çocukları da onun için

kuzenleri gibiydi. Sonraki yıllarda
Yirmi altı yıl sonra Kaylee birkaç kez daha ziyaret etti. Bu ziyaretler

Yakındaki kasaba küçüktü ve neredeyse hiçbir hizmet mevcut değildi. Oraya en son on yıl önce gittiğinde, bir kulübeden bozma bir bar ve ızgara vardı; bu hoş bir keşif olmuştu. Burada dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu ve kendini yazın geri kalanını ve sonbaharı dört gözle beklerken buldu.

Kaylee şimdi işleri yoluna koyabilmek, bu trajediden bir hayat çıkarabilmek ve Meredith'in istediği gibi hayatına devam edebilmek için dua ediyordu.

Bu fikir imkânsız görünüyordu. Ama o arabayı sürerken Fortuna'nın ötesindeki dağlar ve ağaçlar onu boğarken, uzun zamandır ilk kez umutlu hissetmeye başladı.

Burası ona geri gelen güzel anılarla doluydu. Kulübeyi gözünde canlandırıyordu.

Eski porselenler, renkli yorganlar ve pelüş alan halılarıyla kaplı masif parke zeminleri görünce buranın mükemmel bir kaçış yeri olduğunu anladım.

Kahkahaları, güzel yemekleri ve uzun yürüyüşleri hatırlıyordu. Gerald ve birkaç Templeton çocuğuyla birlikte nehirde balık tutmuştu.

GPS'i cıvıladıkça yönergeleri takip etti.

Yol dardı ve büyük ağaçlarla örtülmüştü. Arada bir ağaçların arasından geçiyor ve güneş ışığı gözlerini kamaştırıyordu. Uzakta bir duman kıvrımı gördü. Orman yangını riskini hiç düşünmemişti ve bunun Templeton'ların evinin yakınlarında bir yerde olmamasını umuyordu.

Evin bir tepenin yamacında olduğunu hatırladı. Arabayı yukarı doğru sürdükçe, yerleşip yazma arzusu arttıkça arttı. Yazılarının en iyi olduğu zamanlar genellikle kış aylarıydı; hava bulutlu, nemli ve soğuk olduğunda sabahın altısında ateş yakıp uzun bir yazı gününe hazırlanırdı. Newport'ta kış genellikle ılıman ve güneşli geçerdi ama o karanlık, bulutlu kış günleri geldiğinde Kaylee içine gömüldü ve kendini hikâyesine kaptırdı. Artık Ağustos ayındaydı, bu yüzden havanın değişmeye başlaması çok uzun sürmeyecekti. Yakında, yaprakların değişmesiyle birlikte sıcak şömine günlerine giriyoruz.

Bir yirmi dakika ve bir o kadar kilometre daha onu üzerinde yaşayacağı yola getirdi. Birbirinden oldukça uzakta sadece birkaç ev vardı ve hepsi de yolun üzerinde onlara giden oldukça uzun yollar vardı. Bir tanesinin itfaiye araçlarıyla çevrili olduğunu, yolun kapatıldığını ve su nehirlerinin yolu ıslattığını görebiliyordu. Çok sayıda kamyonet yolu kapatmıştı ve yolun sonunda bir ev ya da bir evden geriye kalanlar vardı. İtfaiyeciler hortumlarını sarıyorlardı. İki katlı evin bir tarafı kömürleşmişti ve alevler çatı pencerelerinden dışarıyı yalamış gibi görünüyordu.

"Şu zavallı insanlar," dedi yüksek sesle.

Ön yürüyüş yolundaki çiçekler ve verandadan geriye kalanlar ezilmiş ve boğulmuştu; çamur nehirler halinde akıyordu ve bir grup adam evin önünde duruyordu.

"Gideceğiniz yer sol tarafta," dedi GPS sesi.

Yavaşlayarak durdu ve etrafta başka bir ev aradı. Ama başka bir ev yoktu. Posta kutusundaki numara da kötü haberi doğruluyordu. Kaçış yeri, dağ villası. İçten içe yanan büyük bir kül yığınıydı.

"Kahretsin," dedi.

Yolun aşağısında, itfaiye araçlarının önünden çekildi. Birinin üzerinde Virgin River Gönüllüleri, diğerinde ise Cal Fire yazıyordu. Yoldan yukarı doğru yürüdü ve o adam çetesine doğru yöneldi. Bazılarının üzerinde sarı tulumlar, o kalın alev geciktirici tulumlar. Diğerleri kot pantolon, kot pantolon ya da ekose gömlek giyyordu. sadece gözlemliyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu karşısına çıkan ilk adama. Kirli sakallı, kır saçlı bir adamdı, Tepesinde ince saçlar ve sulu mavi gözler. Çenesini kaşıdı. "Ateş," dedi.

"Belli ki! Kimse yaralandı mı?"

"Hayır, 4 Temmuz'dan beri boş duruyor. Birinin kiralayacağını duydum. Ama sanırım bu anlaşma

kapalı..."

"Ben," dedi. "Kiralıyorum. Yüce Tanrım, ne oldu da yandı! Yani, eğer içinde kimse yoksa..."

"Sanırım Cal Fire'dan arkadaşlar bunu çözmeye yardımcı olacaklar. Şimşek çakmadı; gökyüzü açıktı. Şanslıyız ki postacı dumanı gördü ve tüm lanet tepe Işık!"

"Yüce Tanrım..."

"Günlerce burada kalabilirdik," dedi alnını silerek.

"Templeton'lar," dedi. "Sahiplerini arayan oldu mu?"

"İtfaiye numarayı alınca arayacak. Numarayı aldın mı? Onları arayabilirsin. Bu bir sır değil. Sadece neyin patladığını ve hasarın ne kadar kötü olduğunu anlamaları biraz zaman alacak." Döndü ve omzunun üzerinden kömürleşmiş dağınıklığa baktı. Başını iki yana salladı. "Umarım kalacak başka bir yeriniz vardır."

"Bu bir sorun olacak," dedi. "Sanırım sahile geri dönüp bir otel ya da başka bir yer arayabilirim. Tabii buralarda bir tane yoksa?"

Başını sallıyordu. "Zor durumdaysan sana kanepede bir yer verebilirim," dedi.

Sarı kıyafetler giymiş bir adam kadının durduğu yere doğru yürüdü. Elinde bir kürek vardı. "Sahiplerini tanıdığınızı söylediğinizi mi duydum?"

"Evet, onları neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Evi onlardan kiralıyordum ve bu... şeye... yeni geldim."

"İçerisi oldukça çirkin," dedi. "Düzeltililebilir ama hızlı bir şekilde düzeltilemez. Bu gece kimsenin orada kalmasına imkan yok. Ya da bu ay içinde."

"Buna neyin sebep olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Ben bir dedektif değilim. Sadece yaşlı bir itfaiyeciyim. Elektrikli battaniyeden şüpheleniyorum. Bana öyle geliyor ki yangın yatak odasında başladı. Yatakta."

"Elektrikli battaniyeyi açık mı bırakmışlar?" diye sordu.
"Ve bu bir yangın başlatabilir mi?"

"Açılmasına bile gerek yoktu," dedi. "Bir yargıya varmak için müfettişi beklemek en iyisi, ama bunun olduğunu gördüm. O evin artık kiralık olduğunu sanmıyorum."

"Bay Templeton'a ne söyleyeceğim?" diye yüksek sesle düşündü.

"Ona evinde bir yangın çıktığını, oldukça kötü bir yangın olduğunu ve evin tamamen zarar görmediğini ama oturulamaz durumda olduğunu söyleyerek başlayabilirsiniz. Birilerini çağırıp evin kilitli olduğundan ve pencerelerin kapalı olduğundan emin olmalarını isteyeceğiz. Kimsenin oraya girip yaralanmasını istemeyiz. Hayatta kalanların zarar görmesini ya da çalınmasını istemeyiz. Buralarda bu tür şeylere pek rastlamıyoruz ama..." Omuz silkti. "Bu Hasar oldukça büyük."

"Söyleyeceğim," diye cevap verdi.

"Tatilin buraya kadarmış," diye teklif etti ilk adam.

"Buraya tatil için gelmedim," dedi Kaylee. "Çalışmak için buradaydım. Bir projeyi bitirebilmek için burayı altı aylığına kiraladım. Hey, içeriye bakabilir miyim? Böylece Gerald'a neye benzediğini söyleyebilirim?"

"Oraya giremezsiniz. Sıcak, buharlı, olabilir İtfaiyeci, "Kararsızım," dedi. "Seni arka tarafa götüreceğim ve pencereye bir ışık tutacağım. Belki bir şeyler görebilirsiniz. Mutfakta duman hasarı var ama yangının büyük kısmı üst katta. Çok geç olmadan bunu görmeniz mümkün değil."

"Tamam, bir bakalım," dedi. Sonra ürperdi. Bu bir trajediydi; Templetonlar dağ evlerine çok değer verirlerdi. Oğulları küçükken burada çok zaman geçirmişlerdi. Bazen Bonnie ve çocuklar neredeyse tüm yaz boyunca buraya gelir, Gerald da fırsat buldukça Los Angeles'tan buraya uçardı. Şimdi de torunlarını ziyaret etmeyi çok seviyorlardı.

Önünde ve arkasında geniş verandaları olan büyüleyici bir taş evdi. İçerisi çok güzeldi.

yol, sıvalı duvarlar ve ahşap vurgular. Mutfak genişti ve uzun bir kahvaltı barı vardı, oturma odasındaki şömine her şeyi çok rahat hale getiriyordu ve ikinci kata çıkan açık bir merdiven vardı. Bonnie'nin şarap odasına dönüştürmekten bahsettiği, kısmen tamamlanmış bir kiler de vardı ama Kaylee'nin bildiği kadarıyla burası hâlâ sadece depo olarak kullanılıyordu.

İtfaiyeciyi arka verandaya kadar takip etti; çatının bir kısmı hasar görmüş gibi aşağı sarkıyordu ama adam etrafından dolaştı ve Kaylee de onu takip etti. Adam ışığı mutfak penceresine tuttu ve Kaylee içeri baktı. Nefes nefese kalmıştı.

Her şey siyahtı.

"Duman ve su hasarı," dedi. "Yanmamıştı."

Bir süre sonra yemek odasının penceresine doğru ilerledi ve el fenerini cama doğru tuttu. Her şey yolunda görünüyordu. Mobilyalar bile zarar görmemişti. "Sanırım yangın birinci kata bile ulaşmamış. Ama tavan hasar görmüş ve muhtemelen tehlikeli derecede zayıf," dedi. "Çatı Yangın ve havalandırmak için açtığımız yerler yüzünden harap oldu. Tamamen yeni bir çatıya ihtiyaç duyacağından eminim."

"Ve bir sürü başka şey de," dedi, bu sözlere şaşırarak Boğazında bir yumru. Sehpanın etrafında oturup Monopoly ya da Scrabble oynayan çocukları hayal etmeye başladı. Arka verandanın zemininde eski battaniyeler, yorganlar ve uyku tulumlarıyla kurdukları derme çatma çadırları hayal etti. İçlerinde en küçükleri olan Toby geceyi hiç atlatamamıştı.

Bir keresinde burada depresyonda olan ve çok ağlayan annesiyle birlikte olduğunu hatırladı. Hatırlamaya çalıştı, boşanmayla mı ilgiliydi? Bir de annesiyle yalnız geldikleri ve annesinin çok mutlu ve kaygısız olduğu bir zaman vardı. Bunun annesinin yeni arkadaşı Art'la çok ilgisi vardı. Art en azından birkaç yıldır yanındaydı ve Meredith'in ruh halini hafifletmişti. İlişkileri sona erdiğinde annesinin onun için üzüldüğünü hatırlamıyordu. Annesine sormuştu.

Ne olduğunu sordum ve aldığım cevap hiç tatmin edici değildi. Şöyle bir şeydi: Sanırım her şey yoluna girmişti ama tabii ki hala arkadaşız.

İtfaiyeci, "Bir kiracı olarak, ev sahiplerini aramak ve tüm bunları açıklamak zorunda olduğunuzu sanmıyorum," diyerek onun anılarını böldü.

Düşmeden önce bir damla gözyaşını sildi. "Onlar çok yakın arkadaşlar. Sahipleri. Tabii ki onları arayacağım." O cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç fotoğraf çekmeye başladı. Yukarıdaki hasarlı çıkıntının bir fotoğrafını çekti. çeşitli açılardan verandaya baktı. İtfaiyeciden içerideki ışığı tekrar parlattı ve mutfak ile yemek odasının fotoğraflarını çekmeye çalıştı, ancak bunlar karanlık ve bulanıktı, oldukları gibi bir pencereden çekilmişlerdi. "Bu onların kalbini kıracak. Bu evi çok seviyorlar."

"İtfaiye zaten onlarla irtibat halinde olacak ama isterseniz siz arayın. Onlara mutlaka Şeften duymak. Ayrıca onlara şu anda yapabilecekleri fazla bir şey olmadığını söyle. Görmek için acele etmelerine gerek yok. Onlar sigorta şirketiyle iletişime geçmelisiniz."

"Hemen arayacağım," dedi. "Dinle, birkaç saattir araba kullanıyorum ve nereye gideceğimi bulmam gerekiyor. Bu gece kal. Yakınlarda bir restoran falan var mı?"

"Kasabadaki Jack's Bar and Grill," dedi. "Ya da gidebilirsin 36'dan Fortuna'ya geri dönün, orada yemek yiyebileceğiniz bir sürü yer ve birkaç motel var. Jack's yaklaşık on dakika uzaklıkta;

Fortuna'ya yaklaşık kırk dakika. Tek başına mısınız?"

Boğazındaki yumru geri döndü. "Tek başıma," dedi ve annesine duyduğu o tanıdık, derin ve acı verici özlemi hissetti.

En iyi arkadaşı. Ruh eşi.

* * *

İki itfaiye aracının toparlanması ve geri çekilmesi sırasında çok fazla gürültü çıkmış gibi görünüyordu. Kaylee, işler yoluna girene kadar Bonnie ve Gerald'ı arayamadığı için

neredeyse minnettardı.

sessizleşti. Park ettiği arabasının karşısında, yerde yaşlı bir ağaca ait kalın bir kütük buldu. Saat neredeyse dördtü ve gözyaşlarıyla mücadele ediyordu.

Kömürleşmiş ev ama daha çok getirdiği anılar. Plan, kendisini annesinin tüm tatlı anılarından ayırmaktı ama buraya geldiğinde sadece daha fazlasını ortaya çıkarmıştı.

Telefon numarasına tıkladığında tamamen yalnızdı. Kocaman çamların altında oturduğu için kilise gibi sessizdi.

"Alo, Gerald? Ben Kaylee. Virgin River'a geldim ve kötü haberlerim var."

"Zaten biliyorum Kaylee. Cal Fire şefi yarım saat önce beni aradı. Orada olduğunu ve evi gördüğünü söyledi. Tatlım, çok üzgünüm. Neler olduğunu hayal bile edemiyorum!"

"Elektrikli battaniyeden şüphelendiklerini söylediler," diye bilgi verdi.

"Bana söyledi ama ben bunu pek olası bulmuyorum. Biz hiç ayrılmadık buzdolabı hariç her şeyin fişini çekmeden eve dönmek için."

"O zaman sanırım nedenini bulmak için soruşturmalarını beklememiz gerekecek. Burası darmadağın olmuş, Gerald. Tamamen yok olmamış ama berbat. Yangının zarar vermediği şeye su ve ekipman zarar vermiş. Konuştuğum itfaiyeci

Birisi gelip pencereleri kapatacak ve güvenli olduğundan emin olacaktı. Size birkaç resim gönderebilirim ama önce sizinle konuşmak istedim."

"Lütfen, Kaylee. Onları bana ateşle. Oh, kötü kelime seçimi."

"Konuştuğumuz gibi onları göndereceğim, böylece bana istediğınızı sorabilirsiniz.

sorular." Telefonu hoparlöre aldı ve telefonundan bir grup fotoğrafı mesaj olarak gönderdi.

"Yüce Tanrım," dedi sonunda boğuk bir fısıltıyla.

"İtfaiyeci sigortanızı aramanızı söyledi. ama buraya aceleyle gelmeniz için bir neden yok."

"Ah, tatlım," dedi. "Tam ilerlediğini düşündüğün anda, böyle bir şey-"

"Senin zavallı evin," dedi. "Bu evi ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"İçinde yaşama fikrini çok sevmiştik," dedi. "Tanrıya şükür yangın başladığında boştu! Biraz zaman alacak Onarımın nedenini ve maliyetini öğreneceğim ama öğrendiğimde size haber vereceğimden emin olabilirsiniz. Şimdi eve dönecek misin?"

"Şey... bu gece olmaz. Bir gün için yeterince araba kullandım. Bir şeyler atıştırıp belki bir kadeh şarap içeceğim, sonra da muhtemelen bir motel bulacağım. Şehirde yemek yiyebileceğim bir yer var sanırım. Jack's mi?"

"Evet, Jack'in," dedi Gerald. "Yaklaşık on ya da on iki yıldır orada. Onu tanıyoruz. Ona arkadaş olduğumuzu söyle; bu gece kalabileceğin iyi yerler konusunda ondan tavsiye iste. Dürüst bir adamdır. Ve herkesi tanır."

"Bunu çözdüğümde nerede olacağımı size bildiririm."

* * *

Kaylee Jack'in evini hatırlıyordu ama buraya son gelişinden çok daha büyük görünüyordu. Kasabanın merkezinde, bir grup evin ve belki de bir parkın ya da çok geniş bir bahçenin içine sıkışmış iki katlı büyük bir kulübeydi. Bira ya da Kızlar Kızlar Kızlar yazan büyük bir neon tabela yoktu. Verandada toplanmış, ellerinde bira şişeleri olan beş adam ve kapıdaki Açık tabelası olmasaydı, birisinin evi gibi görünebilirdi. Caddenin aşağısında park etmiş birkaç kamyon, birkaç araba ve SUV vardı. Görünüşe göre Jack'in yeri dolup taşıyordu.

Arabayı park etti ve verandaya doğru yürüdü. Küçük bir yerdi. Ta ki verandadaki adamlardan birkaçını, kıyafetlerini çıkarmış, kot pantolon ve bot giymiş itfaiyeciler olarak tanıyana kadar. İçlerinden biri ona başıyla selam verip gülümsedi.

"İyi misiniz, bayan?"

"Evet, teşekkür ederim. Ama sanırım bir bira ya da başka bir şeye ihtiyacım var."

"Sen yap. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bize haber ver. Tam olarak sizin eviniz olmasa bile, yangın çıkmadan önce bu gece sizin eviniz olacaktı."

"Teşekkür ederim, bu çok hoş."

"Yangın mağdurları komitemiz var. Bilirsiniz, yiyecek, giyecek, bu tür şeyler."

"Neyse ki henüz taşınmamıştım, bu yüzden hiçbir şey kaybetmedim."

"Yine de tedirgin edici olabilir."

Bunun çok hassas olduğunu düşünerek ona gülümsedi.

İçlerinden biri onun için kapıyı tuttu ve o da içeri girdi. Ve etrafına baktı.

Neredeyse bir oda içinde bir kasaba gibiydi. Ocağın yanındaki masada birkaç yaşlı kadın oturuyordu. Beş küçük çocuklu bir aile uzun bir masada oturuyordu. Yarım düzine adam masanın bir ucundaki bara yaslanmıştı. İki orta yaşlı çift

bir masada oturmuş, içkilerini yudumlarken gülüşüyor ve konuşuyorlardı. Dört kişilik bir masada ise örgü ören kadınlar oturuyordu.

bira ve şarap içiyorlardı. Arkadan bir kadın elinde bir tepsi dolusu yiyeceklerle koşuşturuyordu ve barın arkasında birkaç adam vardı; kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında, kahverengi saçlarına bir tutam gümüş saç eklenmiş çok yakışıklı bir adam ve kömür karası saçları olan başka bir adam.

sadece bir parça gri spor.

Barın sonuna gitti ve bir tabureye oturdu. O da Kahverengi saçlı yakışıklı adam bir anda önündeydi, barı siliyor ve bir peçeteyi yere atıyordu.

"İyi akşamlar," dedi. "Size ne ikram edebilirim?"

"Güzel, soğuk bir chardonnay ve biraz fıstık alma şansınız var mı?"

"Bunu yapabilirim," dedi.

"Peki etrafta Jack adında biri var mı?"

Aniden geri döndü. "Bu ben oluyorum."

"Ah. Şey, Templeton'ların evine gidiyordum ki her şey altüst oldu. İtfaiye daha yeni söndürmüştü. Ben gelirken yangın çıktı. Şimdi buradayım, şimdilik evsizim. Gerald Templeton'la konuştum ve size merhaba dememi istedi. Ve geceyi nerede geçirebileceğim konusunda iyi fikirleriniz olabileceğini söyledi. Çok uzakta olmayan iyi bir motel ya da otel?"

"Ateş!" Jack söyledi. "Ben de duydum. Kahretsin, ne güzel bir ev. Templeton'lar harika insanlar."

"Onlar çok eski arkadaşlar," dedi. "Onları altı yaşımdan beri tanıyorum."

"Şarabınızı getireyim, sonra konuşabiliriz." Bir sürelğine barın arkasında meşgul oldu ve şarapla ona dönmeden önce omzunun üzerinden konuştu. "Mike, bana destek olur musun?"

"Kesinlikle," dedi Mike.

Şarabı bıraktı ve bir kase fındık ortaya çıktı. Tezgahın altına uzandı ve ikinci bir kase çıkardı. simit tutuyorlardı. Kendilerini tanıtarak el sıkıştılar. "Ee, Templeton'lar bir sürelğine buraya mı geliyordu?" Jack sordu.

"Bunu planlamıyorlardı. Evlerindeki hasar göz önüne alındığında planlarının değişip değişmeyeceğini bilmiyorum. Onlardan kiraliyordum. Değişiklik olsun diye sessiz bir yere ihtiyacım vardı.

Bu yüzden altı ay boyunca benim olacaktı, ancak aileden birinin hafta sonu ziyareti için gelmesi mümkündü."

"Ve şimdi burada evsiz mi kaldın?"

"Bu her şeyi özetliyor. Newport'taki evimi kiraya verdim, bu yüzden eve dönmek bir seçenek değil; kiracılarım oraya girmek için sabırsızlanıyordu. Neyse ki, Newport'ta arkadaşlarım var.

ama pek de sakın bir hayatları yok..." "Kiracılarınıza açıklayamaz mısınız...?"

"Sanırım, ama gerçekten, ben bir taahhütte bulundum ve onlar da torunlarının yanında birkaç ay yaşamayı düşünen iyi insanlar gibi görünüyorlar. Ve ben sadece biriyim.

bir insan. Bir yerlerde misafir odasında saklanıyor olabilirim. Neresi olduğunu düşünmem gerekecek. Bu arada..."

"Bu arada, sana bir akşam yemeği ısmarlamama izin vermelisin. Somon, pilav, kuşkonmaz, mısır koçanı. Çok lezzetli."

"Kulağa harika geliyor."

"Size kalacak bir yer de verebilirim. Korkarım geçici bir yer olacak. Arka tarafta bir misafirhanemiz var ama kız kardeşim önümüzdeki hafta sonunda ziyarete geliyor, o yüzden orası dolu."

"Çok nazıksınız. Beni tanıımıyorsunuz bile. Geceyi Fortuna'da ya da tavsiye edeceğiniz herhangi bir yerde geçirebilirim."

"Yabancılarla kalmak istememeni anlıyorum," dedi. "Ama sahile kadar gitmenize gerek yok, özellikle de planlarınız havada kalmışken. Karımı arayacağım. Adı Mel ve çok esnektir."

"Barınıza gelen birine ev teklif etmeniz normal mi?" diye sordu.

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Hayır diyecektim ama gerçek şu ki, ne zaman birini yataksız ve banyosuz bırakacak bir durum olsa, teklif ettiğim biliniyor. Ayrıca buradan çok uzakta olmayan bir kulübemiz var. O kalıyor Oldukça da meşgul. Özellikle de güzel

havalarda." "Zorlamaktan nefret ediyorum."

"Ben müşterileri kontrol ederken bunu bir düşünün. Sonra Biraz şarap içtin, sana yemek getireyim. İşin bittiğinde, ne yapmak istediğini biliyor olacaksın. Hoş geldin paspası dışarıda. Sen arkadaşların arkadaşısın. Seni tanıyorum. Gerald ve Bonnie, şehre geleli on yıldan fazla oldu. Onları severim. Sanırım Gerald buranın çatısını yapmama yardım etmişti, küçük bir kulübeyken. O zamandan beri iki kat büyüdü, biz de ekledik."

"Teşekkürler, Jack."

Yemekten önce ve yemek sırasında, birkaç bar müşterisi ona iyi olup olmadığını, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak için uğradı, çünkü artık kasabanın yarısı onun hakkında bir şeyler duymuştu

ve ateş. Yemeğini bitirip kendini tok ve rahatlamış hissettiğinde, Jack ona istemediği halde bir fincan kahve getirdi.

"Belki benim evime gidip o casitayı kontrol etmek isteyebilirsin. Kendine birkaç gün ver ve etrafa bak. Buralarda başka kiralık evler de olabilir ve belki de tüm planlarınız mahvolmaz. Bazen işler yolunda gider. İşte yol tarifi. Uzak değil ve Mel seni bekliyor."

"İnanılmaz derecede iyisin," dedi.

"İyi olmanın bir bedeli yok, değil mi Kaylee?"

Kaylee'nin Sheridan'ların evine doğru yola çıkması için fazla ikna olması gerekmedi. Ev çok güzel bir yerdeydi. Yol, çiftlik tarzı iki güzel evin, her ikisi de batıya bakan ve kilometrelerce uzanan vadiye bakan ikiz verandaları olan büyük araziler üzerinde oturduğu tepeye yakın bir yerde plato oluşturdu. Kaylee, ekin tarlalarını, büyük bir üzüm bağını, dağınık evleri ve otlayan hayvanları gördü.

Araba yolu bir Y çizerek sola sapıyor, evin etrafından dolanarak arkaya ya da sağa gidiyor ve evin önünde son buluyordu. Arka tarafta, salıncaklı, kaydıraklı, basketbol potalı ve golf sahalı bir çocuk oyun alanının hemen ötesinde, misafirhanenin bir bölümünü görebiliyordu. Evin ön tarafındaki verandada bir kadın oturmuş küçük bir kızın saçını örüyordu.

Bu Jack'in karısı olmalı. Peki ya kızı?

Kaylee'nin bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Arabayla evin etrafından dolaşmadı, ön tarafa kadar geldi, park etti ve indi.

"Bayan Sheridan?" diye sordu.

"Ben Mel," dedi. "Sen de Kaylee olmalısın."

"Evet, hanımefendi."

"Buraya gel ve benimle otur. Pekala, Emma. Git banyonu yap, ben de birazdan gelirim. Gel, Kaylee. Gökyüzü bu gece harika, milyonlarca yıldız var. Ay bir lamba gibi, tüm vadiyi aydınlatıyor. Neredeyse günün en sevdiğim zamanı. Jack bana stresli bir gün geçirdiğini söyledi."

Kaylee onunla tanıştığı andan itibaren Mel'de bir şeyler vardı. Sıcak bir battaniye gibiydi. Misafirperver, besleyici ve tamamen erişilebilir.

Kaylee, "Şok edici bir durumdu, orası kesin," dedi.

"Templeton'daki evi kiralayacağınızı söyledi ama neden Virgin River'a geldiğinizi söylemedi."

Mel dedi ki. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Evet, birkaç kez. İlk seferinde sadece bir çocuktum ve annemle birlikte geldi. Ama en sonuncusu yaklaşık on yıl önceydi. Sanırım bar o zamanlar yeni bir eklentiydi ve onu gördüğüme sevindiğimi hatırlıyorum. O zamana kadar yemek yiyecek bir yer olduğunu hatırlamıyorum. Templeton'lar çok eski arkadaşlarım ve bana kaçış için evi teklif ettiler."

"Ah," dedi Mel. "Çok kibar bir insan bunun peşini bırakırdı ama ben kuduz bir merakla lanetlendim. Eğer çok kişiselse beni ilgilendirmediyi söyleyin, ama neyden kaçıyorsunuz?"

"Bu biraz uzun bir hikaye," dedi.

Mel gülümseyerek, "Hiç yorgun değilim," dedi. "Eğer öyleysen kesinlikle anlarım-"

"Sanırım kederden kaçmakla ilgili bir şey bu. Ben bir yazarım. Kurgu. Daha spesifik olmak gerekirse gerilim. Daha önce

mütevazı bir başarı ve bir kontratım var. Aslında kontratımda bir kitap kaldı ama yazarken çok kötü zamanlar geçirdim. Bir türlü odaklanamıyorum. Neredeyse tam bir yıl önce anneme akciğer kanseri teşhisi kondu. Doktorlar da dahil olmak üzere herkes çok iyimserdi. Yine de annem gittikçe daha da hastalandı ve geçen yıl Aralık ayında vefat etti. Ben onun evinde yaşıyordum. Tabii ki hastalandığında ve daha sonra Hospice geldiğinde onunla kaldım. Öldükten ve evinde yalnız kaldıktan sonra günde bir cümle kurabilirsem şanslıydım. Gerçekten düşünemiyordum. Annem dışında her şey. Manzaramı değiştirmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden sadece sözleşmedeki son kitabı bitirmek için altı aylığına gidecek bir yer aramaya karar verdim. Sonra," dedi.

omuz silkerek, "sonra ne olur bilmiyorum. Belki bir öğretmenlik işi ararım. Üniversiteden sonra bir süre öğretmenlik yaptım, geceleri, hafta sonları ve tatillerde yazdım.

Ama yazmayı bitirmiş olabilirim."

"Çok üzgünüm Kaylee. Anneni çok özölüyor olmalısın."

"Dayanılmaz bir şekilde," dedi. "Çok yakındık. Ben tek çocuğum. Çok iyi arkadaşlık. Onun arkadaşları benim arkadaşlarımdı ve benim arkadaşlarım da onun arkadaşlarıydı. Okuduğum her kitabı okurdu. daha editöre bile göndermeden yazdım. Onsuz kayboldum. Bir süre öyle olacağımı biliyordum ama bazen kendimi daha iyiye değil, daha kötüye gidiyor."

"O kitabı bitirmek zorunda mısın? Yani, başka seçeneklerin var mı?"

"Avansı geri verebilirim. Henüz pes etmeye hazır değilim. Hikaye anlatımım beni her zaman etkiledi. Beni kurtardı. Şimdiye kadar."

"Bu hiç de şaşırtıcı değil. Çok büyük bir kayıp yaşadınız. Ama bence buraya gelmekle akıllılık ettiniz. Böyle bir değişiklik iyi olabilir. Keder hakkında ne öğrendim biliyor musun? Her zaman oradadır ve her zaman hayatınızın merkezindedir ve sonra bir gün oldukça iyi bir gün geçirdiğinizi şaşkınlıkla fark edersiniz ve kederin gidip gitmediğini merak edersiniz. Ya da küçüldü mü diye. Küçülmedi," dedi başını sallayarak. "Aynı boyutta. Annen her zaman o kadar önemli olacak. Ama senin dünya biraz daha büyüyecek. Ve dünyanız büyüdüğünde kederiniz küçülüyormuş gibi hissedersiniz. Çok büyük bir Buraya gelmekle cesur bir adım attınız; sadece değişim bile dünyanızı biraz daha büyütecek."

Kaylee, "Annemi her zaman özleyeceğim," dedi ve gözlerinde lanet olası yaşlar toplandı.

"Elbette yapacaksın," dedi Mel. "Ama senin dünyanın kaçınılmaz olarak genişler. Jack sana yemek yedirdiğini söyledi. Bir fincan çaya ne dersin? Ballı mı?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

"İçeri girelim ve birlikte yapalım. Misafirhanede küçük bir buzdolabı ve mikrodalga fırın var. Gece için yanına alabileceğin birkaç şey için mutfağı kurcalayabiliriz."

Kaylee Mel'i takip etti. "Aslına bakarsanız, yanımda bir soğutucu ve piknik sepeti ile bazı yiyecekler getirdim. Templeton'ların evine vardığımda en yakın marketin

mağaza en az bir kasaba uzakta olacak ve alışveriş yapabilmem için bir ya da iki gün geçmesi gerekecek."

"Bu akıllıcaydı. Kasabada küçük bir dükkan var ama muhtemelen stok yapmak için Clear River'a, hatta Fortuna'ya gitmeniz gerekecek. Ben suyu koyup çayımızı hazırlarken sen de otur."

Kaylee büyük salon ve yemek odasının bitişiğindeki geniş mutfaka baktı. "Eviniz çok güzel."

"Teşekkür ederim," dedi. "Jack ve bazı arkadaşları inşa etti. Sonra kız kardeşi ve kocası yandaki evi inşa etti. Brie evinde ofisi olan bir avukat ve yürüyüş yapmayı çok seviyor. Biraz takılmaya karar vererseniz, size yürüyüş parkurları hakkında harika ipuçları verebilir. Bazen biraz doğa tam da aradığınız şeydir. Manzaralar muhteşem."

"Ev müsait olmayacağı için muhtemelen Los Angeles bölgesine geri döneceğim."

"LOS ANGELES MI? Los Angeles'ta okula gittim ve uzun süre orada çalıştım."

"Ne tür bir iş?" Kaylee sordu.

Mel çayı demlenmesi için demliğe koydu ve masaya getirdi. "Ben pratisyen hemşire ve ebeyim. Doktorla birlikte çalışıyorum.

Şehirdeki Michaels, Jack's'in tam karşısında. Bir fikrim var. Jack herkesi tanır. Kasabadaki tek su içilen yere sahip olmanın bir yan ürünü bu. Neden ondan birkaç telefon görüşmesi yapmasını ve bir ya da iki emlakçıya sorup buralarda kiralık tatil evi olup olmadığını öğrenmesini istemiyorsun? Belki Los Angeles'a dönmek için acele etmene gerek kalmaz."

"Zorla kabul ettirmek istemiyorum..."

"Onun için sorun olmaz," dedi Mel. "Burada kalmak istediğin süre boyunca casitayı kullanamayacağın için üzgünüm ama Jack'in önümüzdeki hafta sonunda ailesi geliyor. Ayrıca o küçük misafirhane de olmaz. Gerçek bir evi olan gerçek bir eve ihtiyacın var. mutfak."

"Ve bir sundurma," dedi Kaylee.

"Sormaktan zarar gelmez. Onu hemen arayacağım. İstedığınız bazı özel şeyler nelerdir?"

"Rahat bir yer. Manzarası güzel olurdu, Templeton'lar gibi. ön verandalarında var. Havalara soğuyacak; bir şömine iyi olurdu. Bu evde mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Ormanın içine gömülmüş bir balıkçı kulübesi. Templeton'ların evini biliyor musun?"

"Bonnie, Gerald ve birkaç oğullarıyla tanıştım ama evlerine hiç gitmedim."

"İhtiyacım olandan daha büyük, dört yatak odası var. Ama güzel bir oturma odası, mutfak ve hem önde hem arkada verandası var. Manzarası sizinki kadar güzel değil ama tepenin aşağısını, doğudaki ve batıdaki dağları görebiliyorsunuz. Hatırlıyorum.

Parlak parke zeminler, eski yorganlar ve ahşap paneller. Süslü değil ama ev gibi. Rahat. Hatırladığım kadarıyla, sanki sizi kucaklıyormuş gibi hissettiriyor."

"Harika bir tanımlama. Sen bir yazar olmalısın." Sonra Mel sırtı ve "Beklemede kal." dedi. Arka cebinden telefonunu çıkardı. "Yaklaşık on yıl önce buraya ilk geldiğimde hiçbir yerde cep telefonu çekmiyordu. Çağrı cihazı taşıdım - burası o kadar çağdışı bir yerdi. İnternet çevirmeli idi. Jack," dedi telefona doğru, "Kaylee burada, biz bir fincan çay içtik ve konuşmaya başladık." Sonra Kaylee'nin kiralık ev hakkında söylediği her şeyi tekrarladı. Kaylee'nin

Bir süre sonra onu göreceğimi söyledim. "Bakın. Sizin adınıza birkaç arama yapmaktan mutluluk duyar. Numaranızı alayım. Telefonuma kaydedirim. Ben de sana benimkini ve Jack'inkini vereyim."

Çaylarını bitirirken sohbet ettiler ve sonra Mel onunla birlikte konukevine doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Son derece çekici ve kesinlikle yeterliydi ama Altı aylık bir konaklama için bu kadar küçük bir yer seçmezdi. Bir motel odasından daha fazlası değildi ve mümkünse yayılmak ve çalışmak istiyordu.

Kaylee arabasına geri döndü ve arabayı Misafirhaneye. Bavullarını, soğutucusunu, piknik sepetini ve uzun vadeli bir şeyler bulana kadar açmaya zahmet etmeyeceği birkaç kutu dolusu eşyasını getirdi. İçinde bazı eşyalar olan özel bir bavulu vardı.

Annesinden kalan hatıralar.

çok uzun süre uzak kalmıştı. Her şeyi arabasına geri koyacağından ve sabah güneşe doğru yola çıkacağından oldukça emindi. Yarı kalıcı bir yer bulana kadar kendisini bir süreliğine misafir edebilecek kişilerin bir listesini yapmaya başladı. Aslında Lucy'yi arayıp kiralık bir yer bulma konusunda onunla konuşabilirdi.

Pijamalarını giydiğinde annesinin evini ve tabii ki annesini özlemeye başlamıştı.

Eskiden günde üç kez konuşurlardı. İkisinin de hayatındaki hiçbir şey konuşulmadan geçmezdi ve önemli hayat krizleri ya da olayların tartışılması ve çözülmesi saatler sürebilirdi. Birbirlerinin danışmanı olmuşlardı. Kaylee'nin o boşluğu dolduracak kimsesi yoktu.

Yerleşmesi için yanından ayrılmadan önce Mel'in ona söylediklerini düşündü.

"Kendinize bir mola vermenin zamanı gelmiş olabilir. Bir mola. İyileşmeyi aceleye getiremezsiniz. Ve iyileşmek, iyileşmekten daha önemlidir. bir kitabı bitirmek de dahil olmak üzere başka her şey."

* * *

Ertesi sabah erkenden Kaylee yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Evinde küçük bir kahve demliği vardı. Bir fincan demledi ve sonra dışarı çıktı. Ön kapının hemen dışında birkaç sandalye vardı, o da birine oturdu. Her şey aydınlık ve temizdi, hava evdekinden çok daha berrak ve keskindi. Mel'in çocuklarıyla birlikte yandaki eve doğru yürüdüğünü gördü ve birkaç dakika içinde eve geri dönüyordu. Evin içinde kaybolmadan önce Kaylee'ye el salladı. Birkaç dakika sonra Jack'in kamyonetinin evden uzaklaştığını gördü, içinde Jack ve Mel vardı.

Kaylee, Virgin River halkı için günün başladığını düşündü. Saat oldukça erken olmasına rağmen Jack muhtemelen bara gidiyordu. Kahvesini sandalyesinin yanında yere bıraktı ve manzaranın tadını çıkararak yolda yavaşça yürümeye başladı

Sırtında ve kollarında bir ürperti hissederken vadiye sis çökmüştü.

Bunu yapabilirim, diye düşündü. Sabahın serin havasını soluyabilirim, dağların güzelliğine uyanabilirim, komşulara el sallayabilirim ve sonra işe koyulabilirim.

Duş aldı, odadaki tek sandalyeye oturdu, ayaklarını yatağın ucuna uzattı, dizüstü bilgisayarını üzerinde dengede duruyordu.

ve belgeyi açtı. On yedinci sayfada kalmıştı. Daha önce milyarlarca kez yaptığı gibi birinci sayfadan itibaren tekrar okudu ve zihni dolaşmaya başladığında henüz on yedinci sayfaya bile gelmemişti. Annesiyle ve belki bir ya da iki kız arkadaşıyla öğle yemeğine çıkmayı düşündü, kendisinin ya da annesinin, fark etmezdi. Alışveriş gezilerini düşündü, her zaman hızlı olanları, çünkü ikisi de rafları karıştırmayı sevmiyordu. İkisinin de planının olmadığı ve yeni bir diziyi art arda izledikleri geceleri düşündü. Ve sık sık aynı kitabı aynı anda, dikkatle okurlardı.

her ikisi de bitirene kadar spoiler vermeden tartışıyorlardı. Kaylee bunu yapmayı severdi.

Birkaç yıl önce Kaylee'nin bir konferans kokteyline katılacaktı ve giyecek hiçbir şeyi yoktu. İyi görünmek istiyordu. Sadece diğer yazarlar değil, yayıncılar, ajanslar, editörler ve kitapçılar da orada olacaktı. Meredith, "Doğru küçük siyah elbiseye ihtiyacın var." demişti. Meredith'in de tamamen farklı bir etkinlik için bir elbiseye ihtiyacı vardı. Aynı beden giyiyorlardı ama aralarındaki yaş farkı ve dolayısıyla stil tercihleri bir elbiseyi paylaşmak. Los Angeles'taki iyi mağazalardan birine gittiler. Daha iyi demek orta sınıf demekti, çünkü Rodeo Drive'dan pek alışveriş yapmıyorlardı, ama bu alışveriş merkezinden daha lüks bir şey gerektiriyordu. Neiman Marcus diye düşündüler. Ya da Nordstrom.

Uygun elbiseleri kollarına yüklediler, geniş bir alana açılan komşu soyunma odalarını seçtiler.

birkaç aynalı izleme alanı. Kaylee'nin ilk tercihi poposunu üç beden küçükmüş gibi sararken

Meredith'inki göbeğini vurguluyordu. Sonraki ikisi neredeyse tam tersiydi - Kaylee'nin birdenbire göbeği oldu ve Meredith kalça ve popodan ibaret görünüyordu. Kaylee'nin bir sonraki elbisesi bir cenaze törenine katılan doksan yaşındaki birine daha uygun görünürken, Meredith'inki on yedi yaşındaki bir çocuğa uygun görünüyordu.

Kaylee Meredith'e, "Spanx'e ihtiyacın var," dedi. "Satıcı kıza bir tane getirmesini söyleyeceğim."

Meredith'in vücut şekillendiriciyi çekmeye çalışması ve ardından Kaylee'nin onun korseyi yukarı çekmesine yardım etmeye çalışması karşısında gülmekten ölmeleriyle olay yokuş aşağı gitti. O gün ikisi de elbise alamadı ama öğle yemeğinde şarap içtiler, gülmeye devam ettiler ve bir hafta sonra tekrar denemeye söz verdiler.

Kaylee bu anıya yüksek sesle gülüyordu ama gözyaşları da yanaklarından aşağı süzülüyordu. Meredith'i düşündüğünde böyle şeyler oluyordu. Kaybedilen pek çok güzel zaman.

"Tanrım," diye mırıldandı yanaklarını silerken.

Mel'in kederin asla küçülmeyeceği ama dünyasının nasıl büyüyebileceği hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı. Bunun nasıl yapıldığından emin değildi ama deneme zamanıydı.

Birkaç dakika düşündükten sonra dizüstü bilgisayarını omuz çantasına yerleştirdi ve arabasına yöneldi. Arabayla gidecekti.

Gözünü kırpsan kaçırabileceğin Virgin River'a gider, belki bir kahve daha içer ve Jack'in sunduğu kahvaltı sandviçini yerdi. Bir saat boyunca barda yazmaya çalışırdı. Annesi hastalanmadan önce Kaylee bir kafeye ya da Carlisle's adında bir mahalle restoranına giderdi. bir kadeh şarap ve New York usulü pizza dilimi yerdi. Bir kafede ya da barda bir süre yazdığında kendini daha az gözaltındaymış gibi hissediyordu.

Arabasına doğru yürürken en küçük ciyaklamayı duydu ve adımlarını yavaşlattı. Önce yukarı baktı. Sonra aşağıya. Ön tekerleğinin yanında siyah-beyaz minicik bir kedi yavrusu duruyordu.

Bir insan ne yapabilirdi ki? Onu ayuclarının arasına aldı ve

içgüdüsel olarak yanağına yakın tuttu. "Aww. Sen

Kayıp, ufaklık." On dakika boyunca etrafta daha fazla yavru kedi ya da en azından bir anne aradı ama bu adam yalnızdı.

Ve sonra herkesin karşı çıktığı şeyi yaptı. Onu evine götürdü, bir kase süt verdi ve bir saat içinde döneceğini söyledi.

* * *

"Vay, vay, Kaylee Sloan, tam da görmek istediğim kişi. Seni biraz sonra arayacaktım," dedi Jack, kadın kapıdan içeri girerken.

"Kasıtaya daha erken mi ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Hayır, sen iyisin. Ama kiralık evleri kiralayan bir acenteye konuştum. Adı Gloria, çok hoş bir bayan ve ellerinde neler olduğuna bakacak. Ona senin numaranı verdim. O bakacak.

muhtemelen yakında ararlar."

"Oh, teşekkür ederim! Yavru kedinizi mi kaybettiniz?" "Yavru kedi mi? Hayır. Yavru kedi mi?" diye tekrarladı.

"En tatlı şey, tek başına. Ya da kendisi. Kediler hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Bu kedi yavrusu ne kadar büyük?" Jack şüpheyle sordu. "Bir bardağa sığabilir," dedi kadın. "Siyah ve beyaz."

"Etrafta yabani kediler var ama bizim bir köpeğimiz var. Ve dağlardaki vahşi yaşamda, annesiz yavru kediler uzun süre hayatta kalamazlar ve hayatta kalırlarsa da kavga eden kediler olurlar. Nerede Bu mu?"

"Casita'da," dedi. "Onu yalnız bırakamazdım. Köpeğiniz var mı?"

Jack başıyla onayladı. "Ralph. Bir border collie. Oğlum onu her yıl kasabaya astığımız Noel ağacının altında buldu, biz de onu beslemek zorunda kaldık. Biraz tembeldir ama muhtemelen bir kedi yavrusunu bile gütmeye çalışır. Hâlâ fırsat buldukça bizi mutfağa götürüyor."

"Hiç köpek görmedim," dedi endişeyle. "Köpeklerle karşı biraz temkinliyimdir. Çocukken ısırılmışım. Oldukça kötü bir

şekilde.

İyi boyutta bir fobi oluşturacak kadar kötü."

"Ralph seni ısırmaz. Oğlum David'e yakın durur. Ayrıca, Ralph'ın parti günleri sona erdi. O sokak kedisini besledin mi?"

"Hayır. Ona sadece biraz süt verdim ve incinmesin ya da kaybolmasın diye onu casita'ya bıraktım."

"Onu besledin. Peki şimdi onunla ne yapacaksın?"

"Buralarda bir yerde öldürmeyen bir barınak olmalı," dedi.

"Hayır, onu tutmalısın. Birbirinize ihtiyacınız var." "Benim hiç kedim olmadı..."

"Kedilerin kolay olduğunu duydum. Bazen bağımsızdırlar ve sizi umursamazlar, ama bazı insanlar çok sevecen kedileri var. Ve o bir bebek. Bu size avantaj sağlamalı. Ayrıca onu beslediniz, bu onun gözünde bağlılıktır. Clear River'da bazı malzemeleri alabileceğiniz bir evcil hayvan dükkânı var. Size yolu tarif edeyim."

"Ne alacağımı bile bilmiyorum!"

"Burası bir evcil hayvan dükkânı," diye tekrarladı Jack. "Onlara ne alacağınızı bilmediğinizi söyleyin, onlar da sizi yüklesinler. Casita nasıldı? İyi uyudun mu?"

"Çok güzeldi, teşekkür ederim," dedi biraz sinirli bir ses tonuyla. Az önce ona bir kedi yavrusu mu satmıştı? "Kahvaltılık sandviçiniz var mı? Ve kahve?"

"Emin olabilirsin. Vaiz mutfakta. Ne istiyorsun?"

"Sosis, yumurta ve peynir, lütfen."

"Kulağa kolay geliyor. Bizi izlemeye devam edin." Arkasını döndü ve mutfığa gitti. Bir an, sadece bir an sonra, kadının önüne çapraz kesilmiş mükemmel bir sandviç koydu.

biraz patates kızartması ve yanında bir dilim domates. "Başka bir şey? Ranch? Mayonez? Ketçap?"

"Cholula acı sosu mu?"

"Tam günlüme göre bir kız," dedi ve istediği acı sosu üretti. Ardından bir fincan kahve ve bir buzlu su geldi. "Be

Dikkatli ol," dedi. "Vaiz'in birkaç yemeğinden sonra bir daha asla kendin için yemek yapamayacaksın."

Sosunu ekledi, bir ısırık aldı ve göz kapaklarının ilahi bir merakla düşmesine izin verdi. Muhteşemdi. "Burada soğan ve biber var," dedi. "Harika!"

Daha ilk yarıyı bitirmeden Jack's Bar'ın büyüü gerçekleşmeye başladı. İnsanlar içeri giriyor, onu yangından gelen kız olarak tanıyor, kendilerini tanıtıyor ve kiralayabileceği bir ev düşünmeye çalışıyorlardı. Caddenin karşısındaki dükkândan Connie, yerel bir meyve bahçesinden Tom Cavanaugh, özel meyve ve sebzelerden oluşan küçük bir çiftlik işleten Jillian, nehirde birkaç kulübesi olan Luke Riordan ve Mel ile çalışan Dr. Michaels ile tanıştı.

Hepsi de diğer komşulardan bahsetti ve hiç vakit kaybetmeden Kasabadaki herkesle tanışmış ya da herkes hakkında bir şeyler duymuştu. Kahvaltısını bitirdiğinde dudaklarını sildi ve tabağını kenara itti. "Biraz yazabilir miyim diye bakacaktım ama sanırım evcil hayvan dükkanına gitmem gerekiyor."

"Tebrikler," dedi Jack sırtarak. "Sen bir kedi annesisin."

"Onu tutup tutmayacağıma henüz karar vermedim," dedi.

"Ama neden olmasın? Herkesin bir arkadaşına ihtiyacı vardır. Özellikle de bir yazarın. Peki, ne tür şeyler yazıyorsun?"

"Şey, gizemler. Korkunç gizemler."

"Ünlü müsünüz?"

Standart cevabını vermeden önce durakladı. Sadece anneme. "Beni neredeyse hiç kimse tanımıyor. Teşekkürler, Jack. Bu kesinlikle harika."

"Müdavimi olacağınızı umuyorum," dedi.

Kadın adama biraz para verdi ve adam da ona bir peçeteye yazdığı talimatları verdi. "Başka kedi yavrusu bulmamaya çalış. Kızım neredeyse altı yaşında. Küçük, sevimli kedilere karşı çok savunmasız. hayvanlar."

"Gözlerimi kapalı tutacağım," dedi gülerek.

Ve sekiz ayda hiçbir şeyin değişmediğini düşündü.

ve aniden, bir gün içinde, hayatın ilginç olabileceğini
hissettim

Tekrar.

* * *

Kaylee'nin hiç evcil hayvanı olmamıştı. Çok küçükken bunun nedeni ailesinin çalışıyor olması ve bir evcil hayvana bakacak zamanlarının olmamasıydı. Altı yaşındayken, babası onları terk ettikten kısa bir süre sonra, o iğrenç köpek ısırığını aldı. O sadece Asi bir köpek parkta başıboş dolaşıyordu ve oradaki tüm çocuklar arasında Kaylee'yi ısırıldı. Bu, köpek yavrusu fikrini ortadan kaldırdı, ayrıca bir evcil hayvana bakacak daha az kişi vardı. Annesi kedileri severdi ama büyükannesinin kedilerinin yanındayken sinüsleri tıkanıyor ve çok hapşıırıyordu. Ziyarete geldiklerinde büyükannesi kedileri bir odaya koymak zorunda kalıyordu ama bu çok yardımcı oldu çünkü tüyler her yerdeydi.

Kaylee'nin iki kedisi olan bir kız arkadaşı vardı - biri tatlı ve sevimliydi, diğeri ise onun alanını insanlara kiraliyordu. Arkadaşının kedileri onun sinüslerini hiç rahatsız etmiyordu, bu yüzden bu konuda endişelenmiyordu. Ancak annesiyle olan yakınlığı nedeniyle, bir kedinin ona arkadaşlık edeceği hiç aklına gelmemişti.

"Bir kedi yavrusu buldum," dedi evcil hayvan dükkanında. "Kaç yaşında?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. Ve ellerini küçük bir fincanın içine soktu.

"Erkek mi kız mı?"

"Benim de hiçbir fikrim yok," dedi.

"Bebekken bunu söylemek biraz zor ama... Hemen veterinerine görünseniz iyi olur. Mamaya ihtiyacı olabilir. Kısırlaştırmak isteyeceksiniz çünkü kısırlaştırmazsanız, siz daha 'gel-kitty- kitty' diyemeden bir sürü yeni yavru kediniz olacak. Şimdi, neye ihtiyacın var?"

"Bana söyleyeceğini umuyordum."

Bir saat sonra, cipinin arkası kedi kumu ve mamadan tırmalama direğine kadar bir sürü malzemeye dolu olarak Virgin River'a geri dönüyordu. Bir kedi taşıyıcısı vardı, böylece

yavru kediye veterinerine götürdü. Geri döndüğünde, bir saatin büyük bir kısmını elleri ve dizleri üzerinde her yerde yavru kediye arayarak geçirdi. Defalarca seslendi ama hiç ses yoktu. Tam pes etmek üzereydi ki kafasını yatağın altından çıkardı ve

Pençelerini açmış bir şekilde kafasına bir şey düştü. Ve sanki biri kanlı bir bıçakla peşinden gelmiş gibi çığlık attı.

Bir eliyle yavru kediye tuttu ve diğer eliyle parmaklarını saçlarında gezdirdi, tamamen kan bulmayı bekliyordu. "Sen küçük şeytani bir şeysin, değil mi?" dedi yavru kediye.

Ah, ama tatlı bir yüzü vardı. Ya da onun. Kediye ters çevirdi ve ona yakından baktı. Bunun bir kız olması gerektiğini düşündü ama tam olarak emin değildi. Kız olmasını umduğuna karar verdi ve yüzünü onun yumuşak yüzüne bastırdı.

siyah-beyaz kürkü vardı. Ve yavru kedi onun burnunu ısırdı. "Tanrım!" diye küfretti. "Belki de bu aç olduğun anlamına geliyordur. Ya da belki de sadece kötüsündür! Şansıma. Öldürmeyen bir barınak olduğunu duydum. yakınlarda, o yüzden dikkat et!"

Sonra tavayı ve kedi kumunu koydu. işe yarayacağına güveniyordu. Bir kutu mama açtı ve bir tas su koydu. Şaşırtıcı bir şekilde, yavru kedi hemen ona gitti. Kaylee yavru kedinin narin ısırmalarını daha iyi görebilmek için eğildi ve küçük bir mırıltı duydu. "Aww," dedi ve kediye okşadı.

Yavru kedi yemeğini bitirdiğinde, Kaylee en iyisini umarak onu dikkatlice kum kabına yerleştirdi. Yavru kedi Evcil hayvan dükkanındaki satış görevlisi, "Birkaç deneme yapmanız gerekecek ama eninde sonunda tuvaletini çöp kutusuna yapacak.

çünkü kediler bunu tercih eder - kanıtları gömmeyi severler."

Her yirmi dakikada bir Kaylee onu kutuya koydu ve bekledi. Hiçbir şey olmadı. Günün geri kalanını bu şekilde geçirdiler ve Kaylee'nin dikkati yazı yazamayacak kadar dağılmıştı.

Bitti. Sonunda Kaylee yorulduğunda yavru kediye kucağına aldı ve annesiyle zihinsel bir sohbe başladı.

Bir kedi yavrusu buldum. Burada olsaydın onu bir barınağına götürmek zorunda kalacaktık ama bir arkadaşına ihtiyacım var. Pek iyi değil.

ama tüm yazar arkadaşlarımdan ya köpekleri ya da kedileri var. Sana sahip olmayı tercih ederdim. Tabii ki seni tercih ederdim ama bu seçim elimizden alındı. Şimdi kafamı tırmalayan ve burnumu ısırarak bir kediyle kumar oynadım. Gülmeyi kes!

Elimden geleni yapıyorum, biliyorsun. Burada, hiç kimseyi tanımadığım Virgin River'dayım ve yabancıların iyiliğine güveniyorum...

Ve sonra, tahmin edilebileceği gibi, gözyaşı dökmeye başladı.

Seni çok özledim. Bazen bizi rüyamda görüyorum ve bunun bana yardımcı mı yoksa zarar mı verdiğinden emin değilim. Anne, benden sert, akıllı ve yetenekli olmamı beklediğini biliyorum ama öyle olduğumu sanmıyorum. Hiç olduğumu sanmıyorum. Sensiz kaybolmuş durumdayım.

Sonunda uykuya daldı, yavru kedi de onun yanındaki değerli küçük kedi yatağındaydı.

* * *

Ertesi sabah Kaylee tırmalama sesleriyle uyandı. Küçük dinsiz çarşafı tırmalıyordu ve yatağına kakasını yapmıştı.

"Harika," dedi Kaylee.

Yapılması gereken ciddi bir toparlama işi vardı ve Kitty kahvaltısını yaptıktan ve kum havuzuna kısa bir ziyarette bulunduktan sonra Kaylee'nin aldığı kedi taşıyıcısına girdi. Bu onun saklanması ya da kaza yapmasını engelleyecekti. Sonra Kaylee yürüyüşe çıktı. Manzara çok güzeldi ve Ağustos

Sabah serin ve ferahtı ama her gün sadakatle yürümesinin nedeni bunlar değildi. Bu, annesinin vefatından sonraki ilk haftalardan, yataktan çıkmak için bir neden bulamadığı zamanlardan kalma bir alışkanlıktı. O zamanlar kendi

kendine, annesinin vefatı için bir araya gelmekten yorulduğunu söylemişti.

kutlama etkinliği, arkadaşları ve aileyi eğlendirmek, ve geceleri iyi uyuyamıyordu çünkü karanlık özlemini artırıyordu. Sonra kederli ve depresif olduğunu fark etti ve bir su birikintisi içinde eriyebileceğinden korkmaya başladı ve ortadan kayboldu. Bu kısa süreliğine arzu edilir bir şey gibi görünüyordu, ama annesinin güzel yüzünün onaylamayan bir çatık kaşla çarpılmış görüntüsü, kalkıp hareket etmesi, duş alması için bir teşvik sağladı, oysa kimin umurundaydı ki? Aç olmadığı halde kendini yemek yemeye zorladı ve yapmak istediğı şey kıvrılıp kaybolmak olduğu halde kendini hareket etmeye zorladı.

Annesinin onu izliyor olabileceğini düşünerek Kaylee'nin çabalarını onaylaması onun devam etmesini sağladı. Ve her gün en az bir uzun yürüyüş yapmak onun için rutin hale geldi.

Yürüyüşten sonra duş aldı ve rahatlamak için gerekenleri yaptı, taze bir fincan kahve hazırladı.

kahvesini içti ve dizüstü bilgisayarını kalçalarına dayadı. Devam etmekte olan çalışmayı birinci sayfadan okumaya başladı. Tekrar.

Ancak yedinci sayfayı yaklaşık yirminci kez okuduğunu ve artık canına tak ettiğini fark etti. "Bu böyle devam edemez," yüksek sesle söyledi. "Cazibemi geri kazanmalıyım. Yazamazsam ne yapabilirim? Elimdeki para bitince sokaklara mı döküleceğim?"

"Mew," diye cevap geldi.

* * *

Kaylee Jack's Bar'a girdiğinde neredeyse öğle yemeğı vaktiydi. Toplanan birkaç kişi vardı. Mel'i gördü. Jack barın arkasında dururken o da Mel'in yanındaki tabureye oturdu.

"Şey, merhaba, ben de tam seni aramaya hazırlanıyordum. Sana bahsettiğim emlakçı Gloria Patterson'ın bölgede birkaç kiralık evi var, eğer istersen sana seve seve gösterebilir," dedi Jack.

"Onları hiç tarif etti mi?" Kaylee sordu.

"Pek sayılmaz," dedi. "Oldukça güzel olduklarını söylemek dışında, birkaçının verandası vardı, biri burada kasabada, diğerleri tepelerin etrafına dağılmıştı. Öğle yemeği ister misin?"

"Salatanız yoktur herhalde?"

Mel, "Kadın nüfusu biraz artınca ve hepimiz Vaiz'in yemekleriyle şişmanlayınca salatalar konusunda oldukça iyi oldular," dedi.

"Yarım sandviç ve salataya ne dersin?" diye sordu Jack.

"Bunu yapabilirim. Ben de emlakçıyı arayayım. Belki bu durum yakında çözülecek, ama söylemeliyim ki, o küçük casita çok güzel. Mel, acaba çamaşır makineni ödünç almak için seni zorlayabilir miyim? Küçük bir çamaşır yüküm var." Yorganla birlikte bir sürü çarşaf olduğunu söylemek istemedi. Onu dışarı atacaklarından korkuyordu. Yavru kedi yeterince küçük olduğu için leke neredeyse hiç görünmüyordu ama yine de...

"Elbette," dedi Mel. "Arka kapı kilitli değil ve çamaşır odası garajla mutfak arasında."

"Peki ya köpek?"

"Ralph sizi rahatsız etmez, belki bir evcil hayvan ya da yiyecek istemek dışında. Çok sessiz ve iyi huyludur. Şimdi acele et ve Gloria'yı ara," diye ısrar etti Mel. "Elinde ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," dedi Kaylee. Jack'in küçük bir kâğıda yazdığı numaraya baktı ve telefonuna tuşladı.

"Gloria Patterson, lütfen. Bu Kaylee Sloan." Sonra bir dizi soruya başladı. Evler mobilyalı mı? Manzarası ya da en azından güzel bir çevresi var mı? Kaç yatak odası var? Mutfak modern mi? Şömine var mı? Merkezi ısıtma? Altı ay boyunca müsait mi? Elektrik faturaları nasıl karşılanıyor? Kira ne kadar? Ve son olarak, "Sizinle üçte buluşmaktan mutluluk duyarım. Bu mükemmel."

Sonra öğrendiklerini Mel'e aktardı ve bölgede yaşamakla ilgili her şey hakkında sohbet etmeye başladılar

-Komşu kasabalardan bazılarının neler sunabileceği, Kaylee bu tür şeylere meraklıysa antika alışverişi için nerelere gidilebileceği, yol boyunca meyve ve sebze tezgahlarının ve Fortuna'daki çiftçi pazarının neler sunabileceği.

"Yakında orbalar için yeterince serin olacak," dedi Mel. "Ben bir Berbat bir aıyım ama Jack harika ve Preacher daha da iyi. Ama yine de ifti pazarını seviyorum ve eğer eve büyük bir kutu güzel meyve ve sebze getirirsem, Jack onları lezzetli bir şey."

"Sanırım bir eve yerleştikten sonra bir Jack kiralamak için etrafa bakmalıyım!"

"Nerede bulabileceğinize dair bir tavsiyem yok," dedi Mel. "Beni gafil avladı."

Kahkahalarla noktalanın sohbetin bir yerinde Jack her ikisi için de le yemeği getirdi.

Mel, "alışmalarınızı dinlemeyi çok isterim," dedi.

Onlar yemek yerken Kaylee gerilim romanları yazdėını anlattı, gecenin karanlığında o sesin ne olduğunu merak ettiren, kilitleri kontrol ettiren türden.

"Ben kitapçıya gideceğim," dedi Mel. "Okumayı çok severim, bu benim başlıca rahatlama yntemimdir, ama seni uyarıyorum, senin yazdėın türden kitapları sadece kendimi çok cesur ve güvende hissettiğimde okurum."

"Genelde ne okursun?" Kaylee sordu.

"Romantizmi ve aşk hikayelerini seviyorum. Çalışmalarımda mutlu sonlar. Ve umut. İşleri yoluna koyan insanları okumayı seviyorum."

"Onların kurgusal insanlar olduğunu ve bir şeyleri çözmeye çalıştıklarını biliyorsun..."

"Ben onları okurken değil," dedi Mel. "Yerleştikten sonra, erzak ya da giysiye ihtiyaın olursa ya da sadece etrafa bakmak istersen, sana eşlik etmekten mutluluk duyarım. Yine de plan yapmam gerekiyor. Grmem gereken hastalarım ve çocuklarım var ama Jack ocuk konusunda bana çok yardımcı oluyor. Yandaki baldızım da yardımcı oluyor. Evde alışıyor ve bir kızı var, kuzenler de birbirlerini meşgul ediyor. Yapabiliriz Büyük kasabalardan birinde alışveriş yapın ve le yemeği yiyin ya da biraz daha uzak olan köylerdeki eşyalara göz atın."

"Yerleşeceğimi varsayarsak..."

"Affedersiniz," dedi derin bir erkek sesi.

Kaylee, yakışıklı bir adamın muhteşem mavi gözlerine baktı. Ağzı bir O harfi oluşturdu.

"Hey, Landry," dedi Mel.

"Hey, Mel," diye karşılık verdi. "Kulak misafiri olduğum için kusura bakma ama kiralık bir ev arıyorsun sanırım."

"Aslında bu öğleden sonra biraz bakacağım," dedi Kaylee, gözlerinin maviliği biraz dikkatini dağıtmıştı.

Cebinden telefonunu çıkardı. "Eğer aradığınızı bulamazsanız, zaman zaman kiraya verdiğim bir evim var. Babamla bitişik evlerde yaşıyorduk ve o öldükten sonra daha büyük olduğu için onun evine taşındım.

Kiraladığım ev gerçekten çok güzel. Sadece yedi yıllık ve küçük ama konforlu. Görmek isterseniz size yolu tarif edebilirim."

"Daha sonra evde olacak mısın?"

"Günün geri kalanında. İşte numaram. Görmek istersen mesaj at, sana adresi göndereyim. Buradan sadece on dakika uzaktayım, 36. caddenin diğer tarafında. Ne istediğinden bahsettiğini duydum. Verandası ve manzarası var."

"Ben Kaylee Sloan. Ya sen?"

"Özür dilerim," dedi gülerek. Sırtışında hafif çarpık bir dişi seksi bir gülümsemeye ortaya çıkmıştı. "Ben Landry Moore. Aranıyor ya da arama emri yok. Mel bana kefil olabilir - iki kış önce bronşitimi iyileştirmişti."

Mel gülerek, "Bence o oldukça güvende," dedi.

"Eğer seni daha sonra göremezsem, sanırım kasabada karşılaşırız. Muhtemelen burada."

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok naziksiniz."

"Benim için zevkti," dedi. "İyi avlar. Mel, görüşürüz."

O gittikten sonra Kaylee Mel'e baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Onun evinden uzak durmalıyım. Oldukça yakışıklı biri. Sanırım bir karısı ve yedi çocuğu var."

"Sanırım eski bir karısı var. Çocuğu yok. Biraz yalnız biri ama ortaya çıktığında arkadaş canlısı. Ondan hoşlanıyorum," dedi sırtarak.

Öğle yemeği kalabalığı azaldıktan ve Mel kliniğine döndükten sonra Kaylee bir diyet kola sipariş etti, köşedeki bir masaya yerleşti ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. O on yedi sayfayı tekrar okudu. Sonra üçüncü sayfaya bir sayfa yazdı.

Küçük bir dağ kasabasında yeni bir başlangıç arayan bir kadın hakkında bir kişi anlatısı. Tam olarak bir günlük değildi ama aynı zamanda değildi de. Kelimeleri, herhangi bir kelimeyi sayfaya dökmesi gerekiyordu. Yazma isteğini harekete geçirecek herhangi bir şeye.

Saat üçte Gloria Patterson'ın Clear River'daki emlak yönetim ofisinin önünde arabasında oturuyordu. Tanışma ve kısa bir sohbetten sonra Gloria'nın arabasına bindiler. kiralık evlere bakmak için. İlkinin güzel bir verandası ve manzarası vardı ama içi harabeydi, duvar kağıtları soyulmuştu ve eskiydi-

muşamba zeminler aşınmadan dolayı kesilmişti. Mutfak aletleri eski ve güvenilmez görünüyordu. Bir sonraki kulübenin içi tamamen budaklı çam ağacından yapılmıştı ve Kaylee'ye çiçek hastalığını hatırlatıyordu. Üçüncüsü çok güzeldi ama dönüştürülmüş bir balıkçı kulübesiydi ve bu nedenle son derece küçüktü, Jack ve Mel'in casita'sından ancak biraz daha büyüktü. Şömine yoktu ama odun sobası ve küçük ama iyi bir mutfak vardı.

Kaylee Gloria'ya, "Bunun üzerinde uyumam gerekecek," dedi. "Sorun değil," dedi Gloria. "Eğer vaktin varsa, ben

Birkaç hafta içinde birkaç kiralık evin daha satışa sunulmasını bekliyoruz."

Tabii ki birkaç haftası yoktu. Gerçekten de birkaç günü yoktu. Muhtemelen Newport'a ya da civar bölgelere gidecekti ve tüm bu manzara değişikliği fikri kapı dışarı edilecekti. Belki de Newport'a Ormanın içinde gömülü olsa da küçük, güzel bir balıkçı kulübesinden dönüştürülmüş.

Clear River'daki mülk yöneticisinin ofisinin önünde duran arabasından Landry'ye mesaj attı.

Teklif hâlâ geçerliyse, evinizi görmek isterim.

Yazdığını gösteren hareketli noktaları görebilmesi sadece bir dakika sürdü. Adam adresi geri gönderdi ve kadın da adresi GPS'ine kaydettiğini ve bir saat içinde onu göreceğini söyledi.

Clear River'dan bir tepenin yamacına tırmanan dolambaçlı bir yoldan gitmek sadece yarım saatini almıştı. Evleri gördü, büyük bir ev ve çok uzakta olmayan küçük bir ev. Aralarında bir yol vardı ve mesafe yaklaşık bir şehir bloğu kadardı. Daha küçük olacağını biliyordu, artı Landry evin önünde durmuş, evin ön tarafını çevreleyen çiçek tarhını tırmıklıyordu. Sadece bir sundurma değil, aynı zamanda bir salıncak ve birkaç sandalye de vardı. Elinde olmadan derin ve umutlu bir nefes aldı.

Ön tarafa park etti ve arabasından indi. Şimdi ikisi de ayaktaiken adamın ne kadar uzun olduğunu fark etti. Onun 1.80'lik boyuna karşılık adam 1.80 civarındaydı. Mavi gözlerine uygun açık kahverengi saçları, botlarında ve kot pantolonunda boya lekeleri, bronzlaşmış ön kolları, geniş omuzları ve büyük elleri vardı.

"Evin bir bahçivani var mı?" diye sordu ona gülümseyerek.

"Nasıl istersen," dedi. "Sadece biraz temizlemeye çalışıyordum iyi bir izlenim bırakmak için çok az. Sanırım emlakçının hiç kazananı olmadı?"

"Beğendiğim bir tane var."

"Güzel, o zaman şuna bak ve nasıl karşılaştırılacağını gör."

"Peki, bana bu evi anlatır mısın?"

"Şehirde -San Francisco'da- yaşıyordum ama kalabalık ve pahalıydı ve babam buradaydı, ben de bir süreliğine onunla kalmaya geldim. Çok geçmeden buranın benim için daha iyi bir yer olduğuna karar verdim ama kendi evimi istiyordum.

ve dükkan. Bu küçük evi birlikte inşa ettik. Bir yaz boyunca yaptık ve kışın içini bitirdim. Çok büyük değil. Mutfağı ve arkada büyük bir dükkânı olan tek yatak odalı küçük bir ev olması gerekiyordu. Bir şeyler yapıyorum. Heykeller, çömlekler ve sanatsal şeyler. Evden çok bir dükkan olmasını istiyordum ama planlar nasıldır bilirsiniz. Babam vefat ettiğinde birkaç yıldır buradaydım. Onun evine taşındım, bir yatak odasının duvarını yıktım ve evinin arkasındaki dükkan."

"Annem vefat etti," diye ağzından kaçırdı ve hemen pişman oldu. Bu bir refleksti, hepsi bu. Ne de olsa artık bu onun hayatıydı. Onunla tanımlandığını hissediyordu.

"Çok özür dilerim," dedi.

"Teşekkür ederim. Baban için de çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Bu evi tamir ettim.

Ailem ya da arkadaşlarım gibi ziyarete gelen herkes babamın evine taşındı. Dükkânımdaki her şeyi babamın evine taşıdım ve küçük evdeki misafir odasını restore ettim ama hiç döşemedim. Yani hala küçük ama..."

"Sanatçı mısın?" diye sordu.

"Deniyorum," dedi. "Kil, seramik, metal ve camla uğraşıyorum. Sanatçıdan çok zanaatkâr olduğumu düşünüyorum ama bazen sanat sayılabileceğini düşündüğüm bir şeyle kendimi şaşırtıyorum. Ve inşa ediyorum. İşlerim yavaşladığında ya da satmadığında inşaatta çalışıyorum. Kısacası işsizim," diye ekledi ilgi çekici bir sırıtışla.

"Kulağa harika bir hayat gibi geliyor," dedi.

"Burada yaşamak şehirdeki kadar pahalı değil. Şehirdeyken küçük bir dairede yaşamak ve çalışmak için yer kiralamak zorundaydım - bu çok zahmetliydi. Esnek olmak zorundayım. Ayrıca dolap da yapıyorum, Döşeme, hemen hemen her şey. Çerçeveci olarak bile çalıştım. Ve köpek eğitiyorum."

Gözleri kocaman oldu. "Köpekler mi?" dedi.

Kaşlarını çattı ve ona baktı. "Köpekler," dedi. "Şu anda sadece birkaç tanesiyle çalışıyorum ama daha önce

Aynı anda sekiz. Büyük bir iş değil, tam zamanlı değil. Sadece bağımlısı oldum."

Yutkundu. "Onları saldırı köpeği olarak mı eğitiyorsunuz? Bekçi köpeği mi?"

"Hayır," dedi. "Av köpekleri ya da destek köpekleri ya da sadece iyi aile köpekleri. Bir keresinde TSSB destek köpeği eğitmiştim, harikaydı. Bundan daha fazlasını yapmak isterim..."

"Demek köpekleriniz var?"

"Hey, köpeklerle bir sorunun mu var?"

"Onlardan korkuyorum," dedi. "Altı yaşındayken ısırıldım. Kötü bir şekilde. Bunu atlatılabildiğimi sanmıyorum."

"Eğitimde olan köpeklerim varsa, serbest dolaşmıyorlar. Antrenman yaptıkları ya da oynadıkları çitle çevrili bir alanım var ve kendime ait

Otis adında bir İngiliz setter köpeği. Harika bir ortak ve eğitime yardımcı oluyor. Birlikte yaşadıklarından emin olmak için genellikle geceleri eve eğitimde olan fazladan bir köpek getiriyorum ve Otis her yıl buna daha az razı oluyor. O on yaşında. Sanırım buna hakkı var. Uzun zamandır benimle birlikte." Yine kaşlarını çatı. "Köpekleri çok dikkatli idare ediyorum. Kesinlikle tehlikede değilsin. Asla. Bir stajyerin başıboş kalmasına izin veremem.

-Birini kaybetsem nasıl bir karmaşa olur düşünebiliyor musun?" "Avcılık, ha?" diye sordu. "Destek köpekleri mi?"

"Anksiyete, diyabet, fobi ya da dediğim gibi travma sonrası stres bozukluğu olan sahipler için her türlü destek. Eğer burada kalmaya karar vererseniz, korku konusunda yardımcı olabilirim, ancak şu anda size şunu vurgulayabilir miyim: tanımadığınız bir köpeğe asla güvenmemelisiniz. Ne de olsa onlar hayvan."

Demek ona yardım edebilir, diye düşündü alaycı bir tavırla. Bir şeyleri düzeltme arzusu evrenseldi, özellikle de erkeklerde. O düzeltilmek istemiyordu. Köpeklerin ondan uzak durmasını istiyordu.

Adam teklifini daha fazla ilerletmeden kaçmak için kendiliğinden bir dürtü duydu.

"İçeriye bir göz atalım," dedi ve yürüdü.

verandaya. "Aradığınız şey bu olmayabilir ama bunca yolu geldiniz."

Kadın daha verandaya varmadan, adam kapıyı açık tutuyordu.

"Etrafa tek başınıza bakmayı mı tercih edersiniz?"

"Sorun yok. İçeri girebilirsin. Burası senin evin. Dikkat çekmek istediğin şeyler olabilir."

"Elbette," dedi, içeri girebilmesi için kenara çekilerek. "Burası oturma odası."

Kapıdan içeri adımını attı. Vay be. Çok güzeldi. Modern, bej, pas, kahverengi ve biraz da sarı toprak tonlarında dekore edilmiş. Büyük bir odaydı. Bir ucunda sedirli bir kanep ve rahat bir koltuk, diğer ucunda da bir yemek masası vardı. Küçük bir kahvaltı barı ve iki bar taburesi olan açık bir mutfığı vardı. Oturma odasındaki mobilyalar yumuşak ve rahat görünüyordu, çeşitli renklerde yastıklar ve büyük kare bir sehpa ile vurgulanmıştı. büyük, beyaz-bej renkli, derin tüylü bir halının üzerinde oturuyordu. Zemin ve mobilyalar son derece parlak bir şekilde cilalanmıştı; tezgahlar ve dolaplar yeni silinmiş gibi görünüyordu. Ev aletleri tertemizdi.

"Burası çok güzel," dedi sözlerini kontrol edemedi. Herhalde kiraya zam geldi, diye düşündü.

"Korkarım şömine yok. Büyük evde bir tane var. Yatak odaları bu şekilde. Bir ebeveyn ve misafir odası, ama dediğim gibi misafir odasını hiç döşemedim. Eğer misafir için kullanmanız gerekirse, bana haber vermeniz yeterli. Döşeyebilirim. Buyurun. Büyük bir dolap ve iyi bir boyut var banyo."

Küçük bir tuvalet odasını geçti ve bir odaya adım attı. Biraz erkeksi olsa da güzel bir yatak odasıydı. Büyük boy bir yatak vardı ve renkler yine bej ve kahverengiydi. Karyola geniş, yatak başlığı uzun ve buğday rengi bir kumaşla kaplanmıştı. İki komodin ve yatağın ayak ucunda bir bank vardı. Mobilya olarak hepsi bu kadardı. O omzunun üzerinden ona baktı ve o da birkaç cep kapısını işaret etti. Kadın onları kaydıldı ve kapılar

ana dolap çok büyüktü. Ve tabii ki burada yaşamadığı için boştu.

"Vay canına," dedi.

"Evet. Burayı inşa ederken, dolabı daha büyük yapmak için yatak odasından biraz yer çaldım - her zaman saklayacak çok şeyim vardı.

Kamp malzemelerinden sanat malzemelerine ve çarşaflara kadar her şey. Orada küçük bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi de var. Halı veya yorgan gibi büyük bir şey yıkamanız gerekiyorsa, çamaşır makinem daha büyük ve kullanılabilir durumda. Boş oda koridorun iki basamak aşağısında. Orası benim dükkanım ya da stüdyomdu, tercihiniz ne olursa olsun. Sadece bir oda. Dolap yok, banyo yok, sadece bir boşluk.

"Mutfakta bir arka kapı var ama pek bir arka sundurma yok. Ormana giden bir yol ve arkada bir dere var. Oh, ve mutfak lavabosunun altında ayı kovucu var..."

"Ayı kovucu mu?" diye neredeyse çığlık atacaktı.

Güldü. "Sen de köpekler için endişeleniyordun. Bu arada, nadiren başkalarıyla iyi oynamayan bir köpeğim olur. Yani, oldu ama... Bu kadar yeter, köpekler sizin için bir sorun olabilir."

"Bu evin kirası ne kadar?" diye sordu, cevaptan biraz korkarak.

"Oh, bilmiyorum," dedi. "Daha önce beş yüz dolar almıştım ama bir teklifi değerlendirmeye hazırım. Bir süredir boş duruyordu."

Beş yüz mü? Şok içinde düşündü. Bu parayla Newport'ta tek yatak odalı bir oda ve dolap bile alamazdı. Aslında bu paraya bir evin bir odasını bile kiralayamazdı!

"Kulağa daha fazla geliyor

adil," dedi. Şöminesi olmasa bile emlakçının ona gösterdiği yerlerden çok daha büyük ve güzeldi.

Burada dizüstü bilgisayarını yemek masasının üzerine koyabilir ya da oturma odasında dizlerinin üzerinde. Hatta sedirli bir dış mekan sandalyesi alıp ön verandada biraz çalışabilir.

"Köpekler konusunda emin misin? Çünkü köpekler hakkında beni mutlu etmeleri dışında hiçbir şey bilmiyorum.

rahatsız edici. Ziyaret ettiğimde köpeklerini dışarı çıkaran ya da yatağa gönderen arkadaşlarım var..."

"Garantili. İsterseniz bunu kira kontratına ekleyebilirim. Bu arada, ne kadar süreli bir kiralamaya ihtiyacınız olduğunu duymadım."

"Yılın geri kalanı boyunca. Güney Kaliforniya'daki evimi kiraya veriyorum ve onlar da yakınlarda torunları olduğu için Noel'e kadar kalmayı planlıyorlar. Ama ikimiz de Ocak ayında eski yerlerimize döndüğümüzde esnek olacağız." "Ama Noel'e kadar. Ne güzel. Bu küçük kasaba gerçekten

Noel zamanı ışıklar yanar. Kendi adıma bundan nefret ediyorum." "Nefret mi ediyorsun?" diye sordu, belki de bir Akraba ruhu.

"Şey, evet," dedi. Şapkasını çıkardı ve büyük bir elini saçlarında gezdirdi. "Bir tatilde birlikte olmayı en çok istediğim insanlar gitti ve görünüşe göre en az istediklerim birlikte olmak için. Tatilleri gerçekten garip buluyorum. Yemekler hariç. Noel nedeniyle gerçekten çok güzel yemekler yiyorum. Tavsiye edilecek başka bir şey yok."

Neredeyse "Ben de nefret ediyorum" diyecekti. Ama eskiden severdi.

Sonra Noel yaklaşırken annesi ölüyordu ve bir daha asla hayatta kalabileceği bir tatil geçiremeyeceğini düşündü.

"Sanırım evinizi kiralamak istiyorum. Eğer eminseniz-"

"Daha dikkatli olacağım," dedi. "Korkmanı istemiyorum."

"Teşekkür ederim, çünkü olmak istemiyorum. Sanırım hepsi bu kadar. Ne zaman taşınmamı istersiniz? Yani, ne zaman müsait olur?"

"Ne zaman istersen." Cebini karıştırdı, bir anahtarlık çıkardı ve bir anahtar çıkardı. "Bu ön ve arka kapı için, ama kilitlemeyi unutursanız panik yapmayın. Buralarda hırsız olmaz." Sonra sırtı ve ekledi, "Bir kere çok fazla havlıyorlar."

"Harika," dedi. Sonra irkildi ve "Sanırım evcil hayvanlara izin veriliyor?" dedi.

İki kaşını da kaldırdı.

"Arabamın altında saklanan bir kedi yavrusu buldum." O bunu oluşturdu

Elleriyle küçük bir fincan tutarak zayıflığını gösterdi. "Onu bırakamazdım. Bu yüzden mama, kedi kumu ve oyuncak aldım. İşler yolunda gitmezse, yakınlarda öldürmeyen bir barınak olduğunu duydum."

Landry, "Ondan vazgeçmeyin," dedi. "Evcil hayvanlar çok rahatlatır. Kabarık oldukları ve sümüksü olmadıkları sürece."

"Yarın sabah döneceğim o zaman," dedi.

* * *

Meredith eskiden Kaylee'nin sandığından daha güçlü olduğunu sylardı. "Bence bu çok zeki ve şanslı olmanın bir bileşimi, ama her zaman ayaklarının üzerinde duruyorsun." Bu doğruydı.

Sonunda hep başarmış gibi görünüyordu. Gerçekten denemek istediği birkaç yazarlık programına giremedi, ama yine de yazdı ve ilk kitabını çok genç yaşta sattı. Aşık oldu, harika bir düğün yaptı, bir yıl içinde kalbi kırıldı ve yaşadığı en acı verici şeylerden biri olmasına rağmen, bundan daha güçlü, daha bağımsız çıktı ve bazı şeyler öğrendi güven hakkında değerli dersler. Ve erkekler hakkında. Bir numaralı ders, birinin yalan söylediğini biliyorsanız, kendinize güvenin, ona değil!

Aynı yıl içinde evlenip boşandığında sadece yirmi dört yaşındaydı. Harika deneyimlerden ve başarılardan payına düşeni almış, hayal kırıklıklarından ise hiç kurtulamamıştı. şimdi, otuz beş yaşındaydı ve henüz atlatamadığı tek bir şey vardı. Annesinin ona sabırlı olmasını söyleyen sesini duyabiliyordu. "Kendine biraz zaman ver.

İyileşmek için biraz zaman ayırın ama kendinizi şımartmayın. Sen sonsuza kadar ihtiyacım var. Yine de birlikte olacağız. Her zaman birlikte olacağız."

Hah, diye dşnmştı Kaylee. Sekiz aydan biraz fazla bir süre geçmişti ve hâlâ annesini çok özlüyor, zaman zaman kendini çok yalnız hissediyordu. Ve Annesinin parlak, glen yüzünü görebilmesine ve bazen sesini duyabilmesine rağmen, o asla geri gelmeyecekti. Annesi

Bazen onu hayal ediyordu, sadece orada burada küçük bir sahne, daha fazlası olmasını, gerçek hissetmeyi, onun bilgece tavsiyelerini duymayı ya da neredeyse kontrollerini kaybedene kadar birlikte gülmeyi istiyordu... Ve uyandığında bazen sıcak ve duygusal hissediyor, bazen de kaybını yeniden hissediyordu.

Meredith bu yeni durum hakkında, kızının oldukça yakışıklı bir adamın misafirhanesine taşınması hakkında ne düşünecekti? Eğer biraz daha istikrarlı ve kendini toparlamış olsaydı.

bir ilişki için potansiyel görüyordu. Ama Kaylee'nin ihtiyacı olan son şey bir erkekti. Onun en iyi arkadaşına ihtiyacı vardı. Meredith'in yerini hiçbir şey tutamazdı.

Sheridan'ların evine gittiğinde Mel verandada oturuyordu. Elinde bir şişe şarap ve iki kadeh vardı ve bir kez daha Emma'nın saçlarını örüyordu.

Kaylee durdu ve arabadan inerek açık kapının üzerinden Mel'e seslendi. "Beni mi bekliyorsun?"

"Öyleyim," dedi Mel. "Bu gece nöbetçi değilim. Bu gece nöbetçi değilim."

İstersen bunu benimle kutla. Bugün gördüğün yerleri duymak için sabırsızlanıyorum."

"Park edip kediye kontrol edeyim, hemen dönerim."

Emma'nın kafası elektrik çarpmış gibi sarsıldı; tüm dikkati üzerindeydi. "Kedici?" dedi.

"Kediciğini getirebilir misin?" Mel sordu.

"Pardon, Jack'in o kediciği sır gibi saklamamı istediğini unutmuşum." Emma'ya doğru başını salladı.

"Jack bir korkak. Kediye getir. Emma onu bir süreliğine kucağına almak ister. Eğer sorun olmazsa."

"Sadece birkaç dakika sürecek."

Kaylee yapması gerekeni yaptı, kediye kum kabına yerleştirdi, bazı sonuçlar aldı ve sonra onu küçük taşıyıcıya geri koydu. Bir kutu mama açtı ve her şey evin etrafından ön tarafa doğru. Emma verandanın zeminine oturdu, bacak bacak üstüne attı ve küçük ellerini uzatarak beklemeye başladı. Küçük kızın yüzündeki beklenti onun parlamasını sağladı.

"Onu biraz tuttuktan sonra beslememiz gerekiyor. O kadar küçük ki, günde üç kez yemek vermek zorunda kalıyorum. gün." Yavru kediye Emma'nın endişeli ellerine bıraktı. "Çok nazik ol, tatlım."

"Nazik olacağım," dedi Emma. "Nasıl yapılacağını biliyorum. Bebekleri kucağıma aldım. Gerçek bebekler."

"O zaman sanırım sen bir uzmansın."

Mel, "Armut dibine düşer," dedi.

"Emma bebek doktoru olmak istiyor." Şarabı kaldırdı. "Beyaz olur mu?"

"Mükemmel."

"Peki, ne buldun?"

Kaylee hemen ilk üç evi ve ardından Landry'ninkini anlattı. "Gerçekten çok güzel. Çok güzel dekore edilmiş, bolca odası var, salıncaklı güzel bir verandası var ve tertemiz. Sanki diş fırçasıyla temizlenmiş gibi. Ama bir şey var. Bu bir sorun olabilir. Köpekleri var. Sana söyledim, köpeklerle aram pek iyi değildir."

"Kötü bir ısırık demiştin," diye hatırladı Mel. "Ama Landry bazen köpekleri eğitir. Asıl işi bu değil ama bir üne kavuştu. Çoğunlukla av köpekleri sanırım. Ama eğer o bir eğitmense, kontrolden çıkmış köpeklerin kırsalı birbirine katmaması gerekir. Değil mi?"

"Umarım öyledir, çünkü bu her şeyi mahvedebilir. Aynı zamanda bir tür sanatçı olduğunu söyledi."

Mel başıyla onayladı. "Bazı çömleklerini ve camlarını gördüm, çok güzeller. San Francisco'ya bir sürü şey gönderiyor ve başka yerlerde ve genellikle bazı kasaba fuarlarında bir standı var. Bu tepelerde saklanmış pek çok sanatçı var. Vahşi yaşam portreleri çizen iyi bir arkadaşımız var. Colin Riordan. O ve Landry arkadaşdır." Sonra Mel'in gözleri parladı. "Çok tatlı biri."

"Colin mi? Yoksa Landry mi?"

"Sanırım ikisi de öyle, ama ben yeni ev sahibinizin sevimli olduğunu söylüyordum. Piyasada mısın?"

"Hayır," dedi Kaylee. "İyileşme sürecindeyim. Her gün mücadele ediyorum

Annemin ölümünden sonra her gün. Yeni birine açılmaya hazır değilim."

"Ama senin hayatın giderek büyüyor," dedi Mel. Bardağını Kaylee'ye doğru kaldırdı. "Gittikçe daha da büyüsün."

* * *

Kaylee'nin çarşafalarını yıkaması, casita'daki banyoyu temizlemesi, eşyalarını yüklemesi bir saatten biraz fazla sürdü

ve yavru kediye alıp Landry'nin evine doğru yola çıktı. Yaklaşırken bir sebze tezgahının önünden geçti. Çoğunlukla kabak, kavun, çilek, karnabahar ve brokoli gibi yaz sonu sebzeleri vardı. Domatesler hâlâ vardı ama marullar ve lahanalar biraz yorgun görünüyordu. Enginarlar harikaydı ve enginarları çok severdi. Bir gün önce Clear River'da güzel bir bakkal görmüştü; tereyağı, ekmek, pastırma, ton balığı, dilimlenmiş hindi ve peynir için daha sonra bir koşu yapmayı planladı. Ayrıca cips, salsa, sarımsak, yumurta ve birkaç şey daha.

Bu, yerleşeceğinin bir işaretiydi.

Her şeyi kulübeye yerleştirdikten sonra, bir sonraki görevi yavru kedisini yerleştirmekti. Ona yavruyu nerede tutacaklarını gösterdi.

Kum kabı, sonra çantadan birkaç oyuncak çıkardı ve kediciğin hemen pençelemeye başladığı yumuşak, kabarık yatağı salladı.

Ardından Kaylee müziğini ayarladı - Beatles çalma listesini seçti. Avokado ile birkaç domates yedi. Akşam yemeği için satın alması gereken bir şey olup olmadığını görmek için mutfağın hızlı bir envanterini çıkardı.

Çay yaptı. Sonra oturdu ve o on yedi sayfayı tekrar okudu. Vesaire, vesaire, vesaire.

Yeni Bir Başlangıç adını verdiği belgeyi açtı ve yazmaya başladı.

O arıyor için hissetmek Güvenli, rahat ve

tamamen kendinden emindi. Ne de olsa yalnız olmak yeni bir şey değildi.

onun için bir şey. Ve bu geçici alanda bir sundurma salıncağından evi çevreleyen bir çiçek tarhına kadar ihtiyacı olan her şey vardı. Geçmiş günlerde tek yapması gereken rahat bir koltuğa gömülmek, dizüstü bilgisayarını açmak, zihnini bir hikayeye yerleştirmek ve yazmaktı. Bu kolay değildi - en kolay yazı bile sürekli revizyon, değişim ve gelişimle doluydu. Ama daha önce hep iyi hissettirmişti. Şimdi, en iyi arkadaşı gittiğinde, yeteneği de gitmiş gibiydi. Sihrini tekrar bulmak için nereye bakacağını bilmiyordu.

Kendisine ve en iyi arkadaşına isim vermeliydi. Bazen annesi hâlâ hayattaymış gibi hissediyordu.

Bazen onu canlı ve iyi, gürbüz, komik ve alaycı bir şekilde düşündü ve bir fincan kahve ya da bir bardak Newport'taki evinde şarap içiyordu. Sayısız kez elinin onu aramak için telefona uzandığını hissetti. "Gidip bize Akdeniz yemeği getireyim ve verandada yiyelim," dedi Kaylee. derdi. "İyi şarabınız var mı?" Ve o daha Meredith'in orada olmadığını hatırlayacağı düşüncesini bitirdi.

Düşünceleri havlayan köpeklerin sesiyle bölündü ve temkinli bir şekilde verandaya çıktı. Landry içerideydi. evinin arkasındaki çitle çevrili bahçede birkaç köpekle birlikte. Ne tür olduklarını bilmiyordu. İkisi sarışın ve tüylü, biri şık ve siyahtı. Landry kovalamaları için top üstüne top atıyordu. Durdu, cebine üç top koydu ve tiz bir ıslıkla köpekleri çağırdı ve üçü de kuyruklarını şiddetle sallayarak ona doğru koştu. Oturdular. Sonra bir elini birine, sonra diğerine indirdi, sonra bir top attı Üçüncüsü. Sadece o köpek koşarak getirmeye gitti. Sonra o köpek oturdu ve ikinci köpek getirmeye davet edilirken kalması söylendi. Sonra üçüncüsü. Dikkat çekici. Sırayla gittiler ve kibarca beklediler.

"Harika," diye mırıldandı kendi kendine. Ama onların yakınında olmak gibi bir arzusu yoktu. Verandadaki salıncağa oturdu ve

havlamayı, ıslık çalmayı, sessizliği, durulamayı ve tekrarlamayı dinledim.

Kendisi yokken yaramazlık yapmasın diye yavru kedisini taşıyıcıya koydu, bilgisayarını topladı ve şehre doğru yola çıktı.

Öğleden sonra olduğu için Jack's Bar'da sadece birkaç kişi vardı. Adını söyleyerek onu selamladı ve sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen Cheers dostu ve tanıdık bir havası vardı. Diyet kola almak için bara gitti, kapıdan ve bardan uzakta köşede bir masa buldu ve bilgisayarını açtı.

Romanından bir sayfa yazmak için kendini zorladı. Biraz ilerleme kaydetmek için çaresizdi ve bunun en iyi yolu aklına gelen tek şey oraya bir ceset atmaktı. İşi ilginç kılmak için cesette birkaç kurşun yarası vardı ve ceset, en sevdiği karakterlerden biri olan yetmiş sekiz yaşında, adli tıpa büyük ilgi duyan işgüzar bir kadın tarafından bulunmuştu.

Sonra diğer belgeyi çevirdi.

İlgi duyduğu son şey bir erkek ya da romantik bir karşılaşmaydı. Landon'ın atları ve bahçesiyle dışarıda çok zaman geçirdiğini fark etti. Onu görmeden edemiyordu. Hem de çok fazla. Kot pantolonunun vücuda oturma şekli özellikle çekici görünüyordu, onu incelediğinden değil. Kendi kendine, onun sevimli kişiliği olmasaydı kot pantolonu fark etmeyeceğini söyledi. Onun yanında o kadar rahat, o kadar uyumlu ve cana yakındı ki. Gözleri şaşırtıcı derecede maviydi ve gülümsemesi hem sık hem de ilgi çekiciydi. Ona gülümsediğinde nabzının biraz yükseldiğini hissetti. Adam görüş alanına girdiğinde onu izlemekten kendini alamıyordu.

Onun misafirhanesinde yaşarken arkadaş olup olamayacaklarını merak etti. Ve olmayı umuyordu

Barmen ve eşiyle daha iyi arkadaş oldum; çok nazik ve cömertlerdi, eğlenceli olmalarından bahsetmiyorum bile.

"Hey, bu ateş kız," dedi biri. Kafasını kaldırdığında Mike'ı gördü, kasabaya geldiği ilk gece barın arkasında duran adamdı bu. O zamandan beri onun Jack'in kayınbiraderi olduğunu ve Mel ile Jack'in yan komşusu olduğunu öğrenmişti. Bugün kemerine bir rozet takmıştı. "Yazar."

"İsimlerle gitmek zorunda kalacağız ve itibar," dedi elini uzatarak. "Kaylee Sloan." "Mike Valenzuela, nasılsınız?"

"Harika," dedi. "Polis olduğunuzu bilmiyordum." "Bu kasabanın polis memuruyum. Yeni eviniz nasıl?"

"Çok güzel," dedi. "Templeton'daki ev satılık olmadığı için tam da aradığım şey. Şanslıyım - bu sadece şans eseri oldu."

"Templeton'lardan haber aldınız mı?"

"Yangından hemen sonra onunla konuştuğumdan beri hayır. Gerald nedeni hakkında daha fazla şey öğrendiğinde beni arayacağını söyledi.

Buraya gelip bazı onarımlar planlamak zorunda kalacağını düşünüyor. O ya da oğullarından biri."

Kapı açıldı ve uzun boylu bir adam içeri girerek Mike ve Kaylee'ye doğru yürüdü. "Merhaba," dedi. "Sanırım sizi yangında gördüm. Ben Paul Haggerty."

Onu ateşin etrafında toplanan çok sayıdaki adamdan biri olarak tanıdı. "Kaylee Sloan."

"Templeton'ların arkadaşınız olduğunu söylediğinizi mi duydum?" "Bu doğru. Birkaç günlüğüne onların evini kullanacaktım.

aylar."

Paul cebinden bir kart çıkardı. "Bir dahaki sefere Gerald'la konuştuğunda ona tadilat için teklif vermeyi umduğumu söyle. Şehirde bir inşaat şirketim var. Beni tanıyor ama inşaatçı olduğumu hatırlar mı bilmiyorum. Buralarda çok sayıda tadilat ve yenileme işi yapıyorum."

"Bunu ileteceğimden emin olabilirsiniz." "Teşekkür ederim. Sen iyi misin?"

Mike, "Landry's'deki fazladan evi kiralyor," dedi.

"Dışarısı çok güzel. Landry'nin büyük evde bir duvarı yıkmasına yardım ettim ve o da zaman zaman benimle çalışıyor."

"Oh, bu yangından gelen kız," dedi başka biri.

Sonraki bir saat boyunca Köşe Dükkânı'nın sahibi Connie, papaz Noah, daha önce isimlerini duyduğu Colin ve Luke Riordan ve sonra da tüm insanlarla sohbet etti

Landry içeri girdi ve onu eski arkadaşarmış gibi karşıladı. Bir sürü el sıkışma ve uluma oldu.

birkaç bira, birkaç gazlı içecek, bir sade kahve. Mel kocasıyla birlikte öğleden sonra molası vermek için geldi. Kaylee aşçı Preacher ve karısıyla tanıştı. Ne olduğunu anlamadan önce

İki saattir bardaydı ve mekân inşaat işçileri, çiftçiler ya da kasabadaki işyerlerinden gelen insanlarla dolmaya başlamıştı.

Saat beşte Jack ona akşam yemeğine kalıp kalmayacağını sordu. "Bu gece değil," dedi. "Beslemem gereken bir kediciğim var."

"Gidecek bir şey var mı?"

Dükkâna gitmişti; elindekilerin zihinsel bir envanterini çıkardı ama nedense zihninde bir yemek resmi oluşmadı.

"Salata ister misin?" diye sordu.

"Elbette. Yanında bir tavuk göğsü verebilir miyim?"

"Kesinlikle," dedi. "Ve bir parça ekmek?"

"Tamamdır."

Birkaç dakika sonra elinde bir çuval yemekle bardan çıktı. Landry'nin kendisinden hemen önce çıktığını fark etmişti ve eve döndüğünde onun çitlerle çevrili bahçede köpeklerle birlikte olduğunu gördü. Ona el salladı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Kaylee?" diye bağırdı. Çantasını kaldırdı. "Ben hazırım, teşekkürler." "İyi geceler," diye bağırdı.

"Sen de," diye seslendi el sallayarak.

O kadar da önemli bir şey değildi. Sadece komşular dostça davranıyor, hepsi bu. Ama onun hoşuna gidecek çok şey vardı, en önemlisi de nezaketiydi. Bir şey yapmasına gerek yoktu.

Bir Şeye ihtiyaçı olup olmadığını sorardı. Ayrıca yakışıklıydı. Ve seksiydi. Ve hemen yan komşusu.

Kedisini besledi, salatasını yedi, pijamalarını giydi ve dizüstü bilgisayarıyla büyük yatağına oturdu. Güneş batıyordu ama yazma konusunda pek bir Şey başaramamıştı, o yüzden

Kedicik yatakta yanı başında oynarken dizüstü bilgisayarını açtı ve sık sık dizüstü bilgisayarın tuşlarına atladı. Yine de hikayedeki cesetle ilgilenmek için kendini zorladı hiçbir Şey onu daha az ilgilendiremezdi.

Sonra diğeri belgeyi çevirdi.

Yeni kurgusal karakterleri Caroline ve Landon'ın fantezi dünyası. Kendi hayat hikayesinin cazibeden yoksun olduğuna karar verdi ve Caroline için birkaç ayarlama yaptı. Bunun yerine

En yakın arkadaşını kaybetmenin yasını tutarken, Caroline'ın genç bir dul olmasının ve yeni kasabasında kimsenin ayrıntıları bilmemesinin daha ilginç olacağına karar verdi.

Bulabildiğı tek iş, kaçış için, ikinci şansı için seçtiğı küçük kasabada bir belgesel çekmekte olan bir yapımcının asistanı olarak geçici bir pozisyondu. Senaryoları dağıtmak, okuma için sandalyeleri ayarlamak, ister kahve ister masöz olsun herkesin ihtiyaçı olan Şeyi aldığından emin olmak gibi angarya işlerden başka bir Şey değildi. Bir keresinde, yeni işine başlayalı sadece birkaç gün olmuştu ki, yönetmen onu durdurdu ve "Bize bir iyilik yap ve şu sahneyi oku" dedi.

"Ama ben rol yapmıyorum," dedi Caroline.

"Sorun değil, senden oyunculuk beklemiyoruz. Sadece oku ki başrol oyuncum işini yapabilsin. Bu sadece bir prova. Ve buna ihtiyaçı var."

"Tamam," dedi Caroline. "Ama bunu bana karşı kullanma."

"Tabii ki hayır."

Setin etrafında toplam on kişi vardı. Numara yapabiliirdi. Senaryoyu aldı, hızlıca bir gözden geçirdi.

okudu, duyguları, duraklamaları, sessizlikleri ve patlamaları anladı. Sadece iki sayfaydı. Son derece çekici başrol oyuncusunun önünde durdu. Adam ona tesadüfen Landon'inkine benzeyen güven verici bir gülümseme verdi.

Başladılar. Bu, kadının gözyaşları içinde kalması ve adamın onu rahatlatmak için kollarını ona dolmasıyla sona erecek bir tartışmaydı. Onu Carla adında bir kadınla ilgilenmekle suçladı, bahaneler uydurmaya çalıştığında karşılık verdi, o karşılık verirken karşısında suskun kaldı ve sonra (senaryoda öyle yazdığı için) ağlamaya ve onun ilgisizliğinin neden olduğu acı hakkında yaygara koparmaya başladı.

Küçük set ormanının içindeydi ve kısa sahnenin provası sona erdiğinde etrafta sağır edici bir sessizlik vardı. Dinginlik. Herkes donup kalmıştı.

Caroline zorla akıttığı gözyaşlarını sildi. Ne de olsa mümkün olduğunca iyi bir işbirliği yapmak istemişti. Etrafına bakındı. Sessizlik ve açık ağızlar onu karşıladı.

"Vay anasını," dedi yönetmen. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Özür dilerim," dedi. "Korkunç muydu?"

"Korkunç mu? Sevgilim, sen bir oyuncusun," dedi başroldeki adam.

Gerçekliğe geri döndü ve yazmayı bıraktı.

Kahretsin, diye düşündü Kaylee. Neden normal fanteziler kuramıyorum?

İnsanlar mı? Yan komşunuz size el sallıyor ve siz romantizm ve özlem kokan bir sahne yazıyorsunuz. Bu normal değil.

Bence çok sevimli, dedi annesinin sesi. Ne zararı olabilir ki?

"Aradığım son şey bir erkek," dedi yüksek sesle.

Her neyse. Hoş bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyor.

"Sus artık. İstediyimin bu olmadığını biliyorsun."

Ama o sahneyle oynadı.

Bu tamamen çirkin hikâyenin başlangıcını değiştirdi ve düzgün bir başlangıç yaparak üç saat boyunca yazdı. Kitty düştü

yanında uyudu ve gözlerini daha fazla açık tutamadığında dizüstü bilgisayarını kapattı. Bu şekilde uyudu, bir dizüstü bilgisayar ve bir kedi yavrusu yataktaki alanını paylaşıyordu.

İyi ve gülümseyerek uyudu.

Yangından gelen kız olarak tanınmanın iyi tarafı, yabancı olarak görülmemesiydi. Öğreniyor olabilir Kasabadaki insanların isimlerini ve birbirleriyle olan bağlantılarını yavaş yavaş öğreniyordu ama hepsi onu tanıyordu. Nereye giderse gitsin - günlük yürüyüşünde, alışverişte, duraklarda

Sebze standında, Jack'in yerinde takılırken sanki bir arkadaşymış gibi karşılandı. Ve yangın yüzünden Burada bir tarih var. Bunda rahatlatıcı bir şey vardı.

Hâlâ kendini biraz yalnız hissediyordu, özellikle de akşamları. Doğal olarak bu saatlerde ya annesini arayıp günün olaylarını paylaşıyor ya da evinden annesinin evine gitmek için birkaç mil yol kat ediyordu. Akşam yemeklerini genellikle birlikte yerlerdi. Bunu değiştirmek mümkün değildi.

Bu yüzden sık sık, yas tutmaktan henüz bıkmamış olan ve onunla konuşan, FaceTime'dan görüşen bazı arkadaşlarına ulaşıyordu.

Janette'e, "Konuşabildiğim tek şey annemi ne kadar özlediğim olduğu için üzgünüm," dedi.

"Sorun değil, kurabiyem. Her zaman böyle olmayacak ama böyle olduğu sürece dinlemek için buradayım. Yaşamak için dinliyorum, biliyorsun. Şimdi bana bir hikaye anlat. Bana kitaptan bahset."

"Hangisi?"

"Birden fazlası üzerinde mi çalışıyorsun?" Janette şaşırarak sordu. Kaylee'nin annesine teşhis konulduğundan beri pek yazmadığını biliyordu.

"Noel'den önce teslim edilmesi gereken roman bir gerilim romanı ve şu anda asıl merak konusu onu bitirip bitiremeyeceğim. İki buçuk bölüm uzunluğunda. Sıkıcı ve birbirinden kopuk ve çok az ilgi duyuyorum. Ama bir kadın hakkında çılgınca bir fikrim var.

küçük bir kasabada yeni bir başlangıç yapıyor. Yerel bir şirkette çalışıyor.

film yapımcısı. Köpek eğiten bir adamdan küçük bir ev kirılıyor ve tabii ki köpeklerden korkuyor."

"Kaylee, bu hikaye ne için?"

"Benim için. Alternatif günlük tutma. Birkaç meşru duygu ve düşünce eklediğimden emin olurken deneyimlerimi kurguluyorum. Onunla hiçbir şey yapmayacağım."

"Bu harika," dedi Janette. Janette bir danışmandı. Bir evlilik ve aile terapisti. "Bazen danışanlarıma bunu tavsiye ediyorum. Ama neden sadece bir günlük tutmuyorsun? On yıl sonra gerçekten ilginç olacağına bahse girerim."

Kaylee, "Bunun ne kadar ilginç olmayacağını tahmin bile edemezsiniz," dedi. "Boşandıktan sonra danışmana gittim ve danışmanın ısrarı üzerine bir günlük tuttum. Yaklaşık altı ya da yedi yıl sonra okudum ve o kadar utanç verici buldum ki yok ettim. Bu korkunç bir deneyim-

En derin, en karanlık hislerinizi ve duygularınızı açığa çıkarın ve daha sonra onlara net bir şekilde bakın. Tanrım, bu çok aşağılayıcı. İsim vermeden bir hikaye uydurmak çok daha iyi."

O ölüp gittiğinde ve birisi

Bu hikayeleri okuyanlar, onunla kurgusal kahramanları arasında bazı benzerlikler görebilirler ama asla tam olarak emin olamazlar. Ve gerçek deneyimlerini ve duygularını yazıyordu ki danışman bunun asla zarar vermeyeceğini söyledi. O savunmadı

Kaylee'nin eski sevgilisi, ayrıldığı babası, sonunda berbat arkadaşlar oldukları ortaya çıkan kadın arkadaşları gibi kişilere yazdığı iğneleyici mektupları postalamak. Ama hepsine yeni isimler ve yüzler vermek ve onları bir romanın içinde gizlice ifşa etmek... Bunda gerçek bir tatmin vardı.

Kaylee'nin yazar arkadaşlarından biri, kitap üstüne kitap yazarak eski kocasını öldürmeye devam etti. Hiç kolay ölmedi. Acı çekti. Çok lezzetliydi. Kaylee de eski kocasının ölümüyle biraz eğlendi. Karşı konulmaz bir şeydi.

* * *

Ertesi gün, Gerald Templeton Kaylee'yi aradı. Bonnie hastaymış. Kaylee bu yüzden onlardan haber alamamıştı. Bonnie kendini daha iyi hissediyordu, ama yürüyüşe çıkacak kadar iyi değildi.

büyük bir yolculuk. Bir hafta sonra, eğer o da isterse, gelip yangın hasarına bir göz atacaklardı. En büyük oğulları Rick, Oregon'da yaşıyordu ve ailesiyle orada buluşmayı umuyordu.

"Bu bana Gerald'ı hatırlattı. Paul adında bir adamla tanıştım. Haggerty. Sizi tanıdığını ve kendisinin bir inşaatçı olduğunu hatırlatmak istediğini söyledi. Tamirat ve tadilat işlerine girdiğinizde onu da düşüneceğinizi umuyor."

"Paul'ü hatırlıyorum," dedi Gerald. "Numarasını aldın mı?"

"Kartviziti bende," dedi, küçük de olsa yardımcı olabilmenin mutluluğuyla.

Kaylee birkaç haftadır oradaydı, gündüzleri etrafta dolaşüyor, akşamları arkadaşlarını arıyor ve yazıyordu. Jack's Bar'ın sık sık ziyaretçisiydi ve sık sık orada akşam yemeği yedi. Bazen Mel de uğrar ve kız kıza vakit geçirirlerdi. Kiraladığı evin yakınındaki dağda yukarı, aşağı ve etrafındaki yollarda yürürdü. Buranın yüksekliği göz önüne alındığında küçük dağ kasabasında hava, vadilerdeki kasabalar kadar sıcak ve buharlı değildi. Şu anda Sacramento kaynıyor olurdu. Ama dağlarda hava çok hoştu. Landry'nin evinin yan tarafında büyük bir bahçe olduğunu keşfetti ve eğer evinin etrafında sık sık havlamalar olmasaydı, daha yakından bakabilirdi. Landry'yi ara sıra uzaktan görüyordu.

Genellikle verandada sabah kahvesini içerken ya da gün batımını izlerken veya çoğu zaman bahçede bir ya da iki köpekle çalışırken bulunabilirdi.

Kendi ayı kovucusunu aldı, o kadar büyük bir kutu ki taşımak için sırt çantası takmak zorunda kaldı. Bunun iyi tarafı, koşmak için çok ağır ve hantal olmasıydı. Sirtına çarpabilirdi. Tanrıya şükür, diye düşündü. Koşmak yok, hatta koşu bile yok.

Günün ikinci yürüyüşünden döndüğünde akşamın erken saatleriydi, güneş aşağı doğru inmeye yeni başlamıştı. Evinin önünden geçerken, elini kaldırıp selam verdiğinde, yanındaki kilim zıplar gibi oldu. Köpek.

"Hey, Kaylee, nasıl gidiyor?"

Dondu kaldı. Bu köpeği uzaktan görmüştü. Bu ona en yakın olduğu andı ve çok büyük bir köpekti. Landry ile birlikte verandadaydı. Çit yoktu ve tabii ki tasma da yoktu. Hareket edemiyordu. Köpeğin verandadan fırlayıp bir torpido gibi kendisine doğru uçaacağını ve onu yere sereceğini hayal etti.

"Bir biraya ne dersin?" Landry söyledi. "Ya da belki bir kadeh şarap?"

Nutku tutulmuştu. Yanında duran ve ona ters ters bakan korkunç büyüklükte bir köpek olduğunu fark etmemiş miydi?

"Kaylee?"

Felç olmuştu. Ellerini önünde kavuşturdu ve geriye doğru temkinli bir adım attı.

"İyi misin?"

"Ben... Ah... Yapmam gereken bazı işler var."

"Tamam. Ama sen iyi misin? Biraz korkmuş görünüyorsun. Hey, Otis'ten korkuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Yapmam gerek-" Geriye doğru yavaş ve çok dikkatli adımlar attı, sonra döndü ve kendini telaşsızca evine doğru ilerlemeye zorladı. Kalbi göğsüne çarpıyordu ve nefesi kısa soluklarla geldi. Kendine Landry'nin kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğini söylemeye çalıştı ama korkusu ağır basıyordu.

Landry'nin evine baktı. Köpek yoktu. Aslında o kadar da büyük değildi. Onun için fazla büyüktü, orası kesin, ama bir an önce dişlerini göstermiş bir at kadar büyük görünüyordu. Şimdi Landry'nin yanında rahat bir şekilde durmuş kuyruğunu sallıyordu. Neredeyse gülümsüyor gibi görünüyordu. Baldırında yıllar önce ısırıldığı yer ağrıyordu. Bunun zihninde olduğunu biliyordu çünkü bu kronik bir ağrı değildi.

Elini kaldırıp ona el salladı ve içeri girdi. Kapıya yaslandı ve nefes alış veriş i düzleşene kadar bekledi. "Kahretsin," dedi, sinirlenmişti. Titriyordu. Kanepeye oturdu ve sakinleşmeye odaklandı. Kendini kontrol altına aldıktan sonra büyük bir bardak su içti. Sonra kendine bir bardak şarap doldurdu. O televizyonu açtı.

On dakika içinde kafa derisi terlemeyi bıraktı ve kurudu. Ellerin i titremesi durdu. Haber sunucusunun sesi tanıdık ve sakinleştirici gelmeye başladı, haberler öyle olmasa bile. Şarap kadehini kucaklayarak orada ne kadar oturduğundan emin değildi. Tek farkında olduğ u şey kapısının açık olduğ uyd u.

kapalıydı ve o yalnızdı. Güvende.

Ön kapısında keskin bir tıkırtı vardı ve o şaşkınlıkla sıçradı ve şarabını döktü. Sıçramasından rahatsız olarak eliyle dökülenleri sildi. "Kim o?" diye sordu ama biliyordu.

"Benim. Landry. Bir dakikanızı alabilir miyim?" "Sen... Orada... Köpek seninle mi?"

"Hayır, o benim evimde. Orada kalıyor."

Bir nefes verdi. Vay be. Kapıyı açtı ve adam iki bira şişesini boyunlarından tutarak orada durdu.

"Bir bira içelim ve konuşalım," dedi.

"Konuşmak mı? Ne hakkında?"

"Dışarı gel ve verandada otur," dedi. "Sanırım az önce panik atak geçirdin. Köpek hakkında."

"Etrafta rahat değilim..." "Bunu konuşabiliriz."

"Bu konuda konuşmanın bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum," dedi. "Bu konu hakkında daha önce de konuştum. Bu çok eski bir travma."

Biraları ona doğru kaldırdı.

İçini çekti. "Bir bardak şarabım var. Daha yeni doldurdum. Dur getireyim." Kadın verandaya geri döndüğünde, adam Veranda salıncağı.

Birasından derin bir yudum aldı. "Mesele şu. Sanırım sana söyledim, bununla daha önce de uğraştım. Sen her zaman

Tanımadığınız köpeklerin yanında dikkatli olun. Onlar olabilir tahmin edilemez ve bazen düşmanca. Doğru olanı yaptınız, kıpırdamadan durdunuz ve kaçmadınız. Bu iyi bir şey. Ama Otis kötü ya da acımasız olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Bence bunu aşmaya çalışırsanız, Otis başlamak için iyi bir yer olabilir.

Çok naziktir ve herkesten komut alır. Mesela herhangi biri. İki yaşındaki bir çocuğun komutlarını yerine getirir. gerekli. Korkularını yenmeye çalışan birçok çocuğa iyi bir arkadaş oldu."

"Ne anlamı var ki? Bir köpek isteyecek değilim. Kötü bir şekilde ısırıldıktan sonra olmaz. Sadece altı yaşındaydım. Birkaç ameliyat geçirmek zorunda kaldım."

"Köpek sahibi olmanız için değil," dedi. "Bir köpek sever olmanıza bile gerek yok. Bu, kalbinizin O kadar sert vurun ki bayılın ya da pıhtı atın. Amaç köpekleri sevmenizi sağlamak değil. Her gördüğünüzde o dehşeti hissetmek zorunda kalmamanız için. Köpeklerden uzak durduğunuzda kendinizi daha iyi hissediyorsanız, bunda yanlış bir şey yok. Bu bir zevk meselesi, değil mi? Muhtemelen kedileri seviyorsunuz. Bu sadece korkuyu aşmakla ilgili. Sağlıklı, makul korkuyu değil. Mantıksız korkuyu."

"Bunu nasıl yapacağımı sanıyorsun?"

"Başlangıç olarak doğru köpeklerle. Kesinlikle güvenebileceğiniz bir köpek."

"Hmm," dedi, herhangi bir köpeğin etrafında olma fikrinden gerçekten hoşlanmadığını düşünerek. "Bu işe nasıl bulaştın?" diye sordu şarabından bir yudum alarak.

"Sizin durumunuzun tam tersi. Terk edilmiş ve istismara uğramış bir köpek buldum. Henüz on beş yaşında bir çocuktum ve köpeği eve taşıdım. Ona Izzy adını verdim. İstedim ki

Babam bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü. Köpeğin mizacının kalıcı olarak zarar görebileceğini, korkup saldırabileceğini, kaçabileceğini ya da bir köşeye saklanıp hayatının geri kalanında titreyebileceğini düşündü. Ama onu ikna ettim ve sonra her yerde bana nasıl yardım edeceğimi gösterebilecek birini aradım.

Tekrar güvenini kazanmak için. Fortuna'da bir eğitimci vardı ve onunla konuşmaya gittim. Sonra Izzy'yi yanıma aldım. O düşündü ki

Yaklaşık iki yaşında olabilir ve fiziksel durumuna bakılırsa yavruyken dövüş için kullanılmış olabilir. Eğitimci bile muhtemelen savaşı kaybedeceğimi söyledi. Onu aylarca elle beslemek zorunda kaldım. Onunla uyudum ve okul hariç her yere götürdüm. Altı ay içinde gelmiş geçmiş en iyi köpek oldu. Ve mutluydu. Sanırım kötü muameleyi unuttu." Ona baktı ve

sırıttı. İlgili çekici, bulaşıcı bir sırtıttı.

karşılığında bir gülümseme talep etti. "Ve eğitime bağımlı oldum. Bir köpeğin, özellikle de zor bir köpeğin, istediği için komutlarınızı yerine getirmesi çok heyecan verici. Size ömür boyu sürecek bir arkadaş kazandırıyor."

"Ve şimdi bu senin işin mi?"

"Sadece yarı zamanlı. Çünkü bundan zevk alıyorum. Köpekler iyi eğitilmeyi hak ediyor. Bence bu onları mutlu ediyor. Onları sosyalleştirdiğini biliyorum. Ve iyi bir aile yapıyor. Hayal kırıklığına uğramış köpek ebeveynleri mutsuz, mutsuz ebeveynler de bazen öfkeli olur.

Bu kimse için iyi değil."

"Neden insanlara köpeklerini nasıl eğiteceklerini öğretmiyorsun?" "Bunu da yapıyorum. Ama herkesin köpek eğitme hakkı yok.

Mizaç. Belli bir güven gerektirir. Benim için iyi huylu bir evcil hayvanı ya da partneri teslim etmek tatmin edici..."

"Ortak mı?"

"Avcıları ve destek hayvanlarını da eğitiyorum. Onlar iş köpekleri."

"Ve bekçi köpekleri? Ve polis köpekleri?" diye sordu.

"Hayır. Köpek memurları kendi köpeklerini eğitmelidir; bu bağ kurma deneyiminin bir parçasıdır. Bekçi köpeği fikrini sevmiyorum. Bir alarm alın. Ya da sıradan bir köpek kırırdayan her şeye havlayacaktır. Çoğu insan insanları korkutacak, hatta saldıracak bekçi köpekleri istiyor. Benim istediğim bu değil. Benim istediğim mutlu köpekler isteyen insanlarla çalışmak. Bu yeterince zor bir görev."

"Ve yapacak başka birçok işiniz var," dedi. "Tüm sanatınızı çok merak ediyorum. Ama ben daha çok bu şehirle ilgili deneyiminizi merak ediyorum. Ne kadar zamandır buradasınız?"

"Ben burada büyüdüm. Sadece ben ve babam vardık. Burası onun mülküydü. Annemle boşandıklarında ben küçüktüm. Annem şehre geri döndü ve biz burada kaldık. Babam ilçede hat görevlisiydi, o zamanlar elektrik hatları vardı."

"Yani neredeyse tüm hayatını burada mı geçirdin?"

"Hepsi değil, hayır. San Francisco'da üniversiteye gittim, birkaç yıl daha orada yaşadım, sonra para ödemek zorunda olmadığımı karar verdim.

Bu yüksek şehir fiyatları. Peki ya sen? Nerede büyüdün?"

"Güney Kaliforniya. Newport."

"Şu Kaliforniya sahil kızlarından biri..."

Çok geçmeden, o şarabını yudumlarken adam ikinci biraya başladı. Eyaletin sevdikleri bölgeleri, kuzey dağları ile güney dağları arasındaki farklar hakkında konuştular. Güney sahilleri. Ona kısa bir süre de olsa evlendiğini ve dokuz yıldır boşanmış olduğunu söyledi. Kendisinin de on bir yıl önce evlendiğini ve onun da yürümediğini söyledi. Hoş, yüzeysel, sadece seni tanımaya yönelik sohbetlerden biriydi. Evin içinde telefonunun çaldığını duydu ve arayan her kimse mesaj bırakabileceğine karar verdi çünkü ev sahibiyle geçirdiği bu zamanın tadını çıkarıyordu.

Güneş çamların üzerinden alçalırken ve araziye hafif bir serinlik çökerken yollarını ayırdılar. "Bunu tekrar yapmamız gerekecek," dedi.

"Elbette," dedi.

İçeri döndüğünde telefonunu kontrol etti. Arayan Howard'dı, babası. Sesi biraz histerikti.

"Kaylee, hangi cehennemdesin? Mesaj bıraktım, telefonlarıma cevap vermedin, ben de eve uğradım ve orada yaşayan garip bir çift var! Dediler ki

yılın geri kalanı için Kuzey Kaliforniya'ya taşındı! Beni ara yoksa Tanrı yardımcım olsun, seni aramaya gelirim."

Derin bir iç çekti. Mesajı görmezden gelmek cazip geliyordu ama belli ki aramaya devam edecekti. Bu aciliyeti anlamamıştı. Meredith hastalanana kadar hayatının çoğunu ondan kaçarak geçirmiş gibi görünüyordu. Sonra birden sık sık aramaya, onu görmek istemeye, onunla bir aile kurmak istemeye başlamıştı.

Ona çok geç kaldığını söylemenin kibar bir yolu yok gibiydi.

Kaylee, "O senin baban," sözlerinden nefret etmeye başlamıştı. Howard onları terk ettiğinden beri, ilgili ya da şefkatli bir baba olmamıştı. Aslında onu nadiren ziyaret ederdi. Ara sıra eve geliyordu ama o yedi sekiz yaşlarındayken bile Howard'ın kendisinden çok Meredith'i görmek için geldiğini biliyordu. Yıllar geçtikçe Meredith'i terk ettiği için pişman olduğu daha da belirginleşti ve ziyaretlerinde zamanının çoğunu Kaylee'yle değil Meredith'le geçiriyordu. Kaylee merhaba der ve sonra televizyon izlemeye giderdi, Howard ve Meredith mutfak masasında oturup eski dostlar gibi konuşturlardı. Kaylee ergenlik çağına geldiğinde Howard'ın eski karısıyla başarısız ilişkileri hakkında konuşmak istediğini anlamıştı.

Bir keresinde annesine, "Sana eşlerinden ya da kız arkadaşlarından şikayet etmesi seni kızdırmıyor mu?" diye sormuştu. Meredith de, "Hayır tatlım. Beni terk ettiği için çok minnettarım."

Çok sık olmadıkları sürece Meredith onun ziyaretlerinden memnundu. Çünkü Meredith klas biriydi. Kalbi artık dağılan evliliği için acıımıyordu ve boşanmadan sonraki yıllarda pek çok beyefendi arkadaşı olmuştu. İyi bir sosyal hayatı vardı.

Ama sonra Meredith hastalandı ve Howard ziyaretlerini artırdı, bu da Kaylee'nin annesiyle geçirdiği zamanı kıskanmasına neden oldu. Kaylee ne zaman şikayet etse, Meredith "Howard'ın üstüne gitme. O senin baban."

Adil olmak gerekirse, Howard nafakasını ödemiş ve üniversite masraflarına yardım etmişti. Emlak işinde başarılı olmuştu ve çok fazla nafaka ödemek zorunda kaldığı için şanslıydı. Toplam dört çocuğu vardı.

Bu işi bitirmeye karar verdi ve onu geri aradı. "Merhaba Howie," dedi selamlarken çünkü onun bundan nefret ettiğini biliyordu. Ona her zaman baba demesini tembihlerdi. Ama nedense sürekli unuttuyordu... "Paniğe gerek yok. Birkaç aylığına ortam değişikliği istedim, böylece bir projeyi bitirebilirdim. kitap."

"Tam olarak neredesin?" diye sordu. "Ve neden bana şehir dışında olacağını söylemedin?"

"Humboldt County'deyim ve size bundan bahsetmemiştim. çünkü ben otuz beş yaşındayım, yakın değiliz, bana her zaman nereye gittiğini söylemiyorsun. Aslında senden bunu beklemiyorum."

İç çekti. "Tamam, bunu hak ettim," dedi. "Olmam gereken zamanda yanında değildim ve şimdi bunu telafi etmenin bir yolu yok gibi görünüyor. Ama annen gittiğine göre, keşke birlikte biraz zaman geçirebilseydik. Ben de sana seni yemeğe davet ediyorum. Sanırım ikimiz de onu özlüyoruz."

İhtiyacı olan son şey Howie ile anılarını tazeleyeceği bir akşamdı. "Üzgünüm, ama buraya çalışmaya geldim ve yaptığım da bu. Belki Newport'a döndüğümde."

"Çok iş yapıyor musun?"

"Deniyorum," dedi. "Ben... Hala odaklanmakta zorlanıyorum, konsantre olmakta zorlanıyorum. Ama elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Belki birkaç hafta sonra gelirim," dedi. "Bana etrafı gezdirirsin ve akşam yemeği yeriz."

"Misafir odam yok, Howie."

"Ayarlamaları yapabilirim," dedi. "Bunu düşün ve sonra konuşuruz. Gelecek hafta seni ararım."

"Pekâlâ. Kendine iyi bak." "Sana da. Seni seviyorum." "Hoşça kalın."

Onu sevdiğini hiç söylemedi. Sevdiğinden emin değildi. İsteddiğinden emin değildi.

* * *

Kaylee Kitty'yi Jack'in tavsiye ettiği veterinere götürdü-Dr. Lynne Murphy. Veteriner, "Kitty'nin erkek olduğu ortaya çıktı," dedi. "Ve sanırım sekiz haftalık. Katı yiyecekler yemesi ve kum kabını kullanması için o yaşta olması gerekir. Ona birkaç hafta büyüme süresi verelim ve sonra aşılarına başlayalım.

Bu arada, ona çip takmamı ister misin?" "Çip mi?"

"Adını, sahibini ve hayati bilgilerini tanımlayan bir mikroçip, böylece kaybolursa size geri getirilebilir."

"Oh evet, lütfen."

"Kitty dışında başka bir isim alacak mı?"

"Oh be. Bu aslında benim ilk evcil hayvanım. Annemin alerjisi vardı ve ben hiçbir şey bilmiyorum. Sanırım bu çok açık."

"Endişelenme. Bu kedi muhtemelen seni büyütecek. Yani, o kısırlaştırılmalıdır çünkü kısırlaştırılmazsa sadece daha fazla kedi yapmakla kalmayacak, aynı zamanda evinizin etrafına kokusunu yayarak ortalığı kirletecektir. Ona aşı yapacağız, sağlığının iyi olduğundan emin olacağız ve kilosunu kontrol edeceğiz. Yaklaşık dört aylık aşılarından sonra ve kısırlaştırıldıktan sonra, onu kapalı bir kedi olarak tutarsanız, bize ihtiyacınız olmadığı sürece kendi başınıza olacaksınız. Çok tatlı bir çocuk."

Siyah-beyaz işaretleri nedeniyle çizelgesine adı olarak Tux'ı yazdırdı. Doktor "Orijinal" dediğinde duymamış gibi davrandı.

* * *

Ertesi öğleden sonra Kaylee Jack'lerde öğle yemeği yerken, Jillian Matlock sebze dolu büyük bir karton kutu taşıyarak içeri girdi. "Bugün şanslı günün Jack. Vaiz etrafta?"

"Evet. Beklemede kalın." Döndü ve barı mutfaktan ayıran duvara vurdu. "Ona biraz şekerleme getirdin, değil mi?"

"Hasat sona eriyor ve bunlar iyi ama gönderilecek kadar güzel değil." Vaiz geldi

Sallanan kapı, ellerini bir bulaşık havlusuna kuruluyor.

"Hey," dedi. Jillian'ı görünce gülümsedi. "Şekerleme mi?"

"Özel arkadaşım için. Son Rus Gülü ve mor su kabağı, biraz enginar, soğan, şalgam... Geç gelen şeyler."

Kaylee taburesinden kalktı ve yavaşça Jillian'a ve sebze kutusuna doğru yöneldi. Biberler, salatalıklar, bir demet yeşil ve mor yapraklı marul ve adını bilmediği birkaç şey daha vardı.

"Siz ikiniz tanıştınız mı?" Jack sordu.

"Ateş kız," dedi Jillian. "Geçen hafta tanıştık. Sen nasılsın?"

"Ben Kaylee," dedi gülerek. "Harikayım, teşekkürler. Bunlar senin bahçenden mi?"

"Ben bir çiftçiyim," dedi Jillian. "Yadigâr sebzelere ve diğer organik şeylere adanmış birkaç dönümüm var. Onlar Bazı az bilinen çeşitler çoğunlukla restoranlar tarafından garnitür olarak kullanılır. Ayrıca kız kardeşim bir şef ve çeşitli soslar, çeşniler ve birkaç sos ve salça yapıyor. O bir pişirme mucizesi. Yeni serisi olarak bazı çorba başlangıçları üzerinde çalışıyor - kesinlikle harika şeyler."

"Jillian'ın evini görmelisin," dedi Jack. "İnanılmaz bir yer. Ve yıl boyunca çiftçilik yapıyor."

"Şu enginarlara bak," dedi Kaylee. "Kocamanlar!"

"Uğrarsan çok sevinirim," dedi Jillian. "Sana evi gezdiririm. Ne zaman müsait olursan. Eğer şimdi müsaitsen bugünlük işim bitmek üzere."

Bugün pek hareket görmemiş olan dizüstü bilgisayarına baktı ve "Boşum" dedi.

"Harika! Beni eve kadar takip edebilirsin! Seni mobil bahçede gezdireceğim."

Kaylee de öyle yaptı, Jillian'ın arkasından 36. Otoyol'dan aşağı indi ve sonra uzun bir yoldan ağaçların arasından geçerek Viktorya döneminden kalma güzel bir konağa ulaştı. Park ettikten sonra eve hayranlıkla baktı.

Jillian, "Çoğunluğu Paul Haggerty tarafından olmak üzere tamamen restore edildi," dedi. "Onu buldum, kiraladım ve küçük bir bahçeye başladım, sonra onu ve üzerindeki on dönümlük araziye satın aldım ve bir çiftlik planladım. Ev harika; bahçeleri gezdikten sonra size evi gezdireceğim. Colin ve ben burada yaşıyoruz ama kız kardeşim Kelly yemek yapmak için mutfağı kullanıyor. Eureka'da soslarını ürettiği ticari bir mutfağı var. Ama her zaman yeni şeyler deniyor, genellikle büyük ölçekte ve bu mutfak mükemmel. İçeri gelin ve onunla tanışın."

Kaylee, Jillian'ı içeride takip etti ve dirseklerine kadar hamura batmış görünen Kelly ile karşılaştı.

"Ekmek," dedi Jillian. "Ekmek pişirmesine bayılıyorum. Kokusunu ta sahile kadar duyabiliyorsunuz. Eğer ilgileniyorsan önce bahçeleri, sonra da evi görebiliriz."

"Oh, ilgileniyorum. Bana gösterecek vaktiniz varsa görmek isterim."

"Güzel, gösteriş yapmayı seviyorum."

Jillian'ın yanındaki mobil bahçede oturan Kaylee, evin arkasındaki devasa bahçelerde dolaştı. Birçok renk ve dokudan oluşan bir yorgan gibiydiler, yemyeşil ve lezzetli görünüyordular.

Açık bahçelerin çoğu temizlenmişti, ancak kavunlar, balkabakları ve bazı geç kabaklar. Ancak arka tarafta meyve, sebze ve çiçeklerin bulunduğu yükseltilmiş yataklarla dolu birkaç sera vardı. "Çoğunlukla şeflerin tabaklarını süslemekten hoşlandıkları yenilebilir çiçekler. Yeni başladım

Birkaç yıl önce bunu yapıyordum."

"Eşyalarınızı restoranlara nasıl götürüyorsunuz? Çünkü bir şey kaçırmadıysam, buralarda çok fazla restoran yok."

"Hiçbir şey kaçırmadınız. Bu çiçekler ve aile yadigarı sebzeler FedEx aracılığıyla Seattle ve San Francisco'ya kadar gidiyor.

Bunlar uzun ömürlü olmayan küçük hassas şeylerdir; bir gecede yok olurlar."

Arkadaki arazi meyve ağaçları ve dut çalılılarıyla kaplıydı. "Meyveler ilkbaharda gelir, Ağustos'un ilk günlerinde biter ama elmalar daha geç gelir. Elma mahsulüne geyikleri tatmin etmek dışında pek güvenmiyorum. Onları yol kenarındaki tezgahlarda satıyorum - şu anda iki tane büyük tezgahımız var.

Kelly meyve ve çilekleri kreasyonlarında kullanıyor; çok sayıda turta dolgusu, reçel, jöle ve benzeri şeyler gönderiyor. Ben de

dut çalılılarına ekledi ve bedelini ödedi - ayılar

Çilekleri severim. Onları korkutmak zorundayım. Sevmedikleri bir havalı kornam var. Bahçede vahşi yaşamın olması, yaramazlıklarının bir örneğini görene kadar eğlenceli olabilir. Bir anne ayı

Birkaç yavru seralara girecek ya da bir bahçe arabasını ters çevirecek. Gerçekten misafirperver olmayı göze alamam."

"Seni korkutmuyorlar mı?" Kaylee sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Jill. "Ama yakından ve kişisel olarak bakmıyorum. Pençelerinin büyüklüğünü gördüm. Ve yaptıkları maskaralıkların kanıtlarını gördüm."

"Büyük bir çit çekebilir misiniz?" Kaylee sordu.

Jillian güldü. "Sen hiç otuz metrelik bir ağaca tırmanan bir ayı gördün mü? Onları dışarıda tutacak bir çit yok. Geyikleri uzak tutmak için bazı açık hava bahçelerimizin etrafında çitlerimiz var, ayrıca marullarımı ve kök sebzelerimi korumak için çok fazla tavşan kovucu kullanıyorum. Korkarım ayılar istedikleri yere gidiyorlar. Bu yüzden havalı korna kullanıyorum. Çok gürültülü."

Kaylee, evi çevreleyen yamaçları süsleyen ve hareketi kolaylaştırmak için dar yollarla ayrılan teraslı arazilere hayranlık duyuyordu. Arada sırada Jillian Golf arabası büyüklüğündeki bahçe arabasını durdurup meyve ya da sebze topluyor ve küçük kamyonunun arkasına atıyordu. Elmadan küçük patateslere kadar her şey vardı; birkaç sıra üzüm vardı ve sadece birkaçı hala asmadaydı. Asmalardan birkaç kavun ve bal özü topladı ve onları da avına ekledi.

"Balkabakları Cadılar Bayramı için hazır olacak" dedi.

Eve döndüklerinde Jillian ona etrafı gezdirdi ve en çok Colin'in stüdyosunun bulunduğu ikinci kattaki güneşlenme odasını beğendi. Vahşi yaşam resimleri geniş odayı çevreliyordu ve Colin devasa bir resim üzerinde çalışıyordu. bir bufalo resmi. "Tanrım, bu nefes kesici," dedi. "Bunları bir galeride satıyor musunuz?"

"Çoğu Sedona, Arizona'da iyi bir arkadaş haline gelen bir sanatçının sahibi olduğu küçük bir galeriye gidiyor. Ben de Bazı özel siparişler ve bazılarını da web sitemden satıyorum. Bu beni beladan uzak tutuyor" dedi.

Üçüncü katta birkaç misafir odası ve Kaylee'yi şaşırtan bir şekilde çatıya çıkan bir merdiven ve bir dul yürüyüş yolu vardı. "Dul yürüyüşü fikrinin nereden çıktığını bilmiyoruz ama Jilly Çiftliği'nin tamamını görebiliyorsunuz.

Buranın ötesinde. Burada olduğum ilk yıl sürekli buraya geldim. Kelly'yi arardım; henüz uydu bağlantımız yoktu ve gerçekten ulaşabildiğim tek yer burasıydı.

iyi bir resepsiyon. Ben de küçük çiftliğime göz kulak olurdum."

Aşağı indiklerinde Kelly onlar için atıştırmalık bir şeyler hazırlamıştı. Bir süre Kaylee'nin yazılarından Kelly'nin resimlerine kadar çeşitli sanatsal uğraşları hakkında konuştular.

mutfak becerileri. Kaylee nihayet ayrılırken, Jillian ona bahçeleri gezerken topladığı şeylerle dolu büyük bir plastik çamaşır sepeti uzattı.

Hepsi de her zaman geri dönebileceğini bilmesini sağladı. "Geri dönmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Oradan doğruca eve gitti ve arabayı durdurduğunda Landry'nin verandanın basamaklarında oturduğunu ve elinde bir

şişe su. Arabayı evinin önüne park ettiğinde, adam yanına geldi. Kapağı kaldırdı. "Jilly Farms'a gittim. Ve bak ne aldım!"

"Harika," dedi meyve ve sebzelere bakarken.

"Sebzeli bir yemek yiyeceğim."

"Fasulyenin içine koyacak jambonunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki hayır, bunu beklemiyordum."

"Var. Senin için getireyim. Bir çeşit domuz eti olmadan bir tencere yeşil fasulye yiyemezsin."

"O zaman akşam yemeğinde bana katılmalısın!"

Ve işte o sırtış. "Bu harika olur. Otis'in evde kalmasını sağlayacağım."

KAYLEE'nin ev sahibiyle ilk akşam yemeği o kadar kolaydı ki, sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi hissetti. Mutfağı temizlemesine yardım etti, yemekten sonra bir fincan kahveyi kabul etti, çok geç kalmadı ve ona bol bol teşekkür etti. O ve Kitty
-Tux, neredeyse gece yarısına kadar uyumadan sekiz sayfa yazdı.

Ertesi gün öğleden sonra yürüyüşünden dönerken verandadan ona el salladı ve "Akşam yemeği için planın nedir?" diye sordu. Kadın omuzlarını silkerek bilmediğini işaret etti. Adam Otis'e verandada kaldı ve patikadan yola doğru yürüdü. "Hamburger için biraz sığır filetosu çözdürdüm. Bana katılmak ister misin?"

Otis'e baktı. "Onları ızgarada pişirip getirirsen, ben de domatesleri dilimleyip yumurta yaparım. Ve fasulye artıkları da var."

"Kulağa harika geliyor," dedi. "Duş alacağım ve biraz ızgara yapacağım. Altıya ne dersin?"

"Dört gözle bekliyorum."

Kendi duşunu aldı ve onun fark edip etmeyeceğini merak ederek biraz süslendi. Sonra neden zahmet ettiğini merak etti.

Rahatsız oldu çünkü adam yakışıklı, hoş ve oldukça iyi bir arkadaştı. Her şey hakkında konuşurlardı ve Her şeyi. Ona birçok yeni arkadaşının geçmişini anlattı.

"Jillian ve Colin'in hikayesi, Jillian'ın büyük bir yönetici işinden kovulması ve kafasını toparlamak için San Jose'den buraya gelmesi. Colin Virgin River'a geldi çünkü kardeşi Luke burada yaşıyor ama bunu neden yaptığı bir muamma. En azından zamanın yarısında anlaşıyorlar. Bunu geri alıyorum.

-Ya çok iyi arkadaşlırlar ya da düşman. Jilly evi ve bakımsız bahçesini buldu ve kazmaya ve ekmeye başladı. Colin eski bir askeri Blackhawk pilotu. Bir zamanlar Bir kazadan sonra iyileşiyordu ve resim yapmak onun terapisiydi. İyi olduğunu tam olarak bilmiyordu."

"İyi mi? O yetenekli!"

"Biliyorum. Jilly ile tanıştı, ona aşık oldu ve o zamandan beri birlikteler."

"Ve şimdi evlendiler mi?"

"Hayır. Ama yine de onlar kalıcı bir çift. Ve burası Virgin River, yani çok küçük ve çok Meraklı insanlar onlara sürekli ne zaman evleneceklerini soruyor. Yıllardır o büyük evde birlikteler. Neden evlenmediklerini bilmiyorum ve bana kalırsa bunun bir önemi de yok. Kelly, Jilly'nin kız kardeşi, evli."

"Bir sinema yazarına," dedi Kaylee. "Onunla çok gurur duyuyor."

"Bir de vaiz var," diye devam etti ve Noah'nın eBay'den satın aldığı bir kilisenin ihtiyaçlarını karşılamak için şehre nasıl geldiğini ve eski bir egzotik dansçı olan kilise sekreterine nasıl aşık olduğunu anlattı.

"Bu kasaba ilk bakışta gerçekte olduğu kadar ilginç görünmüyor," dedi gülerek.

* * *

Üç gün sonra, Landry'yi sadece verandada ya da bahçede gördükten sonra, ona akşam yemeğinde kendisine katılmak isteyip istemediğini sordu ve o da hemen kabul etti. Akşam yemeğinden önce gün batımında verandada bir şeyler içmişler ve daha sonra verandada kahve içmişler. Kadın her zaman salıncakta oturur, adam da Salıncağın yanındaki sundurma sandalyesi.

Ertesi gün Kaylee onun meşgul olduğunu görebiliyordu ve üç köpek kursiyerinin sahiplerinin evcil hayvanlarını almaya gelişini izledi. Landry her biriyle bahçede en az bir saat geçirerek eğitim komutlarının üzerinden geçti,

Köpeklerle topuklama, dönme, oturma, yatma, yerinde durma gibi talimatlar veriyordu. Tüm bunları verandasından, güvenli bir mesafeden izledi.

yazmaya çalışıyordu. Sahiplerinin el sıkışmadan ve kucaklaşmadan ayrılmadıklarını belirtti. İyi huylu köpeklerinin etrafında büyük bir neşe vardı.

O akşam saat sekiz sularında kapısı çalındığında çok şaşırmıştı. Kapıyı, elinde bir şişe şarap tutan Landry'ye açtı. "Yıldızların ortaya çıkışını görmek ister misin?"

"Şu haline bak, teşvikle silahlanmışsın!"

"Neyi sevdiğine dikkat ediyordum," dedi. "O zaman açalım ve yıldızları izleyelim. Sen yedin mi?"

"Köpeklerle iğim bittiğinde açlıktan ölüyordum, o yüzden bir sandviç tıktırdım. Sen yedin mi?"

"Birkaç saat önce."

Verandada her zamanki yerlerine oturdular. Güneş ufku altına doğru batıyordu.

Landry, "Bu hafta sonu Oregon'da bir sanat festivali var," dedi. "Orada kalacağım ama bir sonraki hafta sonu Sanat Yürüyüşü için Grace Valley'de olacağım. O kadar yakın ki gece eve döneceğim ama geç saatte. Oraya bir göz atmayı düşünmelisin. Hoşuna gidebilir."

"Bunu planlayacağım."

"Arka arkaya dört şovum var. Eylül ve Ekim en yoğun aylarım; hazırlanacak ve toplanacak çok şey var. Ama köpekler gittiğine göre, umarım arada bir akşam yemeğine çıkabiliriz. Ve sanırım zamanı geldi, Kaylee. Otis'e biraz daha yaklaşmanın zamanı geldi."

"Eminim Otis onun baloncuğuna girmemiş olmama aldırımıyordur..."

"Yarın. Spagetti yapacağım. Babamın tarifi, kavanozu aç ve ısıt. Saat dörtte gelebilir misin? Sen ve Otis buluşursunuz ve ben de cesaretinizi akşam yemeğiyle ödüllendiririm."

İlk düşüncesi, bir köpeklerle aynı alanı paylaşıyorsa muhtemelen pek iştahı olmayacağıydı.

"Cesur ol. Yaptığına çok memnun olacaksın." "Ben olsam o kadar emin olmazdım."

Sonunda kabul etti. Ama bunu köpek korkusunu yenmek istediği için yapmıyordu. Bunu yapıyordu çünkü Landry ile vakit geçirmeyi seviyordu.

* * *

Kaylee, Landry'nin kapısını çaldığında biraz fazla gergin olduğunun farkındaydı. Landry kapıyı açtı ve hemen Kaylee'nin elini iki elinin arasına aldı.

"Terli avuçlar," dedi. "Sanırım artık buna bir son vermeye başlayacağız. İşte Otis." Arkasında, Otis'in uyanık ve sabırlı bir şekilde oturduğu minderini işaret etti. "Ona sinirsel bir rahatsızlığın olduğunu ve çağrılana kadar minderinde beklemesini söyledim."

"Eminim her kelimeyi anlamıştır."

"Bazen öyle görünüyor. Şimdi ona bakmanı istiyorum. ve adını söyle ve gelsin." Donup kalmıştı. "Sorun yok, Kaylee. Ben buradayım."

"Otis, gel," dedi çok yumuşak bir sesle. Köpek yavaşça ona doğru yürüdü.

"Onu yumuşak bir şekilde okşamak ve iyi olduğunu söylemek isteyebilirsiniz."

Elleri titrese de öyle yaptı.

"S-i-t'i dene," diye önerdi, heceleyerek. O daha kelimeleri çıkaramadan Otis oturdu ve Landry'yi güldürdü.

"Tamam, işte daha iyi bir yol. Ona birkaç eğitim komutu vereceğim ve sonra senin yapmanı istiyorum. Otis, gel."

"Otis, gel."

Köpek hemen onun yanına oturdu. "Topukla, topukla, topukla," dedi ve Landry dönerken bile Otis onun dizinin dibinde yürüdü. "Aferin oğlum," dedi onu okşayarak. "Otur," dedi ve köpek itaat etti.

"Yere yat," dedi ve köpek karnının üzerine yattı. "Dur," dedi, sonra döndü ve uzaklaştı. Odanın diğer tarafından, "Otis, yerine geç" dedi. Otis hemen minderine gitti. "Çok iyisin, Otis." Kaylee'ye döndü. "Hadi bakalım."

Kaylee derin bir nefes aldı ve Otis'e adım adım yaklaştı, sesi biraz gergindi ama Otis sadece ona baktı taparcasına ve tam olarak istediği gibi yaptı. Bunu birkaç kez yaptı. Her seferinde onu okşadı ve iyi bir çocuk olduğunu söyledi ve işi bittiğinde ona kendi yerine gitmesini söyledi. Ama önce sırt üstü yatıp patilerini yukarı kaldırdı ve karnını okşamasını istedi.

"Hayır, Otis," dedi Landry. "Evine git." Köpek muhtemelen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kalktı. Landry, "Eğer istersen karnını okşayabilirsin," dedi.

Kaylee utangaç bir şekilde mindere gitti, Otis'e baktı ve "Otis, yuvarlan" dedi. Köpek onun için yuvarlandı. Onun Gözleri ve ağzı kocaman ve yuvarlak oldu. Uzandı ve karnına hafifçe bir çizik attı. Sonra ona kalmasını söyledi ve mutfağa geri döndü. "Şarap," dedi.

Landry gülerek, "Harikaydın," dedi. "Otis'in sana zarar vermeyeceği konusunda için rahat mı?"

"Sanırım öyle," dedi. "Ama hızlı hareket etmeyeceğim."

Landry ona gülümsedi. Ona bir kadeh şarap doldurdu ve kadın kahvaltı barına oturdu.

"Otis çok zeki," dedi Landry. "Bazen kendi iyiliği için fazla zeki. Örneğin kapısını nasıl açacağını biliyor. Kapı çitle çevrili arka bahçeye açılıyor olsa da çitten atlayabiliyor. Daha önce onu verandada beklerken görmek için evin önüne çekti. Eğer onu dışarıda görürseniz, korkmayın. Size doğru gelebilir ama ona uzanmasını ya da eve gitmesini söyleyebilirsiniz."

"Bundan emin misin?" diye sordu şarabını yudumlarken.

"Çok eminim," dedi Landry. "O mükemmel bir köpek. Ben onu

hastanelere ve huzurevlerine yaptığı ziyaretlerde. Herkes Otis'i sever. Tamam, biraz spagetti kaynatacağım. Salata bile yaptım ve biraz sarımsaklı ekmeğim var."

Ve aniden acıkmıştı. Spagetti kesinlikle lezzetliydi, salata harikaydı, ekmek çıtır çıtır ve harikaydı. Ve köpek minderinde kaldı.

Landry'nin telefonu çaldı ve o duymazdan geldi.
"Açmak ister misin?" diye sordu.

"Her kimse mesaj bırakabilir. Tatlım bile var." Kahvelerini ve tatlılarını kanepeye götürdüler ve konuştular.
Ona kitabın nasıl gittiğini sordu ve o da Newport Beach'te annesinin evinde olduğundan biraz daha iyi olduğunu söyledi. Bu sonbaharda bitirmeyi umuyormuş.
Sonbaharı her zaman sevmişti ve dağlarda daha da çok sevecekti.

Sonra Otis'in başı kucağında belirince konuşmayı kesti.
Büyük, hüzünlü kahverengi gözleriyle ona baktı. Kadın da ona baktı. Elini Otis'in başına koydu ve kuyruğunu salladı.

"Otis'in kolayca aşık olduğunu söylemeyi unutmuş olabilirim. Ama sen onun ilk aşkı değilsin ve muhtemelen son aşkı da olmayacaksın. Kalbinin kırılmasını istemiyorum."

* * *

Landry'nin yemek yerken kaçırdığı telefon Kaylee Laura'dandı. Bir süredir ondan haber almamıştı. On bir yıl önce evlenmişlerdi. San Francisco'da tanışmışlardı. Francisco'nun çalıştığı lokantada. Burası onun çalıştığı depo ile aynı mahalledeydi.
Sanatını yaratmak için bir yer kiraladı çünkü küçük dairesi çok küçüktü.

Landry üniversiteyi San Francisco'da okumuş ve şehri çok sevmişti. Üniversiteden üç yıl sonra hala oradaydı, çalışıyordu.

Çömlekleri, vazoları, rüzgâr çanları, heykelleri, sanatını etkileyen ne varsa üzerinde çalıştı. Bedenini ve ruhunu bir arada tutmak için de çalışıyordu; bazen inşaatlarda çalışıyor, bazen garsonluk ya da barmenlik yapıyordu.
Laura, oyunculuk alışkanlığının masraflarını karşılamak için lokantada çalışıyordu; bir yıldız olmak istiyordu. O Tiyatro oyunları, TV reklamları, küçük film rolleri, önlerine çıkan her şey için seçmelere katıldılar. Ortak noktaları sanattı ve tanışıp aşık olduklarında bu bir orman yangını gibi oldu-

sıcak ve hızlı yanıyordu. Birbirlerini gördükten bir yıl sonra Oakland'da küçük, sessiz bir İspanyol kilisesinde evlendiler. Her gün mutluydular. Eski filmlere, galerilere, geç saatlere kadar açık olan lokantalara ve kesinlikle Şehirde geçit töreni ya da kutlama. Genç, kaygısız ve umutluydular.

Sonra Laura'ya Los Angeles'a gitmesi halinde bir filmde rol alması için seçmelere katılma şansı verildi. Potansiyeli olan iyi bir roldü. Landry'ye birkaç günlüğüne gideceğini söyledi. Seçmelerde rol alırsa üç ay kadar kalabilirdi. Bu onun evliliğinin sonu oldu.

hatırladı. Rolü aldı ve çekimler için Portekiz'e gitti. Birkaç ay sonra eve döndü ama başka bir fırsat çıkmadan önce sadece birkaç günlüğüne. İkinci yıldönümleri yaklaştığında, ona

taşınmak zorunda kalacaktı. Los Angeles onun üssü olacaktı, San Francisco değil. Ama tabii ki çalışmadığı zamanlarda ona gelecekti.

Destekleyici olmaya çalıştı; onun bunu ne kadar çok istediğini, bir yıldız olmak istediğini biliyordu. Sanatı olmadan ne kadar hüsrana uğrayacağını ve mutsuz olacağını düşündü ama onu özliyordu. Bu onun evlilik fikri değildi. San Francisco'yu tercih etmesine rağmen Los Angeles'a taşınmayı teklif etti. "Bu sorunlarımızı çözmez Landry," dedi kadın. "En azından yarı yarıya rolü orada alabilirim ama çekimler için başka bir yere gideriz. Bir sonraki film -TV için yapılmış bir film- Vancouver'da çekim yapıyorum. En az dört ay orada olacağım. İstersen gelip ziyaret edebilirsin ama uzun günler çalışacağım. Günde 12 saat. Bir şey kiralayacağım. başka aktörler. Fazla kullanmayacağım ucuz bir şey. Bir fiyasko evi de diyebilirsiniz. Beni iki ayda bir iki günden daha az görme umuduyla tüm işinizi başka bir yere taşımak istemezsiniz."

İki yıl boyunca, genellikle yılda birkaç kez bir haftadan az bir süre için onu "ziyaret etti". Hala telefonda konuşuyorlardı. ama her gün değil. Evlendikten sonraydı.

Üç yıl boyunca onu neredeyse hiç görmedi ve Virgin River'a geri dönmeye karar verdi. Büyüdüğü evde babasıyla birlikte yaşayabilirdi. "Ama oraya gitmek benim için çok daha zor," diye yakındı Laura. "San Francisco'ya uçmam gerekecek. ve bir araba kiralayıp Humboldt County'ye gidelim!"

Bu yüzden onu daha da az görüyordu. Sürekli onu özlediğini söylese de, nedense onu o kadar da özlemediğini düşünüyordu. Los Angeles'ta kiralık bir evi vardı.

İki erkek ve iki kadından oluşan oda arkadaşlarıyla paylaşıyordu. Bir fiyasko evinden daha güzeldi ama Landry'nin olası ziyaretleri için daha az elverişliydi. Ziyaret etti

Bir keresinde ona sürpriz yapmak için havluyla sarılmış bir adam kapıyı açtı. "Yardımcı olabilir miyim?" dediğinde cep telefonu ile konuşuyordu.

"Ben Laura'nın kocasıyım," dedi buz gibi bir sesle.

"İçeri gel, dostum!" dedi. Sonra telefon konuşmasını bitirdi ve oldukça telaşlı görünen Laura'ya seslendi. sürpriz ziyaret. Ve Landry o zaman her şeyin bittiğini anladı. Laura'nın iki hayatı vardı ve onunla olan hayatının değeri o kadar yüksek değildi.

Laura havlulu adamın oda arkadaşlarından biri olduğunu açıklamıştı. Birlikte sefil bir zaman geçirmişler.

Çünkü etrafta her zaman bir sürü insan varmış gibi görünüyordu. Laura'nın yaşadığı ev bir toplanma yeri idi. Landry yalnız biriyken o insanlarla çevrili olmayı seviyordu. Kendi başına olmayı, sanatını yaratmayı seviyordu. Ayrıca, oda arkadaşı hikayesine hiç inanmamıştı.

Son on yıldır nerede iş varsa oradaydı. Son sekiz yıldır Virgin River'daydı ve zaman zaman görüşmeye devam ediyorlardı.

Telefonuna gelen mesajı dinledi. "Landry, sevgilim, beni hemen ara! İyi haberlerim var."

Bunun ne anlama geldiğini bildiğini düşündü. Muhtemelen yeni bir filmi vardı ve önümüzdeki birkaç ayı nerede geçireceğini ona söyleyecekti. Neden zahmet ettiğinden emin değildi.

Ama on yıl önce fiilen ayrılmış olan insanlar için iyi ve uyumlu bir ilişkileri vardı.

"Landry!" dedi telefonu açarken. "Nasılsın? Seni çok özledim!"

"Harikayım ve Otis'in selamı var. Nasılsın ve haberler nedir?"

"En azından birkaç günlüğüne San Francisco'da olacağım. Bir oyun için seçmelere katılıyorum. Seçmelere birkaç gün ekleyip seni ziyaret etmeyi düşündüm. Eğer rolü alırsam birkaç ay boyunca San Francisco'da yaşayacağım ve birbirimizi daha sık görebileceğiz."

Kahretsin, diye düşündü. "Seçmeler ne zaman?"

"Birkaç hafta içinde. Bu büyük bir fedakarlık Landry. İş zor ve yönetmen ile yazar yürüyen kâbuslar. Ama seni görmek çok güzel olurdu."

"Aynen öyle, ama çok kötü bir zaman seçtiniz. Arka arkaya birkaç topluluk sanat sergim var. Sonbahar festivalleri. Sonbahar

aylar zor geçiyor. Eylül ve Ekim aylarında her seferinde dört gün olmak üzere dört kez şehir dışında olacağım. Kasım ayında hâlâ San Francisco'da olursanız, nefes almak için daha fazla alanınız olacak." "Birkaç fuar işini iptal edemez misin? İptal edemezler.

o kadar önemli olamaz."

Dudaklarından milyonlarca öfkeli cevap döküldü ama o bunlara izin vermedi. Bu "adil şeyler" önemliydi ve çok iyi para kazandırıyordu. Yıllar boyunca, sırf yenilikleri görmek için onu fuardan fuara takip eden insanlar oldu. Bir yıl öncesinden yer ayırtırdı, katalogda listelenirdi ve mallarını alıp kurmak hızlı ve kolay değildi. Her etkinlik yorucuydu. Ama o burayı seviyordu ve buradaki birçok insanı tanıyordu. katıldı ve alışveriş yaptı. Bunlar büyük etkinliklerdi. "Stant için bir yıl önceden ödeme yapıyorum ve bu etkinlikte geri ödeme yok.

Geç bir tarih, Laura. Bu büyük bir sorumluluk. Genelde bir sanat fuarından önceki tüm haftayı işlerimi bitirip hazır hale getirmek için kullanıyorum ve üç günü de her şeyi sergiye götürmek ve kurulumu yapmak için kullanıyorum. Çok fazla iş var."

"Beni programınıza dahil etmeye çalışın," dedi. "Seni uzun zamandır görmedim."

"San Francisco'da olacağın tarihleri bana mesaj at, ne yapabileceğime bir bakayım."

"Bu harika olurdu!"

Bir süre onun oyunu hakkında sohbet ettiler. İki gün sonra onu tekrar arayıp, bu oyuna katılmadığını söyleyeceğini biliyordu.

fazladan zamanım yoktu. Bu sonbahar kasaba fuarlarını çevreleyen zamanın kısa ve yoğun olduğu doğrudur. Ama aynı zamanda

Kaylee ile geçirdiği zamanı kısa kesmekle ilgileniyor.

* * *

Landry ve Otis'le yediği akşam yemeğinden sonraki sabah Kaylee her zamanki yürüyüşüne çıktı. Hava biraz serinlemişti ve yapraklar dönmeye başlamıştı. Landry'nin kamyonetinin arabasında, Otis'in de verandada olduğunu gördü ama Landry muhtemelen dükkânında çılgınca bir şeyler yapıyordu.

Landry'nin evinin önünden geçerken, Otis yavaş ve tembel adımlarla yürüyüş yolundan aşağı indi ve Landry'nin yürüyüş yolunun sonundaki yerini aldı. Otis'e "Topukla, topukla," dedi ve Otis koşarak yanına geldi ve onunla birlikte kaldı. Durdu ve ona oturmasını söyledi, o da oturdu. Ona kalmasını ve önünden yürümesini söyledi, o da yaptı. Onun üzerinde sahip olduğu az miktardaki güçle ilgili bir şey vardı.

Heyecandan başım dönüyordu.

Yürüyüşten döndüğünde Landry verandadaydı.

"Köpeğimin seni gezdirebileceğini düşündüm."

"Çok kibardı," dedi. "Kahvaltı yaptınız mı?"

"Bir yoğurt," dedi.

"Yumurta çırpacağım. İlgilenir misin?"

"Bana hak ettiğimden çok daha fazla yatırım yapıyorsun," dedi.

* * *

Kaylee çok güzel bir rutin geliştirmişti. Sabahları ve bazen de öğleden sonraları yürüyordu, çoğu zaman Otis ona eşlik ediyordu ve Landry ile ne kadar çok konuştuğu onu şaşırtıyordu. Bazı günler kahvaltı ya da öğle yemeği için bara giderdi; bazı günler de öğleden sonraları ortalık sakinken oraya gelirdi. Sessiz öğleden sonraları, mola verdiği sırada Mel'le karşılaşmak için iyi bir zamandı.

Kaylee Jilly'nin çiftliğine bayıldı! Baş belası olmamaya çalıştı ama ilk turundan sonra kendini birkaç kez daha oraya giderken buldu. Ve her seferinde Jilly'nin topraktan çıkardığı her şeyi alıp gidiyordu. Teraziyi dengelemek için internetten Jilly ve Kelly'ye cömertliklerine teşekkür olarak vermek üzere kitaplar sipariş etti.

Landry'nin uzakta olduğu ilk hafta sonu, Cavanaugh meyve bahçesinin büyük bir açık ev düzenlediğini duydu. Kendi kile elmanızı toplayabilir ya da bahçedeki birçok elmadan satın alabilirdiniz.

elma şarabından elma yağına ve turta dolgusuna kadar elma ürünleri satılıyordu. Sanki tüm kasaba oradaydı. Ağağların altında kamp sandalyelerinde oturan, oyun oynayan insanlar vardı.

Çocukları yakalıyor, köpekleri kovalıyor, sadece takılıyor ve günün tadını çıkarıyordu. O kadar çok insan tanıyordu ki, sanki piknik yapıyor gibiydi. Kendini bir gruptan diğerine geçerken buldu, bir süre oturup onlara nasıl olduklarını sordu.

sonbahar havasının tadını çıkarıyorlardı ve ona soracakları sorularla doluydular.

"Yangında hasar gören evin tadilatı hakkında ne biliyorsunuz?"

"Kitabın nasıl gidiyor?"

"Landry'nin evinde yaşamayı nasıl buluyorsun?"

Tadilat hakkında hiçbir şey bilmediğini fark edince o akşam Bonnie'yi aradı ve Paul'ün verdiği bazı resimlere baktıktan sonra ona devam etmesini ve başlamasını söylediklerini öğrendi. Paul onlara ilerleme resimlerini göndermekten mutluluk duymuş.

birkaç günde bir. Beyaz eşya, fayans, armatür, lavabo vs. seçmeleri gerekiyordu ama bunları Los Angeles'ta

seçebiliyorlardı ve Virgin River'daki Paul'e gönderiliyorlardı.
"Benim gibi

Anlıyor, hemen üzerinde çalışmaya başlıyor.
Çünkü programında bir ara vardı ve biz de bundan yararlanmak istedik."

Kaylee, "Onunla buluşmak için buraya kadar gelmek zorunda kalmadığınız için çok şanslısınız," dedi.

Bonnie, "Bugünlerde bilgisayarda neredeyse her şeyi yapabiliyorsunuz," dedi.

Kaylee, "Yardıma ihtiyacınız olursa lütfen haber verin," dedi. "Fazla rezervasyonum olduğundan değil!"

Ve en azından her üç günde bir Landry ile ya onun evinde ya da kendi evinde akşam yemeği yiyordu. Bazen o günlerde

Birlikte akşam yemeği yemedikleri günlerde, yine de verandada bir fincan kahve ya da bir kadeh şarap içmek için buluşurlardı.

Sabahları, belki akşamları. Ve her zaman birbirlerine günde birkaç kez el sallarlardı.

Kaylee, Landry'nin sadece bir arkadaş ve ev sahibi olduğu konusunda kararlı olsa da, Caroline ve Landon arasında yarattığı romantizm giderek daha da yoğunlaşıyordu. Şimdi birbirlerine baktıklarında gözlerinde gerçek bir özlem vardı.

Ekim ayının ilk hafta sonunda Kaylee, Sonbahar Sanat Yürüyüşü'ne katılmak üzere Grace Valley'e gitti. Ana cadde kapatılmıştı ve her şeyin sergilendiği stantlarla doluydu. Ahşap işçiliğinden baharatlara, humustan resimlere kadar. O orada arkadaşlarını göreceğini bilmeliydi. Kelly'nin kızı, annesinin birçok salsasını, çeşnisini ve sosunu satan bir standı yönetiyordu. Tanıdığı insanlar onu tanımadığı insanlar. Mel'in tanıştırdığı Grace Valley kasaba doktoru June ile tanıştı. Colin'in tanıştırdığı Grace Valley papazı Harry ile tanıştı. Landry'nin standını buldu ve çömleklerinin, vazolarının ve rüzgâr çanlarının güzelliği karşısında nefesi kesildi. Daha önce pek fazla eserini görmemişti, sadece evini ve kendi evini süsleyen parçaları görmüştü. İnanılmazdı ve orada kalabalık bir grup insan toplanmıştı.

Ayrılamadığı için onun standında birlikte biraz barbekü yediler. Landry sadece ilgi ve destek göstermek için gelmişti ama bir kez oraya gittiğinde ürün ve el sanatları cömertliği karşısında büyülenmişti. Hayatında gördüğü en güzel kadın standı gelip Landry'yi gördüğünde ve "Sevgilim!" dediğinde öğleden sonraydı.

Ona doğru yürüdü ve yanağından öptü. "Merhaba, Laura." "Şu harika parçalarına bak! Her geçen gün daha iyi oluyorsun.

zaman. Siz en muhteşem sanatçısınız."

Laura uzun boylu, zayıf, sarışındı ve mavi gözleri onunkilerle uyumluydu ve yan yana durduklarında birbirleri için yaratılmış gibi görünüyorlardı. Dişleri mükemmel ve düzdü, vücudu ince ve dolgundu. Tabii ki makyajı da profesyonel görünümlü ve tırnakları yıldız kalitesindeydi. Göz kamaştırıcıydı. Orta uzunlukta beyaz dantel bir etek, kot ceket ve muhteşem kahverengi deri botlar giymişti. Ve yaydığı güven aşikârdı.

"Peki bu kim?" diye sordu elini Kaylee'ye doğru uzatarak. "Merhaba, ben Laura. Landry'nin karısı."

Gerçekten de tam bir aktris gibi görünüyordu. Kaylee birden kendini çok kısa, dolgun ve kot pantolonunun içinde çok az giyinmiş hissetti ve kapüşonlu. "Benim için bir zevk," dedi biraz beceriksizce. "Ben Kaylee. Landry'nin evini kiraladım. Küçük olanı."

"Ne kadar harika!" Sonra Laura kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Çok iyi görünüyorsun, Landry. Kendine çok iyi bakıyorsun. Beni fuarda gezdirmek için vaktin var mı?"

"Gerçekten yapamam, Laura. Günün geri kalanında burada meşgul olacağım. Özür dilerim. Neden etrafa bakıp eğlenmiyorsun, belki sonra konuşuruz."

"Küçük arkadaşınız bir süreliğine standınızı idare edemez mi?"

"Tabii ki hayır," dedi, sesinde kızgınlık vardı. "Kaylee bu işlerden hiç anlamaz. Sadece merhaba demek için uğradı."

Kaylee gülümsemeye çalışarak, "Ve gerçekten gitme vaktim geldi," dedi. "Bu fuarda görmem gereken daha çok şey var."

Çantasını topladı ve Landry ile karısının yanından ayrıldı. Karısı mı? Evli olduğunu ama yürümediğini söylememiş miydi? Eski karısı olduğunu kastetmiş olmalı. Ama kesinlikle samimi bir ilişkileri vardı.

* * *

Landry hemen müşterilerle meşgul oldu, malları hakkındaki soruları cevapladı, sürecini açıkladı ve ne alacaklarını seçmelerine yardımcı oldu. Genellikle yoğun bir standı vardı ve bugün de farklı değildi. En fazla yirmi dakika sonra Laura, Landry'ye daha sonra görüşeceklerini söyleyerek uzaklaştı.

Şimdi, bu neyle ilgiliydi? diye merak etti. O asla bu küçük kasaba panayırılarına ya da insanlarına hiç ilgi göstermedi. Çalışmalarına hayranlık duyuyordu ama Virgin River'da yaşadığı onca yıl boyunca sadece birkaç kez ziyaret etmiş ve kasabaya ya da insanlara. İnsanların arasına karıştığı tek zaman babasının cenazesiydi.

Günün sonunda eşyalarını toplaması gerekiyordu. Onları yanında getirdiği karavana koydu ve üzerine bir asma kilit taktı.

ve otoparkta bıraktı. Saat ona kadar eve gelmedi ve evinin önünde yabancı bir araba duruyordu. Kiralık olduğunu düşünmüş.

Mutfakta bir ışık yanıyordu ama Laura görünürlerde yoktu. Otis onu kısaca selamladıktan sonra oturma odasındaki paletine geri döndü. Landry yatak odasına gittiğinde onu yatağında gördü. Yatak odasının tepesindeki ışığı yaktı ve Laura irkilerek doğruldu. Çok parlaktı.

"Landry! Beni korkuttun!"

"Burada ne işin var? Sana kötü bir zaman olduğunu söylemiştim." "Sana söyledim, seni görmek istedim!"

"Ve sana Kasım ayına kadar ayrılamayacağımı söylemiştim."

"Ben de sana geldim," dedi, sanki bu sorunu çözmüş gibi.

Döndü ve odadan çıktı. Mutfaka gitti ve bir bardağa dört buz küpü koydu. Crown Royal'i indirdi.

yüksek bir dolaptan kendine cömert bir içki doldurdu.

Yatak odasından geldi, siyah saten bornozunun kuşağını bağlıyordu. Tezgâhın karşı tarafında durdu. "Şunlardan birini alabilir miyim?" diye sordu.

Cevap vermedi, sadece bir bardak daha aldı, buz ve biraz likör ekledi ve tezgahın diğer tarafına doğru kaydıldı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Oturabilir miyiz?"

Tezgâhın ucuna bir bar taburesi çekti ve oturup ona baktı.

"Bunu kesinlikle kolaylaştırmıyorsun. Uzun zamandır seninle ciddi bir konuşma yapmak istiyordum," dedi.

"On yılın vardı, Laura."

"Sen de öyle," diye cevap verdi. "Yine de buradayız. Yani, seninle aranızdaki romantik bir şeyi mi böldüm? arkadaş mı?"

"Hayır, o benim kiracım. Komşuyuz; arkadaşız." "Çok güzel bir kız."

"Bu seni korkutmaz," dedi.

"Bak, bu benim için çok zor. En azından nazik ol. İşler umduğum gibi gitmiyor. Artık istediğim ya da ihtiyacım olan rolleri alamıyorum. Gelinden çok gelinin annesi olarak rol alıyorum. Ya da hoşnutsuz kız kardeş veya diğer kadın."

"Bazı iyi rollerde oynadın. Bazı iyi filmler." Bunu biliyordu çünkü dikkatini vermişti. Bir TV dizisinde ya da sinema filminde oynadığında, onu izlemeye özen gösteriyordu.

"Gerçek şu ki benim statümde iş çok zor ve yeterince iyi ödeme yapmıyor. Otuz beşimde yaşlandım. Ben karakter rolleri ve TV reklamları almak. Reklamlar. Tükendim ve başka bir şey denemeye hazırım. Bu işi bırakmayı düşünüyorum. oyunculuğa."

"Gerçekten mi?" dedi bir kaşını kaldırarak. "Bunca zaman ve özveriden sonra mı? Otuz beş yaş üstü kadınlar için pek çok iyi oyunculuk işi var."

"Çok değil," dedi. "Bazıları var ama onları elde etmek zor. Kendime karşı dürüst olmalıyım. Bu iş için

Her zaman gitmek istediğim yere."

Bir elini ensesinde gezdirdi. "İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı. Uzun süre dayanacak gücün olduğunu sanıyordum."

"Ama coşku değil," dedi. İçkisinden bir yudum aldı. "Tekrar denememizi istiyorum."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Neyi tekrar deneyeyim?" diye sordu.

"Evlilik. Evliliğimiz. Birlikte geçirdiğimiz o yıl hayatımın en mutlu yılıydı."

"Ama yine de bıraktın," dedi. "Oyunculuğu seçtin. Kavgı ettik ve sen oyunculuğu ve kariyerini evliliğe tercih ettin. Bir süre evli olduğunu bile kabul etmedin."

"Bu sadece beni daha cazip, daha ulaşılabilir göstermek, insanları işten kaçırmayacağıma ve onları ortada bırakmayacağıma ikna etmek için yapılan bir halkla ilişkiler saçmalığıydı. Uzun sürmedi. Uzun mesafeli bir evliliğimiz oldu ama-"

"Hiç evlenmedik," dedi. "Neredeyse on yıldır birlikte yatmadık!"

"Bu senin seçiminde," dedi.

"Evet, öyleydi," dedi. "Seni bir yıl içinde on iki günden daha az gördüğümü fark ettiğimde, evliliğimize hiçbir yatırımın olmadığını çok net anladım. Evliliğimizin bir parçası olmak istemedim.

seks çağrısı. Bu senin için yeterli olabilirdi ama benim için yeterli değildi."

"Yine de hiç boşanmadık," diye hatırlattı ona.

"Acil bir ihtiyaç varmış gibi görünmüyordu," dedi. "Tekrar evlenmek gibi bir niyetim yoktu. Boşanma davası açacağını düşündüm."

"Ama ben boşanmak istemedim! Evlenmek istiyordum!" "Her gün bir aydan az gördüğün bir adamla yıl?"

"Seni sevdim," dedi. "Seni her zaman sevdim! Sen de beni sevdin. Biz iyi arkadaştık."

"Arkadaştık," dedi. "Gerçekten öyle miydik bilmiyorum. İyi geçiniyorduk. Düzenli olarak telefonda konuşurduk.

Ama bir eşle değil, daha çok bir kuzenle ya da kız kardeşle konuşmak gibiydi. Hafıza şeridinde bir gezintiye çık Laura. İki yıl boyunca şöhret peşinde koştuktan sonra aramız bozuldu. Kuma bir çizgi çektim; ya birlikte yaşamamanın bir yolunu bulacaktık ya da ayrılacaktık. Birlikte yaşamamanın bir yolu olmadığını, işinin ya Hollywood'da ya da lokasyonda olduğunu, bunun senin hayalin olduğunu, bunun için çok çalıştığını ve

En azından ciddi bir deneme yapmadan vazgeçmek. Denemekten bıktığımı söyledim. Aklıma gelen her türlü uzlaşmayı önerdim ama siz beni kenarda bekletmek istediniz. İşte o zaman yaşamak ve çalışmak için buraya döndüm."

"Hiç irtibatımız kesilmiş gibi değil," dedi. "Telefonda konuşuyoruz!" dedi. "San Francisco'da buluşuyoruz. Galerileri ziyaret ediyorsam Francisco. Bu durumlarda otel odasını bile paylaşmıyoruz. İyi bile değiliz arkadaşlar!"

"Biz çok iyi arkadaşız! Sen benim en iyi arkadaşımsın! Seni her zaman sevdim!"

Derin bir yudum aldı. "Laura, standartlarını yükseltmen gerek. Arkadaşlık anlayışın gerçekten eksik."

Gözleri yaşardı. "Özür dilerim Landry. Her şeyde başarısız oldum. Hiçbir işe yaramayacaksa oyunculuk için bu kadar zaman harcamamalıyım. Senden asla vazgeçmemeliydim. Bunu uzun zamandır düşünüyordum.

zaman. Birlikte olmamızı istiyorum. Lütfen tekrar

deneyeceğini söyle." "Sanırım o gemi çoktan kalktı,

Laura. Nasıl hissettiğimin bir önemi yok.

senin hakkında, güven orada değil. Her gün bavulunu çıkarmanı bekliyor olacağım."

"Ama bekle," dedi. "Eskiden gittiğimiz yerleri hatırlıyor musun? Açık hava sinemalarını, yabancı filmleri, galerileri ve sokak satıcılarını? Union Meydanı'ndaki pikniklerimizi hatırlıyor musunuz?

Bir bankta oturup insanları izlemek mi? Sahildeki balık evine yaptığımız gezintiler? Rus Nehri'ne? Biz

genç, kaygısız ve çok mutluyduk. Artık genç olamayız ama-"

"Bence aradan çok uzun yıllar geçti," dedi.

"Yeniden başlayabiliriz," dedi. "Sevgimiz var. Sadece birlikte geçireceğimiz zamana ihtiyacımız var."

"Artık farklı bir hayatım var," dedi. "On yıldır yalnız yaşıyorum. Ben yalnızım ve çok fazla İnsanlar. Katılıyorum, bir zamanlar eğlenirdik; uyumlu görünüyorduk. Ama Laura, sen çekip gittin. Ve benim de peşine takılmamı istemedin."

"Bu pratik bir meseleydi," dedi. "Belki aptallık ettim ama gerçekten iyi bir rol bulduğumda ve iş için ruhumu satmak zorunda kalmadığımda, o zaman birlikte olabileceğimizi düşündüm. Lütfen, bizim için bundan vazgeçmeye hazırım. En azından bunu düşünecek misin?"

"Bunu düşünmeden edemiyorum," dedi. "Ama bunun ikimize de bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Bir hafta izin ver," diye yalvardı. "Lütfen."

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu. "Bir şey mi oldu? Başın bir tür belada mı?"

"Hayır, tabii ki hayır, eğer tam bir başarısızlık hedeflerime ulaşmam sorun olur. Bu iş yürümüyor. Vazgeçtim Landry. Yeniden akıllı başında bir hayat istiyorum."

"Dağlarda küçük bir evde bir köpekle mi? Ve bir adam ve saksılarıyla?" Başını iki yana salladı. "Burada tiyatro, spa ya da lüks restoranlar yok. Bir ay bile dayanamazsın. Ve muhtemelen beni yaralı bırakacaktı. Yine." "Bunu düşünmek mi? Bir hafta boyunca? Bana bir şans verir misin?"

"Dinliyor musun? En son oyunculuğun evlilikten daha önemli olduğuna karar verdiğinde çekip gittin ve bu canını yaktı. Birkaç gün içinde döneceğini söyledin ama aylar geçti.

Bizi düşünmemi istediğinde aklına ne geliyor? Belki de romantik bir ilişki içinde olmadığın bir oda arkadaşı olarak geçiştirdiğin havlulu adam? Buna hiç inanmadım..."

"Bu doğrudu! O evi paylaşan kadınlar ve erkekler vardı. Pek çok farklı ev ve oda arkadaşı vardı; iki katına çıkan pek çok aç sanatçı vardı çünkü

Los Angeles'ta kalabilmemin tek yolu buydu. Tekrar bir araya getirmeyi düşünmek hiçbir şeye zarar vermez."

"Çok yorgunum. Bu gece bu konu hakkında daha fazla konuşamam. Biraz uykuya ihtiyacım var, senin de öyle."

"Tek istediğim bunu adil bir şekilde değerlendirmeniz." "Gitmen gereken bir işin yok mu? Bir oyun?"

"İyi bir oyun bile değil," dedi. "Gözümü kırpmadan vazgeçerdim."

"Sana karşı dürüst olacağım, Laura. Ölmüş bir kadını diriltmeye çalışmamın milyonda bir ihtimali var. evlilik."

"Hiçbir zaman ölü olduğunu düşünmedim," dedi.

Bunu göstermek için komik bir yöntemin var, demek istedi. Onun yerine, "Uyku zamanı. Ben kanepede yatarım. Yarın Grace Valley'e gitmek için erken ayrılmam gerekiyor. Evimi hazırlamalıyım. kabin."

"Bana iyi geceler öpücüğü verir misin?" diye sordu.

"Oh, hadi ama," dedi. "Aşk ve partner olma arzusu açıp kapayabileceğiniz bir düğme değildir! Buraya elini kolunu sallayarak giremezsin.

ve on yıl sonra fikrini değiştirdiğini söyleyip benden hizaya gelmemi bekliyorsun! Her şey seninle ilgili değil Laura. Her şey senin ne istediğinle ilgili. Benim de duygularım var."

"Seni incittim," dedi. "Çok özür dilerim. Bunu telafi etmek için bir şans istiyorum."

"Bu gece olmaz," dedi. "Çok uzun bir gün geçirdim. Ve ben yarın bir tane daha olacak. Hadi biraz uyuyalım."

Mutfaktan isteksizce çıktı ama yatak odasının kapısını açık tuttu.

Tabii ki uyuyamadı. Kanepede daha önce hiç bu kadar çok yumru varmış gibi hissetmemiştir. Sabah 5:00 hiç bu kadar erken gelmemiştir. Elini yüzünü yıkamak ve giyinmek için tuvaleti kullandı. O

demlenmiş kahve. Adam yatak odasındaki parlak tepe ışığını yaktı ve kadın kıpırdandı. Doğrulup gözlerini ovuşturdu.

"Ben fuara gidiyorum. Sen San Francisco'ya dönmelisin.

Bu hafta içinde seni ararım."

KAYLEE'nin Landry'nin evinde neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Landry'nin kamyonetinin önceki gece geç saatlerde evine girerken çıkardığı ses çok netti ve ışıkların söndüğünü görmek için tam zamanında pencereden dışarı baktı; kamyonetin kapısının çarptığını duydu. Her zamanki gibi geç kalktığı için sabah adamın gittiğini duymamıştı ama kahve fincanını verandaya çıkardığında kamyon gitmişti. Ancak Laura'nın arabası hâlâ oradaydı.

Kendine karşı dürüst olma zamanı, diye düşündü Kaylee. Landry'den biraz hoşlanmaya başlamıştı. Onu itiraf etmek istemediği kadar sık düşünüyordu. Akşamları dört gözle bekler, akşam yemeğini paylaşmak için her zaman biraz hazırlıklı olurdu.

Adam panayıra gelmesini önerdiğinde çok heyecanlanmıştı; açık bir sevgi belirtisi olmasa bile, bunun kendisinden sıradan bir şekilde hoşlandığı anlamına geldiğini düşündü.

Rutinini korumanın her zamankinden daha önemli olduğuna karar verdi ve uzun bir yürüyüş için hazırlandı. Evinin önünden epeyce uzaklaştığında, ayak sesleri duydu. Arkasını döndüğünde Otis'in arkasında hazır olda oturduğunu gördü. Yürümeye devam etti, sonra durdu ve tekrar döndü. Hazırola oturmuş bekliyordu. Bir kez daha yürüdü ve tekrar arkasına baktı. Kıkırdadı. "Tamam," dedi. Adamın kulakları dikildi. "Gel," dedi. Köpek gülümsedi ve ona doğru koşmaya başladı. "Ne oldu? Sen biraz

Yalnız mısın? Ben de yalnızım. Gel bakalım. Topukla." Mükemmel bir centilmen gibi onun yanında yürüdü. Bir ay önce bu basit hareketin bile titremesine ve sarsılmasına neden olacağını düşününce hayrete düştü.

Her gün değişen renkler, kavak, akçaağaç, meşe ve diğer ağaçlar nedeniyle yürüyüşleri daha keyifli hale geliyordu.

tanımlayamıyordu. Sarı ve turuncu renkler dağın yamacında yükseliyor, vadiler yeşil ve gür kalırken yükseklik arttıkça daha da yoğunlaşıyordu. Bir yandan da Newport Sahili'ni seviyor ve güzelliğini takdir ediyordu, bu güçlü ağaçlar ve dağlarda içini umutla dolduran bir şeyler vardı. Burada hava o kadar tazeydi ki, derin bir nefes almak ciğerlerini neredeyse şok ediyordu.

Landry'nin evinin önüne geldiklerinde Otis'e evine gitmesini söyledi. Otis başını eğdi ve sanki ikinci bir şans umuyormuş gibi ona baktı. Kadın tekrar "Yerine," dedi ve Otis'in evin yan tarafına geçmesini izledi. evin arka bahçesine giden çitten kolayca atladı ve muhtemelen köpek kapısını kullanarak içeri girip paspasını buldu. Kadın sadece başını salladı. Başını sallamaya başlamıştı.

Bir insanın iyi huylu bir köpekle nasıl iyi bir arkadaşlık kurabileceğini anlamak.

Kasabaya gitti ve bir süre Jack'in yerinde yazmayı denedi. Pazar günüydü ve sessizdi, ama av mevsimiydi, bu yüzden haftanın geri kalanında barda çok sayıda avcı olurdu, sadece Pazar öğleden sonra değil. Anlamıştı ki Avlanmalarının çoğunu sabah erken saatlerde yapar, daha sonra kutlama yaparlardı, çoğunluğu Pazar akşamı ayrılırdı. Onları av bittikten sonra, akşam yemeği saatinde görmeye alışmıştı. Jack şimdi orada bile değildi. Vaiz'in karısı Paige barın arkasında çalışıyordu, Oğulları Christopher da masaları siliyor, tabakları ve bardakları arka tarafa götürüyordu. Bir sandviç sipariş etti ve sanki çalışmıyormuş gibi dizüstü bilgisayarını açıp öylece takıldı. Ne yazık ki kimse onu rahatsız etmedi.

Öğle yemeğinden sonra Jack'in yanından ayrıldı ve en sevdiği yol kenarı ürün standları. Biraz azdı ama bir balkabağı aldı. Sonbaharda verandasını süslemek için biraz su kabağı, kurutulmuş mısır sapı ve cam mücevher mısır aldı.

Clear River'a gitti ve biraz tavuk şeridi aldı.

ve Sezar salatası için malzemeler. Onun için bir mum aldı.

Balkabağı. Bunu neden yaptığı bir muammaydı - Landry'nin iki evi uzun bir yolun sonundaydı. İnsanlar yeterince yakın oturmuyordu, hatta arabayla bile geçmiyorlardı; şeker mi şaka mı yapanlar olmazdı. Ama çevrelerini güzel tutmak, düzenli olarak bir şeyleri değiştirmek ve geliştirmek annesi için her zaman önemli olmuştu ve özel günler için süslemek. Kaylee'ye de biraz bu miras kalmıştı. Ve artık ölmüş olsa da annesini memnun etmek istiyordu.

Eve döndüğünde Laura'nın arabası yoktu. Muhtemelen Landry'nin standında vakit geçirmek için Grace Valley'e gitmişti. Standını süslemek için. Belli ki müsait olduğu her anı onunla geçirmek istiyordu. O kadar nefes kesiciydi ki.

Kaylee yazması gerekirken balkabağını oydu. Ve biraz kestirdi. Ve tek başına akşam yemeğini yedi. Biraz hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa Aslında kalbi kırılmıştı. Yemek saatinde Landry'yi özliyordu ama bir yandan da suçluluk duyuyordu - eğer bir karısı varsa onunla bu kadar çok vakit geçirmemeliydi. Geçirmeli miydi? Büyüyen bir ilişkiyi engelleyebilecek tüm komplikasyonlar arasında evli olması listenin başında geliyordu.

Saat dokuzu geçiyordu ve pijamalarının içinde kaybolmuştu. Caroline ve Landon hakkında bir hikâyeye yazarken kapısı çalındı. Garip bir şekilde, gelenin Laura olup olmadığını merak etti. Belki de yanmış bir ampul ya da başka bir şey için yardıma ihtiyacı vardı. Sonra kapıyı açtığında Landry'yi gördü. orada duruyordu.

"Işığının açık olduğunu gördüm," dedi.

"Tam olarak geç sayılmaz," dedi. "Ama sanırım senin için öyle."

"Eğer yatağa gitmiyorsan, bir dakika konuşabilir miyiz?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Elbette üzerinde pijamaları vardı. "Böldüğüm için özür dilerim. Gördüğüm kadarıyla hazır-"

"Sorun değil, ama karın ne olacak?"

"San Francisco'ya geri döndü. Buraya geri gelmeyecek."

"İçimden bir ses bunun gerçekten benimle bir ilgisi olmadığını söylüyor." "Yok, ama sanırım istemedenden de olsa seni yanlış yönlendirdim."

ve bunu düzeltmek istiyorum. Tabii çok yorgun değilseniz."

"Bu açıklama için mi? Olamaz! Bekleyemem."

Bekleyemem."

İçecek bir şey ister misin?"

"Her şey," dedi. "İçinde alkol olduğu sürece." "Bunun bir felaket olacağına dair bir işaretten bahsediyoruz..."

Buzdolabına gitti ve soğuk bir bira çıkardı,

Sevdiği türden, verandasına geldiğinde her zaman yanında getirdiği türden. Onu tekrar görüp görmeyeceğini ya da ne zaman göreceğini bilmemesine rağmen bu öğleden sonra almıştı. Bir yanı, onu tekrar görmeye hazırlanıyordu.

Karısı kalsın, yönetimi devralsın, belki onu ikisiyle birlikte yemeğe falan davet etsin. Ack. Bu düşünce neredeyse öğürmesine neden oluyordu.

"Bunu mu içiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Elbette. Her zaman." Sonra istemediği halde bir tane de kendisi için çıkardı. "Otur," dedi. "Kedinin üzerine oturmamaya çalış, yani Tux'ın."

Oturmadan önce sandalyeyi inceledi. "Tamam, sizi yanlış yönlendirmek istememiştim. Laura ve ben on yıldır ayırız.

On bir yıl önce evlenmiştik, yani uzun bir evlilik değildi.

Önemli bir oyunculuk fırsatı yakaladığını düşündü, bir görüşme ve seçme olacağını düşündüğü bir yere gitti. Birkaç günlüğüne gideceğini söyledi ve bir daha geri dönmedi.

Ziyarete geldi. Telefonla görüşmeye devam ettik. İlişkimiz sona erdi. Ama boşanma davası açmadım. Gereksiz bir zahmet gibi görünüyordu, masraftan bahsetmiyorum bile. Dürüst olmak gerekirse, özgür olmak isteyeceği ve boşanma işlemlerini başlatacağı günün geleceğini düşündüm, ama gelmedi. Neden yapmadığımı da bilmiyorum."

"Buraya özgürlük için gelmiş gibi görünmüyordu."

"Tamam, işte bu karmaşıklık. Bunca zaman sonra artık evlenmek istediğine karar verdi. Evlendi."

hiçbir yere gitmeyen bir oyunculuk kariyeriyle. Şaka benim üzerimde; kendimden başka kimseyi suçlayamam. Ve yemin ederim ki bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Evli olduğunu ve yürümediğini söylemiştin," diye hatırlattı ona.

"Bu doğruydı. Sadece iletişim halindeydik. Bundan daha yakın ilişkileri olan boşanmış çiftler tanıyorum."

"Birbirlerinden nefret eden ve ölümlerinin hayalini kuran boşanmış çiftler tanıyorum..."

"Onlar da var," dedi. "Onun için en iyisini diliyorum ama-"

"Standınıza geldiğinde bir an için neredeyse kızgın göründünüz."

"Kızgındım," dedi. "Ona ziyareti için uygun bir zaman olmadığını, fuarlarla meşgul olduğumu söyledim. Onu yılda iki ya da üç kez görüyorum. Programına uyarsa. Bir şeye ihtiyacı olursa."

"Peki boşanacak olsaydınız, eşinizle bu ziyaretleri yapmaya devam eder miydiniz?" Tek kaşını kaldırdı ve saçlarını bir kulağının üzerinden düzeltti. "Bir arkadaş istemek..." Ona sıırttı. "Çok komiksin Kaylee. Seni seviyorum

Laura," dedi. "Eğlenceli ve zeki biri.

Geçmiş. Onu uzun zamandır tanıyorum. Bir süre kızgındım. Aslında gerçekten kızgındım. Ama babam öldüğünde, endişelenecek en son şey buydu."

"Evli olduğun biriyle ilişki yaşamak oldukça uygun ve çok da zahmetli olmazdı..."

"Hayır, hayır, hayır," dedi başını sallayarak. "Birlikte yatmıyoruz; ortada bir ilişki yok. İlk fark ettiğim şey pek ilgilenmediğiydi ve ben de onun... bilirsiniz işte..."

"Diğer ilişkiler?" diye sordu.

"Sanırım. Birkaç yıl Los Angeles'ta yaşadık ve bir hafta sonu için San Francisco'ya geldikten sonra bir noktada ona kendimi bir seks çağrısı gibi hissetmeye başladığımı söyledim ve

bitti. Ona eve, Virgin River'a gideceğimi söyledim. Ona nefret edeceğini ama beni burada ziyaret edebileceğini söyledim. Çok yumuşak bir geçiş oldu. Beni sevdiğini ama muhtemelen arkadaş olarak daha iyi olacağımızı söyledi."

"Kulağa çok yetiştikince geliyor," dedi.

"Öyle. Onun kariyerini takip ediyorum. Eskiden kızgınlıkla takip ederdim, sonra merakla ve en sonunda onun dileğini umdum.

gerçekleşecekti. Uzun zaman önce benimle ilgili olmaktan çıktı. önce. Açıkçası, iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyorum. Onu pek çok filmde izledim ve bu benim için alışılmadık bir şey değil.

başrolde olmalıydı. Yıldız. Ama ben bir Artık onunla bir ilişkim yok. Çok uzun zamandır değilim. Sanırım şok oldunuz ve şaşırdınız. Bunun için özür dilerim."

"Neden?" diye sordu. "Nasıl hissettiğim ya da ne düşündüğüm neden önemli?"

"İyi arkadaş olmaya başladık," dedi. "Uzun bir günün ardından verandada oturmayı dört gözle bekliyorum. Akşam yemeği yememiz hoşuma gidiyor. Bu evde birkaç kiracım oldu; birkaç gün, birkaç ay. Daha önce hiçbiriyle yakın bir arkadaşlığım olmamıştı. Yalan söylerken yakalandığınızda güzel bir arkadaşlığa kötü bir başlangıç yapmış olursunuz."

"Ama yalan söylemiyordun." Birasından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Sadece doğru düzgün açıklamadın. Ya da iyice."

"Bira konusunda yalan söyledin," dedi sırtarak. "Sen o birayı içmezsin."

"Korkunç bir şey. Buraya gelirsin diye aldım. Geri kalanını da ister misin?"

"İçine tükürmedin, değil mi?" diye sordu gülerek ve elini uzattı.

Yüzünü buruşturdu ve ona uzattı. Kendine bir kadeh şarap doldurmak için mutfağa gitti. Ne de olsa şişe açıktı. Kanepeye geri döndü ve köşeye kıvrıldı. "Ben sadece bir karmaşa olmak istemiyorum. Çözmen gereken bu şey karınla ilgili. Ben sadece bir kiracıyım."

"Bu bir komplikasyon değil ve seninle ilgili de değil, tek bir şey dışında," dedi. "Verandada oturmak, yemek yemek ve hayatın tadını çıkarmak istiyorum. şu anda bunun ötesinde bir beklentim yok. Ama bence potansiyelimiz var. Bence birbirimizi potansiyelimiz olacak kadar seviyoruz."

"Beklentim yok," dedi. "Benim de." Bu tamamen yalandı. Caroline ve Landon'dan deli gibi beklentileri vardı. Neredeyse mükemmel bir çiftte dönüşüyorlardı. Hikâye giderek daha gür ve seksi bir hal alıyordu. Landry'yle birlikte gür ve seksi olmak istediğini fark etti.

"Eve dönerken aklıma bir şey geldi. Ben ve Laura birbirimize hiç uygun değiliz. Zıt kutuplar. İkimiz de bir tür sanatçı olduğumuz için birçok ortak yönümüz olduğunu düşünmüştük. Ama ben sakın bir hayat yaşıyorum; yalnız olmayı seviyorum. Kalabalıktan ya da kalabalık yerlerden hoşlanmam ama Laura insanlardan hoşlanır. Farklı şeyler istiyoruz - o milyonların hayranlığını isterken ben fark edilmemeyi tercih ederim. Aslında utangaç değilim, sanmıyorum. Sadece daha küçük grupları ya da her seferinde sadece bir kişiyi tercih ederim. Bu arada O restoran ve parti ister, ben köpekleri eğitmeyi ya da yürüyüşe çıkmayı tercih ederim. Annem gibi bir kadınla evlendim. I

Bunun doğru olduğuna inanıyorum. Annem şehre dönmek için Virgin River'ı terk ettiğinde ben daha küçük bir çocuktum. Babamdan boşandı. Babam onun için çok sessiz ve yalnızdı. Birkaç yıl sonra öldü. Bir araba kazasında. Virgin River herkese göre değil."

"Düşündüğümünden çok daha fazla zevkime uygun buldum," dedi. "Köpeğiniz bugün benimle yürüyüşe çıktı."

Yüz ifadesinden şok olduğu anlaşılıyordu. "Kibar mıydı?"

"Çok. Ve korkmadım. Bir an yaşadım, bilirsiniz.

Ama Otis onu davet etmemi bekledi. Tabii ki beni takip etti ama sonra bekledi."

"Ne kadar iyi bir adam," dedi Landry. "Hiçbir art niyeti yok, sadece iyi bir arkadaş olmak istiyor. Köpeklerde sevdiğim şey de bu. Birbirlerine bağlanırlar ve bu bağı hiçbir şey bozamaz. O her zaman iyidir, ama sanırım senden hoşlanıyor."

"Kapılardaki kilitlerle uğraşmamalısın," dedi. "Görünüşe göre istediği gibi gelip gidiyor."

"Biliyorum," dedi. "Bazen beni endişelendiriyor. Çok uzağa gitmesini ya da başını belaya sokmasını istemiyorum, mesela zorlu bir vahşi yaşamla karşılaşır. Ya da bir avcı onu geyik sanırsa."

"Siyah, kahverengi ve beyaz bir geyik mi? Bu çok aptal bir avcı olurdu."

"Yarın akşam yemeğine ne dersin? Hazırlığı paylaşabiliriz."

"Güneş battığında hava oldukça serin oluyor," dedi. "Evin ve şöminedeki ateş hakkında ne hissediyorsun?"

"Bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

* * *

Kaylee öğle yemeği için Jack'in yerine gittiğinde sandviç ve salata yemeyi planlıyordu ama Mel'i yanında sevimli küçük bir kızla görünce çifte sürprizle karşılaştı. Bar yerine bir masada oturuyorlardı ve Mel ona el salladı.

"Kaylee, bu arkadaşım Mallory. Öğle yemeğinde bize katılmak ister misin?"

"Kesinlikle! Bu özel bir durum mu?" diye sordu otururken.

"Mallory'nin annesinin bugün bir randevusu vardı ve öğretmenlerin planlama oturumları için okul yok, bu yüzden dışarı."

"Annem ilaçlarını alıyor," dedi Mallory. "Kemoterapi ilacını."

Bu Kaylee'yi tam karnından vurdu. "Ah canım, bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzülme," dedi Mallory. "Bu onu daha iyi yapacak."

"Biz de bunu umuyoruz, değil mi?" Mel söyledi. "Mallory, Kaylee'ye en sevdiğin dersin ne olduğunu söyle."

"Okumak. Çok fazla matematik değil ama her zaman okurum."

"Ve Kaylee'nin işi için ne yaptığını asla tahmin edemezsiniz. Kitap yazıyor!" Mel söyledi.

"Öyle mi?" Mallory söyledi. "Bütün kitapları mı?"

"Bütün kitaplar." Kaylee güldü. "Sen bütün kitapları okur musun?"

"Kitapları seviyorum. Annemin okudukları gibi uzun değiller ama benim yaşıma, yani on yaşıma göre. İlk kitabımı altı yaşındayken okudum. Ondan önce dergilerimi ve kütüphaneden aldığım resimli kitapları okudum. Kütüphaneye gidiyoruz

her cumartesi. Annem kendini iyi hissetmediği sürece. Hiç gizemli kitaplar yazdınız mı? Ya da sürpriz sonlu?"

"Görünüşe göre bu benim uzmanlık alanım."

"Sence onlardan birini okuyabilir miyim?"

"Sanırım biraz daha büyük olmalısınız. Birini okuyacak kadar zekisin ama ne yazık ki senin yaş grubuna göre çok fazla küfür kullanıyorum."

"Onlara bakamazdım ya da onları görmemiş gibi davranamazdım." önerdi. "Annem de böyle kitaplar okuyor sanırım. Onun kitaplarını okuyamayacağımı söylüyor çünkü çok yetişkinlere hitap ediyorlar ve sanırım bu da müstehcen kelimeler anlamına geliyor."

Kaylee, "Doğru yaşa geldiğinde okunacak pek çok kitap var," dedi. "Bana en sevdiğin kitaplar."

Mallory öğle yemeği boyunca hiç durmadan konuştu ve Kaylee'nin en eğlenceli günlerinden biri oldu. Onlar ne zaman

Mallory öğle yemeğini bitirdikten sonra Kaylee'ye teşekkür etti ve onun kitaplarından bazılarını okuyacağına söz verdi, "Büyüdüğümde. Belki gelecek yıl."

* * *

Landry Laura'ya mesaj attı ve öğle yemeği için ne zaman müsait olabileceğini sordu. Hafta sonu başka bir fuarı vardı ama başka bir zaman San Francisco'ya gidebilirdi.

Landry'nin

Ertesi Pazartesi sabahın köründe en az dört saat sürecek

bir yolculuk için yola çıktı.

Tabii ki Oak Room'u seçmişti. Çiftken sevdikleri lüks restoranlar. Gençken paraları neredeyse hiç yetmiyordu ama düğün günlerinde birkaç misafirle birlikte orada yemek yemeyi başarmışlardı. Muhtemelen nostalji için orayı seçmişti.

Ve o günü düşündüğünde içini inkar edilemez bir sıcaklık kaplıyordu. Sadece birkaç kişi vardı - babası, annesi ve arkadaş olan iki çift. Ve hayatının en mutlu günlerinden biriydi. O

sadece bir yıl sonra her şeyin değişeceğini bilmesine imkan yoktu.

Arabayı park edip restorana doğru yola koyuldu ve kadının kendisinden önce gelmesine şaşırmadı. İşleri çözme konusundaki hevesi kendini gösteriyordu. "Garsonlara köşede konuşabileceğimiz sessiz bir masa bulmalarını söyledim."

Restoranın zengin koyu renkli ahşabı ve aynaları rahatlatıcı değildi. Zarif dekoru her zaman takdir etmişti ama kendini hiçbir zaman oraya ait hissetmemişti. Jack'in yerinde daha rahattı. Landry şarabın gelmesini bekledi ve bunu söylemeden önce öğle yemeği sipariş edene kadar beklemek niyetindeydi.

Laura'ya ne hissettiğini sordu, ama Laura ona çelme taktı. Kadehini kaldırdı ve "Yeni başlangıçlara" dedi.

Bardağını yere bıraktı. "Bu yeni bir başlangıç olacak Laura, ama senin düşündüğün gibi değil. Evliliğimize yeni bir ikinci bir şans. Bu doğru gelmiyor. Daha önce yaşadığım hayal kırıklığının ötesine geçmem yeterince uzun sürdü. Artık farklı bir hayat kurdum, rahat ettiğim bir hayat. Ben Kariyerin istediğin gibi gitmediği için gerçekten üzgünüm ama artık bizim için çok geç."

"Hayır, kariyerim için üzgün değilsin," dedi kendi bardağını yere bırakarak. "Başarısız olmamı istedin."

"Bu doğru değil. Benimle olmanı istedim, başarısız olmanı değil. Her zaman senin en büyük hayranın oldum. Sadece ayrı hayatlarımız olsun istemedim. Birlikte ne kadar az zaman geçirdiğimizin farkındasın, değil mi?"

"Çalışıyordum," dedi. "Çalışıyordun! Başka bir yolu yoktu. Başka tek yol kariyerimden vazgeçmemdi ve evlendiğimizde kariyerim daha yeni başlamıştı."

"Üzgünüm, Laura. Bu iş yürümeyecek. Soğuk gerçek şu ki, artık aynı şekilde hissetmiyorum. Hatırlayabiliyorum. bu hislere sahip olmak ama..."

"O kızın bununla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranıyorsun ama olmalı. Daha önce hiç böyle olmamıştın."

"Beş yıl önce bana geri dönmeye karar verseydin her şey farklı olabilir miydi bilmiyorum ama dürüst olmak gerekirse, sanmıyorum. Bence ilişkimiz uzun zaman önce öldü. Sadece onu gömme fırsatımız olmadı."

"Sanki beni hiç sevmemişsin gibi geliyor," dedi.

"Oh-ho, sana karşı öyle bir tutkum vardı ki başım dönüyordu. Ve aklımda hiç şüphe yoktu, sen de bu tutkuyu paylaşıyordun. Buraya gelirken bunu düşünüyordum.

-Çok fazla hayalimiz vardı. Evlendiğimizde, bunlar uyumlu hayallerdi. Hiçbir zaman kariyerin ya da

Benim. Oyunculuğun beni heyecanlandırıyordu ama evlendiğimiz ilk yıl sadece yakınlardaki işleri kabul ettin. Ve iş için ayrılmanın her şeyi mahvettiğini bile söyleyemem. İş için seyahat etmek çoğu çift için garip bir durum değildir. Aslında bence yaygın bir durum." Uzun bir süre ona baktı.

"Ama geri dönmedin."

"Geri geldim!"

"Aylar sonra bir hafta sonu için geri geldin. Bir yıl içinde dairemizde sana ait hiçbir şey kalmamıştı. Evli olduğumuzu gösteren evraklar hâlâ elimizdeydi ama herhangi bir yatırımı yok. Laura, on yıl içinde en uzun süre birlikte olduğumuz süre geçen yıl iki haftaydı ve o da çünkü yorucu bir filmde sonra dinlenmeye ihtiyacın vardı ve yan taraftaki kiralık evimde kaldın. Gerçek bir evlilik kurmak için yeterli duyguya sahip değiliz."

"Her zaman sana gelebileceğimi hissettim... Sana geri dönebileceğimi düşünmeye devam etmeme izin vermemeliydin."

"Nasıl böyle düşünebildiniz bilmiyorum. Eminim çok daha yakın olduğun arkadaşların vardır. Ben senin arkadaşlarını tanımıyorum bile."

"Bu önemli mi? Çünkü ben de seninkini bilmiyorum. Eminim o küçük kasabada arkadaşların vardır. Eminim kadınlarla birlikte olmuştundur..."

Başını iki yana salladı. "Yapmadım. Başka biriyle ilişkim olmadı."

"Arkadaşın bile mi yok? Kadınlarla sosyal hayatın yok mu? Evli olmasaydınız potansiyeli olan sıradan ilişkiler bile mi?"

"Laura, kendimi uzun zamandır evli olarak düşünmüyorum. uzun bir süre. Ama başka bir ilişkim yoktu. Olsaydı, muhtemelen bir sonraki adımı atar ve boşanma davası açardım. Şimdi bunu yapacağım. Bu benim için olduğu kadar senin için de haksızlık. Bizi bu yol ayrımına getirmen iyi oldu. Ya bitireceğiz ya da yeni bir soluk getirmeye çalışacağız. Birbirine saygı duyan iki insan gibi bitirmekten yanayım. Eğer

Bunu herkes klas bir şekilde yapabilir, siz de yapabilirsiniz."

Gözlerini kaçırdı ve bir süre sessizce şarabını yudumladı. uzun bir an. Ona tekrar bakana kadar en az bir dakika geçti. "Sanırım artık beni sevmiyorsan..."

"Sana karşı çok hassas duygular besliyorum, Laura. Çok erken biten özel ve büyümlü bir zamanı birlikte paylaştık. Yıllardır dostuz. Kötü şartlarda ayrılmayalım." "Yine de ayrılmak zorunda mıyız? En azından eskisi gibi devam edemez miyiz?

Öyle miyiz?" diye sordu.

"Bu sefer Virgin River'a geldiğinde bir şeyin farkına vardım. Artık batan bir gemiye bağlı olmak istemediğimi fark ettim ve bununla senin batan bir gemi olduğunu kastetmiyorum, bu evlilik. Bırakalım gitsin. Evliliği iyi yürütemedik. En azından iyi boşanalım. Böylece arkadaş kalabiliriz."

"Sanırım başka seçeneğim yok," dedi. "Belli ki benimle işin bitti."

"Bunu yapma, Laura. Sanki her şeyi ben yapmışım, seninle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranma. En azından evliliğin başarısız olmasında kendi payını kabul et. En azından bunu yapabilirsin."

"Bu benim kalbimi kırıyor," dedi. "Çok fazla pişmanlığım var." "Gençsin, güzelsin ve yeteneklisin. Bunu yapmana gerek yok."

pişmanlıklarla kendinizi yormayın. Göreceksin. daha iyi bir şey sizi bekliyor. Tek yapman gereken olasılıklara açık olmak." Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Laura, ikimiz de bunun bittiğini biliyoruz."

Çok uzun bir ögle yemeğiydi ve yemek bittiğinde Landry bitkin düşmüştü. Ama kamyonetine doğru yola çıktığında, yıllar sonra ilk kez kendini özgür hissetmeye başlamıştı. Sadece adı olan bir evliliğin onu geride tuttuğunu ve baskı altında tuttuğunu düşünmemişti. Şimdi bunun en kötü türden bir pranga olduğu açıktı.

Göğsünde daha hafif bir hisle Virgin River'a geri döndü.

* * *

Kaylee gün için ikinci bir yürüyüşe karar verdi ve bunun nedenlerinden biri Otis'in arkadaşlığından gerçekten hoşlanmasıydı. Onu hiç aramak zorunda kalmamıştı. Ne zaman geçeceğini biliyor gibiydi.

Evden çıkıp yola doğru fırladı, sonra da yanına davet edilene kadar kibarca orada oturdu.

Yaprakların renkleri derinleşiyor ve değişen renkler dağın aşağılarına doğru ilerliyordu. Birkaç hafta içinde sonbaharın muhteşem güzelliğiyle göz kamaştıracaklar ve yamaçlar kırmızılar, turuncular, sarılar ve hatta koyu morlarla alev alev yanacaktı.

Hava serindi, bazen sabahları ve akşamları düpedüz soğuktu. Kışın bile ceket giymek zorundaydı.

Öğleden sonra, genellikle güneş vurduğunda çıkar.

Landry'nin nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bütün gün ve akşama kadar olmayacağını söylemişti. Sormak istedi, galerileri mi ziyaret ediyordu? Bir alıcıyla randevusu var mıydı? Karısıyla mı görüşüyordu? Yoksa bu olasılıklardan herhangi biri onu ilgilendirir mi? Kesinlikle ilgilendirmez.

Ama Landry'yle geçirdiği zamanın, ne kadar kısa olursa olsun, annesinin yasını tutmadığı zamanlar olduğunu inkâr edemezdi. Bunun için çok minnettardı.

Otis, çimleri suladığından emin olmak için düzenli olarak yolun çimenli kenarına giderdi, ama sonra hemen onun yanına dönerdi. Eğer "topuk" derse onu bırakmıyordu, bu yüzden ara sıra bunu denedi ve hissettiği güç miktarıyla eğlendi. Ama sonra daha önce yapmadığı bir şey yaptı. Birkaç yüksek sesli havlamayla ağaçların arasına daldı ve gözden kayboldu!

Olduğu yerde durdu ve dinledi; ne yapacağını bilmiyordu. Landry'nin köpeğini kaybederse çok utanacaktı. Onu takip etmek istemedi. Felç olmuş gibi duruyordu ama bir an sonra köpek heyecanla geri geldi. Ona havladı ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra ağaçların arasına geri koştu. Ya bir hayvanı köşeye sıkıştırdıysa? Ya bir ayıysa? Tekrar geri geldi, bir daire çizerek zıpladı, sonra tekrar ağaçların arasına koştu. "Otis!" Geri dönmedi. "Otis, gel!" diye bağırdı. Ve onun havladığını duydu.

Ormana doğru birkaç dikkatli ve yavaş adım attı. Otis tekrar havladı ve iki adım sonra hafif bir gıcırtı ya da ciyıklama sesi duydu. Yavru kuşlar mı bulmuştu? Eğer bir grup yavru kedi bulduysa, onlar da barınakta. Tux'a tamamen alıştığından emin değildi!

Ama orada, önünde Otis oturuyordu. Bir karton kutunun büyük bir yarısının yanında oturuyordu ve içinde dışarı bakan bir köpek kafası gördü. Tanımadığı bir köpek. Nefes nefese kaldı ve

bir adım geri attı. Köpek başını eğdi. Gıcırta devam etti ve bir adım daha yaklaştırmaya cesaret edince sesin kaynağının yavru köpekler olduğunu gördü. Dört tane saydı. Köpeğin kutudan fırlayıp kendisine saldırmamasından korktuğu için daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemedi. Bütün hayvanlar yavrularına karşı aşırı derecede korumacı değil miydi?

Ancak köpek bir anneymiş ve yavruları göğsüne yapışık halde yan yatıyormuş. Sonra köpeğin bir tasmaya bağlı olduğunu fark etti.

bir ağaç gövdesine dolanmış. Bu köpek hiçbir yere gitmiyordu. Birkaç adım daha yaklaştığında köpeğin son derece zayıf olduğunu gördü; kaburgalarını görebiliyordu. Sarışındı, Kaylee'nin cinsi hakkında hiçbir fikri yoktu ama uzun bir burnu ve büyük kahverengi gözleri vardı. Hüzünlü gözler. O baktı

Etrafta yemek ya da su kabı aradı ama göremedi. Belli ki kaçmamış. Acaba bu küçük aile Burada ölmek için mi? Civarda öldürmeyen bir barınak varken bunu kim yapar ki?

Kaylee sırt çantasından su şişesini çıkardı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Merhaba," dedi usulca. "Bunu tabak olmadan nasıl yapacağız?" Suyu açtı, elini bir bardak gibi şekillendirdi ve avucuna biraz su döktü. Köpek bir saniye içinde yalayıp yuttu, o da biraz daha döktü. Ve mırıldandı, "Doğru, bu

biraz yardımcı olur." Avucuna birkaç kez su doldurduktan sonra su şişesi boşaldı. Geçici olarak anne köpeği nazikçe okşadı. "Seninle ne yapmam gerekiyor?"

Anne köpek ve dört yavrusu o kutunun içinde kaldıramayacağı kadar ağırdı, bu yüzden yola geri döndü. Landry'nin gitmesi için onca gün varken. Kimi arayacağından emin değildi ama en akıllıca kararı vermesi uzun sürmedi

Jack Sheridan olabilir. En azından ona kimin yardım edebileceğini biliyordu. Arka cebinden cep telefonunu çıkardı.

ve numarasını buldum.

"Selam Jack, ben Kaylee Sloan. Bir sorunum var. Otis'le yürüyüşe çıkmıştık ve o bir anne köpek ve dört yavru buldu. Bir ağaca bağlı."

"Kiminle yürüyüş yapıyordun?"

"Landry'nin köpeği. Otis. Ve Landry bugünlük gitti. Bu gece geç saatlere kadar eve gelmeyeceğini söyledi. Ne yapacağımı bilmiyorum ama sanırım anne köpek ve yavruları ölüme terk edildi. Peki ya Jack? Köpeklerden biraz korkarım. Tamam, biraz değil. Çok korkarım. Ama iyi bir köpeğe benziyor ve ona

Biraz su. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bana yardım edebilir misiniz ya da kimi arayacağımı söyleyebilir misiniz?"

Bir an sessizlik oldu. "Neredesin? Geleceğim," dedi sonunda.

"Landry'nin iki evinin önündeki yoldayım. Evinden belki yarım mil uzakta. Yolun üzerinde duruyorum."

"On dakika içinde orada olurum," dedi.

Saatine baktı, sonra birkaç dakika yolda durdu. Sonra yavaşça anne köpeğin yanına döndü. Otis yatar pozisyondaydı, ön patileri önünde uzanıyordu. Anne köpeği yakından izledi ama mesafesini korudu. Kaylee, tüylü küçük yavruya dokunmak için elini yavaşça kutunun içine sokmaktan kendini alamadı ve

Bunu yaptığında anne köpek elini yaladı. Ve sonra çok cesurca davranarak bir yavru köpeği kucağına aldı ve bir süre ona yakın durdu.

Jack'in ortaya çıkma vakti yaklaştığında Kaylee yola geri döndü. Jack'in kendisini görebileceği bir yerde durdu ve kamyonu görüldüğünde ona el salladı. Jack durdu ve kamyonetten atladı. "Benimle gel," dedi ve onu ağaçların arasına doğru götürdü.

Köpeklerin yanına vardığında Jack hemen arkasındaydı. "Vay anasını," dedi. "Nereden geldiler bunlar?"

"Bunu bilseydim köpek polisini arar ve onları tutuklatırdım," dedi Kaylee. "Bak zavallı anne nasıl da görünüyor!" Sonra da evin ne kadar soğuk olduğunun farkına vardı.

Ağaçların arasından ceketini çıkardı ve köpeği, tüm yavruları ve annenin bir kısmını örttü.

"Burada doğum yaptığını sanmıyorum," dedi Jack.

"Sanırım ona sahip olan kişi tarafından ihmal edildi ve yavrular doğduktan sonra buraya taşındı. Eğer uzun süredir burada olsaydı

Dışarı çıkmaya ya da yiyecek almaya çalıştığında o kutu çığnır ya da ezilirdi. Yaptığımız şey şu.

Lynne Murphy Clear River'da ve altıya kadar açık. Köpekleri arabanıza koymanıza yardım edeyim, siz de ona götürürsünüz. Onları burada bırakamayız. Lynne'in sizin için bazı seçenekleri olacaktır ama veterinere gittiklerinden emin olalım."

Otis arabanın yanında otururken Kaylee ona baktı ve "Tamam" dedi. Arabaya atladı ve veterinere giderken bulduklarına göz kulak oldu. Kaylee hayatında ilk kez bir köpeğe aşık oluyordu. Otis'in kendi köpeği olmasını istiyordu.

Kaylee yeni bir bölgedeydi. Bir SUV dolusu köpek ve yavruya sahip olmak, Tux'ı küçük bir kedi taşıyıcısıyla veterinere götürmekten çok daha ciddiydi. Köpeklerden birinin

heyecanlanıyor, etrafta zıplamaya başlıyor, belki yavruları döküyor, belki üzerine atlıyor ve yoldan çıkmasına neden oluyor, genel olarak onu rahatsız ediyordu. Elleri gergin bir şekilde

direksiyon simidinde, kolları sıkıca gerilmiş ve yine de tüm yolculuğu kazasız belasız atlattı. Dr. Murphy'nin ofisine vardığında, onları arabadan içeri almak için yardım istedi. Hava oldukça serin olduğu için camları açtı ve Otis'ten kalmasını istedi.

Bu kliniğe kayıtlı bir evcil hayvanı vardı ancak bu köpeklerin barınağa mı gideceğini yoksa tedavi masraflarını karşılamayı kabul etti. Bir an için tereddüt etti ve sonra bankayı batırmayacağını umarak sorumluluğu üstlenmeyi kabul etti. Sonra bekleme başladı. Resepsiyon görevlisi ona Otis'i getirip getiremeyeceğini sorana ve ona bir tasma önerene kadar birkaç kez Otis'i kontrol etti. Otis çok işbirlikçiydi ve tasmaya izin verdi ve

onunla birlikte oturdu

bekleme odasında. Sonunda bir muayene odasına çağrıldı ve burada masanın üzerinde yavru köpeklerle dolu bir sepet buldu.

"Bu yavrular yepyeni," dedi Dr. Murphy. "Bir haftadan daha küçükler. Anne zayıf, bakımsız ve yetersiz beslenmiş ama bunun dışında iyi durumda. Yavruların durumu iyi. Sanırım anne bir tür Lab melezi ve aslında güzel bir kız. İştahına ve parazitlerine yardımcı olması için ona bazı ilaçlar verdim. Her şey düşünüldüğünde, biraz beslenme ve takviyeyle iyi olacaktır. Onları eve götüreceksin mi?"

"Bilmiyorum," dedi. "Landry Moore'dan bir ev kiraliyorum."

Dr. Murphy, "Neden ona danışıp ne yapmanız gerektiğini düşündüğünü sormuyorsunuz?" diye öneride bulundu. "Bir ya da iki gün içinde onları barınağa götürebilirsiniz. Bu köpeğin kimlik çipi ve aşı kaydı yok."

"Nerede o?"

"Lydia onu temizliyor. Berbat durumda."

Tam o sırada muayene odasının kapısı açıldı ve Mama tasmalı bir şekilde orada duruyordu, neredeyse güzel görünüyordu. Zayıf olduğu gerçeği olmasaydı, mükemmel olurdu. "Yiyecek bir şeyler aldı ve banyo yaptı. Banyoya bu kadar ihtiyacı olan birini daha önce hiç görmemiştim."

"Şu haline bak," dedi Kaylee. Sonra Dr. Murphy'ye baktı ve "Onları eve götürebilir miyim?" diye sordu.

* * *

Anne ve bebekler şimdi kulpları olan geniş bir sepeti işgal ediyorlardı. O kesilmiş karton kutu ıslanmaktan ve çöpe atılmaktan çok yıpranmış ve erimişti. Bu yüzden veteriner kliniğinin arkasındaki çöp konteynerinden daha uzağa gidemedi. Kaylee herkesi eve getirdiğinde oturma odasının bir köşesine küçük yavruya yumuşak bir yorgan serdi.

Aile. Yavru köpekler için battaniyeleri sınır olarak sardı ama henüz çok hızlı hareket etmiyorlardı. Bir kase yemek koydu

Veterinerden almıştı ve annem için bariyerin dışında su vardı.

Güneş çoktan batmıştı ve açlıktan ölmek üzereydi ama önce Landry'ye mesaj attı.

Eğer çok geç değilse ve uzun bir günün ardından çok yorgun değilsen, eve döndüğünde bana uğrayabilir misin? Otis burada ve sana göstermek istediğim bir şey var.

Kısa bir süre sonra mesaj attı, "Her şey yolunda mı?" diye.

Tabii. Her şey yolunda.

Yiyecek bir şeyler aldıktan sonra Otis'i yemek yerken yakaladı. Annesinin yemeğinden biraz aldı, odanın ışıklarını kararttı, televizyonun sesini kısarak açtı ve yavru köpek yığınının yanında yere oturdu. Annesinin yakın gözetimi altında yavru köpekleri teker teker kucağına aldı.

Sonra Tux gezindi, battaniye bariyerini tırmalayarak aştı ve yavru köpeklerin arasında kendine bir yer buldu.

Olaydan sonrasına kadar aklına gelmemişti -Otis sadece izledi ve yavru kedinin varlığına hiç itiraz etmedi.

Yere bir kanepa yastığı koydu ve bir eliyle yavru köpek kutusuna uzanarak her bir yavru köpeği nazikçe okşadı ve bir kedi yavrusu ve anne.

* * *

Landry, San Francisco'dan eve doğru yola çıkıp bir değil iki kez kahve içmek için durmak zorunda kalana kadar günün ne kadar yorucu geçtiğinin farkında değildi. Gerginliğinin çoğu Laura'yla boşanma konusunu konuşmanın ne kadar zor olacağını tahmin etmekten kaynaklanıyordu. Ve kesinlikle hayal ettiği kadar zordu. Toplantı bitmeden önce gözyaşlarıydı. Bir kadının ağlamasını hiçbir zaman önemsememişti, özellikle de buna sebep olan kendisiyse.

Bittiği için çok rahatlamıştı. Bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacaktı.

Sonra Kaylee'den bir mesaj aldı ve neler olduğunu merak etti. Sonunda eve vardığında arabasını kendi arabasının önüne park etti ve Kaylee'nin evine doğru yürüdü. Kapıya hafifçe vurdu ve Otis'in havladığını duydu. Bir dakika içinde Kapıyı açtı ve köpeği yanında durmuş kuyruğunu sallıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu, köpeğine biraz şefkat göstermek için eğilerek.

Kaylee esnedi. "Pijama partisi," dedi yorgun bir sesle. "Sanırım uyuyakalmışım. İçeri gel ve Otis'in bugün ne bulduğunu gör."

Onu odanın köşesine kadar takip etti. Yavru köpekler, aralarına kıvrılmış küçük siyah-beyaz bir kedi yavrusuyla birlikte uyuyordu.

"Kaylee, bunlar nereden geldi?"

"Otis onları ormanda buldu," dedi. "Ve bana gösterene kadar geçmeme izin vermedi."

ONA LADY DIYORLARDI. Kurtarılan köpek bir hafta boyunca Mama olarak anıldı, ancak bu gerçek bir isim değildi, bu yüzden Kaylee öne çıktı ve Lady olacağını ilan etti. Landry kulübesinde onun için rahat bir kafes hazırladı. Büyük bir köpek yatağının etrafına iki ayak yüksekliğinde bir bariyer inşa etti, böylece yavrular uzaklaşamazdı ama Lady kolaylıkla üzerinden geçebilirdi. Onu evin içinde, mutfakın sıcak bir köşesine koyabilirdi ama onu gerçekten tanımıyordu ve orada çok fazla köpek vardı.

Bela için birçok fırsat vardı, bu yüzden köpek kulübesi oldu.

Lady kulübeyi ve kendisi için yeni yatağı çok sevdi.

Aile. Kapının hemen dışında çitlerle çevrili bir bahçe vardı ve Otis biraz koşup oynamaya istekliydi, ancak Lady hala yeni bir anneydi ve düşük kiloluydu ve bakması gereken gözleri bile açılmamış dört yavrusu vardı. Ve o onları temiz ve sessiz tutmak için harika bir iş çıkardı.

Artık Lady'nin kutusunun yanında oturmak ve Kaylee'nin başlangıçta yaptığı gibi onu elle besledim. İştahı geri gelmişti ve yüksek kalorili özel bir mama ile besleniyordu. Kısa sürede daha formda, daha sağlıklı ve en azından Kaylee'ye göre daha güzel görünmeye başladı. Ancak Kaylee hala zamanının büyük bir kısmını onun yanında oturarak geçiriyordu, kucaklamak için bir köpek yavrusu alır, sonra bir başkası, sonra bir başkası. Lady sabırla buna izin verdi. Sık sık Kaylee'nin elini yalayarak onayladığını gösterirdi.

"Sahibinin bu kadar acımasız davranmasına neden olan ne oldu acaba?" diye tekrar tekrar sordu. "O dünyadaki en tatlı şey."

Landry, "Bence köpeklere karşı duyduğun korkuyu büyük ölçüde atlattın," dedi.

"En azından bu ikisiyle, öyleyim. Yakın zamanda yeni köpekleriniz gelecek mi?" diye sordu.

"Sonbahar için herhangi bir antrenman programı yapmadım. Çünkü sonbahar festivallerini ziyaret edeceğim ve dışarı çıktıklarından, beslendiklerinden, egzersiz yaptıklarından emin olmak için evde olamayacağım. Ben de evde olacağım.

tencerelerle meşgul."

Onlara çömlek diyordu ama onlar gerçekten usta işi sanat eserleriydi, kil ve seramik ve parlak renkli tasarımlar. akla gelebilecek her şekilde. Lady kalmaya geldiğinden beri, Kaylee, Landry'yi dükkânında izleyerek biraz zaman geçirdi. Bazen gözlüklü koruyucu başlıklar takardı, Özellikle de cam ya da metal tasarımlar üzerinde kaynak makinesi kullanırken. Bir fırını, birkaç fırını ve uzun metal masaları vardı; iki yatak odasını bir dükkana dönüştürdüğünde zemini beton bıraktı, duvarların bazı kısımlarına metal ve aleve dayanıklı levhalar çaktı ve arka duvara metal bir garaj kapısı yerleştirdi. Hava izin verdiğinde, açık havada çalışma etkisi için bu kapıyı kaldırdı. Bazen dükkânındaki sıcaklık çok yüksek olabiliyordu. Koridordan dükkana açılan kapı ekstra büyük ve metal takviyeliydi. Hoşuna gidiyordu metal, seramik, cam veya kilden dekoratif rüzgar çanları yapmak.

Bir de kille şekillendirilmiş ve kalıplanmış heykeller vardı. Ortası hamile olduğu belli olan kısmi bir kadın gövdesi olan bir tanesini yeni bitirmişti. Eski bir Yunan heykeli gibi kolsuz ve başsızdı. "Bu heykelin üzerine bir O kadının kafasını mı?" Kaylee sordu.

"Sanmıyorum," dedi. "Tek bir şey için görünüşünü beğendim. Ve eğer bir kafa ve yüz varsa, başka bir kadının ona bakıp kendini hayal etmesi zor olacaktır. Daha önceki çalışmalarımдан bazılarını görmek ister misiniz? Resimlerim var."

Albümlerin bulunduğu kanepeye oturdu ve güzel heykellerin, çömleklerin ve çanların fotoğraflarını karıştırdı. Gözüne çarpan bir tanesi, arkasında bir adam olan ve boynunun yan tarafını öpen bir kadın büstüydü. Adamın boynuna erişebilmesi için kadının başı eğikti ve kadının yüzündeki ifade mest ediciydi. Adamın gözleri kapalıydı. Bu

şimdiye kadar gördüğü en romantik şeylerden biriydi.

Cam parçaları onun en sevdikleriydi, her şekil ve boyutta ve güzel tasarımlarda birçok renk, özellikle de yuvarlaktan ovalden kareye kadar değişen vazolar. Üstünde dar bir yarık olan ve içinden gümüş, siyah ve altın çizgiler geçen büyük, şeffaf bir cam vazo vardı; muhteşemdi.

Mesafesini koruyarak ve koyu renk koruyucu gözlükler takarak birkaç kez onun tasarımcı camı üflemesini izledi. Bir galerinin altı yüz ila on iki yüz dolar alabileceği parçalar yaratıyordu. Onun yeteneğinden ve başarısından çok etkilenmişti.

Her gün yeni bir maceraydı. Otis de gelmek isterse genellikle onunla birlikte yürüyordu ama "babası" evde çalıştığı için genellikle Landry'nin yanında kalıyordu. Kasabaya gitmeye özen gösterirdi. Köşedeki dükkanda durup birkaç şey alabilirdi. Bilgisayarını açıp barda biraz vakit geçirirdi. Burası Newport Beach'te bir kahve dükkânı olsaydı, dizüstü bilgisayarın görüntüsü, çalışırken onun alanına saygı duyan insanları uzaklaştırırdı. Virgin River'da değil. Yoldan geçen herkesin onunla konuşması, bazen masasına ya da barda hemen yanına bir sandalye çekmesi olağan bir durumdu. Elbette bu, onun gerçekten orada olma sebebiydi.

"Yavruların ne durumda olduğunu söyle bana," dedi Jack.

"Ben izledikçe büyüyorlar. Lady oldukça yakışıklı Köpek ve yavrulardan ikisi ona çekmiş, diğer ikisi ise siyah."

"Onlarla ne yapacaksın?"

"Landry bunun üzerinde çalışıyor. Barınaktan bir arkadaşıyla konuştu ve onlarla birlikte çalışacak. Landry yavru köpekleri kendi kulübesinde besleyecek ve barınak da potansiyel yeni sahipleriyle görüşecek. Landry aşı ve kısırlaştırma işlemleriyle ilgilenecek ve ücretsiz bir itaat eğitimi verecek.

Onları biraz daha çekici hale getirmek için eğitim sınıfı."

"Peki ya anne köpek?" diye sordu.

"Evlatlık verilebilir ve sonra da evlat edinilebilir. Ama bunu henüz düşünmüyorum. Onu yanımda tutmayı düşünüyorum. O bir

Tux'a çok iyi davrandın."

"Dikkat et de eve bir sürü hayvanla dönme," dedi Jack.

"Bu arada, ayın otuz birinde kasabada bir Cadılar Bayramı partisi düzenliyoruz. Saat iki civarında başlayacak ve ateşler söndüğünde sona erecek. İstemediğiniz sürece giyinmek zorunda değilsiniz ama masa için bir şeyler getirmeniz gerekiyor. Vaiz ve ben ızgarada sosisli sandviç ve hamburger pişireceğiz. Ayrıca bira, şarap, meşrubat ve bağış kavanozu da koyacağız."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Hava uygun olduğunda eğlenceli oluyor. Bir yıl sıcaklık düştü ve kar yağdı, bu yüzden hepimiz içeri girdik. Biraz kalabalık oldu."

"Şimdiden Cadılar Bayramı olduğuna inanamıyorum..." Ağustos ayında gelmişti; Virgin River'a geleli iki aydan fazla olmuştu. Köpek korkusunu büyük ölçüde yenmiş ve kısa sürede neredeyse aşık olmuştu. Annesinin "Kitap nasıl gidiyor Kaylee?" diye sorduğunu duydu.

"Arka tarafta bazı piknik masaları var ama pek çok insan battaniye ya da sandalye getiriyor. Her yerde çocuklar ve evcil hayvanlar olacak."

"Bunu kasaba için mi yapıyorsun?"

"Kasaba partisi için asla bir bahaneye ihtiyacımız yok," dedi. "Festival sezonuna giriyoruz. Siz farkına bile varmadan Şükran Günü ve ardından Noel."

Ruh hali bir anda kötüleşti. Noel. Nerede olursa olsun ya da katılsa da katılmasa da Noel'in her yerde kutlanacağını biliyordu. Bunu olabildiğince uzun süre ertelemeye çalışacaktı.

Jack'e, "Eve dönsem iyi olacak, bakalım biraz ilham bulabilecek miyim?" dedi.

"Bunu sen yap, Kaylee. Umarım yarın bir ara görüşürüz."

"Muhtemelen yapacaksın."

Doğruca evine dönmek yerine Templeton'ın evinin önünden geçti ve biri Bobcat, diğeri açık kasa olmak üzere bir sürü kamyon gördü. Küçük bir inşaat vardı.

karavan, bir çöp konteyneri ve evin önünde duran birkaç adam. İçlerinden biri Paul Haggerty'ydi, inşaatçı. Gözleri parladı ve ona gülümsedi. "Hey, sen. İşimi kontrol etmeye mi geldin?"

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Nasıl gidiyor?"

"Övünmek istemem ama çok iyi görünüyor. Her şey harika gidiyor. Güzel hava koşulları sayesinde programın ilerisindeyiz. Yeni bir çatı yaptık ve iç mekan üzerinde çalışıyoruz. Sırada pencereler var ve mutfağı yeniden düzenleyeceğiz. Gerald tatillerde biraz kullanılabileceğini, o zaman olmasa bile yeni yılda kesinlikle kullanılacağını söyledi. Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Geçenlerde Bonnie ile konuştum ve kendisi buraya gelmemiş olsa da tadilatın iyi gittiğini duyduğunu söyledi."

"Birkaç günde bir ona fotoğraflarını gönderiyorum," dedi. "İstersen içeri gir ve etrafa bak. Verandada yedek bir baret var."

"Teşekkürler, görmek isterim." Verandanın basamaklarını atlayarak çıktı, baretini kaptı ve içeri girdi. Hâlâ dağınıktı, inşaat çöpleri köşelere itilmişti, her yer inşaat tozuydu ama yeni merdivenin ve trabzanın farkındaydı. Merdivenlerden bir adam indi ve ona başıyla selam verdi, o da yukarı çıktı. Pencereler hâlâ inşaat kâğıtlarıyla kaplıydı ve hava koşullarını dışarıda tutuyordu ama duvarlar, zemin ve tavan yangının en çok etkilediği yerlerdi.

hasarların hepsi yeniydi. Prizlerin takılacağı duvarlardan hâlâ kablolar sarkıyordu ve üst kattaki banyoya bir göz attı - eski küvetin olduğu yerde güzel, yeni, modern bir duş vardı ve boya ve duvar kağıdı gibi son dekoratör dokunuşları dışında her şey tamamlanmış görünüyordu.

Mutfakta yeni dolaplar ve granit tezgahlar vardı ve henüz silinmemiş ya da parlatılmamış olsalar da mutfağı tamamen modernleştirmişlerdi. Yeni aletler için ayrılan yerler esniyordu ve duvara yapıştırılmış paslanmaz çelik bir subzero resmi vardı. Sabırsızlanıyordu

bitmiş ürünü görmek için. Üzerinde durduğu zemin yeniydi ve yüksek parlaklıkta cilalanmıştı.

Verandaya çıktı ve derin bir nefes alarak etrafına bakındı. Yapraklar hızla değişiyordu ve birkaç hafta içinde renklerinin zirvesine ulaşacaklardı ki bu muhteşem olacaktı.

Paul, "Sundurmayı yeni çiviler ve sundurma tahtalarıyla güçlendireceğiz," dedi. "Alttaki temel tahtalarından bazıları nemli hava nedeniyle çürümeye başlamıştı ve hala birkaç iyi yılı olmasına rağmen, yapabiliyorken yapalım bari. Nasıl olsa biz farkına bile varmadan çürüyüp çökecek."

"Bu verandayı çok sevdim. Arka verandayı da. Çocukken orada uyurduk."

"Arka verandadaki tüm yeni dayanıklı perdeler ve her yerde birkaç yeni kapı."

"Çok güzel olacak."

"Taş ocağı temizleyeceğiz, böylece taze ve lekesiz görünecek."

Havada hafif bir serinlik hissetti ve titredi. Sonbahar burada erken gelmemişti, ki ona bunun nadir olduğu söylenmişti. Genellikle

Ekim ayının ortalarında sıcaklık düşmüş ve yapraklar neredeyse dönmeyi tamamlamıştı. Ancak bu yıl hava hala rahattı.

Paul'e teşekkür etti ve Tux'ı beslemek, Lady ve yavruları kontrol etmek için eve gitti. Topladığı yiyecekleri bir kenara koydu.

dükkândan aldı ve Landry'nin arka bahçesine gidip kapıyı açtı. Tux'ı elleriyle kucaklayıp göğsüne yasladı. Otis kapının sesini duydu ve kuyruğunu sallayarak dışarı çıktı. Üçü birlikte kulübeye girdiler. Yaklaşık bir demiryolu vagonu büyüklüğünde portatif bir metal ek binadan biraz daha fazlasıydı ama ısıtma ve havalandırması, birkaç penceresi, aydınlatması ve sekiz geniş kulübesi vardı. Köpek mamalarını ve eğitim malzemelerini koymak için dolaplar vardı. Ve bir uçta, Lady'nin yavrularını güvende tutmak için duvarla çevrili küçük alanı.

Kaylee Otis'le birlikte içeri girdiğinde Lady doğruldu ve gözleri parladı. Landry onun günde birkaç kez dışarı çıkmasını ve belli bir programa göre beslenmesini sağlıyordu ama bunun dışında onun görevi yavrularla ilgilenmekti. Ve bu konuda da harika bir iş çıkarıyor gibi görünüyordu. "Merhaba," dedi Kaylee usulca. "En iyi kızım nasılmış bakalım?" Tux'ı barikatın içine bıraktı. Tux Hemen yavruların arasından Lady'ye doğru ilerledi ve bunun için cömert bir köpek yalamasıyla ödüllendirildi. "Sizin doğal düşman olduğunuzu sanıyordum ama tüm önyargılarımı değiştiriyorsun."

Landry kapıyı açıp içeri girdiğinde içeride fazla kalmamıştı. "Bugün hiç yazı yazabildiniz mi, bayan?" diye sordu.

"Biraz," dedi. "Bu gece biraz daha yazacağım."

Çömeldi ve Lady'nin çenesinin altını biraz ovdu. "Bu kız her geçen gün daha iyi görünüyor. Ve bu kedi de it sütüyle şişmanlıyor. Burada gerçek bir hayvanat bahçeniz var."

"Bugün çalıştın mı?"

"Köle gibi çalıştım," dedi gülümseyerek. "Hava mükemmel. Verandada buluşalım. Kokteyl zamanı."

"Tamam. Senin verandanda mı benimkinde mi?" diye sordu.

"Buraya gel. Biraz şarap aldım ve eğer çok meşgul değilsen hamburger yiyebiliriz. Önümüzdeki iki gösteriye yetiştığım için kutlama yapıyorum."

"Bu kutlamaya değer bir şey gibi görünüyor."

"Duş alacağım ve yirmi dakika içinde ön tarafta buluşacağız."

Kaylee küçük bir heyecan dalgası hissetti. Onu her gün görüyordu, bu yüzden bu o kadar da büyük bir olay değildi. En azından birkaç gündür günün sonunda birlikte bir şeyler içmişlerdi. Pazar için mallarını bir araya getirmekle meşguldü.

gelecek hafta sonu fuarı ve o yazmaya çalışıyordu, rağmen yeni aldığı aile yüzünden dikkati çok dağınıktı. Eve gitti ve yirmi dakikasını temiz bir gömlek giyerek, hafif bir makyaj yaparak ve biraz ruj sürerek süslenmek için kullandı.

Saçlarını kabartıp taradı ve kendine bir fıs parfüm sıktı.

Adam ön kapıdan çıktığında, kadın çoktan verandasında oturuyordu. Adam da onun için hazırды ve ona en sevdiği şaraptan bir bardak uzatıyordu. Elinde bir şişe bira vardı.

"Yorgun olduğunuza ve bir kokteyl saatine ihtiyaç duyduğunuza göre içeride işler çok iyi gidiyor olmalı," dedi.

"İstersen ben hamburgerlerimizi pişirirken sen de bakabilirsin. Henüz hiçbir şey hazırlamadım ama yarın hazırlayacağım."

"Görmeyi çok isterim, teşekkürler."

"Şimdi bana gününüzden bahsedin," dedi. "Benimkinden çok daha heyecanlı olmalı."

"Şüpheli. Birkaç ufak tefek işimi hallettim, sonra da Jack'in yerine gittim, oraya hep bir şeyler yazma niyetiyle giderim ve bu neredeyse hiç gerçekleşmez. İnsanlar bir sandalye çekmekten çekinmiyorlar."

"Buranın güzelliği de bu," dedi.

"Yine de Templeton'ların evine uğradım. Paul Tadilatı Haggerty yapıyor ve beni baretimi takıp içeriye bir göz atmaya davet etti. Yeni zeminler döşedi, duvarları değiştirdi, bir banyoyu tamamen yeniledi ve modernize etti, mutfakta yeni dolaplar ve tezgahlar var ve temizlenmesi gerekiyor ama her zamankinden daha iyi görünmeye başladı. En azından benim hatırladığımdan daha iyi."

"En son ne zaman buradaydın?"

"On yıl önce," dedi. "Yirmili yaşlarımdaydım ve yeni boşanmıştım ve verdiğim en iyi karar olmasına rağmen, o zamanlar bu konuda oldukça üzgündüm. Sanırım her şeyden çok utanmıştım."

"Utanmak mı?"

"Herkes Dixon'ın iyi bir evliliğe uygun olmadığını biliyordu, ben de dahil. Evlendikten sonra düzeleceğini düşünmüştüm. Sanırım daha da kötüleşti."

"Tamam, onu kötü bir evlilik malzemesi yapan neydi?"

"Sorumsuz, apkın, düşüncesiz, pasaklı, çabuk sinirlenen biriydi ve evlendiğimiz anda bir hizmetçisi ve bir telekızı olduğunu düşün­ü."

"Kaç yaşındaydı?"

"İkimiz de yirmi dört yaşındaydık. Bir yıl çıktık, nişanlandık ve büyük bir düğün planlarken birlikte yaşadık. Görüyorsunuz, ben bir aptaldım. Her şey ortadaydı, kırmızı bayrak üstüne kırmızı bayrak. Hatta birkaç kişi bana ne yaptığımı bilip bilmediğimi sordu..."

"Onunla evlenmeye kararlı olmanızın bir nedeni olmalıydı."

"Yakışıklıydı, harika bir mizah anlayışı vardı ve o kadar seksiydi ki kadınlar ona bakmak için adımlarının ortasında duruyordu.

Garsonlar hesapların üzerine telefon numaralarını yazarlardı. Ayrıca bir sürü arkadaşımız vardı ve hep eğlenirdik. Oyunda çok iyiydi. Tekne gezintisi, kürek sörfü, tüplü dalış, bowling, golf, aklınıza ne gelirse. Her hafta sonu meşguldük. Ama çok çocuksu ve sorumsuzdu. Asla zamanında gelmezdi, dikkati dağıldığında insanları ekerdi. Benim almam için iç çamaşırını düşürürdü. Ve lavabonun yanına bir tabak taşıdığında, bando takımı beklerdi. Ayrıca kibirliydi. Her şey kendisiyle ilgiliydi. Sürekli kendinden bahsederdi. Sanırım hikayelerinin yarısını uydururdu. Olgunlaşmamıştı."

"Yirmi dört yaşındaydı," diye belirtti Landry.

"Yirmi dört yaşındayken de böyle miydin?" diye sordu. "Hayır. Çok ciddiym."

Kıkırdadı. "Sanırım bunu atlattın."

"Biraz zaman aldı. Ben de yirmi dört yaşında evlendim. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen bu da olmamalıydı."

"Unutmayalım ki sen hâlâ evlisin."

"Hem evet hem hayır," dedi. "Yani, evet, boşanmadım çünkü gerçekten önemli görünmüyordu. Ama konuştuk. Ona birbirimizi hiç görmediğimizi ve bazen haftalarca konuşmadığımızı söylediğimde bana şöyle dedi,

"Ama birlikte olduğumuz zaman harika oluyor ve seni seviyorum! Ben de evli bir çift gibi yaşamayacak mıyız dedim,

Neden evlenmeliyiz? Çok duygusal bir hesaplaşmaydı ve eğer boşanmak istiyorsam bana engel olmayacağını söyledi. Havanın bu şekilde temizlenmesi her şeyi değiştirdi. San Francisco'dan buraya taşındım ve babamın yanına taşındı. Çalışmak için daha fazla yerim vardı ve o ziyarete geldiğinde, ki bu çok sık olmuyordu, misafir odasını kullanıyordu."

"Kalbin kırıldı mı?" diye sordu.

"Elbette. Atlatamadığım şey, beni evliliğimiz için fedakârlık yapacak kadar sevmemesiydi. I

Birlikte olabilmemiz için taşınmayı, değişmesi gereken her şeyi değiştirmeyi teklif etti ama farklı yerlerde yaşamamızın sonsuza dek sürmeyeceğini söyledi. Yanılıyordu, sonsuza kadar sürecekti.

Sonunda kızmayı ya da incinmeyi bıraktım. Bir hayali vardı ve bunu o kadar çok istiyordu ki hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı. Bu yüzden, bıraktım gitti. Gitmesine izin verdim."

"Ama sen boşanmadın," diye hatırlattı ona.

"Her şeyden önce meşguldüm, küçük sanat dünyamda başarılı olmaya çalışıyordum. Asla dünyaca ünlü olamayacağım ama iyi bir iş yapıyorum. Sonra babam aniden öldü. Emekli olmaya bile fırsat bulamamıştı, zavallı adam. Bu beni bir süre meşgul etti. uzun bir süre. Bunu resmileştirmek için boşanmak aklımdaki son şeydi."

"Ama onun seni hâlâ sevdiği gerçeğini ne yapacaksın! Bu çok açık."

"Kaylee, açgözlü olabilirim ama bu beni ayakta tutmaya yetecek bir sevgi değil. Her iki haftada bir telefon görüşmesi, küçük bir sohbet, yılda iki ya da üç kez ziyaret? Bir keresinde Los Angeles'tan buraya dinlenmek için gelmişti çünkü çok zor bir filmde sonra çok yorulmuştu ve sizin evinizdeki misafirhanede kalıp iki hafta dinlenmişti. Ama geri döndü. Çok hırslı. Onun dünyasında bir kocaya yer yok."

"Başına gelenler için çok üzgünüm." "Teşekkürler, ama ben iyiyim. Peki, eski sevgilin? Hâlâ buralarda mı?"

"Sayılır. Çok fazla ortak arkadaşımız var, bu yüzden ara sıra güncellemeler alıyorum. Bazıları iyiydi. Çok hızlı bir şekilde evlendi ve birkaç çocuğu oldu ve doğru kadını bulmuş gibi görünüyordu, bu işi yürütebilecek birini. Sonra kovuldu ve zor zamanlar geçirdiklerini duydum. Sonra işe geri döndü ve kendi ayakları üzerinde durmaya başladıklarını duydum.

Sonra boşandılar ve ben gerçekten kötü hissettim. Yani, çocukları vardı.

"Ama asıl sorunuza dönelim. Annem boşandıktan sonra sızlanıp ağlayabilmem ve yaralarımı sarabilmem için beni buraya getirdi. Templeton'ların evini ödünç aldık ve on gün kaldık. On günden çok daha uzun sürdü ama burayı seviyorum. Annem de burayı çok severdi."

"Hiç tekrar baştan çıkarıldınız mı? Evlenmek için?"

"Bir kere bile. Son on yılda birkaç çok iyi adamla çıktım. Bir tanesi bir yıl boyunca erkek arkadaşımdı! Ama işimle meşguldüm, işim nedeniyle çok seyahat ediyordum, annem, onun arkadaşları ve benim arkadaşlarım vardı ve ayrıca yalnız yaşamayı seviyordum. Dixon'dan sonra tek yapmam gereken onun kürek çekişini hatırlamaktı.

Yatağın altında makine ve yerde kirli kıyafetleri vardı ve ben bunu aşmıştım." Landry'ye gülümsedi. "Evinizi gördüm ve misafirhaneniz. Seninle evlenebilirim. Çok düzenlisiniz. Ve düşüncelisin."

"Ve evli." "Ah, evet

ve hayır."

Ve güldüler, güldüler.

"Dixon'ı geçen yıl gördüm," dedi. "Kelleşmiş ve yaklaşık kırk kilo almış. Pasaklı ve solgun görünüyordu. Bu beni çok mutlu etti."

* * *

Landry Kaylee'den etkilenmişti ve bunu hemen anlamıştı. Bir erkeğin gözüne çarpmıştı, bir şey için, ama o artık yirmi dört yaşında değildi ve onun ilgisini çekmek için bundan çok daha fazlası gerekiyordu. İtiraf ettiği kırılganlığına rağmen

Annesinin ölümünün yasını tutarken sağlamdı. Ya da belki de savunmasız olduğunu bilmesi bir güçtü. Onun konuşmasını, bir şeyleri açıklamasını, tarif etmesini dinlemeyi seviyordu. Açık sözlü ve zekiydi. Annesinin ölümünden sonra

halletmesi gereken çok şey olmasına rağmen, vücudundaki tembel kemik. Bir kere, parasını aldığı bir kitabı teslim etmekte gecikmişti. Bu konuda endişeliydi, ama gücünü topluyordu. Bu güç ve kararlılık gerektiriyordu. Henüz yaratılmamış sanat eserleri için sık sık sözleşme yaptığı için bunu çok iyi biliyordu.

Akşam yemeğini yedikten sonra verandaya geri döndüler. Ona kitabı anlatmasını istedi.

"Birkaç model öldürülür ve genç ve güzel kadınları takip eden bir katil olduğundan şüphelenilir. Ölen kadınlar, erkek arkadaşları, aile üyeleri, iş arkadaşları vs. arasında birçok bağlantı vardır. Daha sonra, ilk ikisiyle de bağlantılı olan üçüncü bir modele yönelik bir girişimde bulunulur ve o sadece kaçmakla kalmaz, aynı zamanda kendi başına gelmeden önce cinayetleri çözmeye çalışmak için adım atar. Bilirsiniz, ya yiyin ya da yenilin. Katilimiz birkaç imza cinayet daha işleyerek onu her zaman tehlikeye daha da yaklaştırıyor. Ve tabii ki sadece cinayetleri çözmek istemeyen seksi bir dedektifle arkadaş olur. onu korumak için, olayı çözmesine yardım etmek istiyor. Ve davada yaşlı bir adli tıp uzmanı da var."

"Hm. Kulağa ilginç geliyor. Neredeyse bitti mi?"

"Gittikçe yaklaşıyor ama bitmesine haftalar var. Aynı anda başka bir kitap daha yazıyorum, sözleşmem olmayan, yazmaya daha çok ilgi duyduğum bir kitap. Bu yüzden kendimi günde altı sayfa gerilim yazmaya zorluyorum ve sonra kendimi çok geç saatlere kadar oturup yazmaktan keyif aldığım kitabı yazarken buluyorum. Bu sadece başa çıkmak için; annem öldüğünde konsantre olma ve yaratıcı düşünme yeteneğim büyük bir darbe aldı."

"Bana hoşuna giden bir tanesinden bahset," dedi.

"Bu benim kurgulanmış bir versiyonum, karakter genellikle onu gerçekte olduğumdan daha güçlü ve birlikte yapan yönlerde gelişiyor. Benim hakkımda yazmak

alışılmadık bir şey değil.

hayran olduğum ya da daha çok benzemek istediğim karakterler. Hayatını geri kazanmak için dağlara kaçan bir kadın hakkında.

Kocası öldükten sonra güven ve güç. Bir anne değil, bir koca olması gerektiğine karar verdim. Ama yazarken gerçeği biliyorum. Ve yazdıkça, bazı şeyleri özüyorum."

"Bu kapanış için yaptığın bir şey mi?"

"Hayır, bu ne hissettiğimi anlamak için yaptığım bir şey. Bir sorun duyduğumda ya da özölmesi gereken bir mesele olduğunda, bu konuda yazana kadar genellikle nasıl özölmesi gerektiğini bilemiyorum. Bazen karakterlerimle röportaj yapıyorum, onlara kendileri hakkında önemli sorular soruyorum.

Bazen beni şaşırtan durumlar hakkında yazıyorum. Nasıl olduğu hakkında yazmaya başlayıp nasıl olması gerektiği hakkında yazarak bitiririm."

"Katartik olmalı."

"Bazen. Dick ya da Richard ya da Rick ya da Dax adında birkaç berbat koca yazdım." Gülümsedi. "Bir keresinde Zach'ti."

"Eminim bazı tanıdık özellikleri vardır..."

"Ah, evet. Bazen öldüler, nasıl olduğuma bağlı olarak O zaman onun hakkında hissettiklerim. Kibirleri ve benmerkezcilikleri yüzünden her zaman tökezlediler. Ve bu beni bir şekilde daha iyi yapıyor. Bu konuda yazdığım zaman, biraz anlayış."

"Eski kocan hiç kendini affettirdi mi?" Landry sordu.

"Ne yazık ki hayır. Bu yüzden sonsuza dek cezalandırıldı."

"Hatırlat da seni asla kızdırmayayım," dedi gülerek.

"Dürüst olmak gerekirse bu tuhaflikları kişiselleştirmiyorum. Eğer

Beni kızdırırsan, çok kötü bir doktora Dr. Landry adını verebilirim. Ya da belki sadece beceriksiz bir pilot. Kötü biri değil, sadece aptal biri."

"Ve senin kafan şeklinde çirkin bir çömlek yapabilirim."

Mutlu bir şekilde güldü. "Böyle konuşursan sonunda bir seri katil olabilirsin!"

"Ne zamandır katiller hakkında bu kitapları yazıyorsun?" diye sordu.

"Başladığımdan beri. Öğrenirken en sevdiğim türdü ve her zaman okumak istediğiniz şeyi yazmalısınız. Gerçekten iyi bir J.T. Ellison gibi harika bir gerilim romanının keskinliğini seviyorum."

"Kim?"

Başını iki yana salladı. "Yapman gereken ödevler var." "Birkaç Kaylee Sloan okuyabilirim."

"İşte böyle. Eğer benim tuzuma değersen, biriyle yatacaksın Küçük evinizi kiralarken gözüm açık olacak. Oh, bu arada, Jack ayın otuz birinde Cadılar Bayramı partisi veriyor. Ben de gitmeyi planlıyorum. Ya sen?"

"Birkaç kasaba partisine uğradım. Muhtemelen gideceğim." "Sanırım herkesi tanıyorsun."

"Ben burada büyüdüm."

"Burada büyümek nasıl bir şeydi?"

"İyiymiş," dedi. "Çok eğlendim. Arkadaşlarım vardı ama dediğim gibi biraz fazla ciddiydim. Top oynadım, okul etkinliklerine katıldım, iyi notlar aldım. Ama sakın küçük bir kasabada büyüyen hemen her çocuk şehirdeki gerçek hayata geçmek için sabırsızlanır ve ben de öyleydim.

Üniversiteye gittim,

Babamı ve arkadaşlarımı özledim, fırsat buldukça eve geldim. Sonra Laura Hollywood'a gittikten ve neredeyse hiç geri dönmedikten sonra şehri bırakıp buraya geri taşındım ve şehri yeniden takdir ettim. Sanırım insanlar yüzünden. Havası, sessizliği ve birbirini savunan insanları."

"Burada arkadaş edinmeyi beklemiyordum," dedi. "Farklı türde bir yalnızlık bekliyordum."

Kaşları kırıştı. "Neyden farklı?"

"Newport'ta çok yalnızdım. Etrafta bir sürü insan vardı ama benim istediğim tek bir kişi vardı; annem. Yalnızlıktan acı çekiyordum.

"Annem ve ben üniversiteye gittikten sonra birlikte yaşamadık. Arada birkaç ay vardı - yeni bir dairenin müsait olmasını beklerken ya da

Boşandıktan sonra kendi evimi aradım. Geçici bir durumdu. Sonra o hastalandığında, onunla birlikte olmak için eve taşındım. O öldükten sonra ev benim oldu ama hep onun eviydi. Onu kaybettiğim duygusundan kaçamıyordum, onun dekorasyonu ve eşyalarıyla çevriliydim. Bu yüzden bir kaçış yolu aradım. Ve o eve geri döneceğim. Üst katında bir ofisi olan harika bir ev.

ikinci kat okyanusa bakıyor. Geniş bir arka bahçesi ve havuzu var. Oradan sahile yürüyebiliyorum. Tekrar o evde yaşamak istiyorum. Umarım bunu yaptığımda daha güçlü olurum."

"Şu anda oldukça güçlü görünüyorsun," dedi. "Çok fazla endişelenme Kaylee. O anlık, ezici kayıp hissi geçecek. Onu her zaman özleyeceksin. Ama kendini daha iyi hissetmeye başlayacaksın."

"Senin için de böyle miydi?" diye sordu.

"Evet. Biraz zaman aldı ama sonunda... Evet, işte böyle."

* * *

Ertesi gün Landry'nin, Jack'in kız kardeşi ve küçük bir muayenehanesi olan yerel bir avukat olan Brie Valenzuela ile randevusu vardı. İçeri girmesi için kapıyı açtı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Seni görmek çok güzel. Aradığına sevindim ama kafam karıştı. Boşanmak mı istiyorsun?"

"Doğru," diyerek uzattığı elini sıktı. "Açıklayacağım."

Masasının önüne oturdu ve hızlıca sıraladı: On bir yıl evli, on yıl ayrı. "Laura geçenlerde ziyaret etti ve ona yasal olarak bağlı olmaktan bıktığımı ve bunun resmileşmesini istediğimi söyledim. Yıllardır onu eski karım olarak görüyorum. Aramız hala çok iyi. Arkadaşız. Ama on yıldır birlikte yaşamıyoruz."

"Anlaşmayı nasıl halletmeyi planlıyorsunuz? Avukatı benimle irtibata geçecek mi?"

"Herhangi bir anlaşma olacağından şüpheliyim. O taşındığından beri ikimiz de kendi masraflarımızı kendimiz karşıladık."

"Hiç nafaka ya da destek ödemediniz mi?"

"Hayır."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır. Ona hiç geri ödemediği birkaç borç verdim ama geri ödeme beklemiyordum. Bir aktris olarak hayatı bir sıcak bir soğuk geçiyordu - iyi bir sezon geçiriyor, ardından iş bekliyor ve ardından başka bir rol geliyordu. İstikrarlı değildi. Dolayısıyla krediler. Kira için paraya ihtiyacı vardı ya da

Bir sonraki çek ya da işinde ona yardımcı olacak özel bir şey için. Mesela bir keresinde diş işi için. Çok pahalıydı. Elimden geldiğince yardım ettim."

"Peki ondan borç para da aldınız mı?"

"Hayır, öyle bir şey yapmam. Hayır, ondan hiç para istemedim." "Sanırım bu zorlu ve belirsiz bir yaşam tarzı, oyunculuk."

"Onun bir yıldız olacağını düşünmüştüm. Onun iyi olduğunu düşündüm. Evlilik yerine kariyeri seçtiği için aşağılanmayı bıraktığımda, destekleyici olmaya çalıştım."

Brie ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Boşanma belgelerini almayı bekliyor olacak mı?"

"Bu konuyu en son konuştuğumuzda gitmem gerektiğini söyledi. ve ne yapmam gerektiğini hissediyorsam onu yaptım. Şaşıracaklarını sanmıyorum. Eğer şaşırsa, bunun tek nedeni uzun zamandır hiçbir şey yapmamış olmamdır."

"Tamam. Belki sorunsuz geçer. Sizin için yazabilirim. Bir tavsiye; en iyi anlaşılan çiftler bile, boşanma bir evliliğe dönüştüğünde biraz garipleşebilir ya da tuhaflaşabilir. gerçeklik."

"On yıldır ayrı olan çiftler bile mi?" "Tamamen ayrı mı?" diye sordu.

"Son on yılda sadece birkaç kez ziyaret etti. İlk ayrıldığında bazı şeyleri geride bıraktı ama bir yıl boyunca yavaş yavaş Los Angeles'a, onun O zamandan beri evdeyim."

"Yani o da mı boşanmak istiyor?"

"Şey..." Durakladı. "Aslında, son ziyaretinde tekrar denemeye istekli olup olmadığını sordu. Oyunculuk konusunda hayal kırıklığına uğradığını ve işlerin umduğu gibi gitmediğini söyledi. Ona bunun için çok geç olduğunu söyledim. Biraz hayal kırıklığına uğradı ama bunun bana bağlı olduğunu söyledi."

Brie bir an için ona baktı. "Bazı bilgilere ihtiyacım olacak - doğum tarihleri, Sosyal Güvenlik numaraları, kimlik, adresler, evlilik tarihi. Hafta sonuna kadar ilk belgeleri hazırlamış olurum. Ama Landry, onu aramanı ve kaydettiğin ilerlemeyi anlatmanı öneririm."

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedi. "Onu üzmemek istemem, yine de bunun geleceğinin farkında olmalı. Ona bu işi halledeceğimi söyledim."

"Gerçek şu ki, burası hatanın olmadığı, ortak mülkiyetin olduğu bir eyalet.

Eğer ikiniz boşanma şartları üzerinde anlaşılamazsanız ve her biri bir avukat tutmaya karar verirse, çok pahalı ve uzun süren bir dava haline gelebilir. Bundan kaçınabilerseniz hızlı olacaktır

ve kolay. Ancak küçük bir dirençle karşılaşırsanız çok şaşırmayın."

"On bir yıl boyunca neredeyse hiç kavga etmedik. Birkaç gergin konuşma oldu ama gerçek bir kavga olmadı."

"Umarım bu rekor devam eder," dedi. "Şimdi şu bilgileri alalım. Bilmediğiniz bir şey varsa, ondan alıp bana e-posta ile gönderebilirsiniz."

* * *

O gece Landry Laura'yı aradı. Mesaj bırakmak zorunda kaldı, ki bu sık sık olan bir şeydi. Bir saat içinde onu geri aradı.

"Seçmelerine katıldığın oyunda mısın?"

"Rolü aldım. Büyük bir rol değil ama otel paramı ödedikleri için kabul edebilirim diye düşündüm. San Francisco Los Angeles'tan çok daha yakın."

Neye daha yakın? diye merak etti. "Şey, bugün bir avukatla görüştüğümü ve evrak işlerine başladığını söylemek istedim.

boşanmak için. Her şeyi yazacak ve eğer ikimizin de avukatı yoksa, ucuz ve kolay olacak.

Bunu yapmak isteyen olursa, parasını ben öderim. Ben ödeyeceğim. Hafta sonuna kadar ön belgeler. Bana güncel adresinizi verin, ben de size göndereyim."

Bir an için yanıt gelmedi. "Anlıyorum," dedi sonunda. "Gerçekten her şeyi enine boyuna düşüneceğini ve bize bir şans daha verin."

"Üzgünüm Laura, ama korkarım bunları geride bıraktım. Hayatıma devam etme zamanı."

"Peki. Eğer yapacağın buysa. Sana adresimi mesaj atarım."

Veda etmeden bağlantıyı kesti.

20 EKİM Kaylee için unutulmaz bir gündü. Hayatını değiştiren bir gün olmuştu. Tarihin önemini görmezden gelmeye çalıştı, ancak bu ona sinsice yaklaştı ve onu melankolik ve yorgun. Sabah yürüyüşüne çıkmadı, Lady ve yavrularını da kontrol etmedi. Bunun yerine Newport Beach'ten yanında getirdiği özel bavulunu çıkardı. Virgin River'a geldiğinden beri bu bavulu sadece ikinci kez açıyordu.

Burası onun hazine sandığıydı. Onun gizli bahçesi. İçinde annesinin eserleri vardı. Parasal standartlara göre değerli değillerdi ama onun için paha biçilemezlerdi. İçinde hatırlamaya yardımcı olan duygusal şeyler vardı.

En üstte düzgünce katlanmış annesinin en sevdiği çal vardı. Soluk maviydi, ince iplikle örölmüştü ve sabahları ilk iş olarak ve bazen gece geç saatlerde omuzlarına dolamayı severdi. Üşümesini engellemek için mükemmeldi.

Meredith'in kız kardeşi Beth onun için yapmıştı.

Ve onunla birlikte, kel başının etrafına bağladığı, çok sevdiği Armani eşarblı.

Kaylee ve Meredith'in çerçevesiz bir resmi vardı, yanak yanağa, gülümsüyor ve birbirlerine tutunuyorlardı, saçları rüzgarda savruluyordu. Bu resmi çok severdi. Başka favorileri de vardı, küçük bir plastik torbayı onlarla doldurmuştu

Yüzme havuzunda, ilk dans resitalinde, dağlarda snowboard yaparken, sahilde, Disneyland'de ve daha sonra akşam yemeğinde, Turks ve Caicos'a bir gezi, Londra'ya bir gezi, San Francisco ve Meredith'in evinin verandasındaki akşamlara verdikleri şaka adı olan Las Patios'tan birçok fotoğraf.

Annesinin sevdiği iki kitabın kopyaları vardı: Ye, Dua Et, Sev ve Renkli Gözlöklü Rosie. Onları okşadı.

ve onları tekrar okumaya karar verdi çünkü Meredith onları seviyordu. Bazı dergiler vardı; insanlar artık çok fazla abone olmuyordu ama Meredith ve şirketinden birkaçında bahsedilmişti ve makalelerde fotoğraflar da vardı, bu yüzden hazine sandığına gittiler. Bir cep telefonu vardı; Kaylee onu saklıyor, şarjda tutuyor, sık sık kontrol ediyordu. Herhangi bir mesaj bırakılıp bırakılmadığını, haber vermesi gereken kişiler olup olmadığını görmek için. Zil sesini kapattı ama bazen sadece annesinin cevap veren sesini duymak için o numarayı aradı. Hesabı aktif tutmak için aylık faturayı ödedi. Annesinin sesi ayda elli dolar değerindeydi.

Meredith'in

Kindle bavuldaydı. Meredith'in okuduklarının en son kaydıydı. Kaylee annesinin okuduğu her şeyi okumaya niyetliydi.

Annesinin banyodaki rafında Kaylee'nin çiçekçi kız olarak çekilmiş bir fotoğrafı vardı; o da bavula kondu.

Ve annesinin çekmecesinde Kaylee'nin yıllar boyunca ona verdiği birkaç kart bulmuştu. Art'tan bir kart vardı, Meredith'in uzunca bir süre, belki de birkaç yıl birlikte olduğu adamdan, ta ki Meredith ilişkisini bitirmeye karar verene kadar.

çünkü önemli konularda çok fazla anlaşmazlık yaşıyorlardı - örneğin, o birlikte yaşamalarını istiyordu ve Meredith istemiyordu. Aslında, evlenmeleri gerektiğini düşünüyordu ve Meredith bunu reddetti. Meredith'e işini nasıl yürüteceği konusunda sürekli tavsiyeler veriyordu, oysa belki de kendi işini nasıl yürüteceği konusunda biraz tavsiyeye ihtiyacı vardı. Tartışıyorlardı ve Meredith tartışmakla ilgilenmiyordu. "Bu saatte bir güç savaşına girmeme gerek var mı?" demişti Meredith. "Hiç sanmıyorum."

Meredith Kaylee'ye Art'ın kartta ne yazdığını gösterdi. Hayal kırıklığına uğradım ve bu ayrılığa neden olacak her ne yaptıysam özür dilerim, ama kararını verdiysen, sanırım bu kadar. Seni her zaman seveceğim.

O sırada Kaylee "Bu çok tatlı" demişti.

Meredith bunun çok tatlı olduğunu kabul etmişti. "Ama neyi yanlış yapmış olabileceğini bilmiyor. Bilmiyor.

neden ayrıldığımızı biliyor. Bu büyük bir kırmızı bayrak. Onca konuşma ve tartışmaya rağmen hâlâ neyi farklı yapmış olabileceğini bilmiyor." Sonra gülümsedi ve şöyle dedi, "Belki de sormalıydı. Sonra da cevabı dinlemeliydi."

Kaylee, Meredith gibi olmak istiyordu. Güçlü ve korkusuz, bağımsız ve kendinden emin.

Anılarıyla birkaç saat geçirdi, kasvetli, üzgün ve yalnızdı ve sonra ağladı. Kendini ağlamaya verdi ve annesini bu kadar özlemeyeceği bir gün olup olmayacağını merak etti. Yaklaşık üç yaşında

Telefonu çaldı ama cevap vermedi. Telefona baktı ve Landry'nin aradığını gördü. Kendini toparladıktan sonra onu tekrar arayabilirdi. Sonra bir süre uyudu. Saat beşte, soğuk suyun hiç de iyi gelmediği şiş bir yüzle uyandı.

Güneş çok daha erken batıyordu ve yakında saatleri geri alacaklardı. Şu anda hava giderek kararıyordu.

Altı ve birkaç hafta içinde bu saat beşte gün batımı olacak ve sabahları çok daha geç karanlık olacak.

Kapı çalındı. Kımıldamadı. Landry kapıyı çaldı ve bağırdı, "Kaylee! İyi misin?" diye bağırdı.

Ağır bir iç çekişle kapıya yöneldi. "Ben iyiyim. Sadece o günlerden birini yaşıyorum."

Telaşlanmış görünüyordu ve içeri itti. "Kaylee, ne oldu?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu çünkü henüz tam olarak kendine gelememişti. "Sadece üzücü bir gün geçiriyorum. Sabah iyi olacağım."

"Ama bekle, sorun ne? Sen iyiydin! Bir şey mi oldu? Yayıncınla her şey yolunda mı? Anlat bana."

Başını iki yana salladı. "O hafıza günlerinden biriydi. Durduramadım ve beni ele geçirmesine izin verdim. Sanırım artık geçecek. Ama iyi bir arkadaş olacağımı sanmıyorum."

"Bugün önemli olan neydi?" diye sordu. "O kadar da önemli değil..."

"Evet, öyle." Ona uzandı ve kendine çekti. "Seni acı çekerken görmeye dayanamıyorum. Bu çok tanıdık. O duyguları hatırlıyorum."

Ona yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlaması için tek gereken buydu. Adam sorun olmadığını mırıldandı, onu kollarında salladı ve

Çok uzun gibi görünen ama muhtemelen sadece beş dakika süren bir süre boyunca ağladı. Sonunda kendini çekti ve ona baktı. "Bir yıl önce bugün karar verildi. Doktor kemoterapiyle yapabilecekleri her şeyi yaptıklarını söyledi. Zayıf, ince ve keldi ve dayanma gücünün sonuna gelmişti. İşi bitmişti. İşte o zaman Hospis bakımına geçtik. O günden sonra kanseri tedavi etmekten ziyade yaşam kalitesine odaklandık."

Biraz daha ağladı.

"Sakladığım bazı şeyleri gözden geçiriyordum, bizim için özel olan şeyleri. Bilirsiniz, eserler. Onun şalı, eşarbi, bazı resimler ve kitaplar." Omzunun üzerinden kanepenin üzerindeki açık valize baktı.

Çok nazik bir gülümsemesi vardı. "Bana ondan bahset."

"Aww, bilmiyorum..."

"Hayır, gerçekten. Bana onun hakkında her şeyi anlat. Ona çekmişsin gibi bir his var içimde."

"Keşke..."

"Bize kahve yapayım. Bana her şeyi anlat."

* * *

Kaylee söze başladığında ellerinde kahve fincanlarıyla kanepede birlikte oturuyorlardı. "O harika bir kadındı. Çok güçlü ve korkusuzdu. Ben küçük bir kızken Los Angeles'ta bir dekoratörün yanında çalışırdı ve yıllar sonra güzel veranda mobilyaları tasarlamaya başladı. Ben lise son sınıftayken üst düzey veranda mobilyaları üreten bir şirket açtı. Şirketine verdiği isim Sunshine'dı. O zamanlar çok dikkat etmemiştim ama kredi çektiğini, her şeyi onun yaptığını biliyordum.

Özel promosyonlar aldı, geçinebilmek için yarı zamanlı tasarımlar yapmak zorunda kaldı ama sonunda Sunshine yükselişe geçti. Bir ortakla birleşti ve iki kat büyüdüler. En güzel, en lüks dış mekan mobilyalarını tasarladı, çok ağırdı, böylece ünlü olduğumuz şiddetli rüzgar onu uçurmayacaktı ve başarılı oldu. Tatil köylerine ve otellere çok sattı. Ellili yaşlarının başındaydı ve her şey bir araya geldi. Pek çok yerel tasarım dergisinde yer aldı. Uzun saatler çalışıyordu ve neredeyse hiç birlikte izin günü geçiremiyorduk ama o çok mutluydu. Kendisiyle çok gurur duyuyordu."

İkinci bir fincan kahve ile bir süreliğine verandadaki salıncağa geçtiler ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Otis onları buldu ve verandaya uzandı.

"Ben küçükken ve babam bizi terk ettiğinde, çalışmak ve veli konferanslarından özel programlara katılmaya kadar tüm annelik taahhütlerini yerine getirmek ve oyun buluşmaları ve yatıya kalmalar için üzerine düşeni yapmak onun için zordu. Hatırlıyorum da ben yatıya kalmak istemiştim ama o boğazına kadar işe batmıştı ve bunu yapamıyordu.

İşleri daha da zorlaştırdı. Çok öfkeliydi ama beni affetti ve sonra bunun nasıl olduğu hakkında uzun bir konuşma yaptık.

Sadece ikimiz vardık ve bir takım olarak çalışmamız gerekecekti yoksa başaramayacaktık. Üzerime düşeni yapmak için yeterince çabaladığımdan emin değilim."

"Tüm görevlerine rağmen çok iyi iş çıkarmış gibi görünüyor. Eğlenceli miydi?"

"Tanrım, o her zaman eğlenceliydi. Yakın kız arkadaşları vardı, bazıları lise yıllarından, bazıları da Daha sonra tanıştık ama kadınlar bir araya geldiğinde çoğu zaman ben de dahil oluyordum. Üniversiteyi bitirip öğretmenlik yapmaya başladıktan sonra, bazı arkadaşlarım gibi ben de her zaman dahil oldum. Genellikle dört ila sekiz kişilik bir gruptuk ve iki kuşağa ayrılmıştık. Birlikte birkaç hafta sonu gezisine, şarap imalathanelerine ya da küçük kasabalardaki sanat yürüyüşlerine giderdik. bir balo vardı. Çok eğlenceliydi. Dedikodu yapar ve gülüşürdük.

ağladı. Bir keresinde Half Moon Bay'de küçük bir restorandaydık ve biz, anne-kız, bir baba-oğul tarafından dövüldük. Tanrım, tüm grubumuz Bunu çok komik buldum. Doğruyu söylemek gerekirse biraz ilgimi çekmişti ama annem 'İkisi de senin olsun, ben oraya gitmiyorum' dedi. Bir de birbirimize destek olmamız gereken kriz zamanları vardı ki o zaman daha az gülüyor olabilirdik. Mesela Janette bir kriz geçirdiğinde Boşanmıştı ve çok acı çekiyordu, biz de onu destekledik."

"Ve sen boşandıında," dedi.

"Oh, bu klasikti," dedi. "Annem bu işin yürümeyeceğini her zaman biliyordu. Dixon'ın bencil ve tembel olduğunu hemen anladı ve hiçbir şey söylememeye çalıştı. Sonra bir olay oldu - doğum günümde beni akşam yemeği için ekti! Bir bahanesi vardı ama iyi bir bahane değildi. Ve üzgün değildi. Annem de pes etti ve kendi kuralını çiğnedi. Bana ne düşündüğümü ve aklımı mı kaçırdığımı sordu. Ve evet, "sikmek" dedi. Ben de tabii ki "Ama onu seviyorum!" dedim ve konuşmayı kesti.

Kafamda biraz akıl olması ihtimaline karşı bunu bir kez yapması gerektiğini söyledi."

"Onun kuralı mı?" diye sordu. "Neyi bir kez yapmak?"

"Genç bir kadının annesiyseniz ve erkek arkadaşının yeterince iyi olmadığını düşünüyorsanız, bunu söylemeye cesaret edemezsiniz yoksa kızınız sabah olmadan onunla evlenir" dedi. Bu tavsiyeden çok bir meydan okumadır. Bu yüzden her zaman erkek arkadaşlara karşı hoşgörölü olmaya, kabullenici davranmaya çalıştı. Etrafıma aldığım birkaç erkekle onun iradesini zorladım ama böyle bencil bir egomanyakla evlenme düşüncesi onu yıprattı. Ve tabii ki onunla evlendim! Baş nedimeye asıldı ve ben yine de onunla evlendim. Ve ondan boşandıında bir kez bile bana bunu söylediğini belirtmedi. Onun yerine tamamen sempatik."

"Boşandıktan sonra buraya birlikte geldiniz," dedi. "Bu doğru. Sessiz bir kaçış. Dixon'a eşyalarını almasını söyledim.

ve boşanma davası açacağımı söyledim." O büyüdü

Sessiz. "Asla başka bir şans istemedi. Şimdi, elbette, bir kurşundan kaçtığımı görebiliyorum. Çok daha iyi durumdayım. Ama o zamanlar kendimi terk edilmiş, yalnız ve yıkılmış hissediyordum."

Landry, "Daha fazla hikâye çıkmadan önce yemek yememiz gerekiyor," dedi. "Ve daha fazla hikâye olduğunu biliyorum."

"Yemek yemeyi düşünemiyorum bile," dedi.

"Daha da fazla sebep." Adam içeri girdi ve kadın da onu takip etti. Buzdolabını açtı ve envanterini çıkardı. "Burada bir sürü şey var. Omlete ne dersin? Yanında sosis ve patates olan sebze bir omlet?"

"Kulağa lezzetli geliyor ama sosis ve patatesim yok."

"Evet. Gidip Leydi'yi kontrol etmeliyim, mola için dışarı çıktığından emin olmalıyım. Döndüğümde akşam yemeği için kahvaltı malzemelerinin geri kalanını getireceğim. Gidip bir duş alabilirsin, bakalım kendini daha iyi hissedecek misin? Hemen döneceğim ve yemek yapacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Öyle yaptılar. O duş alırken Leydi ile ilgileniyor ve yiyeceklerini topluyordu. Kadın duştan çıktığında adam mutfakta bir şeyler kesip biçiyordu. Tabii ki duş alıyor, saçlarını üflüyor ve güzel bir akşam yemeği yemek her şeyi değiştirdi. Akşam yemeği Onlar yemek yerken hikaye anlatımı devam etti ve bulaşıkları yıkadılar. Sonra şarap kadehleriyle kanepeye geçtiler, Tux onun kucağındaydı ve Otis ayaklarının dibinde yere kıvrılmıştı.

"Annem hayatla ilgili konularda çok zekiydi. Yazmak istediğimde bunu gerçekleştirmem için beni cesaretlendirirdi. Bir öğretmenin maaşıyla her şeyi karşılamak zordu ve katılmak istediğim yazar konferanslarından bazıları şunlardı çok pahalıydı. Sanırım o zamanlar para onun için hala biraz sıkıntılıydı ama yardım etmenin yollarını buldu. Doğum günü hediyelerim uçak biletleri ya da konferans ücretleriydi. Eve geldikten sonra saatlerce beni dinlerdi. Uzun bir süre boyunca yazmak ve öğretmek - ilk sözleşmem bile zar zor yetti

beni bir ay boyunca tuttu. Haftada birkaç kez bana akşam yemeği getirirdi."

"Onunla birlikte yaşamamanızın bir nedeni var mıydı?" diye sordu. "Bağımsız olmak istedik. Ben bağımsız olmak istedim.

Bağımsızdım, özellikle de Dixon'dan kurtulduktan sonra. Ama onun evine çok yakın bir şehir evi seçtim. Günde en az iki kez konuşurduk ama birbirimizi sadece iki ya da üç kez görürdük.

haftada bir kez. Birkaç kez bir araya gelir, bir şişe şarap içerdik ve ben araba kullanmak yerine bir gece kalırdım. Pijama partisi yapardık. Bu çok sık olmazdı, ayda bir bile olmazdı ama isteyerek birlikte yaşamasak da çok uyumluyduk. Kendi rutinlerimiz vardı; kendi alanımıza ihtiyacımız vardı."

"Sonunda geri taşındığında nasıldı?" diye sordu.

"Teşhis konulduktan sonra çok uzun süre geçmedi. Etrafta dolaşmayı da bıraktı. Yorgun düşmüştü. Belki biraz depresyondaydı. Onu kaybedeceğimi düşünmemiştim. Ama ona bir şey olmasına izin veremezdim. Bakıcı olarak bana ihtiyacı yoktu; evde sağlık hizmeti vardı. Ama orada olmam, doktor randevularına gitmem, yalnız kalmadığından ya da korkmadığından emin olmam gerekiyordu. Gece banyoda bir kez düştü ve çok kötü yaralanmadı ama orada olduğum için çok mutluydum. Aklımdan geçen buydu, onunki değil. O asla korkmazdı. Sonuna kadar cesaretliydi. Ama Ekim ayında evimi bıraktım, bazı eşyaları onun garajına taşıdım ve diğer eşyalar için bir depo kiraladım.

eski odama taşındım. Ofisimi misafir odasına kurdum. Annem hala çalışmaya, şirketi yönetemese bile en azından ona göz kulak olmaya çalışıyordu. Bunu da sonuna kadar sürdürdü."

"Ve sonra...?"

"Aralık ayında ortağı ve avukatlarıyla bir toplantı yaptı, vasiyetini ve vasiyetini sonuçlandırdı, ortağının onu satın almasını ayarladı. Tavsiye bile veremeyecek kadar güçsüz olduğunu ve kalan zamanını

ailesiyle birlikte. O zamana kadar babama haber vermişti. Birdenbire etrafımda olmak isteyerek yoluma çıkmaya başlamıştı. Ona tüm bu yeni keşfettiği zamanı ve enerjiyi diğer aileleriyle birlikte harcamasını söyledim. İşte o zaman Diğer ailelerin ondan ellerini çektiklerini öğrendim. Görünüşe göre annem zarif ve bağışlayıcıymış. Klas biriydi. Ben asla o kadar klas olamayacağım. Ben biraz acımasızım. Kin tutarım."

Ona gülümsedi. "Yapmak zorunda değilsin." "Bunu kinime söyle!"

Şarabı bir kez daha doldurdular ve merhum, büyük Meredith hakkında konuşmaya devam ettiler ve Kaylee birkaç kez esnedi. Göz kapakları kapanmak üzereydi. Adam onu daha yakına çekti ve Kaylee ona yaslanırken birkaç yumuşak soru sordu. Annenin en sevdiği kutlama neydi? Restoran mı? Sahilde mi?

Tatil mi? En sevdiği yemek neydi? Ona en çok ne zaman hayranlık duyduunuz? Seni ne zaman kızdırdı?

Cevap verdi ama esnedi. "Kaylee, yatma vaktin geldi."

"Özür dilerim," dedi. "Sanırım şaraptan oldu..."

"Duygusal yorgunluktan," dedi ve ayağa kalkıp onu yukarı çekerek, etkilenmemiş görünen Tux'ı rahatsız etti. "Hadi seni yatağa götürelim. Kaya gibi uyuyacaksın bu gece."

Elini tuttu ve ona yatak odasına kadar eşlik etti. Onu alnından öptü. "Tüm bu özel şeyleri benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Bir kahkaha attı. Birinin sorması çok güzel bir şeydi! Annesi hakkında konuşmak istemişti ve bu ona hep çok garip gelmişti. Rahatsızlığını insanlara zorla kabul ettirmek istemiyordu. "İyi hissettirdi, sanırım."

"Şimdi uyumak iyi gelecek," dedi.

"Sarılmak da iyi hissettirdi. Buraya uzanıp bir süre daha birbirimize sarılmak ister misin?"

"Bu iyi olur." Yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını çıkardı. Yatağa uzandı ve onu kendine çekti.

Daha yakın. "Buraya sarıl."

Başını onun omzuna koydu ve yakınına sokuldu. "Bu çok daha iyi."

"Bana en sevdiğin anılarından birini anlatmak ister misin? Ya da belki bana bir hikaye anlatırsın? Şu an okuduğun kitabın hikayesi gibi. Yazmak mı?"

"Sana yarın anlatırım," dedi ve içine gömüldü. Başını adamın omzuna yasladı ve bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Adamın bir kolu kadının omuzlarının altındaydı. Kadın bir elini adamın göğsünde gezdirdi. "Bu çok güzel. Sen Çok iyi sarılıyorsun. Eminim birçok kez iltifat almışsınızdır."

"O kadar çok değil."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Bu gece değil," dedi.

Kadın hafifçe horladı ve adam güldü.

"Özür dilerim," dedi.

"Hayır, lütfen bırak. Bu çok güzel."

O da öyle yaptı, mutluluk dolu bir hiçliğe doğru süzüldü. Yumuşak ama boştu. Uykusunda annesinin şöyle dediğini hatırladı: "Merak etme. İçimde bir gemiyi batıracak kadar morfin var. Sadece uyuyacağım. Her zaman seninle olacağım.

yeni bir bakış açısıyla izlemek.

* * *

Hava karanlıktı ve Otis yatağın ayak ucunda horluyordu. Belki de o bendim, diye düşündü Landry. Onu uyandıran şey bu olabilirdi. Ama hayır, o değildi. Kaylee'nin göğsünü hafifçe ovuşturan ellerinin hareketiydi. Tam üstüne yatmadan olabileceği kadar yakındı. Başını çevirdi ve dudakları onun şakağını buldu. O onun taze kokusunu içine çekti; sabun, su ve Kaylee'ye ait olan, başka hiç kimseye ait olamayacak o özel kokuydu.

Dudaklarını oraya bastırdı. Ve lanet olsun, canlandı.

Ona doğru kıvrıldı ve dudaklarını kaldırarak önce boynunu, sonra çenesini, sonra da yanağını buldu. Ve adam inledi.

Yan dönerek biraz hareket ettiler ve Landry onun dudaklarını buldu. Kolları onun etrafındaydı. İri elleri kızın poposunu kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kolları onu taklit etti, elleri onun üzerindeydi. Onun yanıtı dudaklarını hafifçe aralamak oldu ve dili keşfetti. Bu ondan derin bir iç çekiş getirdi. Bu onun tutkusunu körükledi ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onun ağzının peşinden gitti. Çok uzun zaman olmuştu ve onu ilk gördüğü günden beri derin bir tat almak için yanıp tutuşuyordu.

Yüzünün her bir parçasını öpebilecek kadar uzaklaştı. -Boynunu, çenesini, yanaklarını, alnını, boynunu biraz daha. Daha da yakınlaşmak için bacağını onunkinin üzerine koydu, tam şişkinliğinin ikisini de biraz çıldırttığı yerden ona doğru itti. Adam

Onu öperken ellerini saçlarının yumuşak ipeksiliğine daldırdı ve kızın çıkardığı küçük sesleri sevdi. ona dokundu ve ona doğru bastırdı.

"Tamam," diye fısıldadı. "Tamam, sadece biraz rahatlatılmaya ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Eminim öyledir," diye fısıldadı. "Ve biraz da buna ihtiyacım var."

"Daha sonra pişman olabilirsin," dedi.

"Neden? Bana iyi davranmayı planlamıyor musun?"

"Oh, sana karşı çok iyi olmak için bir şans istiyorum. Dinle, korumam yok."

"Var," dedi. "Prezervatifler. Biraz olgunca. Kozmetik çantamda birkaç tane bulunduruyorum, sadece dikkatli olmak için, aslında hiç beklemiyordum... Uzun zamandır oradalar. Pişman olacağımı sanmıyorum. Ya siz?"

"Kaylee," dedi saçlarını geriye doğru tarayarak. "Bir süredir iyi arkadaşız ve iyi arkadaş olarak kalmak istiyorum. Bundan emin olmalısın."

Ona gülümsedi. "Gitmene izin vermeyeceğimden eminim. Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Tamam, eğer eminsen."

"Beni yalvartmayacaksın, değil mi?"

İçinden derin ve alçak bir kahkaha yükseldi. "Git şu prezervatifleri getir. Ve çabuk ol."

Hemen onun üzerine yuvarlandı ve gömleğini çıkarmadan geri döndü. Paketleri yatağın kenarına koydu ve onun üzerine tırmanarak üzerine çıktı. Adam da onunla birlikte yuvarlandı, ta ki tekrar yan yana gelene kadar, çaresizce birbirlerine sarıldılar, ağızları hiç-

Aşıkların son öpücüğü. Bir saniye bile ayrılmadan birbirlerinin kıyafetlerini çekiştirdiler ve boxer ve külotlarına kadar indiklerinde yavaşladılar. Elleri daha dikkatli bir şekilde keşfetti. Adam kadının tüm vücuduna nazikçe, şefkatle, açlıkla dokundu. Kadın da onunkine dokundu, göğsünü ve düz karnını okşadı, bir eli boxer'ının elastik belinin altına kaydı.

"Aman Tanrım," dedi bir nefeste. Ve sonra külotunu ortadan kaldırdı. Büyük bir dikkatle bacaklarını ayırdı ve ona en savunmasız noktasından dokundu. İnanılmazdı Bu da elini onun etrafında sıkmasına neden oldu. "Tanrım," dedi tekrar, ağzının peşinden gitti, dilini soktu derinden. Parmakları yavaşça ve daha derine doğru hareket etti. "Evet, sanırım istediğin bu."

"Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum," dedi.

Yuvarlandı, prezervatiflerden birini buldu ve hızla uyguladı. Sonra onu tekrar kollarına aldı. "Yavaşlamaya çalışacağım."

"Yapma," dedi. "Daha sonra yavaşlayabilirsin."

Onun güzel gözlerinin içine sıırttı. "Acelen var, değil mi?" "Artık konuşmak yok," dedi. "Sadece yapıyorum."

Ona güldü. Çok tatlıydı; eğlenceliydi. Adam yanıyordu. Artık gülmüyordu. Parmaklarıyla, diliyle, daha fazla parmakla onun üzerinde çalışmaya başladı. Sonra onu sırt üstü yatırdı ve bacaklarının arasındaki yerini alarak yavaşça içine girdi. Adam inledi ve kadın iç çekti. Kalçalarını tuttu ve onunla birlikte sallandı, önce yavaşça sonra biraz daha hızlı ama

çok hızlı. Derine ve güçlü bir şekilde girdi ve gözlerini açık tutamadı. Elinden geleni yaparak onu okşadı ve boşaldığını hissettiğinde ona sıkıca sarıldı. Kadın

Nefes nefese bir sesle onu umutsuzca kendine çekti.

Hayata tutunarak birlikte patladılar.

Nefes alış verişlerinin sakinleşmesi ve birbirlerine tutunmalarının gevşemesi epey zaman aldı. Adam onun üzerinde yükseldi. "Bu inanılmazdı. Sen inanılmazsın."

"Öyleydi. Sanırım bu şimdiye kadar içtiğim en iyi uyku hapıydı."

"Artık dinlenebileceğini düşünüyor musun?"

diye sordu. "Hiç şüphe yok. Elbette kalmalısın."

"Erken

kalkıyorum."

"Biliyorum."

"Otis dışarı çıkmak isteyebilir ve sizin köpek kapınız yok."

"Anlıyorum. Ama kesinlikle mecbur kalmadıkça beni terk etme. Uyuyor olsam bile."

"Seni bırakmaktan nefret edeceğim. Gece herhangi bir nedenle bana ihtiyacın olursa omzuma dokunman yeterli" dedi.

Gecenin derinliğinde bir yerde, ona doğru uzandı ve omzuna bir dokunuş yaptı. Adam onu hemen kendine çekti. Tek kelime etmeden, sadece nefes alış verişlerini, iç çekişlerini ve yatakta ayak sürüyüşlerini duyarak onunla tekrar sevişti. Yine çok uzun sürmeden birlikte patladılar ve tatmin olmuş bir şekilde titreyerek ayrıldılar.

"Bu hayatımın en güzel gecesi," diye fısıldadı.

"Aynen," dedi. Ve onun kollarında tekrar uykuya daldı.

* * *

Bir şiir ya da şarkı gibi, sabah güneşi her zamankinden daha parlaktı. Kuşlar daha melodikti. Gökyüzü gördüğünden çok daha maviydi. Ve kalbi patlıyordu. Kaylee acıtmayan duygularla doluydu.

Landry'nin yanından kaydığını hissetti ve şafak sökerken Otis'le birlikte ayrıldığını duydu. Gülümsedi ve uykuya geri dönmek için kendini bıraktı. Ne kadar uyuduğundan emin değildi ama gözlerini açtığında güneş doğmak ve parlamak için mücadele ediyordu ve Kaylee kahve kokusu alıyordu. Bir bornoza sarındı, saçındaki düğümleri taradı, bir toka ile geri topladı ve sevgilisini mutfakta buldu. Bir fincan kahve içiyor ve dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Fincanını bıraktı ve ona bir kolunu uzattı.

"Mm, çok iyi uyudum," dedi. "Çok iyi."

"Benim için bir zevkti," dedi. Dizüstü bilgisayarına dokundu. "Sabah haberlerim."

"Bu sabah dünya nasıl görünüyor?" diye sordu.

"Son zamanlarda içinde bulunduğu vahim duruma rağmen, hiç bu kadar iyi görünmemişti."

Kahvesini doldurdu ve onun karşısına oturdu. "Tuhaf, ben de tam bu duyguyla uyandım. Dün gece için teşekkür ederim. Hikâye anlatımından sevişmeye kadar her şey için. Kendimi yepyeni hissediyorum."

"Sabahları çok güzel oluyorsun," dedi. "Uyandığında burada olmak isterdim ama baş belası olmak istemedim. Tux'ı besledim ve çoktan uyudu. Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

Günlerimiz hakkında konuşabilir miyiz?"

"Sanırım dün gece kahvaltı yaptım," dedi. "Bu yüzden krep karışımı getirdim. Sende biraz var Çilek. Kulağa nasıl geliyor?"

"Hm, sana alışabilirim," dedi.

"Hadi biraz kahvaltı yapalım ve köşelerimize gidelim. Benim yapacak küçük bir işim var, senin de yapman gereken işler var. Bu öğleden sonra arabayla sahile gidip tepelerin etrafında yapraklar zirvede. Ve çok güzel bir gün olacak. Gelmek ister misin?"

"Var," dedi. "Saat kaçta?"

"İki kulağa nasıl geliyor? Bu size işlerinizi halletmeniz için yeterli zaman sağlar mı?"

"Elbette," dedi. Ama en son istediği şeyin çalışmak olduğunu düşünüyordu.

İçinden bir şarkı patlatmak geldi.

Landry gittiğinde ve mutfak temizlendiğinde, aklına gelen ilk kişi olan Janette'i aradı. "Muhtemelen aşık oluyorum," dedi. "Ev sahibime."

"İşte bu ilginç. O da mı aşık oluyor?"

"Sanırım yle, evet. Henüz erken. Zaman gösterecek."

"Zamandan başka hiçbir şeyin yok, kurabiyem," dedi. "Bu zamanı hayattan zevk almak için kullanmanı önerebilir miyim? Görünüşe göre bir süredir bunu yapmakta zorlanıyorsun. Sebepleri belli."

Kaylee, "ok açık," diye karşılık verdi.

Kaylee için hayat bir ışıltıya büründü. Gökyüzünde bulutlar olsa bile her gün parlak ve güneşli bir gündü. Landry'yi her gün görüyordu ama bütün gün değil. İçeride kahve içiyorlardı.

Dışarısı çok soğuduğu için artık sabahları birlikte oluyorlardı ve haftada en az bir kez, bazen iki kez arabayla kırlarda dolaşıyorlardı. Sahilde akşam yemeğine gidiyorlar, büyük ekran televizyonunda film izliyorlar, sık sık birlikte akşam yemeği yiyorlar ve çoğu sabah birlikte kahvaltı ediyorlardı. Her gece birlikte uyurlardı. Her zaman içlerinden biri ilk teklifi yapardı: Yalnız bir geceye ihtiyacın var mı? İster misin?

geceyi geçirmek mi? Sekse aç bir çift tavşan gibi sevişmeseler bile, gece boyunca birbirlerine sarılıp tatlı, yumuşak sözler mırıldanıyorlardı. Ama aynı zamanda sekse aç tavşanlar gibi seviştiler.

Her şey hakkında uzun ve anlamlı konuşmalar yaptılar. büyük kitaplara felsefe; aynı yazarların çoğunu okumuşlardı. Dijital yayıncılık sayesinde sık sık birbirlerinin tavsiyelerini indirdiler, böylece sevdikleri harika kitapları daha fazla tartışabildiler. Din, politika, seyahat ve hatta uzaylılar hakkında konuştular. Birbirlerine arkadaşlarından bahsettiler, Aileleri, birlikte çalıştıkları kişiler ya da tanıdıkları, iz bırakan kişiler.

Bir gün arabayla San Francisco'ya gittiler. Jack, Lady ve yavruları kontrol etmeyi, onu birkaç kez dışarı çıkarmayı ve Tux'ı beslemeyi kabul etti. Jack'in çocuklarının sevincine ve border collie köpeği Ralph'in kızgınlığına rağmen Otis'i gece için eve götürdü. San Francisco gezisinin amacı Landry'nin çalışmayı sevdiği bazı galerileri ziyaret etmektir. En iyi cam eserlerinden bazıları sergileniyordu ve Kaylee gururla dolup taşıyordu. Fisherman's'da güzel bir akşam yemeği yediler.

Wharf ve güzel bir otelde bir gece kaldık. Kaylee bir Laura'yla karşılaşabilecekleri için biraz gergindi ama Landry, "Burası çok büyük bir şehir. Ayrıca, karşılaşsak da fark etmez."

Sadece bir gece kaldılar, ikisi de evcil hayvanlarının yanına dönmek için sabırsızlanıyordu.

Kaylee en yakın arkadaşlarına Landry'den, onun sanatından, şefkatinden, köpeklerinden, nezaketinden ve ona olan tutkusundan bahsetti. Michelle'e, Janette'e ve teyzesi Beth'e anlattı. Hayır.

Hiç kimse bunun kötü bir fikir olabileceğinden endişe duymuyordu. Aslında, uzun zamandır ilk kez sesinde biraz neşe duymak herkesi heyecanlandırmıştı.

Annesine bile söylemişti ama tabii ki annesinden bir yanıt gelmemişti. Annesinin onunla tanışabilmesini, onu tanıyabilmesini ve Kaylee gibi sevebilmesini diledi. Kaylee'yi sevdiğinde hissettiği

Meredith'e iletilen, annesinin Kaylee'nin hayatında özel biri olduğunu, seveceği biri olduğunu bildiği için çok rahatlayacağıydı. Sırtındaki keder yükünü biraz olsun hafifletecek biri. Kaylee'nin annesiyle bir erkek arkadaşı vardı.

Barda Mel'le karşılaştı ve Mel, "Çok harika görünüyorsun. Yanaklarına fazladan güneş ışığı mı geliyor? Saçını falan mı kestirdin?" dedi.

"Bildiğim kadarıyla bir değişiklik yok ama kendimi harika hissediyorum.

Belki de sadece zamandır. Belki de sonunda annemi kaybetmekle yaşamayı öğreniyorumdur. Onu hâlâ deli gibi özlüyorum. Hiçbir şey

orada değişti. Ama son zamanlarda Landry ile çok vakit geçiriyorum. Oldukça yakınlaştık ve bu beni mutlu ediyor."

"Belki de o güzel yanaklarında parlayan şey budur," dedi Mel. "Duydunuz mu bilmiyorum ama Jack benim ikinci kocam. İlk kocam öldürüldüğünde dul kalmıştım. Devam etmekte olan bir soyguna denk geldi ve vuruldu. Korkunç bir çileydi. Ben de yeni bir başlangıç için Virgin River'a geldim."

"Özür dilerim Mel. Bu çok korkunç olmalı."

"Çok zor ama bu bir süreç. Keşke yas sürecini nasıl atlatacağınıza dair bir tavsiyem olsaydı ama tek söyleyebileceğim, kestirme bir yol olmadığı. Sadece içinden geçmeniz gerekiyor. Bir öneri, sevdiğiniz kişi olmadan ilklerin yılını atlatmaktır - ilk doğum günü, ilk yıldönümü, ilk tatiller vb."

"Bunun üzerinde çalışıyorum," dedi Kaylee.

"Dediğim gibi, kestirme bir yol yok. Ama Cadılar Bayramı partisine geliyor musun?"

"Evet! Ve şükürler olsun ki bu, annemle paylaştığımız unutulmaz bir tatil değil. Kara bulutlar olmamalı gün boyunca asılı kaldı."

"O zaman çok eğlenceli olabilir. Serin ve güneşli bir gün olması bekleniyor."

O Cumartesi günü Landry ve Kaylee saat üç sularında kasabaya vardılar ve yolu kaplayan çok sayıda araba ve kamyon olduğu için kasabanın kenarına kadar park etmek zorunda kaldılar.

Barın arkasındaki piknik alanına doğru yürüdüler ve sanki tüm kasaba oradaymış gibi görünüyordu. İnsanlar piknik masalarında, çim sandalyelerde, battaniyelerin üzerinde kamp kurmuşlardı.

kümeler halinde duruyor ya da ağaçlara yaslanıyordu.

Kaylee büyük bir tabak tavuk kanadı hazırlamıştı ve Landry'nin katkısı da Cool Whip ile karıştırılmış büyük bir kase meyve ve kuruyemişti. Katkılarını masaya koyduktan sonra el ele tutuştular. Bu şekilde birbirlerine bağlanmışlardı.

Landry, Kaylee'yi daha önce tanımadığı insanlarla tanıştırmaya başladı.

Paul Haggerty onları eşi Vanessa ve beş çocuğuyla tanıştırdı. "Sana rastladığıma sevindim, Kaylee. Sen Bonnie ve Gerald'ı aramalısın. Onlar planlıyorlar Bir iki hafta içinde gelip evi kontrol edeceğim. Neredeyse bitti. Onları görmek isteyeceğini düşündüm."

"Onları ve evi görmek için sabırsızlanıyorum!"

Landry'nin bir elinde bira vardı ve Paul ile tokalaşabilmek için Kaylee'ye bir bardak şarap uzattı. "Sakıncası yoksa ben de arabayla gelip bir göz atacağım."

"Her zaman rica ederim. Tam istediğim gibi oldu," dedi Paul gururla.

Etrafı dolaştılar, papaz ve eşini ziyaret ettiler. Kaylee, Luke ve Shelby Riordan'la tanıştı, elbette Colin ve Jillian'ı zaten tanıyordu ve başka bir kardeş ziyaret ederek Sean ile tanıştı. "Kaç kişisiniz?"

"Beş Riordan çocuğu-Patrick ve Aiden kayıp. Hepimiz bir araya geldiğimizde, gürültünün evi salladığını duyabilirsiniz. çatılar."

"Colin'in çok büyük bir evde yaşaması iyi bir şey," dedi Shelby. "Oldukça kalabalık oluyor."

Kaylee, Jack, Preacher, Paige ve Mike ile ziyaret etti Valenzuela ve Jack'in kız kardeşi Brie ile tanıştırıldı. Sonra Mel'in başka kadınlarla birlikte oturduğu masaya doğru ilerledi. Çocuklar için midilli gezintileri, daha küçük çocuklar için şişirilmiş büyük bir zıplama evi ve arazide her türlü oyun vardı. Çocukların çoğu ve birkaç yetişkin kostüm giyiyordu; Jillian çok yaratıcı bir cadı kostümü giyiyordu.

kıvrılmış parmaklı ayakkabılar ve kararmış bir diş. Ve yemek! Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen tabaklarla kaplı uzun masaya baktı. "Bu yemek pornosu," dedi Landry.

Birkaç saat kaldılar, kasabanın çoğunu ziyaret ettiler, kendilerini aptal gibi yediler ve Kaylee bunun hiç bitmediğini görmekten nefret etti. Ancak güneş batarken hava sıcaklığı düştü ve Landry kulağına fısıldadı, "Bence benimle eve gelmelisin ve ateşi yakmalıyız."

"Kulağa harika geliyor," dedi. "Belki de önce evime gidip bir duş almalıyım."

"Kaylee, mükemmel bir duşum var. İki kişi için yeterince büyük."

* * *

Kaylee Janette'e "Hayatım harika," dedi. "Bu kadar mutlu olduğum için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum."

"Lütfen yapma," dedi Janette. "Biliyorsun, eğer annen izliyorsa, senin için tek istediği mutlu ve tatmin olmuş hissetmen. Onun da öyle olduğunu unutma. Son gününe kadar her zaman mutluydu, en zor zamanlarda bile. Şirketle bazı büyük mücadeleler yaşadı, ancak her gün için pozitif ve minnettardı. Siz de böyle olduğunuz için şükredin.

Böyle harika bir anne ve rol model ile kutsanmış olmak."

"Evet, biliyorum. Bazen onu kaybetmek o kadar zor geliyor ki

Onun gibi bir anneye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum" dedi.

Janette, "Meredith'te öne çıkan pek çok şeyden biri de buydu," dedi. "Her zaman hüznün ilacının minnettarlık olduğunu söylerdi. İşe yarıyor."

* * *

"Hem iyi hem de kötü haberlerim var," dedi Kaylee Landry'ye. Landry oturma odasındaki ateşi yeni yakmıştı ve Kaylee de kanepede oturuyordu. Landry omzunun üzerinden ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "İyi haber şu ki kitabımı dört hafta içinde bitireceğim."

"Aferin sana," dedi.

"Kötü haber şu ki, işi ciddiye almam ve sıkı tutmam gerekecek. Kitabı gönderene kadar her gün evimde günde en az altı ila sekiz saat çalışacağım. Bu kitap bir yılı aşkın süredir sırtımda bir maymun gibi. Yapamıyorum annemi kaybetmekten ayırmak için onu bitirip göndermem gerekiyor. Ve yazdıklarımı geri alana kadar bir parçam eksik kalacak."

"Bu kötü bir haber değil, Kaylee. Bunun için uğraşmana sevindim. Vazgeçmek isteseydin sanırım anlardım ama geri istediğine sevindim. Bu senin kim olduğun."

"Heykellerinle ilgili hiç sorun yaşadın mı?" diye sordu.

"Baban öldüğünde olduğu gibi mi?"

"O zaman bir süre konsantre olmak zordu. Tekrar kendim gibi hissetmem ne kadar sürdü hatırlamıyorum. Ama gerçekten ne zaman boğulduğumu söyleyeyim. Laura'nın muhtemelen sonsuza dek gittiğini anladığımda kafam karışmıştı. İşte o zaman buraya geri dönmeye ve tek bir şeye odaklanmaya karar verdim. kontrol edebildiğim bir şey vardı, işim. Hızlı da değildi. Yaratıcı olmak yerine küçük evi inşa etmek için çok zaman harcadım. Ama hepsi geri geldi."

"Laura'nın ziyaretleri dikkatinizi dağıtsa bile mi?"

"Çok sık ziyaret etmiyordu ama bazen beni arayıp şehre bir sonraki ziyaretimin ne zaman olacağını soruyor ve birkaç günlüğüne benimle orada buluşuyordu. Ayrı odalar ve ayrı kontroller konusunda ısrar ettim ve bu yüzden bu ziyaretler daha seyrek oldu. Virgin River'a yaptığı ziyaretler nadirdi. bir şeye ihtiyacım vardı. Laura'nın işim üzerinde o kadar büyük bir etkisi yoktu. Onun yokluğuna üzüldüğümde, çalışmak yardımcı oluyordu. Varlığına üzüldüğümde, çalışmak yardımcı oluyordu. Yani nasıl hissettiğini anlıyorum. Buna ihtiyacımız var; bizi tanımlıyor. Bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle. Ama bana seni 7/24 görmezden gelmem gerektiğini söyleme. Bu konuda iyi olamam."

"Seni ödülüm için kullanacağım," dedi sırtarak.

Henüz o üç sihirli kelimeyi söylememişlerdi ama Kaylee onları hissetmişti. Direnmiyordu, sadece rahatlamaya çalışıyordu. Ne yaptığından emin değildi. söylemem gerekiyordu. Sonsuza kadar burada kalmama izin mi verseydin? Hayır, istediği bu değildi. Benimle Newport Sahili'ne mi gelsin? Kendini buna hazır hissetmiyordu, ayrıca adam Güney Kaliforniya'yı sevmediğini itiraf etmişti. Seni her gün görmeme ne dersin?

Birkaç ay mı? Ne anlamı vardı ki? Laura ile yaşadığı buydu. Kulağa gerçek aşk gibi gelmiyordu, uygunsuz bir rahatlık gibi geliyordu.

"Newport Beach'te bir evim olduğundan bahsetmiş miydim?" diye sordu.

"Yirmi ya da daha fazla kez," dedi.

"Çok güzelmiş," dedi. "Annem yıllardır, yaklaşık yirmi yıldır buraya hayrandı. İşi başladığında

İsteddiği tek şey onu sıkıca saracak, son gününe kadar güvende ve rahat hissettirecek bir evdi. O gün geldiğinde sadece altmış yaşında olmayı beklemiyordu, ama öyle oldu. Geniş bir verandası, arka bahçesi ve havuzu var. Okyanus manzarası var, gün batımında çok aydınlık olduğu için özel dış mekan gölgelikleri taktırmış. Çok güzel bir mahallede bir tepenin üzerinde. Çok büyük bir ev değil ama odaları geniş. Her şey ona aitti, önemli olan da buydu. Çok güzel ve rahat. Hiç Newport Beach'e gittiniz mi?"

"Gördüğümü söyleyemem," dedi. Sonra dudağını bükerek ekledi: "Los Angeles'a yaptığım birkaç ziyaretle ilgili oldukça olumsuz izlenimlerim var."

Laura'nın olmak istediği ve kendisine katılmasını istemediği yer olan Los Angeles'a karşı hislerini anlatışını hatırladı.

"Güney Kaliforniya tipi bir adam olduğumu sanmıyorum," dedi.

"Ama ben seni seviyorum!" demediği için memnundu. Bir yerlerde birlikte olmalıyız!"

"Seni yatağına götürüyüm Kaylee Sloan, bakalım seni sallayarak uyuturken birkaç kitap fikri üzerinde çalışabilecek miyiz?"

Bu da iyi bir fikirdi.

* * *

Kaylee birkaç gün boyunca çok katı bir programa bağlı kaldı. Otis'le yürüyüşe çıktı, Lady ve yavru köpeklerle biraz zaman geçirdi ve dizüstü bilgisayarını Jack'e götürdü, ancak Jack'te kaldığı bir buçuk saat boyunca sadece bir sayfa yazdığını görünce aceleyle eve döndü. Mümkün olduğunca çok çalıştı ama yine de yazmaktan çok yeniden yazıyordu. Üç gün sonra otuz sayfa yazmak istiyordu ama dokuz sayfa yazabilmişti. Çabalarını iki katına çıkardı.

Ancak Caroline ve Landon hakkındaki kitabı giderek büyüyordu. Birbirlerine aşık olmuşlar ve yatağa düşmüşlerdi.

Çok lezzetliydi. Bu kitap yüreğini hoplatmıştı; zavallı Caroline, Landon'ı bulduğunda yeni bir başlangıca ihtiyaç duyan yalnız bir duldu ve dünyası bir anda dönmeye başlamıştı. Bu kesinlikle Kaylee'nin deneyimini yansıtıyordu ama aynı zamanda Mel ve Vanessa Haggerty'ninkine de çok benzediğini öğrenmişti. Mel'den, denizci kocası çatışmada öldürüldüğünde Vanessa'nın ilk çocuğuna hamile olduğunu ve sonunda onun en yakın arkadaşıyla evlendiğini öğrenmişti. Vay be. Ve şimdi beş çocukları vardı.

Otobiyografik kurguları gün geçtikçe daha doyurucu hale geliyordu ve bunları birine gösterecek kadar cesur olup olamayacağını merak ediyordu. Bu kadın kurgusu türündeki yeteneğinden pek emin değildi. Ama zorlansa da gerilim konusunda ne yaptığını biliyordu. Sonunda sona yaklaştığını görünce şaşırdı ve editörünü aradı.

"Simone, ben Kaylee," dedi. "Bir şeyin ortasında mısın?"

"Her şey seni bekleyebilir! Nasılsın? Her zaman seni düşünüyorum!"

Editörüyle en azından iki haftada bir konuşurdu. Aralarında harika bir uyum vardı ve arkadaş olmuşlardı. Kaylee onunla sekiz yıldır çalışıyordu ve Simone onun ilk editörü değildi.

"Aslında iyi durumdayım. Bu taslağı Noel'den önce size göndereceğim."

"Yani kaçışınız işe yarıyor mu?"

"Burayı çok seviyorum," dedi. "Mükemmel bir dünyada bir Newport'taki ev ve bir tane de burada, dağlarda." Simone'a havadan, yapraklardan, dev ağaçlardan, Cadılar Bayramı partisinden, Mel, Jilly, Jack ve Preacher gibi tanıştığı ve dostluk kurduğu insanlardan bahsetti. Ve sonunda ona Landry'den bahsetti. Ne olduğunu anlamadan bir saat boyunca konuşmuşlardı. "Bir de şu var." dedi. "Kitabın içine girmekte zorlanırken, farklı bir hikaye üzerinde biraz uğraştım. Ben sadece

egzersiz olarak yapıyordum, beni harekete geçirecek bir şey. Ve şimdi biraz da eğlence olsun diye yazdığımdan, hoşuma gidiyor."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Ne yapmak isterdim biliyor musun?" Kaylee dedi ki. "Sadece sana göndermeyi tercih ederim. Sanırım bu bir aşk romanı, pek bildiğim bir tür değil. Ama romantizm ve kadın romanlarını bilirsin.

çok iyi. Belki bir göz atıp bana neyin eksik olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Memnuniyetle."

"Öncelikli olarak belirsizliği bitirmeye odaklanacağım. Gelecek sonbahar için hala programda mıyım?"

"Elbette," dedi Simone. "Ama ihtiyacın olursa zamanın olduğunu biliyorsun. Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum. Ne kadar yoğun olduğumuza bağlı olarak seni çıkarabilir ve birkaç ay sonra geri koyabiliriz. Kaylee, endişelenmeni istemiyorum - senin bir yayıncın var ve iyi bir yazar acil bir durumla karşılaştığında onu zor durumda bırakmayız. Seninle çalışmak için buradayız."

"Bu şekilde çok iyi davrandın. Lütfen sabrınız ve anlayışınız için ne kadar minnettar olduğumu bilin."

"Sizi yayınlamayı ne kadar çok sevdiğimizi bildiğiniz sürece."

* * *

Kaylee zor bir hafta geçirdi, ancak beğendiği kırk sayfa üretti ve kahramanı modelleri öldürenin fotoğrafçısının kıskanç kardeşi olduğunu keşfetti. Ama çok yorgundu. Zorlu bir yazı gününün sonunda boynu ve omuzları ağrıyordu.

Bazen Landry akşamları ona güzel bir omuz masajı yapar ve moralini düzeltirdi.

Telefonu çaldığında televizyonun önünde oturuyorlardı, ateş soğuk geceye inat gürlüyordu. Telefona baktı ve çağrıyı reddetti.

"Meraklı olmak istemem ama son zamanlarda bunu çok sık yapıyorsun," dedi.

"O benim babam," dedi. "Şu anda onunla uğraşmak istemiyorum."

"Neden aradığını biliyor musun?" Landry sordu.

"Evet. Tatillerde bir araya gelebileceğimizi umuyor. Tatiller hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Sanki bunların olmamasını diliyormuşsunuz gibi," dedi.

"Aynen öyle. Onlardan kaçmanın mümkün olmadığını biliyorum ama bu strese Howie'yi de eklemek istemiyorum."

Landry kaşlarını çatı. "Ondan ne pahasına olursa olsun uzak durmak istemenize neden olan gerçekten travmatik bir şey mi yaptı?"

"Kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Hem de hiçbir şey," dedi.

"Onun hakkında konuşmasak olmaz mı?"

İpeksi saçlarını yumuşak bir şekilde okşadı. "İstemiyorsan bu konuda konuşmayız, ama istersen senin için buradayım. Ben iyi bir dinleyiciyim. Ve seni önemserim."

"Biliyorum, çok tatlısın." "Çünkü seni seviyorum, Kaylee."

Gözlerinde yaşların toplanmaya başladığını hissetti. Sonra gözyaşları döküldü ve "Ben de seni seviyorum" derken sesinde bir tutukluk vardı.

"Uzman değilim ama bunun bizi mutlu etmesi gerekmez mi?"

"Bu beni mutlu ediyor ama ya biz? Buraya kaçmak ve tüm bu Noel olayını görmezden gelmeye çalışmak için geldim, ama sonra sen varsın ve sen burada yaşıyorsun ve ben de orada yaşıyorum ve bize ne olacak? Noel'den sonra eve gitmem gerekiyor. Tekrar annemin evinde olmak istiyorum ama sen Güney Kaliforniya'yı sevmiyorsun ve ben burada kalamam, burası benim evim değil. Benim bir evim var. Senin bir evin var! Ne yapmam gerekiyor? Bunu konuşmamıştık-"

"Kaylee, ne yapmak istiyorsan yapabilirsin. Buradaki ev sahibini tanıyorum. Kalman için ayarlayabilirim. Ya da gider ve geri gelersin. Senin için uygun olan her şeyi yapabilirim."

"Sadece bu kadar," dedi. "Neyin işe yarayacağını bilmiyorum. Ne kalabilirim, ne de gidebilirim. Senden Newport'a gelmeni isteyemem,

Böyle bir bağılığa hazır değiliz. Burada daha fazla kalamam, eşyalarım yanımda değil. Tek bir şeyden eminim ve bu çok büyük. Annemin ölmemiş olmasını istiyorum!"

Onu kendine çekti ve bir süre sarıldı. "Biliyorum," dedi. "Her şey yoluna girecek. Sadece orijinal planına sadık kal. Kitabını bitir ve Noel'i atlat.

Diğer tarafta her şey daha iyi görünecek."

"Noel'den korktuğumu düşünmek annemin kalbini kırardı. Noel'i benim için güzel kılmak için her zaman çok çalıştı."

"Sanırım anlayacaktır ve ben de anlıyorum."

* * *

Landry'nin herhangi bir teslim tarihi ya da acil bir işi yoktu - hiçbir şey göstermiyordu ve saksılarının bir kısmını web sitesinden satıyordu, ancak programının ilerisindeydi. Yine de

Kaylee'nin alanına girmek istemediği için çoğunlukla dükkânında çalışıyor ve tasarım yapıyordu. İyice ağladıktan sonra bir süreliğine hüznü üzerinden atmıştı ama yine de sıkı çalışıyordu ve her zamankinden biraz daha ciddiydi.

Bonnie Templeton'dan bir telefon almış ve Landry'ye evi görmek için kendisiyle gelmek isteyip istemediğini sormuştu, böylece dağın karşısındaki Virgin Nehri'nin diğer tarafına geçtiler ve Landry duygusal bir buluşmaya tanık oldu. Duyguları pamuk ipliğine bağlı gibi görünen Kaylee, eski arkadaşlarına sarılırken ağladı. Kendini kontrol altına alması biraz zaman aldı.

Sonra Paul ve Landry ile birlikte eve doğru yürüdüler.

"Bir liste hazırlamak isteyeceksiniz.

Tam olarak doğru veya hasarlı ya da bulduğunuz herhangi bir kusur," dedi Paul. "Anladığım kadarıyla burada kalmanızı engelleyecek hiçbir şey yok. Her şey test edildi ve denetimden geçti."

"Bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum," dedi Bonnie. "İlk aldığımız zamandan bile daha iyi!"

"Sanırım son yirmi yıl içinde biraz yıprandı-" dedi Gerald. "Ufak bir tadilatın zamanı gelmişti ama onu elimizde tutacağımızdan emin değildim."

"Onu satmayı mı düşünüyordun?" Kaylee sordu.

Bonnie, "Bu evi her zaman aile içinde tutmaya niyetliydik," dedi. "Çocukların isteyeceğini düşündük ama kararsızlar. İkisi California'da, biri Oregon'da, biri Arizona'da olmak üzere her yere dağılmış durumdalar. Gerçekten kullanıp kullanmayacakları konusunda kararsızlar. Her ailenin başka fikirleri var, kendi tatil yerleri, yaşadıkları yere daha yakın. Birkaç yıl daha tutabiliriz, sonra fazla kullanılmazsa satarız."

"Bu haliyle satmak eskisinden daha kolay olacak," dedi Bonnie. "Yılın geri kalanı için size teklif ederdim ama bulunduğunuz yere yerleştiğinizi sanıyorum."

"Oldukça rahatım," dedi hafifçe kızararak. "Ayrıca, orada önemli köpekler var."

"Sen mi? Köpekler mi?" dedi Bonnie.

Landry, "Çok uzun bir yol kat etti," dedi.

"Akşam yemeğinde bize katılacak kadar yazmaya ara verecek misin? Geçen yazdan beri Jack'e gitmemiştim."

"Elbette," dedi. "Ve sizi görmeyi çok ister."

Landry telefonunun çaldığını hissetti, cebinden çıkardı ve bir mesaj okudu. Brie'den geliyordu, ona uğramasını istiyordu.

en kısa zamanda ofise gelmesini istiyorum.

"Kaylee, Templeton'larla Jack'in yerine gidebilir misin? Seninle orada buluşuruz. Az önce bir arkadaşımın uğramamı isteyen bir mesaj aldım. Uzun sürmez."

"Elbette," dedi. "Acele etme."

Landry oradan ayrılırken Kaylee ve Templeton'lar evdeki tadilata bakmaya ve Paul'ü memnun edecek şekilde övmeye devam ettiler. Landry hiç vakit kaybetmeden Brie'ye yolda olduğunu bildiren bir mesaj attı.

Boşanmayla ilgili bir şey olmalı. Her şey kısa sürede bitebilirdi. Şüphesiz Laura bunu imzalamıştı. Uzun zaman önce, içlerinden biri boşanmak isterse diğerinin bunu zorlaştırmayacağı konusunda anlaşmışlardı. Ortak mülkleri de yoktu.

Bunu Brie'ye tekrarladığında Brie, "Ama sen biliyorsun. Evlilik sırasında edindiğiniz veya ortaklaşa sahip olduğunuz tüm mülkler boşanma anlaşmasının bir parçası olarak kabul edilir."

"Dediğim gibi, ortak sahip olduğumuz herhangi bir mülk yok." "Eviniz yok mu? Araziniz? Belki bir emeklilik hesap? İşinizde kullandığınız ekipman?"

"Ortak mülkiyet değil. Ev ve arazi bana birkaç yıl önce babamdan miras kaldı ve Laura hiçbir zaman işimin bir parçası olmadı."

"Hâlâ evli olduğunuz için büyük olasılıkla evlilik malvarlığının bir parçası olarak kabul edilecektir. Tıpkı onun mal varlığının evlilik mal varlığının bir parçası olarak kabul edileceği gibi."

"Benden bir şey saklamadığı sürece, elinde hiçbir şey yok. Aslında sana söyledim, yıllar boyunca Benden borç para almak zorunda kaldı, bunu bir borç olarak düşünecek kadar aptal olduğumdan değil. Bence Laura maaşını aldığı anda elinde ne varsa harcıyor ve pek tasarruf ya da yatırım yapan biri değil.

Çalıştığı zaman iyi yaşıyor, çalışmadığı zaman ise o kadar iyi değil."

"Bana durumunuzu tekrar açıklayın," dedi Brie. "On yıldır birlikte yaşamıyorsunuz, sekiz yıl önce ayrıldığınız için boşanmayı tartıştınız ve şartlarda anlaştınız-"

"Hiçbir şart yoktu," dedi biraz sinirli bir şekilde. "Benim sanat malzemelerim dışında hiçbir şeyim yoktu, onun da hiçbir şeyi yoktu. Birlikte yaşamayacağımız konusunda anlaşmıştık. Arkadaştık ve bazen ziyarete geliyordu."

Brie, "Bazen'i tanımla," diye sordu.

"Onu yılda üç ya da dört kez görüyordum. Sekiz yıldır ona aylık para göndermedim ya da onunla yatmadım. Sekiz yıl boyunca

onu destekledim. Ona kredi verdim çünkü parası yoktu. Bunların kredi olmadığını biliyordum ama yine de verdim."

"Avukatından, evinizin ve arsanızın yarısına ve nafaka ödemelerine razı olacağını söyleyen çok kibar bir e-posta aldım."

"O evde hiç yaşamadı! Onu arayacağım ve bu işin aslını öğreneceğim!"

"Avukatınız olarak, onunla temas kurmamanızı tavsiye ederim. Onun bir avukatı var, sizin de bir avukatınız var. Ben de

Aile mahkemesi gözetiminde arabuluculuk önerin ve her şeyi ortaya koyun."

"Ve sırf ondan uzun zaman önce boşanmadım diye evimi ve mal varlığımın yarısını mı kaybedeceğim?"

"Bu şartlar altında bundan daha iyi bir sonuç alacağımızı düşünüyorum, ancak işin içine avukatlar girdiği için daha pahalı olacağına şüphe yok. Dinleyin, kanun kanundur ve ister inanın ister inanmayın bu şekilde yazılmıştır.

Masum. Kusursuz boşanma, kimin kime ne yaptığının önemli olmadığı ve ortak mülkiyetin sadece yarı yarıya olduğu ya da pazarlık yapılabileceği anlamına gelir. Şu anda, kendinizi Soyulduğunuzda pek empati kuramıyorsunuz ama bu, erkekleri ya da kadınları, sorumluluklarına sırt çevirmek isteyen güçlü eşlerin insafına kalmaktan korumak içindir. Sizin durumunuz böyle değil. O zaman arabuluculuğu deneyelim ve savaşıalım. Evliliğiniz uzun zaman önce bitmiş. önce."

"Yine de onu arayacağım ve bunu neden yaptığını soracağım."

"Yerinizde olsam muhtemelen avukatımın tavsiyesine kulak asmaz ve ben de öyle yapardım. Ona daha fazla cephane vermemek için çok uğraş. Tamam mı?"

Landry o kadar kızgındı ki fazla beklemedi. O aradı Laura'yı Jack'e giderken görmüş. Tabii ki cevap vermedi. Şimdi düşününce, nadiren cevap verdiğini fark etti. Neredeyse her zaman telefona geri dönerdi. Öte yandan, eğer arayanın o olduğunu ve önemli bir işle meşgul olmadığını anlarsa

cevap verirdi. Ama belli ki Laura'nın hayatı onunkinden daha önemliydi. Telesekretere, "Az önce avukatımdan haber aldım. Avukatım avukatınızdan duymuş. Yani bu işi zorlaştıracaksın ve babamın mülkünün yarısını mı istiyorsun? Yıllar içinde belki altı kez ziyaret ettiğin mülkünü mü? Benimle hiç paylaşmadığın mülkü şimdi mi istiyorsun? Neler oluyor, Laura? Biz

Yıllar önce ayrı yaşamayı seçtiğimizi ve boşanma zamanı geldiğinde tartışma olmayacağını kabul ettik!

Bu bir münakaşa, karıcığım. Sana sabır, nezaket, para verdim ve şimdi bunu bitirmek istediğim için, tekmeleyen, çığlık atan bedenimden alabileceğin her kuruşu sürükleyecek misin? Bana gelip biraz yardıma ihtiyacın olduğunu söyleseydin. Sana her zaman yardım etmeye istekli olmadım mı? Ama bu -beni terk ettikten sonra-

Jack'in evine vardığında, denese de huysuz ruh halini zar zor gizleyebiliyordu. Akşam yemeği yediler ve o Biraz sessiz kalacağını ama çok da kötü olmayacağını umuyordu. Neyse ki Bonnie ve Gerald onun sessizliğini örtecek kadar konuşkandılar.

Ama eve dönerken Kaylee, "Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum" dedi.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Seni daha sonra bilgilendiririm. Şu anda içim içimi yiyor."

"Umarım benim yaptığım bir şey değildir."

"Hiç de değil," dedi elini uzatarak. "Sen mükemmelsin."

Kaylee'yle birlikte yatağa girdiklerinde telefonunun zil sesini kapattı. Elbette kötü uyudu. Her şeyin adaletsizliği onu tüketmişti. Sabah, onlar kahvaltı edip evlerine gidene kadar telefonuna bakmadı.

ayrı çalışma alanları. Sonra baktı ve Laura'dan gelen altı cevapsız arama olduğunu gördü, sonuncusu gece 1:00'de gelmişti.

Kandırılmamıştı. Onu ne zaman bu kadar geç aradığını hatırlamıyordu. Yalnız olup olmadığını öğrenmek istemişti.

Nihayet sabahın geç saatlerinde onu aradığında, gerçekten de cevap verdi.

"Sanırım mesajımı aldınız," dedi. "Ne yaptığınızı ve neden yaptığınızı açıklamak ister misiniz?"

"Sadece bir şans istiyorum," dedi usulca. "Seni geri istiyorum. Belli ki bunu yapıyorsun çünkü artık başka biri var. Ve o kişinin kim olduğunu bildiğimi biliyorsun."

"Buna yanıt bile vermeyeceğim," dedi. "Konuyla alakası yok. Ben kendime bir hayat kurdum. On yıl boyunca yalnız yaşadım, kendime bir ev ve bir iş kurdum ve sen hayallerinin peşinden gittin. Ben sana yardım ettim. Kiranı ödeyemediğinde sana para verdim. Birkaç kez, senin asla alamayacağın paralar için kredi çektim.

Geri ödeme. Evlilik dışı bir ilişkiyi satın alacağımı düşünüyorsanız, çıldırmışsınız demektir. Kolay pes etmeyeceğim ve sana borcumu ödemeyeceğim. Lanet olsun sana! Sana yardım ederdim, ama sen benimle savaşmak için bir avukat tutmak zorunda kaldı!"

"Beni her zaman önemseyeceğini söylemiştin."

"Beni kullanan birini umursamam. Sahip olduğum az şeyi mi alıyorsun, Laura? Bu pek iyi niyet yaratmaz. Bunu bir düşün."

Bağlantıyı kesti ve dükkânında oturup kaynadı. Sonunda kilini çıkardı ve heykel yapmaya başladı. Öğleden sonra kendini daha iyi hissediyordu ve elinde küçük bir Yaşlı bir adam heykeli, sonra bunun ne anlama geldiğini merak etti. İlmek ve şerit aletleriyle yaşlı adamın kafasını oyup şekillendirdi, süngerlerle ıslattı, kambur gövdesini eğdi ve modelleme aletleriyle yaşlı adamın şekilsiz kazağına ayrıntılar ekledi.

Ön kapısının açıldığını duydu ve neredeyse bütün bir günü tükettiğini fark etti. Güneş batıyordu.

Kaylee dükkâna girdi ve onu görünce gülümsedi.

Yorgundu. Ve güzeldi. Adam kolunu ona doğru kaldırdı ve kadın ona doğru geldi, yanında durdu.

"Vay canına, Landry, şu yaptığına bak. İnanılmaz bir şey bu. Tanıdığın biri mi?"

"Ben, sanırım. Yaklaşık kırk yıl sonra." Ya da hayatındaki stres seviyesine bağlı olarak dört yıl, diye düşündü.

"Bu muhteşem," dedi. "Senin yeteneğin için neler vermezdim."

"Benim yeteneğime ihtiyacın yok. Senin kendi yeteneğin var."

ŞÜPHE ROMANINDA, model-dedektif fotoğrafçısının kıskanç erkek kardeşi tarafından esir tutuluyordu ve kimse onun nerede olduğunu ya da kayıp olduğunu bilmiyordu - çok Stresli bir sahne. Diğer kitapta Caroline ve Landon birbirlerine deli gibi aşıklardı ve ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı, Kaylee'nin yakından tanıdığı başka bir çift gibi, ama

Caroline ve Landon bir konuda sorun yaşıyorlardı. bir çift olarak nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Ya da eğer.

Kaylee sözleşmeli kitabının sonuna yaklaşıyordu ama aşk hikâyesine bağımlıydı. Hem kendi hikayesine hem de kurgusuna.

Kapısı çalındı ve saatin kaç olduğunu merak etti. Neredeyse hiç saat takmazdı; bilgisayarına baktığında saatin sadece üç olduğunu gördü. Saatin üç olması muhtemel değildi.

Landry. Onun çalışma zamanına ve alanına son derece saygılıydı. Onun kendisine gelmesini bekledi.

Kapıyı açtı ve karşısında babası duruyordu. "Howie, burada ne yapıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Seni görmek istedim," dedi. "Burada bir son teslim tarihim var!"

"Bunu biliyorum. Öyle olmasaydın bile bunu söyleyeceğini de biliyorum. Bak, bu benim sorunum, senin değil ama beni aylardır oyalyorsun. İkimizin de anneni çok özlediğini biliyorum. Belki biraz birbirimize destek olabiliriz diye düşündüm. Telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım, Kaylee. Biz bir aileyiz."

Kapıdan döndü ve evine doğru yürüdü. Tux'ı kucağına aldı ve ona sarıldı. "Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok ailen var."

"İki eski karım var, ikisi de yeniden evlendi, ama ben Elimden geldiğince çocuklarımla aramı düzeltmeye çalışıyorum. Gerçi onlar için aynı şey geçerli değil. Bir kere onlar annelerini kaybetmediler. Bana gerçekten ihtiyaçları yok ve onları suçlamıyorum ama deniyorum. En azından onları görüyorum."

"Yapmalısın," dedi. "Ama Howie, bunu acımasız olmak için söylemiyorum ama benim de sana gerçekten ihtiyacım yok. Kötü bir adam olduğundan değil, sadece daha önce hiç yanımda olmadın. Bir babaya sahip olma fantezisini uzun zaman önce aştım."

Howard'ın üç çocuğu daha vardı. İkisi ikinci eşinden. -Artık yirmili yaşlarındaydılar ve biri nişanlıydı. evlenmişti. Üçüncü eşinden de üçüncü bir çocuğu, bir kızı vardı. Kız üniversiteye gidiyordu. Kaylee onlara ayak uyduramıyordu ve çocuk sahibi olmak için herhangi bir çaba sarf etmemişlerdi.

onunla ilişki.

"Bunu oldukça açık bir şekilde ifade ettiniz. Denemeye devam edeceğim.

Seninle ve onlarla. Yeterince zaman kaybettim."

Kanepesine oturdu. "Ölümcül bir hastalığın falan mı var?" diye sordu.

"Ne biçim konuşuyorsun!" dedi.

"Kaba olmak istemem ama annem gerçekten ölene kadar benimle olan ilişkin hakkında hiç endişelenmemiş gibisin. Sorun nedir?"

"Kaylee! Sana çok değer veriyorum. Annenle boşandıktan sonra o kadar iyi bir baba değildim ama yine de seni önemsedim. Ve elimden geldiğince yanınıza geldim." Odanın içine doğru bir adım daha attı. "Oturabilir miyim?"

"Araman gerekirdi," dedi. "Beni nasıl buldun?"

"Templeton'ları aradım," dedi. Ve oturdu. "Bonnie Bana nerede kaldığını söyledi ama adresi yoktu. Bende ev sahibinin adı vardı. Kasabadaki bardaki adam bana yolu tarif etti."

"Bu güvenlik için iyi," diye mırıldandı.

"Umarım güvensiz değilsinizdir. Burada kendinizi güvende hissediyor musunuz?" diye sordu.

"Elbette, yoksa başka bir yerde olurdum."

Howard'ın neden bu kadar çok karısı, kız arkadaşı ve eş olan kız arkadaşı olduğu belliydi. O bir yakışıklı bir adamdı. Simsiyah saçları vardı, altmış beş yaşındaydı, çok formdaydı ve yaklaşık iki metre boyundaydı. Golf sahasında geçirdiği saatler yüzünden bronzlaşmıştı. Hâlâ bir zamanlar telefon şirketi olan ve şu anda "iletişim şirketi" olarak faaliyet gösteren bir şirkette müşteri temsilcisi olarak çalışıyordu.

kablosuz hizmetlerden cep telefonlarına kadar her şey.

"Tatillerin sizin için özellikle zor olduğunu biliyorum," dedi. "Benim için de öyle."

"Neden?" diye sordu. "Sen ve annem otuz yıldır birlikte tatil yapmadınız."

"Sonuncusu vardı," dedi. "Tam olarak birlikte değildik ama sonunda neredeyse her gün oradaydım."

Neredeyse çok az çok geç diyecekti ama kendini durdurdu. "Sadece meraktan soruyorum, neden sonunda bu kadar çok oradaydın?"

"Kaylee, anneni severdim," dedi. "Onu incittiğim için beni affetti. Ve bunu tek başına yaşamana izin veremezdim. Senin için endişeleniyordum."

"Onu seviyor muydun?" dedi ama dudağı kıvrıldı.

"O da beni kendi yöntemleriyle sevdi. Elimizden geldiğince aramızdaki buzları erittik. Onu çok incittim ve özrüm

Çok geç oldu ama inanın bana, ondan vazgeçmenin yaptığım en büyük hata olduğunu anlamam o kadar da uzun sürmedi. Sadece bir fark yaratmak için bu farkındalığa zamanında varamadım. Ama buna rağmen, birkaç yıl sonra Evlenip boşanarak hayatımı iyileştirmek için hiçbir şey yapmadığım gerçeğine rağmen güzel bir dostluk kurmuştuk. Annenle konuşmak... Bir daha asla çift olamayacak olsak da annenle konuşmayı seviyordum. Zekiydi ve komik ve muhtemelen tanıdığım en güçlü kadın." "Bu da şu soruyu akla getiriyor... Neden?"

"Neden başka kadınlar?" diye sordu. "Annen zayıf bir egom olduğunu söylemişti. Sanırım haklıydı. Güzel kadınların bana ne kadar harika olduğumu söylemesinden asla bıkmadım, bunun bir yalan olduğunu ve pişman olacağımı bilsem bile."

"Evet, senin yarım bir beynin olduğunu söyledi," dedi Kaylee.

"Tamamen aptal değilim," dedi omurgasını dikleştirerek. "Tamamen değil."

Sırıttı ve sadece başını salladı. Acınacak haldeydi. Güzel kadınlar tarafından pohpohlanmaktan hoşlandığı için dünyanın en harika kadını kaybetmişti. İş hayatında oldukça başarılıydı, en azından kırklı ve ellili yaşlarında, ama küçük adamıyla düşünen bir aptal olduğu açıktı.

"Öte yandan anneniz inanılmazdı. Neredeyse sıfırdan başladığı işi bölgedeki en iyi mobilya şirketlerinden biri haline getirdi. Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

"Dürüst olmak gerekirse o zamanlar pek dikkat etmemiştim. Veranda mobilyasıydı. Ve zamanının çoğunu alıyordu. Hastalanmadan hemen öncesine kadar, her şeye rağmen ne kadar çok şey başardığını fark etmemiştim. Anladıktan sonra ona ne kadar hayran olduğumu söyledim. Ama ona pek çok şey için hayrandım. O iyi bir insandı. Büyük bir şefkati vardı. Her zaman nazikti. İnsanlara gerçek bir şekilde değer verirdi. Seni affederdi!"

"Tatili nasıl geçireceksin Kaylee?" diye sordu. Onun biraz buğulu gözlerle baktığını fark etti.

"Yazacağım, uzanacağım, geçmesine izin vereceğim. Noel'i gerçekten atlatmam gerekiyor ve belki bir ya da iki yıl sonra tekrar dayanabilirim. Geçen Noel hayatımın en kötü günüydü. hayat."

"Şükran Günü ne olacak? Herhangi bir plan yaptınız mı?"

"Sayılır," dedi. "Ev sahibim ve ben iyi Arkadaşları var ve o da yalnız. Eureka'da taze deniz ürünleri yiyip birlikte yemek yiyebileceğimizi konuştuk. Ayrıca, yalnız olduğumu bildiği için, kasabadaki barın aşçısı onlara katılabileceğimi söyledi. Sanırım aileleri için yemek pişiriyorlar."

ve yoldan geçen herkese yer aın.

Şükran Günü'nde Virgin River'da kimsenin aç kalmadığını söylüyor ve bir ziyafet hazırlıyor. Yerel halka yardım edeceğim.

Ebenin yardım sepetleriyle - sadece birkaç öğleden sonra onları yiyeceklerle doldurmak ve ükran Günü'nden önce teslim edilmelerine yardımcı olmak."

Sonra biraz melankolikleşti. "Geçen ükran Günü asla unutmak istemediğim bir tatildi. Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi."

"Bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi.

"Sen orada değildin," dedi gülererek. "Annem kemoterapiyi bırakmıştı, biraz ağrı kesici almıştı, kendini oldukça iyi hissediyordu ve bir kız partisi verdik. Annem yemeği bir araya getiremeyecek kadar güçsüzdü ama yemek yiyecek ve günün tadını çıkaracak kadar iyi hissediyordu. Biraz şampanya bile içti. Janette, Michelle, Korby, Maggie ve Terri vardı. Çok eğlendik. Pijama partisi yaptık. Bir sürü yiyecek, annem hariç herkes bir sürü içki içti. Kart oynadık, tatlı yedik.

filmler." Bir an sessiz kaldı. "Eski güzel günlerden bahsettik. Hafıza toplama."

"Janette ve Michelle'i tanıyorum," dedi.

"Korby, Maggie ve Terri benim arkadaşlarım - biri yazar, biri çiçekçi, biri öğretmen. Annemin son ükran Günü olacağını bildikleri için hepsi ailelerini bir günlüğüne ekti. Ve Karanlık ya da hüznölü olmak yerine harikaydı. Karnım tok olmasına rağmen o gece hiç uyumadım. Güneş doğana kadar onunla olmak istedim. Harika iş çıkardı. O tamamen iyi vakit geçirdi. Bundan birkaç gün sonra batmaya başladı. Son üç haftası oldukça zor geçti. Hatırlarsın."

"Hatırlıyorum."

Tux'ı okşadı. "Bu konu hakkında konuşmak istedi ama ben izin vermedim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Oh, 'Biliyor musun, ben gittiğimde, sen...' gibi şeyler söylerdi. Ben de sözünü kesip 'ama sen gitmiyorsun, o yüzden böyle söyleme' diyordum. Ona pozitif olması ve mücadele etmesi için yalvardım. Ama o bununla

savaşıyordu ve

daha fazla mücadele etti. Keşke konuşmasına izin verebilseydim. Kim bilir içini dökmek için neler yapardı?"

"Bunun için endişelenme, Kaylee. Bence huzur içindeydi. Bana hayatıyla gurur duyduğunu, iyi bir hayatı olduğunu ve çok az pişmanlığı olduğunu söyledi. Neden pişmanlık duysun ki? Neredeyse mükemmeldi." Kediciğe baktı tutuyordu. "Bulduğun sokak köpeği bu mu?"

"Tux," dedi. "Bulduğum tek köpek o değil. Buradan çok uzak olmayan bir ormanda bağlı bir köpek ve dört yavrusunu buldum. Komşum yarı zamanlı bir eğitmen ve bir kulübesi ve bir sürü malzemesi var, bu yüzden orada, yavruları yırtıcılardan güvende. Onu ziyarete gidiyorum; ona Lady diyoruz. O bir çok iyi davranıyor ve bir insanın ona bu şekilde davranması için hiçbir neden yok."

"Etkilendim; her zaman hayvanlardan kaçınırdın."

"Tüm hayvanlardan değil ama büyük köpeklerin yanında hep korkardım. Özellikle de tanımadığım büyük köpeklerden. Ta ki bir köpek eğitmeninden küçük bir ev kiralayana kadar. Korkumu yenmeme yardımcı oldu. Ne zaman ki

Buldum Lady, kalbim eridi. Onu yanımda tutmayı düşünüyorum." "Burada yalnız kalacağın için endişeleniyorum," dedi. "Aslında buraya gelmemin nedenlerinden biri de

Çünkü insanlar sürekli annemin evine uğruyordu. Arkadaşlar, komşular, hatta UPS elemanı bile nasıl olduğumu görmek için kapıya geliyordu. Eğer biri uğramazsa, telefon çalıyordu. Buna bir de annemin evinde yaşamayı ekleyin.

Evin ve benim üzerime çöken kederden kaçamadım, beni hiç terk etmedi. Geceleri uykuya daldım ve sabahları onunla uyandım. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum ama Annemin eşyalarını ayırdım ve bir sürü şey verdim, Korkarım yine çok tanıdık gelecek. Bu çok Çelişkili bir duygu; gitmesini istemiyorum, hayatımda sürekli olmasını da istemiyorum. Aşırı güçlü olabiliyor."

"Neden bazı değişiklikler yapıyorsun?" diye önerdi.

"Bunu düşündüm," dedi kadın. "Sanki ben

onu aldatıyordu. O evi çok severdi ve yerden tavana kadar dekore etmişti."

Başını iki yana salladı. "O ev senin zevkini yansıtmalı. Belki Meredith'i hatırlatacak birkaç şey de eklenebilir. Sana yardım etmesi için onun dekoratör arkadaşlarından birini tutmalısın. İstersen masraflar konusunda yardımcı olabilirim."

"Buna gerek yok. İhtiyacım olana sahibim. Ve ev artık benim."

"Sonra anıların ilerlemenize izin vermediğini fark ederseniz, her zaman satabilirsiniz."

"Biliyorum. Evi seviyorum, sadece annem içindeyken daha çok seviyordum."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi. "Bazen arabayla geçip bakıyorum çünkü onu özlüyorum."

"Sadece meraktan soruyorum, onu bu kadar özlediğinizi ne zaman fark ettiniz?"

Kıkırdadı ama bu eğlenen bir kıkırdama değildi. "Evliliğimi annene bırakmakla hata yaptığımı anlamam çok uzun sürmedi. Bunun için benden nefret etmediğine karar vermesi uzun zaman aldı. İkinci evliliğim zordu, üçüncüsü ise tam bir ucube gösterisiydi. Çocuklar Buna rağmen iyi ve uyumlu olmayı başardım. Bu evliliklerin her şeyi daha iyi hale getirmesi gerekiyordu, ancak tek bir amaca hizmet ettiler - ne kadar aptal olduğumu fark etmemi sağladılar. Her şeye sahip olan erkekler neden her şeyi ellerinden geçirir ve kaybederler? Buna cevap verebildiğinizde, bunu yazmalı ve bunun için bir milyon dolar talep etmelisiniz."

"Zayıf ego mu?" diye sordu.

"Yarım beyin mi?" dedi. Ve ikisi de güldü.

Bir saat daha Meredith hakkında konuştular, onun her biri için ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlattılar. Yıllar boyunca, Howard

onunla iş sorunları veya iş hayal kırıklıkları hakkında konuşmaya devam etti. Ama asla ailevi sorunlarından bahsetmedi. "O açıkça bunların hiçbirini dinlemeyi reddetti. Yatağımı yaptığımı ve içinde yatmam gerektiğini söyledi." Ve hiçbir şeyden bahsetmedi.

Kendi romantik sorunları vardı çünkü ona da söylediği gibi, bu onu ilgilendirmiyordu. "Ama en azından arkadaştık."

Kaylee annesinin her zaman ne kadar teşvik edici olduğundan, öğretmenlik gibi istikrarlı bir kariyerden kurgu yazarlığı gibi güvenilmez bir kariyere geçmek istediğinde ne kadar destekleyici olduğundan bahsetti. "Ama beni her zaman şansımı denemeye teşvik etti. Kendi işinde de böyle yapmıştı. iş."

"Daha yakın bir ilişkiye sahip olabileceğimize dair bir umut var mı?" dediğinde günün ilerleyen saatleriydi.

"Bilmiyorum, Howie. Dediğim gibi, bir babam olmasını hayal etmeyeli uzun zaman oldu."

"Nereden başlamamız gerekiyor?" diye sordu. "Çünkü ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Artık o baba-kız ilişkisini yeniden yakalayabileceğimizi sanmıyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Anlat bana, Kaylee."

"Bunu gerçekten kastettiğinden emin değilim," dedi alaycı bir kahkahayla.

"Ciddiyim. Seni nerede hayal kırıklığına uğrattığımı söyle."

Başını iki yana salladı. "Anlayabileceğini sanmıyorum. Babası onu almaya gelen altı yaşındaki kızınızı hayal etmeye çalışın. En sevdiği kıyafetini giymiş, hatta bir çantası ve tabii ki her yere onunla birlikte giden pelüş tavşanı var." Kaylee bir an durakladı

ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Saatler gibi gelen bir süre boyunca fuayedeki sandalyede oturdum. Sen gelmedin."

Üzgün bir şekilde başını salladı.

"On yaşımdayken beni yeni evinize götürdünüz ve orada o kadar çok insan vardı ki, gitme vakti gelene kadar kanepede oturdum. Karın ona anne dememi istedi; kayınvaliden de ona Mimi dememi istedi. Onlarla daha önce hiç tanışmamıştım ve mutfakta büyük bir kavga etmişlerdi. ayrıldık. Sonra ben ortaokuldayken baba-kız dansı vardı. Onun için müsait değildin. Çocukluğumun çoğunu ya seni bekleyerek ya da senin tarafından ekilerek geçirdim."

Kaşlarını çattı. "Düzenli olarak seni görmek için evine gittiğimi hatırlıyorum," dedi. "Düğününde seninle koridorda yürümüştüm."

"Çoğu zaman sen geldiğinde ben odamda film izlemeye giderdim, sen ve annem de mutfakta konuşurdunuz. Düğüne gelince, bunun için teşekkür ederim. Üçüncü karını getirmediğin için de teşekkür ederim."

"Hiçbir zaman gerçekten bir baban olmadığını hissediyor olmalısın..."

"Hayır, benim hissettiğim şey bir babam olduğu ve babamın bizi terk ettiğiydi. Mutsuz olduysanız üzgünüm, ama ben erken yaşta öğrendim

Seni mutlu edemediğim yaş. Ve Howie, şu anda ben de mutlu olmakta biraz zorlanıyorum. Yani eğer sen Şimdi seni mutlu etmem için bana mı güveniyorsun...?" Başını iki yana salladı. "Annem sana karşı nazik olmamı istedi çünkü

Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen beni seviyorsun."

"Bence öyle. Ve bence bizim için umut var. Belki yolun biraz aşağısında. Denemeye devam edeceğim."

"Olabilir. Ama annemi kaybetmenin acısını yaşarken sana yardımcı olamam çünkü benim acım çok ağır."

"Size yardımcı olabileceğim bir yol varsa, bana söyler misiniz?"

"Elbette. Sorduğunuz için teşekkür ederim. Ama şimdi kitabımı bitirmek için yalnız kalmam gerekiyor."

* * *

Şükran Günü'nden önceki Pazartesi, Mel Kaylee'yi arayıp ona yardım sepetlerini hazırlamasını hatırlattı. Tam o anda Kaylee evde kalıp rüzgar gibi yazarak kitabını bitirmesi gerektiğini hissetti. O sırada

yakındı ve sonunda hızla ilerliyordu. Ama Mel'den hoşlanıyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Bara vardığında, daha önce hiç görmediği türden bir toplulukla karşılaştı. Masaların hepsi duvarlara karşı dizilmiş, odanın etrafında büyük bir daire oluşturmuştu.

Odanın ortasında kutular dolusu yiyecek vardı. Kocaman yiyecek kutuları. Her yer adamlarla doluydu ve

Çoğu kadındı, çoğunu tanıyor ya da biliyordu. Jilly ve kız kardeşi Kelly, Vanessa Haggerty, Paige Middleton. Papazın karısı Ellie Kincaid'i ve yerel bir meyve bahçesi sahibinin karısı olan Nora Cavanaugh'u gördü.

Ayrıca tanıştığı birkaç kasaba sakini, dükkândaki Connie ve Riordan'ın adamlarından birkaçı da vardı. Ve Mel de odanın ortasında durmuş emir yağdırıyordu. "Her

kutuya ne gireceğine dair listelerimiz var. Bazılarımız Ailelerin altı çocuğu var, bazıları dul ya da yalnız erkekler ve kutularını buna göre doldurduk. Hindi ve jambonlarımız var, pişirilmiş ve dondurulmuş, geri kalanı ise bozulmayan ürünler.

Bir liste al, bir kutu doldur ve ana listemden kontrol et.

Vanessa ve Paige kurabiye ve bar tabakları hazırladılar ve bunlar bizim için tatlı bir ikram! Hadi yapalım."

Mel Kaylee'yi gördü ve yanına gelip ona sarıldı. "Benimle biraz teslimat yapmak için gelmeni umuyorum, biraz bugün biraz da yarın," dedi.

"Kaç kutu dolduracaksınız?"

"Oh, sanırım elli. En azından yapabildiğimiz kadar." "Buralarda yoksul nüfusu çok mu yüksek?"

"Hayır, çok kötü değil. Ancak zor durumda olan çalışan ailelerimiz var ve onlara da yardım etmek istiyoruz. Çok yoksul olanlar ilçeden yardım alıyorlar, ancak bu asla tam olarak yeterli."

Mel ona bir liste verdi ve o da işe koyuldu. Kutunun kenarına alıcının adını yazdı ve yiyecekleri toplamaya başladı. Jack ve Colin Riordan'ın sahildeki büyük mağazalardan birine gittiklerini ve kamyonlarının kasasını erzakla doldurduklarını öğrendi. Ve hediye Kutular sadece yiyeceklerle sınırlı değildi; sabun, diş macunu, kadın hijyen ürünleri, çocuk bezleri, bebek mendilleri, çamaşır suyu ve şampuan da vardı.

Kutuları temel ihtiyaç maddeleriyle doldururken Kaylee, hayatı boyunca, en zor zamanlarda bile her zaman ihtiyacı olan şeylere sahip olduğunu derinden fark etti. Bekar bir anne olan annesi sadece karnını doyurmakla kalmamış

Kaylee'nin evi, ama bir sürü özel şey de vardı. Bir parti için yeni bir kıyafet, arada bir Disneyland'de bir gün, bir balo elbisesi, bir düğün. Onlar asla ihtiyacı olduğu için tatillerde bir kutu yiyecek aldı.

Ve Howard'ın onun refahına ve eğitimine katkıda bulunduğunu ve bunun pahalıya mal olduğunu hatırlamak için sessizce söz verdi. Howard gittiği için ona kin besliyor olabilirdi, ama Howard önemli anlarda çek defteriyle yanında olmuştu.

Tabii ki tüm kadınlar konuşuyor ve gülüyordu. Vanessa'dan limonlu bar ve şekerleme tarifi aldı; Ellie Noel şarkıları söylemeye başladı ve garip bir şekilde Kaylee biraz Noel ruhu yaşadı. Erkekler şakalaşıyor, kadınları güldürüyor ya da azarlıyorlardı. Kaylee'nin en çok dikkatini çeken şey ise bu çiftler arasında geçti. Vaiz bile Ellie'ye yaklaşıp onu biraz sıktı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Görünüşe göre her çift bir dokunuş, bir kucaklaşma ya da bir fısıltı için bir an ayırıyordu. Sanki hepsi hâlâ deliler gibi aşıktı.

Kaylee istediği şeyin bu olduğunu fark etti. Sadece bir erkek arkadaş ya da sevgili değil. Bir gelecek istiyordu. Kalıcılık.

Uzun süren ve tahammül edilen bir şey. Bunun mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

Vaiz sandviç ve salatalardan oluşan bir büfe hazırladı. Kadınlar yemek yemek ve sohbet etmek için mola verdi. Kaylee çocuklardan, okuldaki durumlarından, Noel için ne istediklerinden, yerel futbol takımlarının bu yılki başarılarından bahsetti. Birkaç kadın örgü örüyor ve diğerleri yemek yerken konuşuyordu. Büyük bir kutu yığını zeminin ortasına dizilmiş, gitmeye hazırды.

Yemekten sonra bazı adamlar onları dışarı taşımaya başladı. "Kaylee, benimle gelmek ister misin?" Mel sordu. "Bu harika olur, çünkü yolumu pek bilmiyorum. henüz bu dağların etrafında," dedi.

"Hava kararmadan önce hepsini çıkarabildiğim sürece beş tane teslim edeceğim. Ve yarın tekrar yapacağım."

Soğuğa karşı sıkı sıkıya sarındılar ve Mel'in cipine bindiklerinde Kaylee yiyecek sepetlerinin parasını kimin ödediğini sordu. "Bağış alıyoruz. İlbahardan beri şapkayı elden ele dolaştırıyoruz.

Ne zaman bir kasaba partisi düzenlesek, Jack sadece tatil yiyecek sepetleri için bir kavanoz koyuyor ve bu kadar iyi iş çıkarmamız inanılmaz."

"Bağış yapabilir miyim?" Kaylee sordu.

"Parayı asla geri çevirmeyeceğiz!"

Arabayla şehirden çıkıp dağlarda küçük, ıssız bir eve gittiler. Eve giden yol bakımlı ya da düzgün değildi ve küçük evin içinde kot pantolonunun dışına uzun bir don giymiş yaşlı bir adam buldular. "Ne kadar iyi görünüyorsun, Cyrus," dedi Mel.

"Siz de çok iyi görünüyorsunuz, bayan."

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Gayet iyi hanımefendi, teşekkür ederim."

"Bunu masanızın üzerine koyacağım ve inceleyebilirsiniz. İhtiyacınız olan bir şey var mı? Bir doktora ya da papaza ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, hanımefendi." Güldü. "İkisini birden görmek istemediğim kesin. Bu genellikle kötü haber demektir."

"Yakacak odunun ne durumda?"

"Oldukça iyi."

Gittikleri her yerde aynı sorular soruldu.

Sırttaki küçük bir evde üç küçük çocuğu olan genç bir kadın vardı, görünürde hiç erkek yoktu. Aşağı vadide, hava koşullarından yıpranmış küçük bir evde yaşlı bir çift vardı. arkasında ahır olan bir ev. Otoyol 36'nın yakınında dört çocuklu bir aile vardı. Son teslimatları bir anne ve kızı yapılmıştı; anne seksenlerinde, kızı ise altmışlarındaydı ve duvar kâğıtları soyulmuş ve muşambaları çatlamış olmasına rağmen tertemiz olan çok küçük, çok eski bir evde yaşıyorlardı.

Kaylee başkaları için iyi bir şeyler yapıyor olmaktan dolayı ayak parmaklarına kadar kendini iyi hissediyordu ve teslimatlarını bitirdiklerinde bunu Mel'e söyledi.

"Genellikle herkesi heyecanlandırır ve tatil için hazır hale getirir. Bu konuda ne yapacağınıza karar verdiniz mi? Şükran Günü yemeği hazır mı?" Mel sordu. "Eğer ilgilenirseniz bardaki masada yerimiz var."

"Landry ile birlikte yemek pişirip yiyeceğim," dedi. "Landry'nin ikimiz orada yalnızız ve o Eureka'ya gidip deniz ürünleri pazarını dolaşacak."

"Harika," dedi Mel. "Peki ya Noel? O zaman hâlâ buralarda olacaksın, değil mi?"

"Evet, Noel'den sonra ayrılacağım."

"Peki Noel için planlarınız var mı? Ağacımızdan haberin var mı?"

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum."

"Kasabanın merkezine kocaman bir ağaç dikiyoruz ve yıllardır topladığımız askeri birlik armalarıyla süslüyoruz. Bazı çocuklar ağacı kesiyor, asıyor - genellikle bu süreçte en az bir kez düşüyor ve daha iyi bir iş çıkarıyorlar. Ondan sonra onu kaldırma işi. Jack bir kiraz toplayıcı kiraladı. cicili bicili ışıklar ve süsler asabilir ve kasabanın yarısı izlemek için dışarı çıkar çünkü çok fazla küfürler ve bol bol gülüşmeler. Ama her zaman muhteşem bir ağaçtır. Onu ormandan çıkarmak için Paul Haggerty'den açık kasa bir kamyon ödünç almak zorunda kalıyoruz." Mel sırttı. "O yavru köpeklerin boyunlarına fiyonk takmalı ve Noel'de ağacın etrafında sergilemelisiniz."

"Hazır olacaklar mı?" Kaylee sordu. "Sekiz haftalık olmaları ve ilk aşılarını olmaları gerekiyor, değil mi?"

"Onun gibi bir şey. Noel yemeğini Landry ile birlikte mi yiyeceksiniz? Eğer başka bir planınız yoksa ikinizi de ağırlamak isteriz."

Kaylee içini çekti. "Noel günü için herhangi bir taahhütte bulunmadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu dört gözle beklemiyorum. Muhtemelen biraz uzanacağım. Belki iyi bir kitap okurum. Ya da birkaç uzun yürüyüşe çıkarım. O gün annemin evinde olmak istemediğimden emindim."

"Bunun sebebi annenin vefatı mı?" Mel sordu.

"Evet, korkarım öyle. Ancak bu konuda çok daha iyiyim. Sanırım bunun nedeni Virgin River'daki yeni deneyimlerim ve yeni arkadaşlarım."

"Noel günü seni yalnız düşünmekten nefret ediyorum. Arkadaşlarınla birlikte olmak seni rahatlatmaz mı?"

"Karmaşık bir durum," dedi. "Annem çok hastaydı. Hayatının son haftalarında Darülaceze bakımı aldık. Ve Noel günü öldü." Bir an sessiz kaldı. "Noel'le nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Nasıl yüzleşebilirim bilmiyorum o."

"Oh, Kaylee, bu ne kadar zor olmalı. Yardım etmek için ne yapabileceğimi düşün," dedi Mel. "Seni rahatlatacak herhangi bir şey

mutlu etmek ya da sadece yaşadığınız üzüntüyü aklınızdan çıkarmak için. Belki de bugün onun hayatını kutlamak için iyi bir gün olabilir. Eminim üzüntü içinde ölmemiştir."

Kaylee, "Kesinlikle öyle bir şey yapmadı," dedi. "Asla korkmadı ve asla sinirlenmedi ve Tanrı biliyor ki yeterince

geçişi kolaylaştırmak için morfin verdim. Ama o gün en iyi arkadaşımı kaybettiğim gündü ve onu asla geri alamayacağım."

Mel bir süre sessiz kaldı. Jack'in kamyonetinin yanındaki barın otoparkına girdiğinde, "Bir şeyler içtin mi?" diye sordu. biraz danışmanlık alabilir miyim, Kaylee?"

"Evet, öldükten hemen sonra, birkaç ay boyunca. Faydası olduğundan emin değilim."

"Ama bu zaman alacak. Elbette zaman alacak. Ben dindar bir insan değilim ama eminim annen çok uzakta değildir. Eminim o senin koruyucu meleğin. Eminim doğru insanları etrafına toplamana yardımcı oluyordur, böylece sevgisini uzaktan bile hissedebilirsin."

Kaylee gülümsedi. "Elbette," dedi.

Mel onun elini okşadı. "Söylenecek doğru şeyden asla emin olamıyorum. Ama seni biraz olsun tanıdığım için, bu zor yılı atlatacağına ve yeniden neşeyi bulacağına inanıyorum."

Kaylee, "Bunun için bir mucize gerekebilir," dedi.

"Burada her zaman mucizeler olur. Gelecektir, bundan

eminim. Dünyanız kederinizden daha büyük hale geldikçe.

Yardım edebileceğim herhangi bir şey olursa,
söylemeniz yeterli." "Teşekkür ederim, Mel."

"Bana henüz teşekkür etme," dedi. "Yarın bize yine yardım edecek misin?"

"Kesinlikle! Çok güzel bir gündü."

* * *

Landry, Jack'e bayram yiyecek kutularının doldurulması ve taşınması konusunda yardımına ihtiyaç olup olmadığını sordu, ancak Jack, "Biz iyiyiz. Buraya gelerseniz kurabiye alırsınız ama biz hallederiz."

Bunun yerine Landry, Brie ile konuşmak için bir randevu aldı.

"Düşünüyordum da. Bu boşanmada en az zararla nasıl ilerleyebileceğime dair herhangi bir öneriniz var mı? Zorluk mu?"

"Laura ile konuştun mu? İçeride herhangi bir şey var mı? Neden bir avukat tuttuğunu ve tazminat taleplerini artırdığını biliyor musunuz?"

"Onunla konuştum. Evliliğimiz için bir şans daha istediğini söyledi ama böyle bir şey söz konusu değil. Özellikle de şimdi beni rehin tutmaya çalıştığına göre."

"En hızlı ve en az külfetli yol, ona mülkünüzün değerinin yarısını teklif etmektir. Bunun en akıllıca yol olduğunu sanmıyorum ama muhtemelen en hızlısı bu."

"Bu beni çok güvenli bir yerde bırakmaz," dedi. "Ev ve arazi için borcum var. Ona 'borç' verebilmek için ipotek yaptırdım."

"Bu işlemlerin kayıtları sizde var mı?"

Ceketinin iç cebindeki kâğıtlara uzandı ve onları Brie'ye uzattı. "İşte elimdekiler. Laura'dan hiçbir zaman bir kredi belgesi imzalamasını istemedim, ama burada ona yazdığım çeklerin kopyaları var ve notlar bölümüne 'kredi' yazdım. Mülke duygusal olarak bağlıyım. Ben orada büyüdüm. Babam öldüğünde sahip olduğu tek şeydi. Bir evi vardı.

Çalıştığı iletişim şirketinden emekli maaşı, ki bu telefon ve kablo şirketinin süslü bir adıdır. Babam çalışkan bir kablo adamıydı. Eğer yardımı olacaksa biraz para toplayabilirim. Mülkümü teminat olarak kullanarak kredi alabilirim."

"Neye yardım edeyim, Landry? Boşanma işini halletmeye mi?"

"Evet, ondan nefret etmeden önce. Bunu yıllar önce, evliliğimiz yerine başka bir şeyi seçtiğini fark ettiğimde yapmalıydım. Net servetim bir avuç çömlek ve bir fırından ibaretken yapmalıydım. Babam ölmeden önce yapmalıydım. Onun da benim kadar motivasyonsuz olduğunu düşünüyordum ama sanırım safmışım. Benden sık sık para isterdi. Boşanmaya karşı çıkmayacağını ya da tartışmayacağını söyledi ama işte para istiyor."

Brie, "Avukatından bu işi iyi şartlarda bitirmek için ne gerektiğini öğrenebilirim," dedi. "Eğer sonuna kadar gitmek istiyorlarsa, davanızı arabulucuya götürebiliriz. Genelde terk edilme en alt sırada yer alır. Sizi terk etti. O ondan sonra sizinle hiç yaşamadı. Ayrılık sırasında net servetinizin sadece yarısını almayı başarabilir. ve daha fazlası değil..."

"Fazla bir şey olmaz," dedi. "Ben toparlayıcı bir fareyim. Düzenli bir fare, ama tüm eski vergi beyannamelerim ve banka hesap özetlerim var. Serbest meslek sahibiyim; çok iyi kayıt tutarım."

"Bir deneyeyim."

"Bunun iyi bir fikir olacağını düşünüyorum," dedi. "Teşekkür ederim."

KAYLEE tatil sepetlerine yardım etti

Şükran Günü'nden önceki Çarşamba ve yine ona büyük bir zevk verdi. Annesi her zaman şöyle derdi: "Kendin için biraz üzülüyor musun? Birisi için güzel bir şey yap Başka. Özellikle de tanımadığınız biri. Bu sizi haklı çıkaracaktır. Bunu kasıtlı olarak yapmamıştı ama hiçbir zaman tamamen doğru olduğu konusunda başarısız olmamıştı. Ve bu insanları görmekle ilgili bir durum değildi. ve böylece onun daha iyi hissetmesini sağladı. Bu vermekle ilgiliydi. Annesi haklıydı. Vermek ruhu beslerdi.

Eve döndüğünde kedisini besledi ve sonra doğruca Landry'nin evine gitti. Onu dükkânda, heykeli üzerinde çalışırken buldu. "Eureka'ya gidip deniz ürünleri mi aldın?"

Ona sıırttı. "İşlerimi yapıp yapmadığımı sormadan önce beni öpmen gerekmez mi?"

Hemen adamın kollarına atladı ve onu minnettarlığına ikna edecek kadar uzun ve sevgiyle öptü.

"Görebilir miyim?" diye sordu.

"Önce yapmamız gereken önemli bir şey var. Git köpeğini sev, sonra seni götüreceğim bir yer var. Benim de Sana gösterecek bir şeyim var." "Ne?"

"Bir sürpriz. Hoşuna gidecek. Bunu anlamaya çalışarak seninle fazla zaman kaybetmeyelim."

"Sürprizleri pek sevmem."

"Bir kez olsun tartışmak yok!" dedi. "Eğer bunu beğenmezsen söz veriyorum bir daha asla yapmayacağım!"

"Yeterince makul," dedi ve Lady'yi kontrol etmek için kulübeye koştu. Yeni anne çok iyi görünüyordu. Dolgunlaşmıştı, tüyleri temiz, parlak ve kalındı.

Yavrular büyüyor ve oynaşıyorlardı. Lady, en güzel Amerikan kafasına, uzun ve zarif bir burna ve derin, duygulu kahverengi gözlere sahip sarı bir Labrador gibi görünüyordu. Kaylee tüm bunları Landry'nin köpeklerle ilgili kitaplarına bakarak öğrenmişti.

Lady Kaylee'yi gördüğünde gülümser gibi oldu. Kuyruğunu salladı ve dört yavru köpeği silkeleyerek doğrudan Kaylee'nin yanına gitti ve yüzünü tam Kaylee'nin yüzüne dayadı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim ama duyduğuma göre bir sürpriz varmış. Ne kadar güzel bir kız; ne kadar iyi bir kız. Burada kalmalısın. Sonra görüşürüz. Burada kal."

Kaylee koşarak Landry'ye döndü. "Tamam, hadi yapalım şunu. O kadar açım ki bir atı bile yiyebilirim."

"Bu sürprizin içinde yiyecek de olabilir," dedi. "Umarım öyledir."

Mel'le birlikte Virgin River'dan geçerken ona yiyecek kutuları dağıttıkları günü anlattı. "Jack'in yerine gitmiyor muyuz?" diye sordu.

"Bu sefer değil," dedi. "Son iki günden sonra Jack'ten yeterince içmedin mi?"

"Muhtemelen, ama açlıktan öldüğümü söylemiş miydim?" "Bir ya da on kez," dedi ona gülerek.

Birkaç dakika sonra Templeton'ların evinin önünde durdular.

"Bu da ne, Templeton'lar şehre geri mi döndü?"

Kamyonetini garaj yoluna park etti. "Neden bir göz atmıyoruz?" dedi. "Bu senin sürprizin. Git zili çal. Ben hemen arkadayım."

"Çok tatlısın," dedi. "Ne hoş bir sürpriz. Şükran Günü için burada olmalılar ve bunu sen ayarladın."

Taş merdivenlerden ön kapıya doğru koştu ve zili çaldı ama kapıyı açan Templeton değildi. Janette'ti. "Merhaba kurabiyem," dedi. Hemen arkasında Korby vardı. "Selam, kız arkadaşım." Ve Michelle, sonra da Terri içeri doluştu. ve Maggie. Ve sonra bir grup kucaklaşması ve tabii ki gözyaşları vardı.

"Aman Tanrım, Tanrım, Tanrım, burada ne yapıyorsun? Buradasın, buradasın," diye haykırdı Kaylee. Ağlamasını durduramıyordu.

"Hep birlikte geçirdiğimiz son ve şimdiye kadarki en iyi Şükran Günümüzün bir tekrarını yapacağız!" Janette söyledi.

"Ama bu evi nasıl aldınız?" diye sordu.

"Bonnie Templeton'dan bir telefon aldım ve her şeyin ayarlandığını söyledi. Evinizde yeterince yer olmadığı için daha büyük bir yere ihtiyacımız vardı. Burası harika bir yer! Hiç ayrılmayabilirim."

"Ama aileleriniz?" Kaylee yanaklarından süzülen yaşları silerek sordu.

"Herkesin icabına bakıldı," dedi Janette. "Biraz son dakika oldu ama bazen kızlar takımının devreye girip bunu gerçekleştirmesi gerekir. Şimdi, bir yeniden birleşme beklemeyin ama bu iyi bir fikirdi."

"Aklım başımdan gitti," dedi Kaylee. "Bekle! Landry nerede?" Kız arkadaşının kollarından kurtuldu ve ayrılırken onun sırtını gördü.

"Hey, sen!" Janette seslendi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Döndü ve el salladı. "İyi partiler kızlar. Ben Kaylee'nin çantasını getireyim."

"Çantam mı var?" dedi Janette'e.

"Ondan senin için birkaç gecelik bir şeyler hazırlamasını istedim. Kaçırdığı bir şey varsa eminim birimizde vardır. Ama sakın kaçmasına izin verme. Yatıya kalmak zorunda değil ama evi bizim için yiyeceklerle doldurdu ve çok sevimli olduğu için yemek için kalıyor. Ve hiçbir tartışma duymayacağım."

"Benden bir şey duymayacaksın," dedi Kaylee.

Landry küçük çantasını uzattığında, "Kalmalısın. En azından akşam yemeğine kadar."

"Ve yarınki ziyafet için geri gel," dedi Michelle.

"Maskotumuz olabilirsin."

"Muhtemelen sana eşlik etmeliyim," dedi.

Mutfakta şampanya açıldığında büyük bir patlama sesi duyuldu. Altı kadın "Woo!" diye bağırdı.

* * *

Landry, garnitürleri hazırlayan kız kardeşler için ızgarada hamburger çevirdi. Dışarısı soğuk ve karanlıktı ve Landry tek başına duruyordu ama kadınlar çok uzakta değildi ve Landry konuşmaları ve kahkahaları duydukça heyecanlanıyordu. Büyük taş şöminede hemen bir ateş yaktılar ve

Büyük odanın her yerinde mumlar vardı. "Bunlara dikkat et," dediğini duydu Kaylee. "Burası zaten bir kez yandı."

Kıkırdadı ve başını salladı. Oldukça otoriterdi. Buna bayılırdı.

Janette onunla temasa geçmişti. Kaylee'nin babası Howard Sloan'dan bir telefon almıştı. Meredith'in tüm arkadaşlarını Kaylee için Şükran Günü'nde bir araya getirmenin neye mal olacağını merak ediyordu. Janette daha sonra Landry ve Templeton'ları aradı ve tabii ki kabileyi bir araya getirdi. Sadece Korby'nin çocukları vardı. Şükran Günü için etrafta dolaşıyorlardı ve kocası da onları tatil için ailesinin evine götürmeyi memnuniyetle kabul etti. Janette'in çocukları evliydi ve tatillerini kayınvalideleriyle geçiriyorlardı, bu yüzden her şey bir araya geldi. Kocası notlar karalarken Janette planları yarım düzine kez açıklamıştı çünkü her şeyi hatırlamasına imkân yoktu.

Sonra Janette ona bir alışveriş listesi gönderdi. Gerçekten tek yaptığı Eureka'daki deniz ürünlerini alması gerekiyordu ama o çok daha fazlasını yapmıştı. Her biri fazladan yiyecek attı arabalarına bindiler. Hepsi Batı Yakası'nda yaşıyordu; Janette'in evinde buluştular ve yiyecek, içecek, fazladan battaniye ve çantalarıyla ağzına kadar dolu üç arabayla yola çıktılar. Ayrıca yanlarında poker fişleri, kartlar, masa oyunları ve bir beş-Bin parçalı yapboz.

Janette gülümseyerek, "Hepsine ulaşamayabiliriz ama herkes için bir eğlence var," dedi.

Yemek odasında masayı kurdular, haşlanmış yumurta kenarlarını, çeşni tepsisini, fırında patates dilimlerini ve çeşnileri masaya koydular ve birlikte yemeğe oturdular kahkahalar, alaylar, dürtmeler ve övgülerle. Landry oturdu Yemek boyunca Kaylee ve Meredith'in nasıl hem anne-kız hem de en iyi arkadaşlar olduklarını öğrendi ama her ikisinin de meslek ya da ilgi alanı ve kesinlikle yaş olarak kendilerine daha yakın başka arkadaş grupları vardı. Ve zaman içinde bu gruplar birbirine karışmıştı. Artık yaşları otuz beş ile altmış beş arasında değişen bir grup olmuşlardı. Hepsi sağlıklı, enerjik, korkutucu derecede zeki ve komikti. Ve aynı zamanda çok anlayışlıydılar.

Laura'yı hiç böyle bir grup içinde görmediğini fark etti. Laura bir gruptayken ilgi odağı olurdu. Mahkemeyi o yönetirdi. Diğerlerini tanımak zordu çünkü onlara hükmediyordu.

Ancak Meredith'i anmak için bir araya gelen bu arkadaş grubunda birçok farklılık olmasına rağmen tam bir eşitlik vardı. Birbirlerine çok güzel uyum sağladılar. Korby biraz gürültücüydü ve en komik olanıydı, gerçi hepsi bir dereceye kadar komikti. Terri bir ortaokul öğretmeniydi ve otoriter biriydi.

Janette liseden beri Meredith'in en yakın arkadaşıydı. Kendini bir danışmana dönüştüren bir öğretmendi, küçük bir danışmanlık uygulamasının parçasıydı ve Sık sık ilçedeki okullarda çalışıyordu. Boşanmıştı, çocukları büyümüştü ve yalnız yaşıyordu. Onu lider yapan bir özelliği vardı.

Diğerleri, bilgelik kartını elinde tuttuğunu düşündüren bir şekilde ona saygı duyuyor gibiydi. Ve hemen anlaşıldı ki son derece bağımsızdı.

Birisi ona "John nasıl?" diye sordu.

"O iyi," dedi. "Çok çalışıyor ama Şükran Gün'ü'nü oğlu, kızı ve onların çocuklarıyla geçiriyor. Bu yamalı aileler bir araya gelmeyi başarıyor öyle ya da böyle."

"Siz ikiniz henüz birlikte yaşamıyor musunuz?" Kaylee sordu. "Siz yıllardır çift değil miydiniz?"

"Altı yıl," dedi Janette. "Ama ikimizin de eşleri ve çocukları oldu ve biraz kendi yollarımızda ilerliyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, bir evi paylaşacak birini aramıyorum, sadece bir hayatı paylaşacak birini istiyorum. Anlaşmamız çok tatmin edici. Haftada birkaç geceyi birlikte geçiriyoruz. Ve o harika bir seyahat arkadaşı."

"Alet kemeri olan bir adamın bir an önce yanıma taşınmasını istiyorum," dedi Michelle ve herkesi güldürdü.

"Kulağa hoş geliyor ama ne zaman evimde yalnız kalma ihtimalini düşünsem, yetişkin çocuklarımdan biri bir süreliğine eve taşınıyor, genellikle de çocukları ve köpekleriyle birlikte." Janette söyledi.

"Yani gittiklerinde, gitmiş olarak kalmıyorlar mı?" Terri sordu. "Yani, boş yuvaya kadar gün saymanın zaman kaybı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben bile annemle sadece iki daire arasında kaldığımda ya da o hasta olduğunda birlikte yaşıyordum. Kendi alanımızı seviyorduk ama yine de birbirimize çok yakındık," diyor Kaylee.

Yemek sohbeti bir saat boyunca bu şekilde devam etti, ta ki biri sonunda "Peki ya sen Landry? Sen de Ailen var mı? Eski ya da başka? Çocuklarınız?"

Sanki bir konuşma yapacakmış gibi boğazını temizledi. "Babam tarafından büyütülen tek çocuktum ve annemle babam vefat etti. Çocuğum yok ama yakında eski bir karım."

"Gerçekten mi?" Terri söyledi.

"Boşanıyor musun?" Korby sordu.

"Evet. Ama yıllardır birlikte yaşamıyoruz. Ben sadece Evrak işlerini yapamayacak kadar meşgul ya da dalgın. Sanırım onun için de aynı şey geçerli." İçkisini kaldırdı ve Kaylee'ye baktı. Ona planlarından hiç bahsetmemişti. "Artık her şey formaliteden ibaret."

"Bize eski sevgilinden bahset," dedi biri.

Kaylee güven verici bir şekilde, "İstemediğin sürece yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Benim için fark etmez. Laura çok ilginç bir insan. Yıllardır ilgi odağı olmanın peşinde koşan bir aktris."

Kaylee, "O hayatımda gördüğüm en güzel kadın," dedi.

"Onunla gerçekten tanıştın mı?" Janette sordu.

"Landry'nin çalışmalarını sergilediği kasaba fuarlarından birine gittim ve karısından başka kim uğrayabilirdi ki!" Kaylee söyledi.

"San Francisco'da bir oyun için seçmelere katılıyordu," diye açıkladı. "Yakın olduğu için uğradı. Onu neredeyse bir yıldır görmemiştim. Dostane bir ilişki sürdürmeyi başardık. Bakalım boşanma davası açtığım için nasıl olacak. Bana söylendiğine göre bazen en

Anlaşabilen çiftler boşanma sırasında kavga edecek çok şey bulurlar." "Bu mantıklı görünüyor," dedi Korby.

Bu da masadaki sohbeti boşanmalara getirdi.

Kadınlardan sadece ikisi hala evliydi ve ikisi de hiç evlenmemişti. Landry boşanmalar hakkında konuşurken çok daha mutluydu. başkasının boşanması.

Masanın etrafında daha fazla sohbet vardı ama Landry'yi ara sıra işi veya köpek eğitimi hakkında sorulan sorular dışında yalnız bıraktılar. Temizlik yapmaya başladıklarında yardım etmesine izin vermediler ama o yine de mutfakta takıldı.

Beklediği bu değildi, hepsi birbirini bu kadar yakından tanıyan bu kadın grubu onu içine çekiyor ve Bu da onu neredeyse aileden biri gibi hissettiriyordu. Her birini seviyordu ve grup olarak da sevmişti. Bu Şükran Gününü neredeyse Meredith'e bir saygı duruşu gibi yapmak harika bir fikirdi.

Büyük bir yemekten sonra insanlar büyük odada yerlerini almaya başladıklarında Kaylee'yi kenara çekip şöyle dedi, "Gitme vaktim geldi. Beni dışarı çıkarır mısın?"

Paltolarını aldı. Landry yemek ve sohbet için herkese teşekkür etti ve iyi geceler diledi.

Kaylee dışarı çıktı. Verandada durduklarında, ceketini açtı, böylece Kaylee ona doğru bastırarak içeri girebildi. Ceketini onun etrafında kapattı.

"Bu Şimdiye kadar yaşadığım en güzel Őũrprizdi. Bunu sen mi planladın?"

Başını iki yana salladı. "Detayları Janette'ten öğrenmelisin. Beni o aradı ama olay ondan kaynaklanmadı."

"Gerçekten mi? Bu ilginç olacak."

"Bu gece beni özleyecekmişsin gibi öp beni," dedi. "Artık neredeyse hiç ayrı bir gece geçirmiyoruz."

Ona uyum sağladı, ayak parmaklarının ucuna kadar uzandı, kollarını boynuna doladı. Onu uzun süre özleyip özlemeyeceğini merak etmedi. Onu mutlu görmek çok güzeldi.

Topuklarının üzerinde geri döndüğünde ona baktı. "Boşanma olayını bilmiyordum."

"Seni bununla rahatsız etmek istemedim," dedi. "Bu bir Şey değil. gerçekten seninle ilgili, senin yüzünden ya da sana olan hislerim yüzünden değil, bu arada oldukça ateşli. Şu bir gerçek ki

kendimi evimde ve yatağımda senin gibi bir kadınla bulduğumda, neden yasal olarak

Evli misin?" Bir parmak eklemine onun yanağında gezdirdi.

"Ama aramızda ne olursa olsun, Laura ile bağlarımı koparmaya hazırım."

"Seni hâlâ seviyor, Landry."

"Hayır, sevmiyor," dedi. "İşine geldiği zaman beni seviyor. Bu evli kalmak için oldukça zayıf bir bahane."

"Ama onu seviyor musun?"

"Elbette," dedi hemen. "En azından ona duyduğum aşkın hatırasını taşıyorum. Ama bu sana karşı hissettiklerimden çok farklı." Onu usulca öptü. "Bu gece iyi eğleneler. Yarın görüşürüz."

* * *

Kaylee içeri girdiğinde, kadınların hepsi pijamalarını ya da gece kıyafetlerini giymişlerdi. Ateşe birkaç odun atılmıştı ve birkaçının elinde taze içecekler ya da çay fincanları vardı. Odadaki kanepeler ve sandalyelere dağılmışlardı.

"Peki," dedi. "Ondan hoşlandın mı?"

"Çok sevimli," dedi Janette.

"Çok tatlı birine benziyor," dedi Maggie. "Eğer ona bakmıyorsanız, onu daha yakından tanıyabilirim."

"Bu konuda henüz kararımı vermedim," dedi Kaylee kanepeye çökerek. "Bana bu buluşmanın kendi fikri olmadığını söyledi."

"Hayır, değildi ama çok yardımcı oldu," dedi Janette. "Aslında bunu ayarlayan Howard'dı. Beni aradı ve kızlardan bazılarını toplayıp toplayamayacağını sordu. Templeton'larla konuştu ve evi bizim için ödünç almayı ayarladı. Herkesin ulaşım ve tatil için yemek masraflarını karşılamayı teklif etti. Sonunda kimse onun para teklifini istemedi ya da buna ihtiyaç duymadı ama bence bunu kabul etmeye değer - bunu sizin için yaptı."

Kaylee, "Birkaç hafta önce beni ziyarete geldi," dedi. "Gerçekten bir baba/kız ilişkisine sahip olmak için çalışmamızı istiyor. Beni ölesiye rahatsız ediyor. Onunla ne yapacağımı bilemiyorum."

"Deniyor, Kaylee," dedi Michelle. "Ona gerçekten bu kadar kızgın olmak istiyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedi. "Ama beni çok sık hayal kırıklığına uğrattı. Yanımda olacağı konusunda ona güvenmek ve tekrar hayal kırıklığına uğramak istemiyorum."

"Bu yepyeni bir Howard," dedi Janette. "Aslında uzun zaman önce yepyeni bir Howard oldu. Hatırlayın, Onu annenle nişanlandıklarından beri tanıyorum. Dikkat süresi kısaydı, sadece kendini düşünürdü, her zaman çılgınca mutlu olduğundan emin olmaya odaklanmıştı ve kolayca sıkılırdı. Ve dürüst olalım, başkaları için güzel şeyler yapmak onun yeteneklerinden biri değildi. Ama o değişti. Sanırım bu değişimi boşanma sürecim sırasında fark ettim - onu tanıdığımdan beri ilk kez nazik ve sevecen oldu. Her zaman çekiciydi, bu yüzden bu kadar çok fetih yaptı. Ama çekiciliğin ötesine geçti ve sanki aslında insanları önemsiyordu. Bana karşı çok destekleyiciydi."

Carl beni terk ettiğinde kötü bir durumdaydım, en azından kısa bir süreliğine. Sanırım başarısız evlilikleri ve ilişkileri yüzünden. Bunun bedelini ödedi. Sanırım kayıplarının muhasebesini yaptı."

Kaylee, "Annem hastalandığında gerçekten yaralı gibi davranmaya başladı," dedi.

"Bunu hepimiz fark ettik," dedi Terri.

"Ama siz üniversiteden mezun olduğunuzda o da değişmeye başladı. Üçüncü kez evlenmişti ve iyi gitmiyordu. Sen pek ortalıkta yoktun. Önce işinle, sonra Dixon'la, sonra da boşanmanla meşguldün, bilirsin işte. Hayat işte. Ve Meredith'i daha çok ziyaret etmeye başladı, onunla daha çok konuşuyordu. Ara sıra yemeğe çıkıyorlardı. Çok değil ama birkaç kez. Onun biraz kaybolmuş olduğunu söyledi. Beni yanlış anlamayın, onun için üzölmüyordu. Ama tüm bunların altında onun iyi bir adam olduğunu söyledi. Ayrıca asla arkadaştan başka bir şey olamayacaklarını ve bunun bile bir mucize olduğunu söyledi.

"Ve seni gerçekten önemseydiğini söyledi," diye ekledi Janette. "Ama sen inatçı bir kızdın, tıpkı annen gibi. Sen de bunun sorun olmadığını, onun seni önemseydiğini söyledin. Biraz geç oldu ama olsun."

"Evet, hiç etkilenmedim," dedi Kaylee. "Benden ona karşı nazik olmamı istedi. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi bana onun babam olduğunu hatırlatıp durdu."

"Sana söyleyebilir miyim, kurabiyem? İnsanlar bizi incitecek. Bizi hayal kırıklığına uğratar ve yüzüstü bırakırlar. Bazen onları affedemeyiz. Beni terk ettiğinden beri çok daha iyi bir yerde olmama rağmen Carl'ı asla affetmeyeceğim. Elbette, Carl asla affedilmeyi istemedi, ya da. Ama oğlum beni birkaç kez hayal kırıklığına uğrattı. Çok cahil olabiliyor ve ben ona istediğim kadar şans vereceğim.

içimde var. Bir şey var ki, üzgün olduklarını söyleyip affedilmeyi istediklerinde, bu büyük bir adımdır. Aptal olabilirim ama bu kabul edilmeye değer bir adımdır. Zırhımı giyerim, karakterlerinin gerçekliğini kendime hatırlatırım, dikkatli ve tetikte olurum ve onlara bir şans veririm. Bir özür ve çaba hem nadir hem de değerlidir."

Korby, "Kraliçe konuştu," dedi.

"İsterseniz benimle dalga geçebilirsiniz ama ben şalgam kamyonundan düşmedim. Uzun zamandır bu konu üzerinde çalışıyorum. Öfkeli ve affetmeyen müşteriler görüyorum. Kesinlikle haklı oldukları halde öyle olmamaya çalıştıklarını görüyorum. Ve bazen ben

Onları hayatlarına devam ettiklerinde, artık öfkeyle beslenmediklerinde göreceğim. Her zaman onları o zamana kadar görmeyi umarım, böylece sınırlarını koruyarak kendilerini korumaları gerektiğini hatırlatabilirim.

"Kaylee tavsiyemi sorsaydı, Howard'ı kendi şartlarında, kendi zamanında gör derdim. Ve eğer onun seni rahatlatılabileceğini düşünüyorsan, bunu kabul et."

"Howard şimdi beni nasıl rahatlatabilir ki?" Kaylee sordu.

"Bazı yollar var. Bir sürü zahmete girip seni mutlu edeceğini düşünerek bu küçük partiyi hazırladım. Ki öyle de oldu. Ve muhtemelen annenizle ilgili anılarınızı birlikte paylaşabilirsiniz. Hatta onun hakkında bilmediğiniz bazı şeyler bile öğrenebilirsiniz. Howard'ın annenizi sevdiğine hiç şüphem yok. Evliliklerini bitirdiği için pişman olduğunu söylemişti ve nedenini anlayabiliyorum. Ona söylediğinden şüpheliyim ama

Daha iyi bir yere geldiği için minnettar olmaya başladı. Bana böyle hissettiğini söyledi. Benim için de aynısı oldu. Carl beni terk ettiğinde yıkılmıştım ama bir yıl sonra bekar bir kadın olarak hayatımın, kendini her şeyin önüne koyan, benim mutluluğum için hiç endişelenmeyen bir adamın karısı olmaktan ne kadar daha iyi olduğunu gördüm. Elbette ikimiz de, annen de ben de, bizi aldatıp terk ettikleri için o serserilere teşekkür etme eğiliminde değildik."

Korby, "Sanırım pek çok kadın eşleri tarafından terk edildiklerinde size geliyor," dedi.

"Bana çoğunlukla bu kişiler geliyor. Bazıları imkânsız durumlara düşmüş durumda; iş yok, para yok, bakmaları gereken çocuklar var. Üstesinden gelmeleri gereken çok şey var. Onların bağımsızlıklarını kazanmalarını ve çiçek açmalarını izleyebiliyorum. Meredith ve ben iyi idare ettik; eski eşlerimiz biraz nafaka ödedi."

Danışmanlık alanında yüksek lisans yapmak, bana verilen hediyelerden biriydi.

Janette boşandıktan sonra kendini verdi. Kaylee onu hatırladı

Lisede okuyan iki çocukla ve Janette'in hem çalışıp hem de okula gitmesiyle mücadele ediyordu. Ayrıca Janette'in programını tamamladığını ve bir işe girdiğini de hatırlıyordu. ilçeden düzenli sözleşmeler alan danışmanlık ofisinde çalışıyordu. Meredith kendi işini yeni kurmuştu ve bu da zor bir işti. "Hatırlıyorum da sen ve annem gece geç saatlerde telefonda konuşurken..."

Janette gülererek, "Çoğunlukla birbirimizle konuşuyoruz," dedi.

Sonraki birkaç saat boyunca kadınlar birbirleriyle, Meredith'le, aileleriyle, işleriyle ve diğer arkadaşlarıyla olan ilişkileri hakkında konuştular. Hepsi uyuyacakları yerleri belirlemişti ve teker teker yatağa daldılar. Kaylee o gün gözlerini kapattığında gülümsüyordu. Sadece kabilesiyle birlikte olduğu için değil, annesinin kabilesiyle birlikte olduğu için de gülümsüyordu. Harika bir buluşmaydı.

* * *

Şükran Günü güneşli ve parlak bir şekilde doğdu, yerde hafif bir kar serpintisi vardı. Birkaç kadın mutfakta kahvaltı hazırlamakla meşguldü. Bir çift de giyinmiş ve verandada oturup karlı dağların manzarasını seyreliyorlardı. Kaylee sabah yürüyüşüne çıkmayı ihmal etmedi.

Sonra yemeklerini hazırlamaya başladılar. Kral yengeç bacağı, midye ve istiridye ana yemektir ama Janette bir de göğüs eti getirmişti. Kırmızı et marine edilmişti ve Janette düzenli olarak çeviriyordu. İki kez pişirilmiş Peynir ve ekşi kremaya bulanmış ve üzerine pastırma serpilmiş patatesler. Mısır güveci, soğan, biber ve mantarla karıştırılmış brokoli ve dev bir somun yumuşak Fransız ekmeği vardı. Bandırmak için tereyağı tabakları hazırladılar. Korby de spesiyalitesi olan patates kızartması yaptı. Janette salyangozlardan oluşan bir meze hazırladı; kabukları ve

özel tabakları vardı. Bir orduyu doyuracak kadar yiyecek vardı ve akşam yemeği saat dörtte planlanmıştı.

Michelle bir film koydu: Hatırlanacak Bir Olay ve ardından Sleepless in Seattle. Hepsine ağlamak için bir bahane vereceği garanti olan iki favori film.

"Bir temizlik gibi," dedi Michelle. "Biraz gözyaşı boruları temizleyecektir."

Landry öğleden sonra geç saatlerde geldiğinde, hepsi gözlerindeki yaşları silmeye çalışıyordu ama yemeğe hazırdılar. Kaylee ne yaptıklarını açıklamak zorunda kaldı - bütün gün yemek hazırladılar, birkaç gözyaşı filmi izlediler ve masayı hazırladılar.

Izgarada göğüs etini pişirmeye başlamışlardı ama Landry görevi devralmaktan çok mutluydu. Midyeler içeride pişirildi, yengeçler ızgaraya atıldı, göğüs etinin etrafına serpiştirildi, istiridyeler soğutulmuş olarak servis edildi, patatesler, güveç ve sebzeler masaya ısıtıldı. Yemek saat dörtte yenecekti ama saat tam beşte herkes büyük yemek masasının etrafında toplandı ve kadehlerini kaldırdı.

"Meredith'e," dedi Michelle.

"Ve Kaylee'ye," diye ekledi Janette.

Sonra, yemeklerin bu dünyanın dışında olduğuna dair düzenli yorumlar dışında, çok az konuşma oldu. Aslında Landry, "Aman Tanrım" ve "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" diyerek konuşmanın çoğunu yaptı. Çok az ek yorum yaptı. Çiğnemekle meşguldü.

Michelle, "Landry, bir grup kadınla parti yapmaktan rahatsız görünmüyorsun," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi. "En az yüz yıldır böyle bir şey yememiştim. Bu inanılmaz." Kadehini kaldırdı ve ekledi, "Ve bir tatil yemeği için hiç bu kadar güzel ve parlak bir arkadaşım olmamıştı."

"Çok kurnazsın Landry," dedi Terri. "Kimi pohpohlayacağını biliyor gibisin. Biz de sana sahip olmaktan memnunuz."

"Böyle bir gün daha geçirmek için çok uzaklara giderim!" dedi. Janette, "Ne yazık ki sabah yola çıkıyoruz," dedi.

Landry, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Şükran Günü'nden sonraki gün Virgin River'da büyük bir gündür."

"Neler oluyor?" Kaylee sordu. "Bütün yiyecek sepetlerini dağıttık bile. Jack'in evinde Şükran Günü yemeği yiyecekler."

"Ağaç, Kaylee!" Landry söyledi. "Ağaç kasabada yükseliyor. Bar ile kilise arasında kocaman bir ağaç. Sizce de uygun değil mi? Mesele sadece inanılmaz derecede büyük olması değil, aynı zamanda kasabalı erkeklerin bunu yapmak zorunda olması ve kasabalı kadınların onlara tavsiyelerde bulunup yol göstermesi ve bol bol patronluk taslaması. Neredeyse hiç kimse ağaç yetiştirme ve budama işini özlemiyor. Bütün gün burada kalmak zorunda değilsiniz. ama öğleden sonraya kalırsanız, bir kısmını görebilirsiniz. Ve... Eğer Kaylee'nin kurtarılan köpeği ve yavrularıyla tanışmak isterseniz, hepinizin gelip onun yaşadığı yeri görmeniz harika olur. Kaylee o köpeği ormandan çıkardı, hayatını kurtardı ve şimdi Lady, Kaylee'nin bir gülümsemesi için yaşıyor."

Korby, "Şimdilik nerede yaşadığınızı görmek isterim," dedi.

Sonunda Michelle ve Janette sabah ilk iş olarak evlerine dönmeye karar verirken Korby, Terri ve Maggie öğleden sonraya kadar kaldılar. Ve gün hayal kırıklığına uğratmadı.

Landry'nin çömleklerini, heykellerini ve diğer sanat eserlerini öve öve bitiremediler; Kaylee'ye kiraladığı küçük evi çok sevdiler.

Lady onları tamamen büyüledi ve Landry yavruları alıp kaçmalarını engellemek için onlarla neredeyse bilek güreşi yapmak zorunda kaldı. Otis ve Tux da oldukça ilgi gördü.

Sonra kasabaya yaptıkları yolculuk meyvesini verdi. Öğle saatlerinde, tam da büyük açık kasa kamyon ağacı getirirken oraya varmışlar ve ağacın büyüklüğü karşısında hepsi şaşkına dönmüş. Ağacın kaldırılması ağaç heyecan verici ve çok eğlenceliydi. İnsanlar çoktan Neredeyse bir kasaba meydanı denilebilecek bir yerde durup ağacı beklediler ve ağaç geldiğinde tezahüratlar yükseldi.

Ardından ağaç makaralarla kaldırılıp yükseltilecek şekilde konumlandırılırken insanlar gelmeye devam etti.

Kaylee arkadaşlarının bir süre daha kalmaya karar vermesine çok sevinmişti; bunu hayatta kaçırmazdı. Korby, Terri ve Maggie'yi Mel ve tanıdığı diğer birkaç kadınla tanıştırdı ve hepsi de ağacı süsleyecek süs ve ışık koleksiyonu.

Öğleden sonra erken saatlerde arabalar gelmeye devam etti, insanlar ağacın etrafında toplanıp ağacın yükseltilmesiyle ilgili karmaşık süreci izlediler. Öğleden sonra ağaç ayakta idi ve Jack kiraz toplama makinesine sahip oldu.

"Gitmek zorundayız," dedi Korby. "Çok uzun bir sürüş günü olacak. Ama burada olduğun için kendimi çok iyi hissediyorum. Burası biraz büyümlü bir yer."

"Hiç de beklediğim gibi değil," dedi Kaylee. "Burada saklanmayı, hayatımın en güzel anlarını yaşamamayı bekliyordum."

"Yeni bir erkek arkadaşına sahip olmamak..." "Bu beklediğim son şeydi."

"Ondan hoşlandım. Umarım ikiniz için de iyi olur."

"Teşekkürler, işlerin nasıl gittiğini sana bildireceğimden emin olabilirsiniz." "Kaylee, onun için çıldırıyor olmalısın. Seni görüyorum

ona bak."

"Ona aşık olmuş olabilirim," dedi. "En azından biraz. Ve şimdi o kitaba aşık olacağım, onu bitireceğim ve sonra ne olacağını göreceğim. Lütfen eve sağ salım döndüğünde bana mesaj at."

Arkadaşları sarılıp teşekkür ederek ayrıldılar ama Kaylee ve Landry öğleden sonra kalıp ağacın süslenmesini izledi. Ayrılmak için aceleleri yoktu, hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorlardı ve Jack'in evinde hafif bir akşam yemeği yediler. Ne zaman ki

Süslemenin bir günde bitmeyeceğini anlayınca evlerine, köpeklerinin yanına gitmeye karar verdiler ve ertesi öğleden sonra ağaç ışıklarının yandığını görmek için geri dönmeyi planladılar.

"Sirk gibi," dedi Landry. "Çok sosyal biri değilim ama ağacın yükselişini izlemek için her zaman uğrarım."

Köpekleri kontrol ettiler, Lady'nin yavrulardan uzaklaştığından ve Tux'ın bir kap yemek aldığından emin oldular ve sonra

Yıllardır ayrı olan aşıklar gibi birbirlerinin kollarındaydılar. Ağızları birbirine yapışmış, kolları birbirini kavıyor, elleri dolaşıyordu. "Kahretsin, seni özlemişim," dedi.

"Arkadaşlarının gelmesine sevindim ama seninle yatmayı özledim."

"Onları tekrar görmek, özellikle de bu özel tatilde, sanırım tam da ihtiyacım olan şeydi. Ama ben de seni özledim."

"Harikalar," dedi, yanaklarını, dudaklarını, boynunu öperek. "Ve şimdi onların gittiğine ve seninle tekrar baş başa kaldığıma seviniyorum."

"Ah, bu çok bencilce."

"Kaylee, konu sen olduğunda bencil olduğumu fark ettim. Beni de dahil ettiğin için teşekkür ederim. Ailenle tanışmak gibiydi."

"Onlar benim ailem. Sahip olduğum diğer tek aile Beth teyzem, annemin kız kardeşi. Dün onunla konuştum. Seattle'da yaşıyor ve Şükran Günü için bir sürü insanı ağırladığı için çok meşguldü. Beth'i seviyorum ama Janette ve kızlar."

"İşler biraz da böyle yürüyor," dedi. "Yakın ilişkilerimiz her zaman planlı değildir. Büyürler. Bazen sizi şaşırtırlar. Bize bir bak. Evimi kiraladın ve şimdi -"Sana tanıdığım herkesten daha yakınım."

"Laura'yla konuştun mu?" diye sordu. "Ah, özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez. Burnumu sokmak istememiştim."

"Bu tamamen seni ilgilendirir ve özür dilemek zorunda değilsin. Dün beni aradı ve tatil için ne yaptığımı sordu, ben de ona tatili seninle ve birkaç arkadaşınla geçireceğimi söyledim."

"Nasıl karşıladı?"

"Bana seni sevip sevmediğimi sordu."

"Ew, bu doğrudan oldu. Bana söylemek zorunda değilsin. Tamam, ona ne söyledin?"

Kıkırdadı. "Ona gerçeği söyledim Kaylee. Belki de hak ettiği kadar gerçeği değil. Ona çok iyi arkadaş olduğumuzu ve bunun bizim için daha iyi bir şeye dönüşmesini umduğumu söyledim. Gelecekle ilgili bir planımız olmadığını da söyledim."

ve bundan sonra işler nereye giderse gitsin, bekâr olmaya hazırım. Suları test etmek, düşünmek için on yıl yeterince uzun bir süre. Fikrimi değiştirmediyimi söyledim. Ve evet, duygusallaştı. Çok geç kalıp kalmadığını sordu."

"Oh, Landry..."

"Laura istediğini elde etmeye alışkın. Uzun zaman önce çok geç olduğunu kabul etmekte zorlanıyor," dedi. "Benim için geri dönüş yok."

"Umarım pişman olmazsın," dedi.

* * *

O gece geç saatlerde Landry yatmadan önce duş alırken Kaylee Howard'ı aradı. "Umarım seni uyandırmamışımdır?" dedi.

"Hayır," dedi uykulu bir sesle. "Hayır, hiç de değil. Yani, beni istediğin zaman uyandırabilirsin. Senden haber almak güzel."

"Size teşekkür etmek istedim," dedi. "Kızlarla harika bir Şükran Günü geçirdim. Bunu önermen çok düşünceli bir davranıştı."

"Sonunda birkaç telefon görüşmesi yapmak dışında pek bir şey yapmadım.

Şükran Günü'nden önceki Çarşamba günü uçak bileti bulunamıyor. O günün yılın en yoğun seyahat günü olduğunu biliyor muydunuz? Bu yüzden birkaçı çok uzak bir mesafeye gitmek zorunda kaldı, ama bu konuda iyi spor yaptılar. Ben gidiyorum.

Minnettarlığımın bir göstergesi olarak meyve ya da tatlı sepetleri göndereceğim." Durakladı ve öksürmeye başladı.

Birden ürperdiğini hissetti. Ya tam da ondan artık nefret etmemeye başladığı sırada Howard ağır bir hastalığa yakalanırsa?

"Belli ki sizi çok seviyorlar," dedi. "Onlar Son dakikada ve çok zahmetli olmasına rağmen bu fikri önerdiğim için mutlu görünüyordu. Eğlenceli miydi?"

"Çok eğlenceliydi," dedi. "Domuzlar gibi yedik, biraz fazla içtik, film izledik, sesimiz kısılana kadar konuştuk. Bu harikaydı, Howard. Bunu kendim düşünseydim, empoze

etmek istemezdim, bu yüzden bunu yapman

Daha fazla. Ama en iyi kısmı neydi biliyor musun? Senin o kadınlarla olan ilişkimi anlıyor gibiydi.

Annemle ve o kadınlarla olan ilişkim. Sen de buna saygı duydun ve kendini dahil etmeye çalışmadın."

"Hayır, tatlım. Senin olduğunun farkındayım. Birlikte olabilmenize çok sevindim."

"Belki tekrar seyahat etmek istersen, bir araya gelebiliriz? Noel'de değil çünkü nasıl

Noel'de ne hissedeceğimi bilmiyorum. Muhtemelen bok gibi. Ama belki Noel'den önce güzel bir yemek yiyebiliriz. Bir hafta ya da on gün önce. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bunu çok isterim."

"Landry'nin misafir odası var. Onun evinde kalabilirsin, evimin hemen yanında. Olur mu? kabul edilebilir mi?"

"Bu harika olur. Sadece ne zaman olacağını söyle." "Seni ararım. Ve tekrar teşekkürler. Baba."

"Bir şey değil tatlım," dedi, sesinde hafif bir tutukluk vardı.

Landry ve Kaylee şehre döndüklerinde ikinci gününde neredeyse tamamen süslenmişti. Kaylee'nin beklediği kadar çok insan yoktu. Mel'i barın bir köşesinde, dizüstü bilgisayarını açık bir masada otururken buldu.

Kaylee, "Bu genellikle benim pozisyonumdur," dedi.

"Merhaba, ben de özel bir proje üzerinde çalışıyordum," dedi Mel bilgisayarını kapatırken. "Dün seninle neredeyse hiç konuşmadım. Günün büyük bölümünde Jack'e patronluk taslamakla meşguldüm. Bazen buna nasıl dayanıyor bilmiyorum."

"Bazı erkeklerin bundan hoşlandığını duydum," dedi Kaylee gülerek. "Ben hiç tanımıyorum ama duyduğum bu."

"Birkaç arkadaşınızla tanıştım ve Landry Şükran Günü partinizin çok güzel geçtiğini söyledi..."

"Sana tüm söylediği bu mu? Çünkü babam en iyi arkadaşlarım Şükran Günü için geldiler. Landry ile birlikte altı kişiydik ve harikaydı. Templeton'ların evini ödünç almıştık. Çok özel bir gündü. Geçen yıl annem vardı. Kemoterapiyi bırakmaya karar vermişti.

Çünkü hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi, ölüm mü kemoterapi mi ve zamanı tükenmişti. Şükran Günü'nde kendini biraz daha iyi hissediyordu, bu yüzden en iyi arkadaşı ve ben kız kıza bir Şükran Günü yemeği hazırladık. Bunun annemin son günü olabileceğini biliyorduk ve harika vakit geçirdik. Bu neredeyse bir yeniden birleşme gibiydi."

"Ve bunu baban mı ayarladı?" Mel sordu. "Onunla pek iyi anlaşılamadığınızı sanıyordum."

"Janette'in yardımı ve Templeton'ların cömertliğiyle bir araya getirmeye başladı. Ve Landry. Yengeç bacaklarını ve istiridyeleri topladı ve mekânı şarapla doldurdu. Bizimle paylaşmayı beklemiyordu ama kızlar

gitmesine izin vermedi. Harika vakit geçirdi. Mükemmeldi ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Annemi en son o zaman iyi hissederken ve eğlenirken görmüştüm. Bu kadın grubu -Tam olarak uyum sağlıyoruz. Aslında arkadaşlarımın benimle takılmayı sevdiğini düşünüyorum çünkü annemi ve arkadaşlarını seviyorlar."

"Kulağa harika geliyor. Kitap nasıl gidiyor?"

"Aslında hoşuma gitti," dedi. "Sona yaklaşıyorum ve önümüzdeki hafta içinde bitirmiş olacağım."

"Bu çok rahatlatıcı olacak, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok! Sanırım buraya gelmek beni bir düzine şekilde kurtardı. O kitabı bitirmek listenin en başında yer alıyor."

"Öyle mi? Ben olsam paramı Landry'nin listenin başında olduğuna yatırırdım," dedi Mel.

"O tam orada, bu kesin. Ne adam ama."

"Peki, tatil bittikten sonra da görüşmeye devam edecek misiniz?"

"Kesinlikle öyle umuyorum," dedi Kaylee. "Ne zaman ve nasıl olur bilmiyorum ama umarım olur. Onun yanımda olmamasını hayal bile edemiyorum. hayat."

"Noel için özel bir plan yaptınız mı?" Mel sordu.

"Hayır," dedi Kaylee. "Noel'in üzerimden akıp gitmesine izin vereceğim. Belki bu yıldan sonra Noel'i Noel'de yine eğleniyorum ama..."

"Annen mi?"

"Noel sabahı vefat etti," dedi Kaylee. "Uzun süredir yaşamıyordu. Hospice ve ilaçları sayesinde o sırada çok fazla acı çektiğini sanmıyorum. Rahatlamış mıydım yoksa yıkılmış mıydım bilmiyorum ama elini tutarken beni terk etti." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Tatlı anılara tutunmaya çalışıyorum ama sonra kendim için üzölmeye başlıyorum..."

"Eminim çok tatlı anılarınız vardır..."

"Noel'de genellikle sadece ikimiz olurduk.

Bazen arkadaşlarımızı da dahil ederdik - aramızda çok fazla arkadaş vardı. Ama Noel sabahı sadece ikimizdik.

Biz. Yaklaşık bir düzine yıldır yazıyorum ve şakamız pijamalarımınla çalışmamdı, bu yüzden her Noel'de yeni bir çift alırdım. Gerçekten güzel, şık, yumuşak ve güzel pijamalar. Bana başka şeyler de verirdi ama pijamalar. Onlar her zaman bir ikramdı. Ve geçen yıl, o öldükten sonra, ağacın altında bir kutu buldum ve işte oradaydılar, yıllık pijamalarım.

Kırmızı, ipeksi ve mükemmel. Çok meşguldüm ve Dikkatim dağılmıştı, fark etmemiştim bile ve nasıl ya da ne zaman aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. İnternette sipariş etmiş olmalı. Darülaceze hemşiresine sardırması olmalı."

"Ah, bu çok dokunaklı. Duygularını anlıyorum.

Ama eğer plan yapmaya ya da bize katılmaya karar verersen, eminim bu anneni mutlu edecektir."

"Eminim üzgün ve depresif olmamı istemezdi ama başka türlü olmak biraz zor. O gün beni terk etti. Bilirsiniz, tırnaklarını yaptırmayı çok severdi ve geçen ay o kadar hastayken, Darülaceze Hemşire tırnaklarını yapardı. Vefat ettikten sonra telefon etmek için mutfağa gittim ve yatak odasına geri döndüğümde hemşire tırnaklarını yapıyordu. Bu hayatımda gördüğüm en şefkatli şeydi." Mel'e gülümsedi. "Keşke annemle tanışabilseydin. Çok komik ve zekiydi. Ona bayılırdın."

"Aklımda hiçbir soru işareti yok," dedi Mel. Sonra Mel'in cep telefonu çaldı. "Bir saniye izin verir misin Kaylee," dedi. Sonra telefona cevap verdi. "Selam Marjorie, nasıl gidiyor? Hayır, korkarım hiçbir ilerleme kaydedemedim ve tanıdığım herkese sordum. Noel'den önce çocuğun koruyucu aileye verilmesine izin vermeyeceğim. Gerekirse ona yer açarız ama Noel'de yalnız kalmayacak. Bir yere varırsam size haber veririm."

Mel telefonu kapattı ve bir an için başını ellerinin arasına alıp burnunun kenarını ovuşturdu başparmak ve işaret parmağı. Sonra Kaylee'ye baktı. "Özür dilerim." Kaylee, "Sanırım şu anda ağır bir yükün var," dedi.

"Bu çok üzücü. Ölümcül hastam. Bir çocuğu var. Annenize olanlardan farklı değil. Bir yıldan daha kısa bir süre önce teşhis kondu. Ve arkasında bir kız çocuğu bırakacak. Doğru ya, Mallory ile tanıştınız. Daha on yaşında ve ortada babası da yok. O tanıdığım en tatlı çocuk."

"Mallory'yi seviyorum! Öğle yemeğimizi hatırlıyor musun? Kitap kulübü gibiydi. Annesini kaybederse nereye gidecek?"

"Komşularımı düşünüyorum. On yaşında bir kızları var ve iyi arkadaşlar. Sorun şu ki, komşular küçük bir eve sıkışmış sekiz kişilik bir aile. Ama iyi ve cömert insanlar. Detaylar üzerinde çalışıyoruz. Mallory'nin annesi bekâr ve benim bildiğim bir ailesi yok." Başını iki yana salladı. "Eğer ilçeye ulaşırsa,

onu koruyucu aileye verecekler."

Kaylee, "Elbette iyi bir aile bulacaklardır," dedi.

"Sonunda. Buralarda bir kıtlık yaşıyoruz, bu yüzden genellikle acil koruyucu bakım ile başlıyorlar ve bu genellikle

çocukların biraz yer değiştirmesiyle sonuçlanır. Herkes için uygun kalıcı bir ev bulunana kadar birkaç hafta orada, birkaç hafta burada." Mel gülümsedi ve Kaylee'nin elini okşadı. "Belki annesi Noel'e kadar dayanabilir ama bundan şüpheliyim. Ben olsam ona en fazla bir hafta daha verirdim."

"Vay be, ben de kendimi kötü sanırdım. En azından otuz beş yaşındaydım ve kendi başımın çaresine bakabiliyordum."

Mel, "Evet, hayat yolunda pek çok pürüz var," dedi. "Elimden geleni yapacağım. Şimdi, biraz kalacak mısın? Çünkü Jack saat altı gibi ağacı ışıklandıracak. Gerçekten görmelisin. Havanda olmadığını düşünsen bile."

"Bunu kaçırmazdım."

* * *

Landry, Colin Riordan ile barın karşısındaki sokakta konuşuyor ve son ışıkların da yanmasını izliyordu.

ağacın altında. Brie'nin barın verandasından el salladığını gördü ve o da el salladı. Sonra Brie caddenin karşısına geçip ona katıldı.

"Nasılsın?" diye sordu. "Mükemmel, ya sen?"

"Çok iyi. Noel'e ve tüm o şamataya hazırlanıyorum. Tüm çocukların katıldığı bir Noel gösterisi, birkaç parti var ve Mike bana bu gece gerçekten kar yağacağını söyledi, artık o küçük tozlanma olmayacak. Umarım Kar lastiklerinizi hazırlayın. Tatil için neler yapıyorsunuz?"

"Sessiz olacak. Kaylee için yemek yapmayı teklif edeceğim."

Colin izin istedi ve ağaç ekibindeki adamlardan biriyle konuşmak için biraz uzaklaştı.

"Bunu daha iyi planlayamazdım," dedi Brie. "Bazı haberlerim var. Ofisimde mi buluşmak istersiniz yoksa şimdi mi?"

"Eğer gerçekten karmaşık değilse, şimdi iyidir," dedi kendini hazırlayarak.

"Destek ödemesi olmadan yüz bin dolarlık teklifiniz kabul edildi. Durumu zorlaştıracak başka bir şey çıkmazsa, bunu yazabilir ve Noel'den önce bir hakimın önüne çıkarabilirim. İşlerin sonuçlanması birkaç hafta sürer. Karınızın fikrini değiştirmesine ya da daha fazlasını istemesine hazırlıklı olmalıyız..." Omuz silkti. "Öyle bir şey yok. Ama sizinki on yıllık bir ayrılığın söz konusu olduğu ilk boşanma."

"Sadece yelken açsa iyi olmaz mıydı?" dedi. "Laura ile Şükran Günü'nde konuştum. Çok duygusaldı ama herhangi bir argüman sunmadı. Teklifimi aldığından da bahsetmedi."

"Yani, emin misin?"

"Kesinlikle. Arazinin bir kısmını ipotek ettirmek için bankayla görüştüm."

"Sizi haberdar edeceğim," dedi.

* * *

Ağaç ışıklandırması muhteşemdi. Bar, ağacı görmek için toplanan kasaba halkıyla dolup taşıyordu. O kadar parlaktı ki Kaylee bir sonraki pencereden görülüp görülemeyeceğini merak etti.

ilçe. İlahiler söylendi, çocuklar çılgınca koşuşturdu, bol bol kahkaha atıldı ve ardından kar yağmaya başladı.

Bu durum çocukları yetişkinlerden çok daha fazla heyecanlandırdı, çünkü araba kullanmak zorunda kalmayacaklardı.

Kaylee, Jack'in ailesini ağacın etrafında bir arada gördü ve David ile Emma'nın yanlarında küçük bir arkadaşları olduğunu fark etti.

Mallory'ydi. Örgü şapkasının altından uzanan sarıya yakın saç örgüleri olan güzel bir kızdı. Kaylee onu gülerken görünce rahatlamıştı. Ama Kaylee annesi öldüğünde bunun onun için ne kadar zor olacağını biliyordu. Yalnızlık korkunç olabilirdi.

* * *

Günler geçtikçe, tabii ki küçük Mallory'nin durumu Kaylee'nin zihnini meşgul etse de bundan kurtulmaya çalıştı. Dikkatini kitabına verdi ve odaklanmak için tüm iradesini kullandı. Ve geceleri Landry'nin kollarındayken, en azından geçici bir huzur buldu. Birkaç gün sonra editörünü aradı.

"Sonunda bazı haberlerim var," dedi. "Size tamamlanmış taslağı gönderiyorum."

"Bu harika bir haber," dedi Simone. "Mümkün olan en kısa sürede okuyacağım. Sanırım hemen okuyabilirim. Tebrikler."

"Eminim biraz revizyona ihtiyacı vardır," dedi Kaylee. "Dikkatimin çok dağıldığı anlar oldu ama zaman geçtikçe bu durum santim santim düzeliyor."

"Muhtemelen düşündüğünden daha iyi," dedi editör. "Sadece biraz mesafeye ihtiyacın var."

"Kesinlikle. Konuştuğumuz diğer taslağı da sana göndereceğim. Sanırım romantik ya da belki kadın kurgusu."

"Bu fikir de nereden çıktı?" Simone sordu. "Benim için bir tür terapi olarak başladı. Yazıyordum küçük bir kasabada yeni bir başlangıç yapmak hakkında. Yeni bir kavram sayılmaz. Sanırım raftaki her üç kitaptan biri bu kinaye ile başlıyor. Ama sonra ne olduğu hakkında yazmak yerine kendi hayatımda olup bitenler hakkında yazmaya başladım. olmasını diledim ve bu bir aşk hikayesiyle sonuçlandı. Romantizm okumayı severim ama bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim. bir tane yaz. Tek söyleyebileceğim, yazarken bu kadar eğlenmeyi uzun zaman olduğu."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Simone. "İkisi de bugün mü geliyor?" "Evet, görüşmemiz bittiğinde onları sana e-posta ile göndereceğim."

Editörü güldü ve şöyle dedi: "En sevdiğim aşırı başarılı kişi. Ben okuduktan ve ikimiz de dinlendikten sonra yeni bir sözleşme hakkında konuşmalıyız."

"Çok acelem yok," dedi Kaylee. "Tatili atlatmak ve hayatımın normale dönüp dönmeyeceğini görmek istiyorum."

"Ben de," dedi Simone. "Noel'de hayatta kalmaya çalışırken asla önemli bir iş kararı alınmaması gerektiği sonucuna vardım. Sizin durumunuzda bu zorluk daha da büyük. Bugünlerde kendini nasıl hissediyorsun? Annenin kaybıyla başa çıkma konusunda?"

"Bazen kendimi ışık yılı ilerlemiş gibi hissediyorum, bazen de taze ve ham hissediyorum. İkincisi artık biraz daha az geliyor. Size bir rüya olan Şükran Gününden bahsedeyim."

Kaylee ona tüm hikayeyi anlattı, geçen yıl annesinin son zamanlarını yaşadığı dönemden başlayarak olumlu günlerden, aynı kadın grubunun bayramı birlikte paylaştığı bu yıla kadar. Editörünün sesinde biraz duygusallık sezinleyebilmiş ve olaydan etkilendiğini belirtmişti. "Ah, kalbim," dedi Simone. "Ne kadar güzel bir hikaye."

Kaylee, "Annemi tek başıma özlemek zorunda kalmadığım zaman daha kolay oluyor," dedi.

Gönder tuşuna bastıktan sonra Kaylee, bir kitap nihayet bittiğinde sık sık yaptığı şeyi yaptı. Küçük evi güzelce temizledi, Tanrı bilir ne zamandır ertelediği e-postalarını yanıtladı, Korby ve Janette'i aradı, böylece onlar da bir süre onunla kutlayabileceğini düşündü ve markete gitmek için Clear River'a doğru yola çıktı. Birkaç aydır yerel olarak yetiştirilen meyve ve sebze yoktu ama markette muhtemelen dışarıdan getirilmiş bol miktarda organik ürün vardı. Bir kutlama yemeği yemek istiyordu. Bunu bildiği için Landry kırmızı et seven bir adamdı, birkaç biftek ve büyük patates ile biraz brokoli, mantar, soğan ve biber aldı.

Sonra duş aldı, hazırlandı ve yan kapıya yürüdü. Onun dükkanına gitti.

"Şu haline bak. Bu gece bir randevunuz var mı, bayan?" Landry sinsi bir sırıtişla söyledi.

"Umarım öyledir. Eğer biftekleri ızgarada pişirirsen, yemeğimizin geri kalanını ben hazırlarım. Bir şişe de şampanyam var."

Yüzünü buruşturdu. "Bitmiş kitabı seninle birlikte kadeh kaldıracağım, sonra şişenin geri kalanını alabilirsin."

Güldü. "İşte tam da bu yüzden küçük bir şişe aldım. Siz işinizi bitirirken ben de yavru köpekleri görmeye gideceğim."

"Bu yavrular, onlara göz kulak olabildiğin sürece Lady ile birlikte bir süre dışarı çıkabilecek kadar büyükler." "Otis, bebek bakıcılığı yapmama yardım etmek ister misin?"

Kaylee söyledi ve Otis

hemen ona katıldı.

Yavrular muhtemelen altı haftalıktı ve havlamaya çalışırken kendilerini devirecekleri o tombul, sevimli aşamaya gelmişlerdi. Lady onları görmezden gelerek bahçede mutluluk içinde, sonunda özgürce dolaşırken, onların güreşmelerini, birbirlerini ısırmalarını ve yuvarlanmalarını izledi

Tamamen. Aklına bir fikir gelmeye çalışıyordu ama Kaylee yavru köpekleri kovalamakla meşgul olduğu için bu fikrin ortaya çıkmasına izin veremiyordu.

Landry avluda ona katıldığında, elindekileri toplamaya başladı. yavru köpekleri teker teker, yüzlerine üfleterek, kucaklayarak

ve şirinliklerine gülüyorum.

"Noel'e kadar Lady'yi terk etmeye hazır olacaklar mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle, ama barınak ve ben karar verdik, Noel yavrusu yok. Yeni yıl için resimler yayınlayacaklar ve başvuruları alacaklar. Çok fazla insan Noel için çocuklarına yavru köpek alıyor ve sonra işler yolunda gitmeyince onları ihmal ediyor. Teklifler uygun olursa Noel'den sonra yeni yuvalarına gidebilirler. Gitmek demişken eve..." Elindeki yavru köpeğin başının üzerinden ona baktı. "Bu konudan kaçındık..."

"Kasıtlı olarak değil," dedi. "Bunu akşam yemeğinde konuşalım."

Yavru köpekleri Lady ile birlikte ağıla yerleştirdiler ve akşam yemeğini Landry'nin evinde yemeyi tercih ettiler çünkü barbekü ondaydı. Landry'nin mutfağında yemek pişirirken

Biftekleri ızgarada pişirdim.

Akşam yemeğine oturduklarında kadehini ona kaldırdı ve "Bitirdiğin kitabın şerefine" dedi.

"Nihayet," dedi.

"Ve işte boşanmaya," dedi.

Şok içinde, bardağını kaldırmadı. "Ne? Hepsi bitmiş olamaz!"

"Hayır, henüz haftalar var. Ama Laura ve ben şartlar üzerinde anlaştık, anlaşmayı imzaladı ve notere onaylattı. Anlaşma büyük bir dava yığınının içinde yargıç bekliyor. Üç ay kadar sürebilir, ancak karşı teklif veya itiraz yoksa muhtemelen üç hafta bile sürmez. Önemli olan, anlaşmanın müzakere edilmiş ve onaylanmaya hazır olmasıdır."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Şaşırtıcı derecede iyi hissediyorum. Beni özleyeceğini ummaktan yıllar önce vazgeçtim. Hiç pişmanlık duymuyorum. Zamanı gelmişti."

Kaylee, "Elbette beni suçlayacak," dedi.

"Kendisinden başka kimseyi suçlayamaz," dedi. "Ama ben de eşit derecede sorumluluk alıyorum. O kadar çok çabalamadım. Sadece

Onun kaçmasına izin verdim, fark ettim ki ben de kaçmışım."

"Her ne kadar üzgün görünmeseniz de başınıza gelenler için üzgünüm. Ben de boşandığımda çok kızgın ve yıkılmış olduğumu hatırlıyorum. Belki koşullar biraz farklıydı ama plajda bir gün değildi."

"Asıl soru şu: Biz ne olacağız?" diye sordu. "Bize ne olmasını istiyorsunuz?"

"Sonsuza kadar birbirimize aşık kalmamızı istiyorum," dedi. "Sadece gerçekliğimizle ne yapacağımı bilemiyorum. Evim Newport'ta ve orayı çok seviyorum. Ayrıca, orası annemin evi ve ondan vazgeçmeyi düşünmem bile. Ve benim işim oldukça taşınabilirken, sizinki değil."

"O halde soru şu: Birbirini seven iki insan, ayrı hayatları olduğunda yakın bir ilişkiyi sürdürebilir mi? hayatlar? Ayrı evler mi?"

"Bunu zaten bir kez denedin Landry."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Denemek bizi çok daha dengeli bir hale getirebilirdi -kışlar güneyde, yazlar kuzeyde? İki ayda bir mi? Üç ya da dört gün burada, üç ya da dört gün orada? Bence pek çok seçenek var. Yeter ki ikimizin de hedefi aynı olsun. Ama öncelikle Noel'i atlatmamız gerekiyor."

"Özür dilerim ama Noel'i geride bırakmak istiyorum."

"Özür dileme, Kaylee. Anlıyorum. Bir tane var Öneri. Neden bunun hakkında yazmayı denemiyorsun? Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacak Noel'i yazın."

"Bu imkansız ve sihirli şeyler gerektirir," dedi.

"Bunu göz ardı etme," diye önerdi. "Yazın."

* * *

Kaylee'nin düşünceleri hiç de şaşırtıcı değildi. Sürekli olarak annesinin ve sık sık da Mallory'nin kaybına odaklanmıştı. Onun nasıl olduğunu merak edip duruyordu. Mel'den Mallory'nin annesinin

vefat etti ve düzenlemeler yapılırken, onu yanlarına alan kapı komşularının -arkadaşının ailesi- yanındaydı. Mel bunun en azından Noel'e kadar birkaç hafta daha işe yarayacağını umuyordu. Ancak bu konuda bir sorun çıkarsa, Mel onun için ailesinin yanında bir yer bulacaktı.

Gecenin karanlığında uyuyamadığında, Landry'nin güçlü ve rahatlatıcı kollarında yatarken, Kaylee'nin gözyaşlarını tutamadığı zamanlar oldu. Ağlamasını sessiz tutmaya çalışırdı ama Landry her zaman bunu bilir, onu kendine çeker ve yatıştırıcı sözler fısıldardı. "Her şey yoluna girecek." Sık sık annesiyle sadece beş dakika geçirebilse mutlu bir şekilde yaşayabileceğini düşünürdü. Onu hâlâ ne kadar çaresizce özlediğine şaşıırıyordu.

Sonra bir gece ön verandada uyanınca irkildi. Verandadaki salıncakta oturuyordu ve gördü ki Birisi verandanın köşesine küçük bir Noel ağacı koymuştu. Parıldayan ışıkları ve gümüş süsleri vardı. Ve orada, kalçasını verandanın parmaklığına dayamış olan Meredith duruyordu. Üzerinde sert, kemerli yakası olan kraliyet mavisi cübbesi vardı. O kadar güzel bir sabahlıktı ki Kaylee onu saklamıştı.

"Anne," dedi bir solukta. "Ah, anne!" Ona koşup sarılmak istese de kıpırdayacak hali yoktu.

"Sevgili kızım," dedi Meredith.

"Buradasın!"

"Tam olarak değil, ama sana asla uzakta olmayacağımı söylemiştim. Bence konuşmalıyız."

"Evet!" Kaylee dedi ki. "Konuşmalıyız! Ağacı getirdin mi?"

"Noel zamanı," dedi. "Erikli puding pişirmek ya da kaz kızartmak zorunda değilsin ama tüm dünya Noel'i onurlandırmak. Noel ruhunun ne yaptığını hatırlıyorsun, değil mi Kaylee? En azından bir ya da iki süs koyabilirsin. Gününüze biraz duygu katıyorsa sorun değil, ama hatırlamaya çalışın, her şey

Seni. Ve eğer Noel'i kutlamak için kendinizi ikna edemiyorsanız, Noel'in sizi kutlamasına izin vermeyi düşünün. Biraz mutluluğu hak eden tanıdığınız insanları düşünün. Erkek arkadaşınız için özel bir şey yaptınız mı? Öyle görünüyor ki sevgi dolu ve tatlı."

"Öyle," dedi kadın. "Seni hayal mi ediyorum?" Meredith omuz silkti. "Üşüyor musun?"

Kaylee etrafına bakındı. Verandada kar vardı ve ayakları çıplaktı ama hiç üşümüyordu. "Sadece bir rüya olsan bile, bunu kabul edeceğim..."

"Beni birçok kez hayal ettin ve genellikle bu seni mutlu ediyor. Aldatılmış hissettiğini biliyorum Kaylee; kayıp ve üzüntü hisseden tek kişinin sen olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve bunun doğru olmadığını bildiğini de biliyorum. Kederini görmezden gelmeni önermiyorum - keder kişiseldir ve kendi takvimine göre işler. Ama unutmayın. Kendini kayıp ve yalnız hisseden pek çok insan var. Kaybettiklerinizin değil, sahip olduklarınızın muhasebesini yapmanın zamanı geldi."

"Elimde değil. Seni çok özlüyorum."

"Ben buradayım. Çok sık konuşamayabiliriz ama beni nerede bulacağını biliyorsun. Birbirimize tekrar kavuşana kadar nerede yaşayacağımı biliyorsun. Ruhun iyileştirdiğini unutma. Noel ruhunun vermekle ilgili olduğunu unutmayın. Kalbini çevir

Başkalarının ihtiyaçlarını karşılamak, çok uzun gelen günleri ve çok yalnız hissettiren geceleri atlatmanıza yardımcı olacaktır. Ne yapacağınızı biliyorsunuz çünkü bunu daha önce de yaptınız. Ve unutmayın ki sizinle gurur duyuyorum. Gücünle ve direncinle. Bol neşeni çok seviyorum. Bana ihtiyacın olursa, sadece fısılda. Seni duyacağım."

"Lütfen gitme," dedi gözlerinde yaşlar birikerek.

"Yapabileceğin şeyler var. Her şeyi unutma konuşmuştuk. Üzüntünün bir panzehiri vardır; o da minnettarlıktır. Kaybın acısından kaçmanın büyük bir hilesi vardır ve bu da vermektir. Noel günü sabah 11:04'te hala ağlıyor olabilirsiniz. Ama o zaman sahip olduğumuz her şey

için minnettar olmalısınız.

vardı. Çok şeyimiz vardı. Mecazi ve gerçek anlamda çok zengindik. İyileştiren hediyeleri kabul edin."

"Kal!" dedi. "Lütfen! Sadece birkaç dakika daha!" "Seni çok seviyorum," dedi Meredith.

"Seni daha çok seviyorum!" Kaylee söyledi.

Birdenbire üşüdüğünü hissetti. Ayakları buz gibiydi, elleri kaskatı kesilmiş ve donmuştu. Yine de birkaç dakika kıpırdamadı, annesinin geri gelmesini diledi. Bu diğer rüyalar gibi değildi. Bu çok gerçektir.

"Kaylee?" Landry yatakta dönüp doğruldu. "Tanrı aşkına...?"

Yatak odasında idi, yatağın içinde topuklarının üzerinde oturmuş, titriyor ve ağlıyordu. "Buradaydı," diye fısıldadı Kaylee. "Verandadaydı ve bana bir Noel ağacı getirmiş!"

Landry onun ellerini tuttu ve ovuşturdu. "Hiç dışarı çıktın mı? Donuyorsun!"

Başını salladı. "Benimle konuşmak istedi ve konuştuğumuz süre boyunca üşümedim. Ama sonra o gittiğinde soğuğa zor dayandım. O buradaydı. Verandada. Verandaya oturdum.

salıncakta sallandık ve konuştuk. Annemi yüzlerce kez rüyamda görmüştüm ama bu sefer farklıydı. Bu sefer çok gerçektir.

Bana konuştuğumuz şeyleri hatırlattı. Sadece o konuşup ben dinlemiyordum. Pek çok konuda hemfikir olduk.

Bunlardan biri de nazik olmanın yalnızlık için kesin bir tedavi olduğuydu."

Ellerini hızlı hızlı ovuyordu. "Kaylee, ne zamandır dışarıdasın?" diye sordu.

"Bana bir ağaç getirmiş," dedi. "Verandada duruyor."

Yataktan fırladı. Üzerinde sadece bir tişört ve boxer vardı ama verandaya çıkıp dışarı baktı. Sonra kapıyı kapattı ve yatağa geri döndü. "Ağaç yok," dedi. "Ayak izi de yok. "Ve ayak izi de yok.

salıncakta oturan birinden gelen kar."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Ne?" diye sordu. Sonra da ayağa fırladı ve ön kapıya koştu. Dışarı baktı ve

ağaç olmadığını kendi gözleriyle gördü. Salıncağın ya da verandanın parmaklıklarının üzerindeki kar da bozulmamıştı. Sonra ciddi ciddi ağlamaya başladı.

Landry onu yatağa götürdü, yorganın altına soktu ve vücuduyla ısıtarak kendine çekti. "Her şey yolunda, aşkım. Sadece bir rüyaydı. Sadece çok güzel bir rüya."

"O kadar gerçektir ki," dedi. Yüzünü Landry'nin göğsüne çevirdi ve ağladı. Ama uyuması çok uzun sürmedi.

Uyandığında güneş gökyüzünde yükseliyordu; yatak odası aydınlıktı. Landry yanında değildi. Onu yakaladı. Bornozunu giydi ve diğer odaya geçti, adam kanepede oturmuş kahvesini içiyordu. Kupasının kenarından baktı ve ona gülümsedi.

"Nasıl uyudun?" diye sordu.

Onun yanındaki kanepeye oturdu. "Nasıl uyuduğumu biliyorsun," dedi. "Şimdiye kadar benim bir deli olduğumu düşünmüş olmalısın."

Omzunun üzerinden bir bakış atarak, "Git verandaya bak," dedi.

Geniş gözlü ve şüpheli bir bakışla ön kapıya doğru koştu. Kapıyı açtı ve dışarıya baktığında ön verandada, önceki gece rüyasında gördüğü köşede çok küçük, süslü bir ağaç gördü.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben de araba sesi duymadım. Ve daha da şaşırtıcı olanı, Otis de bir araba sesi duymadı. Rüyadaki gibi mi?"

Karlı güverteye çıktı, zavallı ayakları donmuştu. Biraz daha yaklaştı. "Emin değilim. Çok benziyor. Ama dün gece daha çok anneme odaklanmıştım. Ben deli değilim, onun öldüğünü biliyorum. Ama Landry, sanırım dün gece beni ziyaret etti. Gerçekten."

"Daha tuhaf şeyler de duydum," dedi ona doğru yürürken. "Emin olduğum tek şey dün gece orada ağaç olmadığı, şimdi orada bir ağaç olduğu ve senin de epey bir sinir krizi geçirdiğin."

"Bunun için üzgünüm ama çok etkileyiciydi. Onu görmek çok güzeldi. Onu son gördüğüm zamanki gibi değildi. Yanakları dolgun ve pembe, saçları gür ve siyahtı. Sağlıklı görünüyordu. Yenilenmiş. Ve aklında bir şeyler vardı. "Sanırım konuşmalıyız." dedi. Tavsiyeye ihtiyacım olduğunu düşündüğünde hep böyle derdi. Ve ne zaman benden biraz mutsuz olduğunda ya da kendime gelmem gerektiğini düşündüğünde."

"Ne dedi?"

Bir an düşündü, her şeyi hatırlamaya çalıştı. Oldukça netti, genellikle bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibi değildi, ki bu her zaman kolay değildi. Ama evet, annesinin söylediği her şeyi hatırlıyordu. "Bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bir fincan kahve alayım."

"Elbette. Hazır olduğunuzda kahvaltıya ne dersiniz?"

Fincanını doldurdu. "Sen ve Otis bir araba sesi duymadınız, ha?" Başını iki yana salladı. "Belki de melekler araba kullanmıyordur."

KAYLEE neredeyse alışkanlıktan dizüstü bilgisayarını Jack'in evine götürdü. Kitabını bitirmiş, yayıncısına göndermiş ve son teslim tarihi geçmişti. Ama orada olmak istiyordu ve Jack'in internet bağlantısı iyiydi, böylece en azından maillerini kontrol edebilir ve cevaplayabilirdi. Editörünün arayıp ya da mektup yazıp Kitap üzerinde daha fazla çalışması için. Bittiğine ikna olmuştu ama yeterince iyi değildi.

"Üzgünüm Kaylee, Wi-Fi çalışmıyor," dedi

Jack. "Olamaz! Nasıl idare ediyorsun?"

"Ben mi?" diye sordu, sonra güldü. "Panodan daha yeni çıktım. Söylemeliyim ki, bilgisayarlar konusunda o kadar da deli değilim. Başım derde girdiğinde bana yardım edecek Vaiz olduğu sürece idare ediyorum ama ben inek değilim. Benim için bir alet, çekiç gibi. Bilgisayarım ile romantik bir ilişkim yok."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi gülerek. "Burada neler oluyor?"

"Tam tatil modundayız," dedi. "Eğer yardım etmek isterseniz daha fazla yiyecek sepeti hazırlıyoruz. Yiyeceğin biraz ötesinde bazı ihtiyaçlar var - Noel Baba'nın ziyaretine ihtiyacı olan çocuklar, bazıları diğerlerinden daha fazla. Gönüllü itfaiye teşkilatı bunların bir kısmını üstleniyor. Mel, Paige ve diğer birkaç kadın Eureka'daki büyük mağazalara koşuyorlar."

"Ah, bilseydim yardım etmek için gönüllü olurdum! I Kitabımı bitirdim ve daha fazla gönüllü çalışma yapmaya hazırım." "Çok tatlısın Kaylee," dedi. "Kitabın için tebrikler. Kitap. Kutlama yaptınız mı?"

"Birkaç arkadaşımı aradım ve Landry ile kadeh kaldırdım ama sonra unuttum ve şehirde faydalı olabileceğim hiç aklıma gelmedi. Mel'i aramalıydım. O muhtemelen

beni yardıma çağırıyor çünkü işle meşgul olduğumu düşünüyor."

"Bir saat içinde dönecek. İşin bittiyse neden bilgisayarını yanında taşıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Onsuz hiçbir yere gitmediğim için mi? Kitap yazmadığım zaman kendimi çok savunmasız hissettiğim için mi? Konuşacak kimsem yoksa bilgisayarda her zaman bir şeyler okuyabildiğim için mi?"

"Burada mı? Konuşacak kimse yok mu?" Başını geriye attı ve güldü. "Bu barda tek bir cümle bile yazdığını sanmıyorum. Kimse çalışmana izin vermez. Onlar böyle yapmaz."

"Bunu fark ettin mi?"

"Kaylee, çalışmama izin vermiyorlar! Şişeleri sayarken biri bana 'Hey, Jack, Cummins Geçidi'nde sekiz puanlık bir geyik görüldüğünü duydun mu? Ve sonra biz Şişeleri saydığım çok açık olsa da bu konuda biraz konuşmak zorundayım." Ama sözlerini bitirirken sırtıttı.

"Tebrikler Kaylee. Doğruca Güney mi? Neresi orası? Newport mu?"

"Newport Sahili," dedi. "Hemen değil. Yılın geri kalanı için evimi kiraya verdim. Son zamanlarda onlarla konuşmadım ama birkaç ay öncesine kadar Yeni Yıl'dan hemen sonra taşınmayı planlıyorlardı. Belki üçüncü. Ya da dördüncü. Onlara bana birkaç hafta önceden haber vermelerini söyledim."

"Landry ile ne yapacaksın? Çünkü kafamın içinde gözler olduğu için beni affederseniz, ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz."

Ona gülmekten kendini alamadı. "Birbirimizi nasıl ziyaret edebileceğimizi konuşuyorduk. Sık sık. Ama henüz gerçek bir plan yapmadık. Landry büyük bir sürpriz oldu. Onun gibi biriyle tanışmayı beklemiyordum. Bildiğiniz gibi, Templeton'larda kalmayı bekliyordum. Noel boyunca ev..."

"Evet, bu doğru. Ve bak ne oldu. Sonunda bir adam, bir kedi yavrusu, birkaç yavru köpek ve Tanrı bilir ne oldu? hepsi..."

"Tek istediğim Noel'i atlatmaktı..."

"Bundan daha önce bahsetmişsiniz. Nedenini tam hatırlayamıyorum. Bana nedenini söylediniz mi?" diye sordu.

"Geçen yıl annemi kanserden kaybettim. Noel günü vefat etti. Sana söylediğimi sanmıyorum. Mel'e söyledim..." "O asla bir şey söylemez," dedi. "Ve ben de

böyle bir şey hatırladım. Çok üzgünüm Kaylee." "Bu bir sır değil, sadece o şeylerden biri. Yapamadım.

Bir kutlama planlamak için kendimi oldukça zorluyorum, biliyor musun? Bunu düşünmek bile zor." Saat 11:04'te hala ağlayabilirsin...

"Tahmin edebiliyorum," dedi. "Zor olmalı. Ama hemen dışarıda tepeden tırnağa süslenmiş kırk metrelik bir ağaç var. Bu

bir hatırlatma görevi görecek. O ağaç oradayken Noel'den kaçınmak biraz zor..."

"Doğru. Hey, ön verandama süslü bir Noel ağacı koymuş olamazsın, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir not ya da kart var mı?"

"Yok bir şey. Sabahın ikisinde orada değildi. Ben... ah... o sırada dışarıya bakıyordum. Kalktığımda oradaydı. Landry hiç araba sesi duymadığını söyledi ve daha da gizemli olan Otis'in hiç araba sesi duymamış olması. Otis mutlaka bir ses çıkarırdı. Keşke kim olduğunu bilseydim-"

"Buradaki insanlar beni her zaman şaşırtıyor. Fortuna'da otoyolun üzerinde yıllardır süslü bir ağaç vardı. Kimse bunu sahiplenmezdi ve Ocak ayında kaybolurdu. Birkaç yıl önce görünmez oldu. Hepimiz yas tuttuk, ağaç perisinin ölüp ölmediğini merak ettik. Bahse girerim birileri sizin güzel bir tatil geçirmenizi sağlamaya çalışıyordu, kim olduğunuzu bilmeseler bile tek başınıza olduğunuzu biliyorlardı. koşullar."

"Artık o kadar da yalnız değilim, Jack," dedi. "Zamanımın çoğunu Landry ile geçiriyorum. Çok yakınlaştık."

Jack'in gülümsemesi genişti. "Bunun olması kaçınılmazdı," dedi sadece.

Kaylee annesinin ona üzüntünün panzehiri hakkında söylediklerini düşünmeye başladı. Hatırladığı kadarıyla Meredith'in tek çocuğu olarak büyürken, kendine acıma ve umutsuzluk hissinin nasıl ortadan kaldırılacağına dair sayısız tartışma oldu.

O gece Landry'yle uzun uzun konuştuktan ve kasabada olup bitenler hakkında onu bilgilendirdikten sonra Kaylee Mel'i aradı. "Bugün bara uğradım ve Jack bana bir sürü şey olduğunu söyledi."

"Bu benim yoğun sezonum," dedi Mel. "Ve kitabın bittiğini duydum. Çok heyecanlanmış olmalısın. Ve çok sıkılmış olmalısın."

Kaylee güldü. "Henüz sıkılmaya vaktim olmadı. Bazı projelerinize yardımcı olabileceğimi söylemek için aradım. Sen

Yine yemek sepetleri yapıyorsunuz, değil mi? Bu konuda yardımcı olabilirim." "Bu harika olur! Teklifini kabul edeceğim." "Ben de Mallory'nin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum."

"Oldukça iyi sayılır. Çok iyi başa çıkıyor, en iyi arkadaşının ailesinden çok destek alıyor - birlikte kaldığı komşusu.

Konaklama bir

biraz sıkı. Bir yatağı paylaşmak zorunda ama onlar çocuk, daha önce de yaptılar. Sadece onun eşyaları için yer yok, hepsi bu. Ama Jack ve ben onu evimize getireceğiz. Dolu bir ev olacak.

-Kız kardeşlerinden biri çocukları ve torunlarıyla geliyor. Ama idare ederiz."

"Ben de bunu düşünüyordum. Sence Mallory yavru köpekleri sever mi?"

* * *

Mel ertesi gün öğleden sonra Mallory'yi getirdi. "Mel benden bir şey görmemi istediğini söyledi," dedi küçük kız.

"Öncelikle annene olanları duyduğuma üzüldüm," dedi Kaylee ona sarılarak. "Mel sana bizim de Ortak mı? Ben de geçen yıl annemi kaybettim. Sanırım nasıl hissettiğini anlıyorum."

"Kendimi o kadar da iyi hissetmiyorum," dedi. "Ama ben Ağırdan almak. Annem dedi ki, ağırdan al çünkü duygularını aceleyle getiremezsin. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"İyi gidiyorsun," dedi Kaylee. "Mallory, yürüyüşe çıkmıştım ve bir anne köpek buldum. Bir ağaca bağlıydı ve yanında dört yavrusu vardı. Biri onu orada bırakmış, onu terk etti. Ben de onu buraya geri getirdim. Belki onları görmek istersiniz diye düşündüm."

"Evet! Yaralandılar mı?"

"Hayır, sadece açım. Landry onları kulübesinde tutuyor. Sana göstereyim," dedi Mallory'nin elini tutarak.

"Geri dönmem gereken birkaç telefon görüşmesi var," dedi Mel. "Sen yavruları görürken ben burada kalıp onları halledebilir miyim?"

"Elbette. Ama biraz zamanımız olabilir." Mallory'yi Landry'nin evine kadar çekti ve sonra evin içinden geçerek arka kapıya gitti. Otis Landry'nin dükkânından çıktı ve onları karşıladı. "Mallory, Landry ile tanıştın mı?"

"Evet, oldukça eminim," dedi. "Orada ne yapıyorsun?"

"Çömlekler, heykeller, rüzgâr çanları ve her türlü sanatsal şey yapıyorum," dedi. "Bahse girerim yavru köpekleri görmek için buradasınız."

İşiniz bittiğinde, eğer ilgileniyorsanız size her şeyi göstereceğim."

"Mel sorun olmaz derse görmek isterim."

Lady'yi arka bahçede etrafı koklarken buldular. Kaylee, "Lady," diye seslendi ve köpek zıplayarak yanlarına geldi. "Bu Lady, Mallory. Onu bulduğumda neredeyse açlıktan ölmek üzereydi ama şimdi çok iyi görünüyor."

"Neden açlıktan ölüyordu?"

"Bilmiyorum çünkü ona ne olduğunu bilmiyorum. Sahiplerinin onu ihmal ettiğinden, beslemediğinden ve ona bakmadığından şüpheleniyorum. Ama şimdi ona çok iyi bakılıyor. Hadi yavrulara bakalım."

Mallory kulübenin içindeki yavru köpek yığınına gördüğünde zevkten nefesi kesildi. Hemen yere yattı

diz çöktü ve bir köpek yavrusuna dokunmak için boşluğa uzandı. Sonra da

Bir elini geri çekti ve Kaylee'ye baktı. "Burada bir kedi var," dedi şaşkınlıkla.

"Biliyorum," dedi Kaylee gülerek. "Bu Tux. Onu da ben buldum. Onu bulduğumda çok küçüktü ve Leydi ile yavruları buraya kalmaya geldiklerinde sürünerek içeri girdi ve hiç ayrılmak istemedi. Yavrular ondan daha büyük olacaklar. çok yakında. Kendini onlardan biri sanıyor."

Lady de onlara katıldı ve köpek yatağına girerek yavruların emzirmesi için uzandı. "Yavruların bir daha daha uzun süre emzirmek. Büyüyorlar ve gerçek yiyeceğe ihtiyaçları var. Landry onlara günde bir kez yavru köpek maması vermeye başladı.

Gün. Leydi bakıcılığı bıraktığında karar verecek ve onları bırakacak. O zaman onlar için ev bulmaya çalışmamız gerekecek."

Mallory bir köpek yavrusu aldı ve onu kucakladı. "Sanırım bu benim de başıma gelecek."

"Bunun için endişeleniyor musun, tatlım?"

"Birazcık. Ali'nin ailesiyle kalmak istiyorum. Onları tanıyorum, iyiler, beni seviyorlar ama..." Omuz silkti. "Çok fazla çocuk var. Yer olduğunu sanmıyorum. Belki yeterince yiyecek falan da yoktur."

"Mel ne dedi?"

"Endişelenmeme gerek olmadığını söyledi çünkü Bana ve her şeye göz kulak ol." Yavru köpeğin yumuşak tüylerini öptü. "Daha önce hiç gitmediğim bir eve, tanımadığım insanlarla gitmekten biraz korkuyorum. Umarım bunu yapmak zorunda kalmam."

"Ben de bundan korkardım."

Kaylee konuyu değiştirdi ve Mallory'ye kütüphaneye en son ne zaman gittiğini sordu. Haftalar olduğu ortaya çıktı, ki bu çok mantıklıydı çünkü annesi çok hastaydı, ölmüştü, bir cenaze töreni olmuştu, muhtemelen ev ve mobilyalarla ilgili ayrıntılar vardı.

"Belki gelecek Cumartesi gidebiliriz," dedi. "Seni götürmemi ister misin?"

"Şey, evet, ama nerede olacağımdan emin değilim," dedi ve Kaylee zavallı şeyin köklerinden koparılmış, kafası karışık ve endişeli hissettiğini görebiliyordu.

"Seni bulacağım, sorun değil. Ve seni götüreceğim."

Yavru köpek kafesinin yanında yere oturdular ve Tux da dahil olmak üzere onları teker teker tuttular, sonra geri koydular. Kitaplar hakkında konuştular çünkü Kaylee tabii ki on yaşında çok okuyan kızlar için en uygun kitapları araştırmıştı.

Mallory, Kaylee'nin bir kitap yazmasının ne kadar sürdüğüyle çok ilgilendi.

Sonra Mallory, "Annen ne zaman öldü?" diye sordu. "Bir yıl oldu. Neredeyse bir yıl."

"Her gün ağlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Artık değil," dedi. "İlk başta, yeniyken ve çok acı çekerken çok ağladım. Ama annem her zaman 'İyi bir ağlama, boruları temizlemene yardımcı olur, böylece daha kolay nefes alabilirsin' derdi. Bazen buna ihtiyacım varmış gibi hissettim. Anlıyor musun?"

"Biliyorum. Ben de rüyamda onu görüyorum," dedi Mallory. "Ben de öyle! Bazen gerçekmiş gibi geliyor!"

"Bence bazen öyle!" Mallory dedi ki. "Büyüdüğümde annesi ölen bir kız hakkında bir kitap yazacağım ve ona rüyalarında gelir."

"Bu harika bir kitap olurdu," dedi Kaylee. "Kitap ararken iyi vakit geçireceğiz." Ve şöyle düşündü: Bu küçük kızın kitaplar, filmler ve resimler için bir iPad'e ihtiyacı var. Aslında muhtemelen pek çok şeye ihtiyacı vardı. Bir deney olabileceğini düşünerek başladığı şey zihninde büyüyordu ve annelerinin kaybı üzerine onunla bağ kuruyordu.

Mallory'den annesi hakkında her şeyi anlatmasını istedi ve kız da annesinin Fortuna'da bir motelde çalıştığı zamanlardan bahsetti. Mallory, "O bir yöneticiydi," dedi. gururla. "İnsanların patronuydu." Ve devam etti, annesinin güzel uzun saçlarını, yogaya giderken giydiği egzersiz kıyafetlerini, iş yerindeki arkadaşlarını ve

mahalleden arkadaşlar. Küçükken bir büyükannesi varmış ama vefat etmiş. "Buna 'vefat etti' demelerinden hoşlanmıyorum" dedi. "Bence öldüklerinde ölüyorlar ve sizin daha sonra gelmenizi bekliyorlar."

"Çok daha sonra," dedi Kaylee. Ancak annesinin kesinlikle vefat ettiğini hissetti. Ya da belki de kayıp gitmişti. Sessizce ve çok az tantanayla. 11:04.

Çok geçmeden saatine baktı. İki saat olmuştu. "Landry'nin çömleklerini ve heykellerini görmek istiyorsan gitsek iyi olur. Mel'in bütün gün burada kalmayı planladığını sanmıyorum."

Landry'yi ziyaret ettiler ve Mallory kille oynama, boyama ve kalıplama fikrine bayıldı. Landry ona kalıplama aletlerinden bazılarını gösterdi. Sonra ona fırından yeni çıkmış bir çömlek gösterdi. Aşırı sıcak fırının tehlikesini ve fırından çıkan

Meşaleyi yaktı ve hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek ellerini önünde sıkıca tuttu.

Mallory'yi yandaki küçük evine geri götürdüğünde, günlerdir aklını kurcalayan konuyu açtı. "Bir fikrim var ve kulağa mükemmel gelmiyorsa söylemeliyim. Bu küçük evde boş bir odam var. İçinde mobilya yok ama gelip benimle kalmak isterseniz eşyalarınız için bolca yer var."

"Sadece kısa bir süre için mi?" Mallory sordu. "Yandaki Ali ile olduğu gibi mi?"

Kaylee gülümsedi. "En azından Noel'e kadar burada, kasabanda, arkadaşlarının ve okulunun yakınında olabilirsin. doğru yer bulunur. Kulaktan kulağa oynayabiliriz; hoşumuza giderse daha uzun sürebilir. Her zaman seçeneklerin olmasını istiyorum. Eğer doğru hissetmiyorsan, bana söylemelisin. Ya da Mel'e. Ama içimde hoşuna gideceğine dair bir his var. Noel ve yeni yıl boyunca deneyelim. Annelerimiz için güzel bir Noel geçirmeye çalışmalıyız. Eğer istersen."

"Landry sorun olmadığını söyledi mi?"

"Kesinlikle. Önce ona sordum. Burası onun mülkü ve büyüdüğü yer. Düşündüm ki belki annelerimizi kaybetmenin o zor kısmını atlatmak için birbirimize yardımcı olabiliriz. Bunu kütüphaneye giderek, film izleyerek yapabiliriz, birlikte okuyor ve köpekleri eğitiyoruz. Lady çok iyi davranıyor ama biraz eğitime ihtiyacı var. Biz de yakınlardaki arkadaşlar. Arkadaşların da gelebilir. Bazılarını davet etmek isteyebilirsin."

"Seninle kalmamı ister misin?" diye sordu.

Kaylee başını salladı. "Evet. Bence çok iyi bir arkadaşsın. Ama en önemlisi bunu isteyip istemediğiniz. Eğer istemiyorsanız, anlarım. Bu dönem bazı insanlar için yılın zor bir dönemi."

"Deneyebilirim," dedi. "Landry'nin tencere yaptığını görebilirim." "Ve eğer kendini rahatsız hissedersen, beni arayabilirsin," dedi Mel.

dedi. "Her zaman bir şeyler düşünebilirim. Annen sana göz kulak olmamı istedi ve ben de olacağıma söz verdim."

"Bence bu iyi olur," dedi.

"Sonra Landry senin evinden yatak odandaki mobilyaları getirip boş yatak odasına koyacak. Ve tatil için ne tür şeyler pişirmek ve pişirmek istediğimizi hayal etmeye başlayabiliriz ve bahse girerim biraz alışveriş yapmak istersiniz. Sanırım çok meşgul olacağız."

"Kurabiye falan pişirecek miyiz?"

"Sen de ister misin?" Kaylee sordu. "İtiraf etmeliyim ki çok fazla pratik yapmadım..."

Mallory ona sabırsız bir bakış attı. "Talimatlara uyarsan iyi olur. Talimatlarda hile yaparsanız, o kadar da değil."

Kaylee, "Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsin," dedi.

* * *

Kaylee'nin beklemediği bir şey varsa o da Virgin River'daki insanlar, yeni arkadaşları, Mallory'yi yanına aldığı haberini duyduklarında nasıl tepki verdiler. Gösterdikleri cömertlik hayal bile edilemezdi. Neredeyse

Sanki takdirlerini gösteriyorlarmış gibi. Jack Çünkü o, Mike ve Preacher, Landry'nin Mallory'nin evini taşımasına yardım ettiler.

ertesi sabah yatak odası mobilyaları. Mallory o zamana kadar Ali'yle bir gece daha geçirdi.

Kelly Holbrook büyük bir sepet dolusu nefis unlu mamul getirirken, Jillian da biraz kabak ve soğan getirdi ve kış bahçesinden biberler. Paige ve Preacher büyük bir sepet göğüs eti ve somon balığını elden teslim etti, Gelecekte birlikte yiyecekleri yemekler için dondurucuya hazırlandı. Vanessa ve Paul iki turta ve bir düzine kurabiye getirmişlerdi ki bu hayat kurtarıcı oldu çünkü Kaylee'nin ilk Noel kurabiyesi pişirme denemesi pek iyi gitmemişti. Sonra da

verandaya kartsız bırakılmış birçok paket vardı. Muzlu, kabaklı ve kızılıklı ekmekler ve bir tepsi tarçınlu rulo hediye edildi. Sadece bol miktarda ve çok çeşitli yiyecek hediyeleri değil, başka hediyeler de vardı-

El dikimi Noel paspasları ve peçeteleri, ön sundurmayı süsleyen çelenk, kapı için bir çelenk ve süslerle dolu bir tatil sepeti.

"Sanırım bir ağaç dikmemiz gerekecek," dedi Kaylee.

"Bir ormanda yaşadığımız için bu çok zor olmamalı," Landry söyledi.

Kaylee babasını aradı ve onu Noel Arifesi yemeğine davet ederek şaşırttı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Tabii ki gelmek isterim! Ne getirebilirim? Nerede yer ayırtmalıyım? oda?"

"Burada hayat çok ilginç bir hal aldı," diye açıkladı.

"Annesini yeni kaybetmiş küçük bir kıza bakıyorum, on yaşında ve benimle kalıyor. Landry onu alabileceğini söyledi. oda."

"Landry nerede kalacak?" Howard sordu.

"Eminim küçük evimde ona bir yer açabilirim ama daha büyük bir yemek odası ve mutfak var, o yüzden yemekleri orada pişireceğiz."

Howard, "Sanırım işler güzel bir şekilde ilerliyor," dedi.

"Kasabada Jack's Bar'da bir toplantı var ve ağacın etrafına yayılıyor. Yiyecek, içecek, ilahi söyleme ve genel olarak bir kasaba partisi olduğunu duydum. Genelde güneş battığında ve ağaç ışıklandırıldığında saat altı gibi başladığını duydum. Bunun için yeterince erken gelebilir misin?"

"Bunu kaçırmazdım."

Noel'den önceki hafta gönüllü görevlerle geçti. Mallory okula geri dönmeye hazır olduğuna karar verdi ve bu da Kaylee'yi alışveriş yapmak ve yardım etmek için serbest bıraktı.

yemek sepetleri. Her akşam Mallory ile kitap okurdu. onu heyecanlandırdı. Tüm kitapları Newport'a geri döndüğü için Harry Potter serisinin ilk kitabını indirdi ve eğer Mallory beğenirse ona seti satın alacaktı. Ama şimdilik,

Bu tatlı küçük kızın yanına sokulması, ikisinin sırayla her sayfayı okuması tam bir mutluluktur.

Kaylee, çocukların böyle bir kayıp yaşadıklarında, en azından o anda, dirençli olabildiklerini görebiliyordu. Mallory'nin dikkati yavru köpekler ya da diğer çocuklar tarafından kolayca dağıtılabiliyor, bir an gülüp oynarken biraz sonra suratı asılıyor ve kendini biraz yalnız hissediyordu. Morali bozuk olduğunda Kaylee onun yanındaydı.

Her gün aktivite ile doluydu. Kaylee her akşam akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü ya da Mallory. Çoğu gece, yavrulardan biri ortalığı dağıtana kadar köpekler de en azından bir süreliğine onlara katılıyordu. Kaylee, Lady'nin yanına kıvrıldığını, ona yaslandığını fark etti, sanki Lady Kaylee'yi her şeyi olarak seçmişti.

Küçük bir alışveriş yapmak için sahile gitmekle kalmamış, Noel Baba'nın bu evi kaçırmaması için Landry de onun için birkaç ayak işi yapmıştı. Landry'nin evinde paketlenmiş ve saklanmış, ağacın altına konmaya hazır hediyeler vardı.

Gecenin karanlığında Kaylee ve Landry birbirlerine sarıldıklarında, olayların nasıl geliştiğini fısıldayarak konuştular. "Ben asla

Bunun olacağını tahmin edebilirdim," dedi Landry. "Mallory'yi eve getirmeye karar vermene sevindim."

"Nasıl yapmam?" diye sordu. "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Ve senin için, Noel'i görmezden gelme fikri odak noktasını değiştirmiş gibi görünüyor," dedi. "Sen tanıdığım en nazik insansın. Sana her geçen gün daha da derinden aşık oluyorum."

Ama onun dünyadaki en nazik, en verici insan olduğunu düşünüyordu. "Bu hediyeye daha ne kadar sahip olabiliriz bilmiyorum. Onun için bir koruyucu aile bulunabilir."

"Mel'e aramayı bırakmalarını söylemediğimiz sürece," dedi. "Bu şekilde yaşayabilirim. Aslında hayatımın hep böyle olacağını düşünmüştüm."

Düşünmeden edemiyordu, hayatını hiç böyle hayal etmemişti. Kitaplarıyla, annesiyle, arkadaşlarıyla yaşlanacağını düşünmüştü. Ama bu yeni rutin ona da uygun görünüyordu. "Hâlâ Newport var," diye hatırlattı ona.

"Bu bir trajedi değil," dedi. "İkimizin de bir evi var ve ikisinde de bolca yer var. Ailelerimiz sayesinde her birimizin kenara ayırdığı biraz parası var. İhtiyacımız olan tek şey bir plan ve biraz sabır."

* * *

Kaylee'nin editörü aradı ve gönderdiği her iki taslaktan da övgüyle bahsetti. "Gerilim tam hedefinde ve bu konuda sevdiğim şeylerin uzun bir listesi var ve kadın kurgusu harika bir bonus! Satın almak istiyorum, ama önce bir kitap yapmak isteyip istemediğinizi konuşmalıyız.

türlerde değişiklik yapın veya kitap listenize bir tür ekleyin. İçin Kadın kurgusu yazma konusunda kendine güvenmeyen biri için tam isabet." Bir saat boyunca konuştular ve sonra nasıl yazacaklarına dair sohbetlerinin geri kalanını rafa kaldırmaya karar verdiler.

yılbaşından sonraya kadar devam edecektir.

Landry spagetti güvecinin hazır olmasına yardım etti. Noel arifesinde, kasabaya gittikten sonra yemek için fırına koydular.

Öğleden sonra Howard geldi ve yavru köpekler ve havlayan köpekler tarafından karşılandı. Ve onun gülüşü

kızı ona sarıldı. "Baba," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu, "Mallory, Lady ve Lady'nin çocuklarıyla tanışmanı istiyorum ve sanırım diğer herkesi tanıyorsun."

Howard kıpırdamadan durdu ve gözlerinden yaşların süzülmesine izin verdi. Bunun, sonunda ona Howie yerine baba dediği için olduğunu biliyordu. Uzun bir süre ona şiddetle sarıldı ve sonra gözlerini silerek, "Bakalım burada ne varmış?" dedi.

Landry yere çömeldi ve "Bir kere su birikintisi var," dedi. Cebinden kalın bir tomar kâğıt havlu çıkardı. "Mutlu Noeller, efendim," dedi. "Sanırım çocukların yatma vakti geldi. Yardım edebilir misin Mallory?"

"Emin olabilirsin," dedi ve iki yavru köpeği kucağına aldı.

"Kasabaya gidip partiye katılacağız, sonra da akşam yemeği için eve geleceğiz. Baba, bavullarını Landry'nin evine götürelim, sonra hepimiz tek bir arabayla gideriz. Landry's'de yeriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Hemen hemen," dedi kadın. "Landry köpekleri aldıktan sonra yerleşti."

"Evde kimse yokken iyi olacaklar mı?" diye sordu. "Köpek kulübesinde kalacaklar. Lady mükemmel bir annedir."

Sadece başını salladı. "Seni köpeklerin ve çocukların arasında görmek harika bir sürpriz."

"Her şey bir kasırga gibi geçti," dedi. "Gitmeden önce bir şeyler yemek ister misin? Kurabiyelerim var. Ev yapımı."

"Kurabiye mi yaptın?"

"Evet, yaptım. Ama neyse ki bunları başkası yaptı."

* * *

Virgin River'ın içinden geçen cadde arabalar ve kamyonlarla doluydu ve ağacın etrafında dolaşan insanlar vardı.

Jack'in verandasında, kilisenin önünde, her yerde.

"Aman Tanrım, şu ağaca bak!" Howard dedi ki. "Onu kasabaya nasıl getirmişler ve nasıl ayakta tutmuşlar?"

"Tam bir şovdu, bunu söyleyebilirim," dedi Kaylee.

"Kasabanın yarısı burada izliyordu. İnsanlar etrafta dolanıyor, en azından bir kez düşmesini bekliyorlardı ve Jack onları hayal kırıklığına uğratmadı. Dev bir açık kasa kamyon, makaralar, vinçler ve bir sürü sabitleme halatı gerekti. Sonra bir kiraz toplayıcı gerektiren dekorasyon geldi. Kendimi alamadım."

Howard gülerek, "Böyle bir şeyi izlemeyi çok isterdim," dedi.

Mallory Kaylee'nin koluna dokundu. "İşte Ali," dedi usulca.

"Ben burada, ön merdivenlerde kalacağım, lütfen bana haber vermeden başka bir yere gitmeyin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Ve çok fazla kurabiye yememeye çalışın. Akşam yemeği bizi bekliyor."

"Tamam," dedi. Kaylee eğildi ve alına bir öpücük kondurarak kızın gülümsemesini sağladı.

"Sanki birbiriniz için yaratılmışsınız gibi," dedi Howard.

"Onunla ilk kez birkaç ay önce tanıştım."

Kaylee dedi ki. "Annesinin hasta olduğunu biliyordum ama hiç Bu noktaya geleceğini hayal bile edemezdin. Bir haftadır benimle birlikte ve ayrılacağını hayal bile edemiyorum."

"Yapmak zorunda mı?"

Kaylee omuz silkti. "Mel, Sosyal Hizmetlerin aile üyelerini araştıracağını söyledi ama Mallory'nin bildiği kimse yok. Şu anda ihtiyacımız olan şey zaman. En iyi niyetle bile olsa bencillik yapmayacağım. Mallory'nin doğru eve sahip olmasını istiyorum. Gençlik yılları boyunca kalabileceğine güvenilebileceği bir ev."

"Umarım seninle olur," dedi. "Bu gibi durumlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bana doğru geliyor."

Kaylee, seninle gurur duyuyorum."

İçine bir sıcaklık yayıldı ve biraz Bunu duymanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı. Yanında olmayan bu baba birdenbire onu gurur ve şefkatle doldurdu.

"İçeri girip ne içebileceğime bakacağım. Bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Eğer sıcak bir şeyleri varsa, bu harika olur," dedi.

Verandaya ya da içeri girecek olan insanların ve dışarı çıkanların önünden çekildi ve

Ağaca doğru yürüyordu. Çok sayıda tanıdık yüz gördü ve birkaç arkadaşına el salladı. Sanki yıllardır burada yaşıyormuş gibiydi, onların arasında kendini çok rahat hissediyordu.

Ağacı kimin getirdiğini, verandasının parmaklıklarını kimin çelenklerle süslediğini merak etti. Noel'in gelmesini istemeyen biri için tüm bunları

Büyüleyici. Umut verici. Yine de bayram yiyecek sepetlerine yardım ettiği için, birçokları için zor zamanlar olduğunu biliyordu. Şükran Günü'nde komşularla konuşurken tanıştığı yaşlı anne ve kızı gözünün önüne geldi ve ağacın yüksekliğini işaret ediyordu.

"Daha iyi bilmesem, tatilin tadını çıkardığını söyleyebilirdim," dedi Mel'in sesi.

"Oh!" dedi Mel'e dönerek ve ona sarıldı. "Büyük ölçüde senin sayende çok güzel vakit geçiriyorum. Mallory de gayet iyi gidiyor. Annesi hakkında çok konuşuyoruz ama onun için olduğu kadar benim için de dikkat dağıtıcı başka şeyler yapıyoruz. Birlikte kitap okuyoruz - bu çocuğun ne kadar zeki olduğuna inanamıyorum. Masa oyunları oynuyoruz ve bazı filmler izliyoruz ve Lady ile yavru köpekleri çok seviyor. Şimdi, gerçekten öğrenmek istiyorum Verandamda bulduğum Noel ikramlarından bazılarını bana getirdi."

Mel, "Bence bunu yapan her kimse kimliğinin gizli kalmasını istemeseydi, sana bir kart gönderirdi," dedi.

"Sanırım Jack, senin Noel'den korktuğunu ağzından kaçırdı.

Annemin vefatını. Eğer bir şeyi duyurmak istediğiniz bir zaman olursa Jack'e söylemeniz yeterli."

"Onun boşboğaz olduğunu mu söylüyorsun?" Kaylee gülerek sordu.

"O bir barmen," dedi Mel. "Elinde değil."

Kaylee, "Asla söylemediğini söyledi," diye belirtti.

"Ben bir ebeyim," dedi sırtarak. "İşimin gereği." Sonra başının üzerinden bakmak istercesine parmak uçlarında durdu. "Virgin River'da çocuk yetiştirmekle ilgili bir şey var. Onlar nispeten güvenli."

"Nispeten mi?" diye sordu tereddütle.

"Yaban hayatımız, kilometrelerce uzanan ormanlarımız ve içine düşmemeye çalışmanız gereken nehirlerimiz var. uzun zamandır kaçırılmamıştı." Kaylee aniden Mel'in kolunu tutunca Mel güldü. "Uzun zaman önceydi, on yıl kadar falan. Paige Middleton tacizci eski kocası tarafından kaçırıldı ama kocası onu uzun süre elinde tutamadı. Vaiz gitti onu arıyordu ve buldu. Eski kocasının bilinci çok geçmeden yerine geldi."

Kaylee, "Konuşmak için gerçekten daha fazla zaman harcamamız gerekiyor," dedi. "Gazetede çıkmıştı, yoksa bundan bahsetmezdim."

Mel söyledi.

"Ne kadar süre ebelik yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "Çünkü anlatacak bir sürü hikayeniz olmalı."

"Sonsuza dek," dedi Mel. "Ama Jack'le biraz zaman geçir. Kitap malzemesi mi arıyorsunuz?"

"Her zaman." O anda Howard verandanın merdivenlerinden indi ve Kaylee'ye dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata uzattı. "Mel, bu babam Howard. Baba, bu Mel Sheridan, yerel ebe ve Jack'in karısı. Jack'le bardayken mi tanıştınız?"

"Olabilirdi," dedi. "Benim için bir zevk."

"Tatilde ailenle birlikte olacağından haberim yoktu Kaylee," dedi Mel. "Bu harika bir şey. Howard, sana biraz etrafı göstereyim, birkaç kişiyle tanıştırayım."

Kaylee...?"

"Ben burada kalıp sıcak ikolatamı ieeğim, teşekkürler. Mallory'ye burada kalacağımı söylemiştim."

Howard'ın Mel'in yanından uzaklaşmasını izledi ve karşılaştıkları ilk çiftte durdular-Vanessa ve Paul Haggerty. Sonra papaz ve karısı. Sonra Tom Cavanaugh ile üç kız, bir çift genç ve daha genç bir kız.

Sonra Mallory ve en iyi arkadaşı Ali'yi gördü. Birkaç başka kızla birlikte ağacın etrafında koşuyorlardı.

Mallory gülüyordu. Ellerinde, ağacın ışıklarında parıldayan çubuklar üzerinde ışıltılı flamalar tutuyorlardı.

Kaylee, annesiyle birlikte bir anne-kız şarkısı olan Helen Reddy'nin "You and Me Against the World" şarkısını söyledikleri zamanları hatırladı. Annesinin onu görebilmesini diledi.

Ağacı. Ya da Mallory'yi tanıyordu. Ama aynı zamanda Mallory'nin durumu Meredith ölmeden önce ortaya çıkmış olsaydı, Kaylee'nin bunu yapmayacağını, onu yanına almayacağını da biliyordu.

Virgin River'a inzivaya çekilmek için gitmezdi ve sonunda düzinelerce arkadaşı, yeni bir erkek arkadaşı, bir sürü evcil hayvanı ve bir çocuğı olurdu.

Çünkü o zaman öyle biri değildin.

Bu Meredith'in sesine çok benziyordu. Gözlerinin biraz nemlendiğini hissetti.

Landry onun arkasından yürüdü ve bir kolunu beline doladı. "Howard nerede?" diye sordu.

"Mel onu kasabayla tanışmaya götürdü. Ne muhteşem bir gece, değil mi?"

"Bu gece kasabada iki yüz kişi olmalı," dedi. "Barda yiyecek bir şeyler var, eğer bir şeyler yemek isterseniz."

"Buraya geldiğimden beri hayatımın ne kadar değiştiğı hakkında bir fikrin var mı?"

Ona sıırttı. "Sen geldiğinden beri hayatımın ne kadar değiştiğı hakkında bir fikrin var mı? Her şey çok farklı. I Yalnız bir sanatçı olmaktan, seninle olmayı tercih ettiğim için atölyemde zaman geçirmekte zorlanmaya başladım."

"Sanırım bir süre daha kalmam gerekecek," dedi. "Mallory Noel tatilinden sonra sınıfına dönmeli, orada alışır ve rahat eder. Newport Beach'e gidip birkaç şey alabilirim ya da daha sonra hep birlikte gidip kontrol edebiliriz. Aslına bakarsanız, ben bile

onu bu eyaletten çıkarma iznim yok. Ben resmi, sertifikalı bir koruyucu aile bile değilim. Ben ailenin bir arkadaşayım. Bir komşuyum."

"Merak etmeyin," dedi. "Büyümek için yerimiz var. Çok sayıda imkânımız var."

"Keşke annem de bunu görebilseydi," dedi.

"Görebiliyor tatlım," dedi, onu biraz daha kendine doğru çekerek.

* * *

Tüm şarkılar, ziyaretler ve atıştırmalıklardan sonra Kaylee ve ailesi geç saatlerde spagetti yemek için eve gittiler. Landry'nin evinde eğleniyorlardı. Mallory sayesinde, her iki eve de dikmek için güzel orta boy ağaçlar bulmuştu, böylece Landry'nin evinde de bir tane olacaktı. tatil yemeklerini ve Mallory'nin odasının bulunduğu Kaylee'nin evinde bir yemek yediler.

Yemeklerini bitirdiklerinde Mallory'nin arkadaşlarıyla oynamaktan yorgun düştüğü ve Noel arifesinde Landry ve Howard'la oyun ya da film olmayacağı belliydi. Kaylee Mallory'yi eve götürürken Landry köpekleri kontrol etti ve Howard'ın odasına yerleştiğinden emin oldu.

Kaylee ve Mallory eve doğru yürüdüklerinde, ön kapıya yaslanmış iki küçük paket vardı. "Nedir bu?" Kaylee birine uzanarak, "Bu ne?" diye sordu. "Birinde 'Mallory', diğerinde 'Kaylee' yazıyor ve ikisinde de 'Noel arifesinde aç' yazıyor. Sanırım bize söyleneni yapmalıyız."

"Sanırım yapmalıyız," diye kabul etti Mallory.

İçeri girdiler ve Landry'yi beklemediler. Hemen kutularını açtılar ve beyaz puantiyeli kırmızı pijamalarını buldular. Pahalıydılar, şıktilar, yetişkin pijamaları ve tam olarak doğru beden gibi görünüyordlardı.

Mallory, "Aman Tanrım, bunlar çok havalı," dedi.

Mel, diye düşündü Kaylee. Mel'e annesinin ona her yıl nasıl çok güzel pijamalar verdiğini anlatmıştı, şaka Eğer pijamalarıyla çalışacaksa, iyi bir pijaması olmalıydı. Geleneklerinden bahsettiği başka birini düşünemiyordu.

Yatarken pijamalarını giydiler ve Noel sabahı uyandıklarında ağacın altında hediyeler ve Kaylee'nin mutfağında kahvaltı hazırlayan Landry ile karşılaştılar. Kaylee, Howard'ı arayıp Noel sabahı için yan odaya gelmesini söyledi ve o da bagajında sakladığı hediyelerle geldi.

Kaylee, Mallory'ye hediye alırken aşırıya kaçmamaya çalışmıştı ama ona bir iPad ve birkaç pahalı kitap almıştı: Harry Potter'ın deri ciltli bir kopyası ve Watership Down'dan bir tane. Babasına da birkaç gömlek, birkaç kitap ve Landry için de sanat ve köpeklerle ilgili büyük resimli kitaplar almıştı.

Landry, "Sanırım bundan sonra kitaplar bir yaşam biçimi olacak," diye gözlemledi.

Kaylee ve Mallory uzun süre pijamalarıyla kaldılar, Mallory'nin yeni iPad'iyle oynadılar, okudular, uzandılar, konuştular. Kaylee, sabahın geç saatlerinde bir süre Mallory'nin biraz sessiz ve somurtkan olduğunu fark etti. Annesi hakkında konuştular, her ikisinin de annelerini özlediklerinden bahsettiler ve sadece ikisi hatırlıyor ve her şeyin biraz daha farklı olmasını diliyorlardı.

Ama Kaylee için bu Noel çok özeldi. Hiç gelmemesini umduğu Noel büyülüydü.

ve aşkla doluydu, daha önce hayatında hiç olmamış insanlarla doluydu. Aşık olduğu adamın o kadar harikaydı ki. Birazcık

Kendisine bağımlı bir kız, kısa sürede sevmeye başladığı ve sonsuza dek yanında olmasını umduğu küçük bir kız. Ve kalbine geri dönmenin bir yolunu bulan müsrif bir baba vardı.

Mel aradı. "Mutlu Noeller! Nasıl gidiyor?" diye sordu. "Çok güzel. Pijamalar için de teşekkür ederim."

"Pijama mı?" Mel sordu.

"Mel, sen olmalıydın! Mallory ve benim için kırmızı pijamalar mı? Annemin bana her Noel'de harika pijamalar verdiğini söylemiştim! Dün gece eve geldiğimizde kapıya yaslanmış iki kutu vardı!"

"Kaylee, şehirdeydim. Ağaçtaydım. Hiç hediye bırakmadım. Bahse girerim Landry'dir."

Ama kız sorduğunda hayır demiş. Yalan söylemediğine yemin etti. "Doğruyu söylüyorum. Bir not vardı, değil mi?"

"Ama basılmıştı," dedi.

"Bence koruyucu bir meleğiniz olduğu gerçeğini kabul etmelisiniz. Ve o yeryüzünde yürüyor olabilir ya da belki de değil. Ama senin fark etmediğin ama benim fark ettiğim bir şey var." "Neymiş o?"

"11:04'te dağılmadın."

Yapmamıştı. Zamanın içinden süzülerek geçmişti ve bir süre sonra fark ettiğinde bu onu gülümsetti. Sanki Noel ona geri verilmiş gibiydi. On kere.

Sonsöz

Bir yıl sonra

KAYLEE geri döndüğü için çok mutluydu. Hayal bile edemezdi. Noel'i Virgin River dışında bir yerde geçirmek. Yılın başlarında Newport Beach'te birkaç hafta geçirmişlerdi; evi, kasabaları, galerileri ve plajları kontrol edecek kadar uzun bir süre. Sonra sonbaharda geri taşınmışlar.

Mallory okula orada başlayabilirdi. Kaylee evin arka bahçesinde, küçük havuzun hemen diğer tarafında küçük bir stüdyo kurulmasını ayarladı. Bu stüdyo Mallory'nin Landry'nin oradayken stüdyosu olarak kullanması için.

Mallory artık on bir yaşındaydı ve Newport'ta arkadaşlarının yanı sıra Virgin River'da da arkadaşları vardı. Zamanlarının çoğunu evlerinin daha büyük ve kışların daha ılıman geçtiği Newport Beach'te geçiriyorlardı. Ve yapmak istedikleri seyahatler için daha uygun bir havaalanı vardı. Landry, Virgin River'daki stüdyosunu güncelliyor ama diğer her şeyi aynı bırakıyordu.

Yazlık evi olan çok şanslı ailelerden biri haline gelmişlerdi. Planları okul yılı boyunca Newport Beach'te yaşamak, yazları ve Noel'i Virgin River'da geçirmekti. Neyse ki Tux, Otis ve Lady uzun araba yolculuklarına aldırıyordu.

Landry Newport'u sevmiştii ve Güney Kaliforniya'daki mağazalarda ve galerilerde onun için pek çok fırsat vardı. Mallory de şehri ve okyanusu çok çabuk benimsedi. Ayrıca yaratılmasına yardım ettiği ailenin bir parçası olma fikrini de benimsedi.

Kaylee artık resmi olarak sertifikalı bir koruyucu aileydi. Kaylee'nin County, Mallory'nin birkaç uzak akrabasını, annesinin Seattle'da yaşayan ikinci kuzenlerini bulmuştu. Onlarla yakında tanışmayı umuyorlardı ama Mallory Landry ile çok mutluydu.

ve Kaylee'nin başka vasiler bulmakla ilgilenmediğini söyledi.

Sanki üçü tam olarak doğru zamanda bir araya gelmiş gibiydi. Landry yalnızdı, Kaylee ve Mallory'nin büyümesinin geri kalanında ona yardım edecek bir aileye ihtiyacı vardı.

Kaylee ve Landry iş ve aile yaşamlarını senkronize yüzücüler gibi dengelediler. Landry'nin sanatını satmak için mağazaları ve galerileri ziyaret etmesi gereken zamanlar olduğu gibi, Kaylee'nin geri dönmek için sabırsızlandığı yazar konferansları ve tanıtım gezileri de vardı.

Yeni yılda Kaylee ve Landry evlenmeyi planlıyorlardı.

Ama resmi bir aile olarak ilk Noelleri için Virgin River'a geri dönmüşlerdi. Yükselişi görmüşlerdi ve Ağacın süslenmesi ve Kaylee'nin günlerce gönüllülerle birlikte çalışarak ihtiyaç sahibi sakinler için yiyecek sepetleri hazırlaması ve Noel hediyeleri alması. Orada ve Howard tatillerde onlarla kalması için davet edildi.

İsimsiz Noel perileri Kaylee'nin verandasına yine hediyeler getirdi. Bazen nereden geldikleri belliydi - Jillian'dan kış mahsulleri, Kelly'den konserve lezzetler, Jack'ten el yapımı balık sinekleri, Paige'den pişmiş ürünler Kaylee ve Landry'nin kasaba için yaptıklarını takdir eden pek çok kişi de vardı. Kaylee bu kez kendi imzalı kitap ve unlu mamul hediyeleriyle karşılık verdi ve bunları dağ köyünün dört bir yanına dağıttı.

Noel'den birkaç gün önce Kaylee'nin verandasında küçük, süslü bir ağaç belirmişti. Annesi gelmemişti, ki bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Ama ağacın üzerinde bir çift pijamaya benzeyen bir süs vardı, ayakları içinde olanlardan. Kırmızı camdan yapılmıştı.

Landry yapmış olabilir. Süslemeden dışarı doğru dönen, yine camdan beyaz bir flama vardı. Ve flamanın üzerinde "İyi Olacaksın" yazıyordu.

Ve öyleydiler.

* * * * *

Robyn Carr'ın Netflix yapımı Virgin River setini ziyareti hakkındaki düşüncelerine özel bir bakış için okumaya devam edin.

Robyn Carr'ın Virgin River setini ziyareti üzerine düşünceleri

Virgin Nehri Canlı! Gerçekten!

Okuyucularım bana karakterlerimin onlar için gerçek olduğunu, arkadaş ya da aile gibi olduklarını yazdıklarında her zaman gülümser ve "Ne kadar gerçek olduklarını bilemezsiniz" diye düşünürüm. Bazen benim için neredeyse fazla gerçek oluyorlar. Ne zaman

Bir roman yazarken, karakterlerim zihnimde çok fazla yer kaplıyor. Onlarla yemek yiyorum, yürüyüşe çıkıyorum, yatakta yan yana yatıyorum, sabah onlarla uyanıyorum. Bazen duşta üstümü örtmek istiyorum!

Kafamın içinde benimle konuşuyorlar; seslerini hayal edebiliyorum ve bazen onları hayata geçirmeye yardımcı olmak için yazma egzersizleri yaratıyorum. Birkaç kez de kim olduklarını daha iyi anlamak için karakterlerle röportaj yaptı. Bir romancı için, özellikle de bu romancı için, en özgün yazılar hiç de yazı gibi görünmez. Daha çok Karalama, hayal kurma ya da en iyi zamanlarda bir hamakta sallanma. Virgin River'ı yazmaya başladığımda bu yaklaşımı benimsedim. Ben Mel'e: Neyden kaçıyorsun?

Mel'den bana: Kocamı kaybettim ve bu çok acı bir kayıptı.

Virgin River romanlarımın en başından beri bir televizyon dizisi hayal ettim. Yıllar içinde çeşitli yapım şirketlerinin ilgisi oldu, ancak bunun hızlı bir şekilde anlatılabilecek bir hikaye olmadığını hep biliyordum. Bu, büyüme potansiyeli olan ve devam eden bir hikaye. genişleme için sonsuz fırsat.

Dizinin Netflix yapımı olması bir rüyanın gerçekleşmesi anlamına geliyor.

Seti ziyaret etmek ve karakterlerimin hayata geçişini izlemek üzere davet edildiğim için çok memnun oldum.

Tabii ki, duyuru yapıldıktan sonra, tek bir oyuncu bile seçilmeden, mektuplar almaya başladım. "Jack'in karakterini doğru yapsalar iyi olur!" Ve daha az

Tehdit versiyonu: "Umarım oyuncu seçiminde katkınız olur!"

Bu düşünceler ne kadar gereksiz olursa olsun, hepimizin kafasında karakterlerin neye benzeyebileceğine dair kendi imgelerimiz vardır. Kurgunun gerçek güzelliği de budur - gözlerimiz sayfayı tararken, zihnimiz onu zihnimizde bir filme dönüştürmekle meşguldür. Bu vizyon herkes için aynı mı olacak? Of

Tabii ki hayır.

Ama karakterlerimin emin ellerde olduğunu biliyordum ve seti ziyaret ederken heyecanımı zor tuttum. Dev bir deponun içinde Jack'in Barı ve Doktor'un evi ve kliniği de dahil olmak üzere birkaç yapı daha vardı. Açık havada boyanmış devasa arka planlar vardı -

anıt boyutunda ağaçlar, dağlar, nehirler. Sette dolaşırken hayranlık içindeydim. En küçük ayrıntısına kadar inanılmaz bir kasabaydı. Yapıların içinde ve dışında dolaştım, Doktorun masasındaki kâğıt yığınlarına dokunmak, muayene odalarından birindeki muayene masasına göz atmak, kitapta pek çok olayın geçtiği küçük mutfığa bakmak.

Jack'in Barı'nın merdivenlerini biraz endişeyle çıktım - serinin büyük bir kısmı orada geçiyor - acaba Hayal ettiğim gibi bir şey mi? Kapının hemen içinde durdum. Nefesimi kesti. Her detay kusursuzdu. Barda bir tabureye oturdum ve aklımdan yüzlerce senaryo geçti. Günün ilerleyen saatlerinde Mel'in Jack'le şehir hemşiresi olarak hayatı hakkında konuştuğu bir sahnenin çekimlerini izledim ve birkaç kadeh içki içtim, tabureden sallanıyor ve biraz yardıma ihtiyacı var Jack! Evet, burası Jack'e aitti, duvarlardaki hayvan kupalarına kadar. Burası hakkında ilk yazdığım da tam olarak hayal ettiğim gibiydi.

Ve her yerde çok fazla insan vardı. Büyük bir Doc'un evinin dışındaki piknik masalarında toplanan insanların figüran olduğu ortaya çıktı. Sokakta bir aşağı bir yukarı yürümeleri, barda oturmaları, belki de bir doktor randevusunu beklemeleri için çağrılıyorlardı. Ayrıca

Kalabalıkta esnaflar vardı: marangozlar, boyacılar, inşaatçılar, kameramanlar, tutucular. Birçoğu bana yaklaştı, kendilerini tanıttı ve genellikle biraz utangaç bir şekilde setin beklentilerimi karşılayıp karşılamadığını sordu. Dürüst olmak gerekirse

en çılgın arzularımı aştı. Bunu söylediğimde, yüzleri gururla parlayacaklardır. Onlar da dizinin, kitapların hayranlarının beklentilerini karşılamasını istiyorlar.

Ayrıca yönetmen, ses teknisyenleri ve diğerleri gibi prodüksiyon çalışanları da toplanmıştı. Arkasında adımın yazılı olduğu bir sandalye buldum ve bir sahneyi çekmelerini, ardından birkaç farklı açıdan yeniden çekmelerini izlemek için toplandık. Söylemeliyim ki, oyuncuların her zaman göz alıcı bir işi olduğunu düşünmüşümdür ama gördüğüm şey hiç de göz alıcı değildi. Ayakta durarak, oturarak, yürüyerek, hareket ederek tekrar tekrar çok çalışıyorlardı. Ve günler uzundu - günde on iki saat çalışarak seti açık tutuyorlardı. Park yerinde yıldızlar için karavanlar vardı.

Sahneler arasında dinlenmek, repliklerini çalışmak, dinlenmek, prova yapmak ya da sette gerekli olmadıkları zamanlarda e-postalarını veya telefon görüşmelerini takip etmek.

Ve yemek! Bu benim için günün en büyük sürpriziydi. Sendikalar katıdır ve bu çalışkan insanların düzenli molalara ihtiyacı vardır. Her birkaç saatte bir yemek dolu masalar ortaya konuyordu. Molalar arasında, büyük meyve kaseleri ortaya çıktı.

Dokuzuncu bölümün masa okumasına katıldım. Her oyuncu repliklerini senaryodan okudu. Bunu her seferinde yapıyorlardı.

birkaç gün boyunca. Bu, sorular için bir fırsattı ve böylece yönetmenle repliklerini veya sunumlarını tartışabiliyorlardı.

Gördüğüm ya da okuduğum sahneler orijinal kitapta yazdıklarım değildi. Senaryo kitabı birebir takip edemez. Bu kafa karıştırıcı olabilir, çok uzun olabilir ve anlam çeviride kaybolabilir. Ekran tamamen farklı bir formattır.

Bir karakterin düşüncelerini veya iç diyaloglarını filme almanın bir yolu yok, bu yüzden hikayenin ruhunu yeni

formata uydurmak için ayarlamalar yapıyor. Fark etmediğim şeyler vardı ama keşke ben düşünseydim dediğim pek çok yeni değişiklik de oldu. Çalışmamın ruhuna sadıktı ve mükemmeldi!

En sevdiğim insanlardan bazılarıyla yepyeni bir maceraydı. sevilen karakterler. Ve önce televizyon dizisini izleyenler, diziyi okuduklarında da aynı deneyimi yaşayacaklar. Kitaplar - favori karakterlerle yeni maceralar.

İki gün boyunca setteydim ve büyüleyiciydi. İçine düştüm Gördüğüm her şeye bayıldım ama göze çarpan birkaç şey vardı. Birincisi, oyuncuların ve ekibin son ana kadar gösterdikleri aşırı minnettarlık. Yüzlerce insan vardı bu dizi üzerinde çalışıyordu. Yüzlerce iş sağladık. Bu tek başıma yaptığım bir şey değildi, yapmış olsam bile ortamı ve karakterleri yarattı. Bu, milyonlarca okuyucunun seriye olan sevgisinden doğan bir şeydi.

İkinci şey ise kalbimin içindeydi. Esnaflardan biri bardaki tabelayı görüp görmediğimi sordu. Ne demek istediğini göstermek için beni yanına götürdü. Daha yakından baktığımda bir

Üzerine bazı kelimeler kazınmış bir ağaç gövdesi dilimi. "Virgin River-Sevdikleri Kadınlar İçin Onurlu Erkekler Tarafından İnşa Edilmiştir." Mükemmeldi.

Hepimizin evim demek istediği Virgin River'ın ruhu ve özü budur. Umarım kitapları beğenirsiniz ve Netflix dizisini en az benim kadar seviyorum. Dizi hakkında daha fazla perde arkası bilgi için lütfen web sitem robyncarr.com'u ziyaret edin.

Virgin River serisinden hoşlanıyorsanız, Sullivan's Crossing'e bayılacaksınız!

New York Times'ın 1 numarasından bu seriyi keşfetmek için okumaya devam edin

çok satan yazar Robyn Carr.

Beyin cerrahı Maggie Sullivan, tamamen tükenmeden önce yavaşlaması gerektiğini bilmektedir ve bunu yapabileceği en iyi yer, Colorado kırsalındaki eksantrik, yabancılaşmış babasının sahip olduğu kamp alanıdır.

Ne Bulduk

Sullivan's Crossing serisinin ilk hikâyesi.
Şimdi MIRA'dan temin edilebilir.

Ne Bulduk

tarafından Robyn Carr

Sadece yaşamak yeterli değil.
İnsanın güneşı, özgürlüğü ve biraz
da çiçeği olmalı.

-HANS CHRISTIAN ANDERSEN

1

Maggie Sullivan hastanenin en batı ucundaki altıncı ve yedinci katlar arasındaki merdiven boşluğuna sığındı; stajyerlerin ve asistanların kattan kata, acil durumdan acil duruma koşarken en az kullandığı basamaklardı. İki kat arasındaki sahanlığa oturdu, ayaklarını merdivenlere dayadı, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu, yüzünü kollarının arasına gömdü. O yapmadı Kalbinin nasıl olup da her gün kırılıyormuş gibi hissettiğini anlayamıyordu. Kendisinin çok daha güçlü olduğunu düşünüyordu.

"Bazı şeyler asla değişmez," dedi tanıdık bir ses.

Başını kaldırıp en yakın arkadaşı Jaycee Kent'e baktı. Birlikte tıp fakültesine gitmişlerdi, ancak ihtisas onları ayırdı. Jaycee doğum uzmanı, Maggie ise beyin cerrahıydı. Ve... yıllar önce tıp fakültesi hayatı canlarına okuduğunda ağlamak için merdiven boşluklarına saklanmışlardı. Öğrenci arkadaşlarının ve eğitmenlerinin çoğu erkekti. Erkeklerin onları ağlarken görmesine izin vermediler.

Maggie ıslak, buruk bir kahkaha attı. "Beni nasıl buldun?" Maggie sordu.

"Benim yerimde olmadığını nereden biliyorsun?"

"Mutlu bir evliliğiniz ve güzel bir kızınız olduğu için mi?"

"Çalışma saatlerim berbat, uykusuzum, iyi günlerim kadar kötü günlerim de var ve..." Jaycee, Maggie'nin yanına oturdu.

"Ve en azından hormonlarım şu anda işbirliği yapıyor. Maggie, sen sadece biri için çağrı alıyorsun, değil mi? Sadece faturaların önüne geçmek için?"

"Muayenehane kapandığından beri," dedi Maggie. "Ve dava açıldığından beri."

"Bir molaya ihtiyacın var. Düşük yaptıktan sonra toparlanmaya çalışıyorsun ve hormonların çok değişken. Uzaklaşmaya ihtiyacın var,

Özellikle de acil servisten uzakta. Biraz izin al. Yaralarını yala. İyileş."

"Beni terk etti," dedi Maggie.

Jaycee açıkça şok olmuştu. "Ne?"

"Benden ayrıldı. Artık dayanamadığını söyledi. Duygusal davranışlarıma, birçok sorunuma. Profesyonel yardım önerdi."

Jaycee sessizdi. "Nutmum tutuldu," dedi sonunda. "Ne büyük bir kış."

"Şey, sürekli ağlıyordum," dedi biraz daha koklayarak.

"Onunla birlikte değilsem, onunla telefonda konuştuğumda ağlıyordum.

telefonda. Çocuk sahibi olmama fikrini kabul ettiğimi sanıyordum. Neredeyse otuz yedi yaşındaydım, uzun saatler çalışıyordum, kötü bir evlilikten yeni çıkmış iyi bir adamla birlikteydim ve zaten çocuk..."

"Sana her şeyi veririm ama iyi adamı vermem," dedi Jaycee. "Tanrı aşkına, o bir doktor. Bütün bunların Yaşadıklarınız size zarar verebilir mi? Tüm stresi ortadan kaldırın ve yine de düşük yaptınız! İnsanlar düşük yapmayı ağır bir regl dönemi gibi görme eğilimindedir, ancak bu bir ölümdür. Bebeğinizi kaybettiniz. Yas tutmak için zaman ayırmalısınız."

"Müjde," dedi Maggie, bir mendil ararken ve burnuna içten bir sümkürme yaparken. "Bunu gerçekten o seviyede hissettim. Hamile olduğumu öğrendiğimde, bebeği görmeye, onu sevmeye başlamanı yaklaşık on beş dakika sürdü. Ya da onu."

"Lafı dolandırmak istemem ama hormonlarınızla ilgili bazı sorunlar duygularınızı etkiliyor. Dinle, ateş et bu gece bazı e-postalar. Bilmesi gerekenler listesine bir ya da iki hafta izinli olduğunuzu söyleyin."

"Sen ve Andrew dışında kimsenin hamilelikten haberi yok." "Açıklamak zorunda değilsin-herkes senin muayenehane, eski ortaklarınız, dava. Açıkçası, meslektaşlarınız hâlâ ayakta olmanıza şaşırıyor. Şehir dışına falan çık. Biraz dinlen."

"Haklı olabilirsin," dedi Maggie. "Bu beton merdiven

boşlukları beni öldürüyor."

Jaycee bir kolunu ona doladı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?"

* * *

Sullivan's Crossing'e giden son yedi ya da sekiz mil çamurdan başka bir şey yoktu ve Maggie'nin krem rengi Toyota SUV'u camlara kadar kaplanmıştı. Bu pek de sürpriz sayılmazdı. Şimdi düşününce Denver'da bütün hafta yağmur yağdığını fark etti. Mart ayı genellikle Özellikle dağlarda yılın en öngörülemmez ve kaygan ayı. Yağmur yağmazsa kar yağabilirdi. Ama Maggie o kadar kötü bir yıl geçirmişti ki hava durumu aklının ucundan bile geçmiyordu.

Geçen yıl o kadar çok tıbbi, yasal ve kişisel sorunla karşılaşmıştı ki muayenehanesi birkaç ay önce kapanmıştı. Diğer muayenehanelerden iş alıyor, orada burada nöbetçi doktorların yerine bakıyor ve Acil Servis 1. Seviye Travma'da çalışırken bir yandan da hayatındaki karmaşayı nasıl çözeceğini bulmaya çalışıyordu. Bu, en iyi arkadaşı ve doktorunun tavsiyesi üzerine, çok ihtiyaç duyduğu bir molaydı. Birkaç e-posta gönderdikten ve birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra babasının evine doğru yola çıktı.

Muhtemelen depresyondan muzdarip olduğunu biliyordu. Yorgunluk ve genel sefalet. Bu mantıklı olabilirdi. Programı korkunç olabilirdi ve son zamanlarda gerginlik korkunçtu. Yaklaşık bir yıl önce iki doktor muayenehanesi dolandırıcılık ve görevi kötüye kullanmakla suçlanmış ve büyük olasılıkla bir davaya yol açacak bir soruşturmayı beklerken hastaları görmekten uzaklaştırılmıştı. Her ne kadar Olaylar hakkında hiçbir bilgisi yoktu, bir skandal vardı ve bu onun üzerine yapışmıştı. Medyanın büyük ilgisi vardı ve o, solmakta olan bir antrenmanı bir arada tutmaya çalışırken tek başına kalmıştı. Ardından, onun gözetimi altındayken korkunç bir trafik kazasında aldığı yaralar nedeniyle ölen bir çocuğun ailesi haksız ölüm davası açtı. Ona karşı.

Kaderin, zaten sallanmakta olan sorun yığınının üzerine yığacak bir şey daha bulması imkânsız görünüyordu. Hah. Kadere asla meydan okuma. Hamile olduğunu öğrendi.

Elbette bir kazaydı. Andrew'la birkaç yıldır görüşüyordu. İkisinin de zorlu kariyerleri olduğu için o Denver'da, Andrew ise Aurora'da yaşıyordu ve fırsat buldukça görüşüyorlardı; bir gece orada, bir gece burada. Ne zaman Uzun bir hafta sonunu idare edebilirlerdi, cennet gibiydi. Daha fazlasını istiyordu ama Andrew acil servis doktoruydu ve aynı zamanda Sekiz yaşında bir kızı olan boşanmış bir baba. Ama sürekli telefonla görüşüyorlarmış. Her gün birden fazla mesaj ve e-posta.

gün. Ona güveniyordu; en büyük desteği oydu.

Maggie evlenip bir aile kurabileceğinden emin değildi ama bu sürpriz onu mutlu etmişti. Kötü bir yıldaki tek iyi şeydi bu. Ancak Andrew mutlu değildi. O üç yıl geçmiş olmasına rağmen hala boşanma tedavisi görüyordu. O ve eski karısı hâlâ destek, velayet ve ziyaretler konusunda kavga ediyorlardı. Maggie nedenini anlamıyordu. Andrew kızı elindeyken onunla ne yapacağını bilmiyor gibiydi. O

hemen hamileliği sonlandırmayı önerdi. Eğer hamilelik onun için bu kadar önemliyse ve ilişkileri geliyorsa birkaç yıl sonra konuyu tekrar ele alabileceklerini söyledi.

Sonlandırmayı hayal bile edemiyordu. Sırf Andrew kararsız diye mi? Otuz altı yaşındaydı! Bu konuyu tekrar gözden geçirmek için ne kadar zamanı vardı?

Andrew'a söylememiş olmasına rağmen, o karar verdi ilişkileri için ne anlama gelirse gelsin bebeği doğuracaktı. Sonra düşük yaptı.

Kederli ve kalbi kırık bir halde daha da dibe çöktü. Hamileliğini ve düşük yaptığını sadece iki kişi biliyordu: Andrew ve Jaycee. Maggie her gece iç burkan gözyaşları döküyordu. Bazen işten eve dönmek için bile sabırsızlanıyor ve arabanın kapısını kapatır kapatmaz ağlamaya başlıyordu. Bir de merdiven boşluğu ziyaretleri vardı. Merdivenlerde ağladı.

Andrew'a telefon etti; Andrew onu teselli etmeye çalışırken kollarında ağladı, bir yandan da rahatladığını biliyordu.

Ve sonra dedi ki, "Biliyor musun Maggie? Bunu daha fazla yapamayacağım. Bir molaya ihtiyacımız var. Seni destekleyemem, sana destek olamam. Biraz yardım almalısın, duygusal hayatını rayına oturtmalısın. Hayatımı emiyorsun ve ben sana yardım edecek donanıma sahip değilim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Sen Düştüğümde beni düşürmek mi? Düşük yapmama sadece üç hafta kalmışken?"

Ve tipik Andrew tarzıyla, "Elimdeki hepsi bu, bebeğim," demişti.

Gerçekten de her şeyin onunla ilgili olduğunu fark ettiği ilk andı. Ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Bir sürü bavul hazırladı. Eşyalarını toplamaya başladıktan sonra duracak gibi görünmüyordu. Denver'dan güneybatıya, Leadville ve Fairplay'in güneyindeki baba evine doğru yola çıktı ve önceden haber vermemiştir. Onu aramıştır

Annesi Phoebe'ye sadece Sully'lere gideceğini ve ne kadar kalacağından emin olmadığını söylemişti. Şu anda sürekli gerginlik içinde geçen bu hayattan kaçmak dışında bir planı yoktu, endişe ve kalp ağrısı.

Büyük büyükbabasının, sonra büyükbabasının, şimdi de babasının olan taşra dükkânına gittiğinde öğleden sonra erken saatlerdi. Herkesin Sully olarak tanıdığı babası Harry Sullivan yetmiş yaşında, dinç ve dayanıklı bir adamdı ve ne yavaşlama belirtisi ne de emekli olmaya niyeti vardı. Bir süre arabasında oturdu ve ne yapacağını anlamaya çalıştı. ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bebeğini kaybetmiş ve kalbi kırılmış gibi görünmemesi için bunu nasıl ifade edebilirdi?

Babasının dört yaşındaki sarı labradoru Beau, mağazanın etrafında koşturarak geldi, arabasını gördü, havlayarak daireler çizmeye başladı, sonra ön patilerini kapısına dayadı ve yalvarırcasına ona baktı. Frank Masterson, Maggie kendini bildi bileli dükkânın demirbaşı olan bir yerli,

verandada oturmuş, kucağında bir gazeteyle bir fincan kahve içiyordu. Bir bakışta kamp alanının neredeyse hiç dolu olmadığını anladı; sadece birkaç karavan ve göle doğru inen yoldaki kamp alanlarında çadırlar vardı. Çadırının dışında kanvas bir kamp sandalyesinde oturmuş kitap okuyan bir adam gördü. Nüfusun seyrek olmasını bekliyordu.

Hafta ortası, gün ortası ve yılın en az yoğun ayı olan Mart ayının başı.

Frank ona iki kez baktı ama el bile sallamadı. Maggie arabadan inmeyince Beau hayal kırıklığına uğramış bir halde koşar adım uzaklaştı. Hâlâ iyi bir giriş cümlesi bulamamıştı. Babasının dükkândan çıkıp verandadan geçerek merdivenlerden inmesi ve Beau'nun da onu takip etmesi için beş dakika geçti. Camı indirdi.

"Merhaba Maggie," dedi arabanın tavanına yaslanarak. "Seni beklemiyordum."

"Anlık bir şeydi."

Arka koltuğa geçip bavullara baktı. "Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Omuz silktilti. "Her zaman hoş karşılanacağımı söylememiş miydin? Ne zaman istersen?"

Ona gülümsedi. "Bazen ağızımdan kaçıyor." "İşe ara vermeye ihtiyacım var. Tüm o saçmalıklardan. Tüm bu her şey."

"Anlaşılabilir. Size ne ikram edebilirim?"

"İki bira ve bir yatak almak çok mu zahmetli?" diye sordu, belki biraz alaycı bir şekilde.

"Coors senin için uygun mu?" "Olur."

"Git ve evin yanına park et. Buzdolabında bira var ve yatağını henüz satmadım."

"Çok nazıksınız," dedi.

"Tüm gardırobunu boşaltmak için yardım ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Şimdilik fazla bir şeye ihtiyacım yok. Ben hallederim." "O zaman ben işime döneyim, sonra buluşuruz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi.

* * *

Maggie eve sadece bir çanta getirmişti; içinde diş fırçası, pijamaları ve temiz kot pantolonu olan çanta. Küçük bir kızken ve hem anne babası hem de büyükbabası bu arazide yaşarken, çoğu zaman mutlu olmuştu. Bakkal, yerli halk ve kampçılar, dağlar, göl ve vadi, yaban hayatı ve güneş ışığı onu sürekli mutlu ediyordu.

Neşeliydi. Ama mutsuz bir anneye, biraz fazla içmeye meyilli bir babaya ve didişen ebeveynlere sahip olan yanı umutsuzdu. Sonra, o altı yaşındayken, annesi zorluklardan, kırsal yaşamdan, araba kullanmaktan bıkmıştı.

Maggie, Phoebe'nin yetersiz bulduğu bir okula çok uzaktı. Yetersiz bir koca da eklenince, Phoebe'nin dayanabileceği tek şey buydu. Phoebe Maggie'yi

Chicago'da. Maggie Sully'yi birkaç yıl görmedi ve annesi çok parası olan tanınmış bir beyin cerrahı olan Walter Lancaster ile evlendi.

Maggie her şeyden nefret etmişti. Chicago'dan, Walter'dan, büyük evden, özel okuldan, kavurucu soğuktan ve beton manzaradan. Trafik ve acil durum seslerinden nefret ediyordu.

araçlar. Geriye dönüp baktığında hatırlayabildiği bir şey vardı: Annesini hayata döndürmüştü. Phoebe neredeyse tamamen mutluydu.

Parlaklığındaki tek leke huysuz kızıydı. Roller değişmişti.

Maggie on bir yaşına geldiğinde babasını düzenli olarak ziyaret ediyordu - önce birkaç hafta sonu, sonra bütün aylar ve

Bazı tatillerde. Bunun için yaşıyordu ve Phoebe sürekli bunu onun üzerinde tutuyordu. Uslu durur ve iyi notlar alırsan yazı o iğrenç kampta geçirir, solucan yer, pislenir ve ayıların arasında hayatını riske atarsın.

Babasına sürekli "Neden benim için savaşmadın?" diye soruyordu.

"Ah, tatlım, Phoebe haklıydı, bir baba olarak beş para etmezdim ve sadece senin için en iyisini istedim. Her zaman kolay da değildi," diye açıkladı.

Maggie ortaokuldayken Walter'la barışmıştı ama üniversiteye Denver'da, Sully'nin yakınında gitmeyi tercih etti. Phoebe'nin arzusu, onun süslü bir Ivy League üniversitesine gitmesiydi. Tıp fakültesi ve ihtisas farklı bir hikayeydi - kabul edilmek zordu ve sizi kabul eden en iyi kariyer okuluna ve ihtisas programına gidiyordunuz. Sonunda Los Angeles'a gitti. Sonra Chicago'ya dönmekten nefret etmesine rağmen Walter'ın yanında ihtisas yaptı. Ama Walter en iyilerden biriydi. Daha sonra bir Denver'da, babasına ve sevdiği çevreye yakın bir yerde muayenehane açtı. Bir yıl sonra, Walter'ın sonunda emekli olmasıyla

Phoebe ve Walter, antrenman yapmak ve daha fazla golf oynamak için Maggie'ye daha yakın olan Golden, Colorado'ya taşındılar. Walter da Sully gibi yetmiş yaşındaydı. Phoebe canlı, sosyal bir elli dokuz yaşındaydı.

Maggie muhtemelen Walter'a Phoebe'den daha yakın olduğunu düşünüyordu, özellikle de ikisi de beyin cerrahı olduğu için. Ona minnettardı. Ne de olsa, çabalarının ne kadar değersiz olduğunu göstermek için elinden gelen her kötü şeyi yapmasına rağmen onu iyi özel okullara göndermişti. O bir

Bu konuda tamamen nankör bir velet. Ama Walter nazik ve klas bir adam çıktı. Birçok insana yardım etmişti. sonsuza dek minnettar olduğunu kanıtlamış ve Maggie onun başarılarından etkilenmişti. Ayrıca ona tıp konusunda akıl hocalığı yapmıştı. Tıbbi sevmesi herkes gibi onu da şaşırtmıştı. Sully, "Bence bu harika bir fikir. Eğer senin kadar zeki olsaydım ve Walter gibi yaşlı bir moruk masrafları karşılamaya razı olsaydı, bunu bir New York dakikası içinde yapardım."

Maggie bilimi sevdiğini fark etmişti ama tıp fakültesi o güne kadar üstlendiği en zor şeydi ve çoğu gün bir hafta daha dayanabileceğinden emin değildi. Okulu bırakabilir, ders düzeltmesi yapabilir ya da sınıfta kalabilirdi, ama hayır - anksiyete ataklarıyla birlikte mükemmel notlar aldı.

Ama eline neşteri tutuşturdukları anda, aradığını bulmuştu.

Sully'nin kanepesine oturdu, iki bira içti, sonra uzandı ve örtüyü üzerine çekti. Beau onu içeri itti.

köpek kapısını açtı ve kanepenin yanına uzandı. Pencere açıktı, Mart ayının berrak ve temiz havasını içeri alıyordu ve Sully'nin ritmik sesiyle hemen uykuya daldı

evin arkasında bir hendek kazıyordu. O başladı

Gölde geçireceği yazın hayalini kuruyordu ama uyanmadan önce rüyasında kalabalık bir yerde ameliyat yapmaya çalıştığını görüyordu.

Herkesin bağırıldığı, kanlı paçavraların yerlere saçıldığı, insanların birbirinden nefret ettiği, birbirlerine aletler fırlattığı ve hastaların birbiri ardına öldüğü acil servis. Nefes nefese, kalbi küt küt atarak uyandı. Güneş batmıştı ve mutfağın ışığı yanıyordu, bu da Sully'nin onu kontrol etmek için eve geldiği anlamına geliyordu.

Bir tabağın üzerinde streç filmle kaplanmış bir sandviç vardı. Yanında bir not duruyordu. Frank'in karısı Enid tarafından yazılmıştı. Enid sabahları dükkânda çalışıyor, kampçılar ve turistler için salatalardan sandviçlere kadar paketlenmiş yemekler pişiriyor ve hazırlıyordu. Notta "Evinize hoş geldiniz" yazıyordu.

Maggie sandviçini yedi, üçüncü birasını içti ve babasının evinde kendisine ait olan odada yatmaya gitti.

Sully'nin kıpırdanma sesiyle uyandı ve saatin henüz 5:00 olmadığını gördü, bu yüzden artık endişeli rüyalar görmeyene kadar uyumaya devam etmeye karar verdi. Öğlen kalktı, buzdolabının kasvetli içeriğine göz gezdirdi ve tekrar uyudu. Öğleden sonra saat iki sularında odasının kapısı gürültüyle açıldı ve Sully, "Pekala. Bu kadar yeter."

* * *

Sully'nin dükkânı 1906 yılında Maggie'nin büyük büyükbabası Nathaniel Greely Sullivan tarafından inşa edilmişti. Nathaniel'in bir oğlu ve bir kızı vardı, kızını evlendirdi ve oğlunu verdi,

Horace, dükkan. Horace'ın bir oğlu vardı, Harry, gerçekten dükkân işletmekten daha önemli işleri vardı. Dünyayı görmek ve maceralar yaşamak istiyordu, bu yüzden orduya katıldı ve diğer yerlerin yanı sıra Vietnam'a gitti, ancak otuz üç yaşına geldiğinde nihayet evlendi ve genç ve güzel karısı Phoebe'yi Sullivan's Crossing'e getirdi. Onlar hemen Maggie adında bir çocukları oldu ve uzun bir yol. Dükkân sahiplerinin hepsinin adı Sully'ydi ama Maggie'nin adı hep Maggie'ydi.

Dükkân bir zamanlar yirmi mil içinde ekmek, süt, iplik ya da çivi alınabilecek tek yerdi ama Maggie'nin babası burayı devraldığında işler çok değişmişti. Dört tek odalı kabin, kuru kamp alanları, birkaç karavan bağlantısı, gölde bir rıhtım, bir tekne indirme yeri, duşlu umumi banyolar, jetonla çalışan bir dinlenme tesisi haline gelmişti.

Çamaşırhane, piknik masaları ve ızgaralar. Sully, çadırlardaki insanların elektronik cihazlarını şarj edebilmeleri için verandaya birkaç ekstra elektrik prizi yerleştirmişti ve şimdi Sully'nin kendisi de uydu TV ve Wi-Fi. Sullivan's Crossing, Leadville'in güneyindeki bir vadide, çarpıcı dağların eteklerinde ve Continental Divide Trail'in hemen dışında yer alıyordu.

Kamp alanı

Ucuz ve iyi yönetilen bir yerdi, arazisi temizdi, dükkânı büyüktü ve iyi stoklanmıştı. Bir postaneleri vardı; Sully de posta müdürüydü. Artık burası hem yerli halk hem de turistler için erzak, bira ve buz alabilecekleri en yakın yerdi.

Yürüyüşçülerden bisikletçilere, kros kayakçılarından kayak meraklılarına, kaya tırmanıcılarından balıkçılara, doğaseverlerden hafta sonu kampçalarına kadar pek çok farklı kesimden insan yürüyüşe çıkmıştır. Pek çok yürüyüşçü bir gün, birkaç gün, bir hafta ya da daha uzun süreliğine patikalara çıktı. CDT ya da Colorado Trail'e çıkan yürüyüşçüler genellikle Sully's'i ikmal yapmak, dinlenmek ve temizlenmek için bir durak noktası olarak planlardı. Continental Divide Trail 3,100 mil uzunluğunda, Colorado Trail ise yaklaşık 500 mil uzunluğunda olduğu için bu yürüyüşçülere thru-hikers deniyordu, ancak iki patika sadece yaklaşık 200 mil boyunca birleşiyordu

Sully's'in batısında. Bu nedenle Sully's genellikle geçit olarak anılırdı.

Burayı bilenler oraya Sully'nin Yeri derdi. Kampıların bazıları bir defaya mahsus gelen ve bir daha görülmeyen kişilerdi, birçoğu ise hafta sonu ya da tatil kaçamağı arayan, arabayla kolayca ulaşılabilen mdavimlerdi. Hepsi Maggie'nin ilgisini çekiyordu -erkekler, kadınlar, gençler, yaşlılar, sporcular, sporcu özentileri, izci birlikleri, doğa kulüpleri, tuhaf tipler, arada sırada srnenler- ama onun en çok ilgisini çekenler uzun mesafe yryşleriydi. CDT'ye çıkmak için nasıl bir özveri gerektiğini hayal bile edemezdi, cesaret ve gten bahsetmeye bile gerek yoktu. Onların patikadaki vahşi yaşamdan kaç ayak tırnağına kadar her şey hakkındaki hikayelerini dinlemeyi severdi. Yolculuklarında kaybetmişlerdi.

Mağazanın geniş n verandasında masa ve sandalyeler vardı ve insanlar mağaza açık ya da kapalı olsun orada takılma eğilimindeydi. Hava sıcak ve güzel olduğunda gln kenarında kendiliğinden toplananlar ve kamp ateşi yakanlar olurdu. Uzun mesafe yryşleri genellikle kendilerine içinde kuru çoraplar, ekstra yiyecek malzemeleri, biraz nakit para, belki bir kitap, ilk yardım malzemeleri, kamp ateşleri için yeni bir akmak, yeni bir ya da iki gömlek bulunan paketler postalardı. Maggie

Kendi paketledikleri kutuları alıp açmalarını seyretmeye bayılırdım; Noel gibiydi.

Sully'nin dükkanın önündeki ilan panosunda CDT, Colorado Trail ve diğer patikaların büyük bir haritası vardı; etrafı ona bırakılan ya da geri gönderilen resimlerle çevriliydi. Yryşlerin haber ya da mesaj bırakabilecekleri bir günlük defteri koymuştu. Günlükler doldurulduktan sonra Sully tarafından saklanırdı, ve çok iyi tanınır hale gelmişti. İnsanlar bunları okumak için saatlerini harcayabilirdi.

Sully's bir kaçış, bir sığınak, bir toplanma yeri ya da eğlence karakoluydu. Maggie ve Andrew buraya Arada bir hafta sonu kayak yapmak için - kros parkurları güvenli ve iyi işaretlenmişti. Kış aylarında doluluk oranı daha düşük olduğu için bir kulübe tutarlardı ve Sully asla

sadece bir odayı değil, bir yatağı da paylaştıkları gerçeğini yorumladı.

Hamilelik ve düşükten önce, rutinleri gençleştiriciydi - ayrı şehirlerde bir hafta veya birkaç hafta boyunca kendilerini yorarlar, sonra bir hafta sonu veya birkaç günlüğüne bir araya gelirler, harika yemekler yerler, beyinlerini becerirler, açık havada biraz egzersiz yaparlar, uzun ve derin sohbetler yaparlar, arkadaşlarıyla buluşurlar, sonra ayrı dünyalarına geri dönerlerdi. Andrew evlilikten çekiniyordu, bir tanesinde başarısız olmuş ve bekar bir baba olarak kalmıştı.

Maggie de kısa ve başarısız bir evlilik yaşamıştı ama tekrar denemekten korkmuyordu ve her zaman Andrew'un eninde sonunda bunu atlatacağını düşünmüştü. Çocuk sahibi olamayacağı gerçeğini ve daha fazlasını istemediğini açıkça beyan eden bir adamla birlikte olmayı kabullenmişti.

Arka kapıdan dükkâna girerken kendi kendine, "Ama sonra bir tane daha geldi ve o adım atar mı?" diye mırıldandı. "Onun uğraşamayacağı kadar üzgün olduğumdan yakınıyor. Piç kurusu."

"Kimmiş o piç, hayatım?" Enid mutfaktan sordu. Tam Maggie tezgâhtaki tabureye tırmanırken kafasını uzattı ve gülümsedi. "Seni görmek çok güzel. Uzun zaman oldu."

"Biliyorum, bunun için üzgünüm. Denver'da çok üzücü şeyler oldu. Eminim babam size muayenehanedeki tüm o karmaşadan bahsetmiştir."

"O yaptı. O korkunç doktorlar, insanları sırtlarından ameliyat olmaları gerektiğini düşünmeleri için kandırıyorlardı! Piç onlardan biri mi?"

"Hiç şüphesiz," diye cevap verdi, oysa hiç aklında değillerdi.

Enid ona, "Ve sana karşı açılan dava," diye hatırlattı.

Maggie umutla, "O da muhtemelen ortadan kalkacak," dedi.

öyle olacağına dair hiçbir belirti yoktu. En azından sivil bir davaydı. Savcı onu suçlamak için bir neden bulamamıştı. Ama gerçekten, bir kız ne kadarını kaldırabilir ki? Olaya yol açan

Dava, acil serviste geçirdiği en korkunç gecelerden biriydi. Feci bir araba kazasında beş genç çocuk, hepsi de kritik durumda. O olaydan sonra merdiven boşluğunda çok zaman geçirmişti. "Endişelenmiyorum," diye yalan söyledi. Sonra titrememek için konsantre olmak zorunda kaldı.

"Aferin sana. Çorbam var. Baban ve Frank için yaptım. Mantarlı. Peynirli tostla birlikte. İlgini çekerse bolca var."

"Evet, lütfen," dedi.

"Ben bakarım." Enid tabağı hazırlamak için köşeye gitti.

Dükkânın büyük bir mutfağı yoktu, sadece küçük bir döner odası vardı. Dükkanın güneybatı köşesindeydi; kasanın hemen yanında bir bar ve dört tabure vardı. Kuzeybatı köşesinde ise yetişkinlere yönelik içeceklerin servis edildiğı küçük bir bar ve yine bir bar ve dört tabure vardı. Kimse bir restoran açmaya kalkışmamıştı ama yiyecek ve içecek sağlamak iyi bir fikirdi

-Kampçıların ve yürüyüşçülerin erzakları tükenme eğilimindeydi. Sully soğutucuda bira, şarap, alkolsüz içecekler ve şişelenmiş su satıyordu

ama şişelenmiş içki satmıyordu. Bu nedenle bir bakkal değil, genel bir mağazaydı. Gıda maddelerinin yanı sıra tişörtler, çoraplar ve birkaç başka eğlence malzemesi vardı - halat, kelepçe, pil, şapka, güneş kremi, ilk yardım malzemeleri. Ana damarı bulmak için Timberlake, Leadville ya da belki Colorado Springs'e gitmeniz gerekiyordu.

Verandadaki masa ve sandalyelere ek olarak, ön kapının hemen içinde, göbekli sobanın bulunduğu yerde birkaç rahat sandalye vardı. Maggie çocukluğunu hatırladı. küçük kız, erkekler sobanın etrafındaki bira fıçılarında oturuyordu. Arka verandada dev bir buz makinesi vardı. Buz bedavaydı.

Enid başını küçük mutfaktan dışarı uzattı. Saçlarını sarıya boyatmıştı ama Maggie kendini bildi bileli saçlarının dipleri hep siyahtı. O dolgun ve besleyici bir kadındı, kocası Frank ise o kır saçlı, sıska ve

eski çiftçiler. "O güzel Dr. Mathews hafta sonu geliyor mu?" Enid sordu.

"Ondan ayrıldım. Ona bir daha sakın iyi deme," dedi Maggie. "O bir pislik."

"Ah, tatlım! Ayrıldınız mı?"

"İç karartıcı olduğumu söyledi," dedi suratını asarak. "Kıçımı öpebilir."

"Öyle diyebilirim! Ondan hiç hoşlanmadım, bundan bahsetmiş miydin?"

"Hayır, söylemedin. Onu sevdiğini ve birlikte yakışıklı çocuklar yapacağımızı düşündüğünü söyledin." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu.

"Belli ki düşünmüyordum," dedi Enid ve mutfağa geri çekildi. Bir süre sonra bir kase çorba ve kalın bir dilim peynirli tost. Çorbası mantar kremalıydı ve gerçek kremayla yapılmıştı.

Maggie kaşığına çorbaya daldırdı, üfledi ve tadına baktı. Cennet gibiydi. "Neden annem değilsin?" diye sordu.

"Sadece fırsatım olmadı, hepsi bu. Ama biz "mış gibi yap."

Maggie ve Enid arasında hep böyle küçük bir alışveriş olurdu. Maggie her zaman zayıf, şık, sosyete de aktif, züppe ve titiz Phoebe'nin yerine yumuşak, besleyici, evcimen tiplerden birini anne olarak istemişti. Enid sıcak ve sevimli iken Phoebe havalıydı. Enid tavuk çorbası ve büyükannesinin yemekleriyle her derde deva olabilirken, Phoebe menüden bir cehennem okuyabiliyordu.

Tarif. Phoebe nadiren yemek yapardı ve yaptığı da pek iyi gitmezdi. Ama Maggie annesini tamamen otobüste, Phoebe'nin kıvrak bir zekâya sahip olduğunu ve alaycı ve ironik olmasına rağmen Maggie'yi güldürebildiğini kendine hatırlattı. Maggie'ye çok bağlıydı ve onun için yanıp tutuşuyordu.

özellikle Maggie'nin onu Sully'den daha çok sevmesi. Maggie'ye verebileceği her şeyi verdi. Maggie'nin istediği şeylerin olmaması Phoebe'nin suçu değildi. Örneğin, Phoebe Maggie'yi son derece iyi bir üniversiteye gönderdi-

Maggie'nin babasıyla yaşamak için her şeyi değiş tokuş etmesi dışında, yatılı hazırlık okulu pek çok açıdan işe yaramıştı. Aptalca belki ama yine de... Ve Phoebe ölüm acısı altında Sully'nin kamp alanını ziyaret etmeyecek olsa da, Maggie'ye istemediğı halde elli bin dolarlık bir düğün yapmıştı. Walter da ona ve Sergei'ye bir gezi vermişti. balayı için Avrupa'ya gittiler.

Maggie Avrupa gezisini çok beğenmişti. Ama Sergei'yle asla evlenmemeliydi. O çok meşgul ve dikkati dağınıktı ve yakışıklıydı, seksiydi - özellikle de o aksan! Birlikte çok iyi görünüyorlardı. Onu olduğu gibi kabul etti ve adamın derinlerine inmeyi başaramadı. Adam yüzeyseldi ve güvenilir değildi. Neyse ki, ya da ne yazık ki, çok kısa sürmüştü. Dokuz ay.

"Bu çok güzel," dedi Maggie. "Çorbanız beni her zaman iyi hissettiriyor."

"Ne kadar kalacaksın tatlım?"

"Emin değilim. Daha iyi bir fikir edinene kadar. Birkaç hafta, belki?"

Enid başını salladı. "Mart ayında gelmemelisin. Mart ayında gelmemen gerektiğini daha iyi bilmelisin."

"Beni bir katır sürüsü gibi çalıştıracak, değil mi?" "Buna hiç şüphe yok. Bu işi yapmaktan korkmayan tek kişi Mart ayında gelecek olan Frank. Sully, Frank'i çalıştırmayacak."

Frank Masterson, Sully'nin ahbablarından biriydi. Enid elli beş yaşındayken o da hemen hemen aynı yaştaydı. Frank'in dediğine göre

genç bir kadınla evlenme basiretini göstermiş ve böylece yaşlılığında kendisine iyi bir bakıcı bulmayı garantilemişti. Frank

Yakınlardaki bir sığır çiftliğinin sahibi olan Frank, bugünlerde iki oğlu tarafından idare ediliyordu ve bu da Frank'in Sully'nin etrafında takılmasını sağlıyordu. Bazen Sully, "Neden sabahları Enid'le birlikte işe gelip benzinden tasarruf etmiyorsun, çünkü tek yaptığın benim kahvemi bedava içmek ve herkesin işine burnunu sokmak?" diye sorardı.

Hava soğuk olduğunda içeride, sobanın yanında otururdu. Hava güzel olduğunda verandayı tercih ederdi. Etrafta dolaşır, kampçılarla ya da uğrayan insanlarla sohbet eder, ara sıra Enid için ağır bir kutu kaldırır, bol bol gazete okurdu. Tam bir demirbaşı.

Enid'in tombul vücuduna uygun tatlı, kalp şeklinde bir yüzü vardı. Bu onun yemek pişirmeye olan sevgisini kanıtlıyordu. Soğutucuda saklamak için sandviç yapıp paketlemenin yanı sıra, her sabah tatlı ekmekler, çörekler, kurabiyeler, kekler gibi şeyler pişirirdi. Frank bunlardan çok yerdi ve görünüşe göre bir gram bile almamıştı.

Maggie, Sully'nin dükkânın etrafındaki olukları kazıyarak temizlediğini duyabiliyordu. Yetmiş yaşında ve bir merdivenin üzerinde, hâlâ bir ırgat gibi çalışıyor, kışın döküntülerini temizliyordu. Mart ayının sorunu buydu; ilkbahar ve yaz için temizlenecek çok şey vardı. Sully onu otururken görüp işe koyulmadan önce Frank'i ziyaret etmek için verandaya kaçtı.

"Burada ne yapıyorsun?" Frank sordu.

"Tatildeyim," dedi kadın.

"Hmm. Tatil yapmak için yılın en aptal zamanı. Şimdi yapacak bir şey yok. Dr. Mathews geliyor mu?"

"Hayır. Artık görüşmüyoruz."

"Hmm. Bu yüzden mi çamur mevsiminde buradasın? Yaralarını mı yalıyorsun?"

"Hiç de değil. Bu konuda mutluyum." "Evet. Mutlu görünüyorsun, tamam."

Olukları temizlesem daha iyi olur, diye düşündü. Böylece sohbeti politikaya çevirdi çünkü Frank'in çok güçlü fikirleri olduğunu biliyordu ve sorulara cevap vermek yerine dinleyebilirdi. Yine o adamı gördü, kampçı, açılır kapanır çadırının/römorkunun dışında, tentenin altında, kanvas kamp sandalyesinde oturuyordu. Bacaklarını uzatmıştı ve yine bir şeyler okuyordu. Uzun bacakları olduğunu fark etti.

Tam Frank'e o adamın ne zamandır orada kamp yaptığını soracaktı ki patikadan kampa doğru giden birini fark etti. Büyük bir sırt çantası vardı ve

bastonu ve kafasında garip bir şey vardı. Maggie gözlerini kıstı. Kulaklıkları olan deri bir bombardıman miğferi mi? "Frank, şuna bak," dedi, öne doğru eğilip bakarak.

Adam yaşlıydı ama yaşlılara pek rastlanmazdı. Patikalarda yürüyüş yapan, bisiklete binen, kayak yapan pek çok yaşlı vatandaş vardı. Aslına bakılırsa, emekli olduklarında zindeyseler, zamanları ve imkânları vardı. Adam yaklaştıkça, yaş meselenin sadece bir parçasıydı.

Frank, "Sully'yi bulsam iyi olacak," dedi ve kalkıp dükkâna girdi.

Adam yaklaştıkça, kıvrılmış elbise pantolonu, siyah çoraplar ve çamurdan kurtulduktan sonra parlak kilise veya ofis kıyafeti gibi görünen siyah ayakkabılar giydiği anlaşıyordu.

temizlenmiş. Başında da garip bir İkinci Dünya Savaşı havacı şapkası vardı. Sırılsıklam olmuş gibi görünen bir kayak ceketini giymişti.

kızarmış ve topallıyor.

Sully verandada belirdi, Beau yanında sallanıyordu, Frank de onu takip ediyordu. "Bu da ne böyle?"

"Evet, bu çok yanlış," dedi Maggie.

"Öyle mi dersin?" Sully sordu. Merdivenlerden inerek adama yaklaştı, Maggie hemen arkasındaydı, Frank arkadan geliyordu ve Enid verandada ne olduğunu görmek için bekliyordu.

Sully ellerini ceplerine sokarak, "İşte böyle dostum," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Burası Lejeune Kampı mı?"

Herkes birbiriyle bakıştı. Adamın Sully'den daha yaşlı olduğu belli olmasına rağmen Sully, "O Kuzey Carolina'da olmalı, evlat," dedi. "Biraz yoldan sapmışsın. Verandaya gel ve bir fincan kahve iç, o çantayı ve ıslak ceketini çıkar. Ve şu aptal şapkayı, Tanrı aşkına. Senin için bir telefon görüşmesi yapmamız gerekiyor. Pazar ayakkabılarınınla burada sıırılsıklam ne yapıyorsun?"

"Belki de biraz beklemeliyim, bakalım gelecekler mi?" dedi adam, yine de verandaya kadar kendisine eşlik edilmesine izin verdi.

"Kim?" Maggie sordu.

"Annem, babam ve ağabeyim," dedi. "Onlarla burada buluşacağım."

"Eminim çok komik şapkaları da vardır," diye mırıldandı Frank.

Sully, "Görünüşe göre kafan biraz karışmış," dedi. "Senin adın ne genç adam?"

"Bu bir sorun, değil mi? Bunun üzerinde bir süre düşünmem gerekecek."

Maggie kampçının merakla yanından geçip gittiğini fark etti. Yakından bakınca dikkat dağıtıcıydı. Uzun boylu ve yakışıklıydı, gerçi burnunun kenarında küçük bir şişlik vardı. Ama kalçaları dar, omuzları genişti ve kot pantolonu tam olarak yırtık ve yıpranmıştı. Bakışları karşılaştı. Kız gözlerini kaçırdı.

"Nasıl ıslandığını biliyor musun? Dün geceki yağmurda mı yürüdün? Yağmurda mı uyudun?" Sully sordu.

"Bir dereye düştüm," dedi. Titremesine rağmen gülümsedi.

"O ayakkabılar yüzünden," diye belirtti Frank. "Ayağı kaymış çünkü ayağında iz yok."

"İşte böyle," dedi Maggie. "Profesör Frank her şeyi çözmüş. Şu ıslak ceketini çıkaralım ve bir battaniye alalım. Sully, Stan the Man'i arasan iyi olur."

"Yapacağım."

"Yardıma ihtiyacı olan var mı?" Maggie kampçının sorduğunu duydu.

"Telefona bakabilir misin, Cal?" Sully sordu. Sully adamı Maggie'nin sandalyesine oturttu ve ceketini dış giysilerini çıkarmaya başladı. Sırt çantasını verandanın demirine yasladı ve birkaç saniye içinde Enid elinde bir battaniye, bir fincan kahve ve kepekli keklerinden biriyle oradaydı. Cal telsiz telefonu verandaya getirdi. Maggie ona bakarken beyefendi hemen çöreğini yemeye başladı.

"En azından düzenli olacak," dedi Frank sandalyesini geri alarak.

Maggie adamın önünde çömeldi ve çok alçak sesle konuşarak şapkayı çıkarıp çıkaramayacağını sordu. İzin almadan önce şapkayı yavaşça adamın başından çekerek kel bir kubbeyi çevreleyen beyaz saçları ortaya çıkardı. Parmaklarını nazikçe kafa derisinde gezdirerek bir şişlik ya da çürük aradı. Sonra onu ayağa kaldırdı ve ellerini gövdesinde ve belinde gezdirdi. "Yuvarlanmış olmalısın efendim," dedi. "Eminim duş almaya hazırsınızdır." Adam cevap vermedi. "Efendim? Bir yeriniz acıdı mı?" diye sordu. Adam sadece başını salladı. "Benim için gülümseyebilir misiniz? Büyük, geniş bir gülümseme?" diye sordu, felç olup olmadığını kontrol ederek.

felç nedeniyle.

"Nereden kaçtın, genç adam?" Sully ona sordu. "Evin nerede?"

"Wakefield, Illinois," dedi. "Biliyor musun?"

"Bildiğimi söyleyemem," dedi Sully. "Ama eminim çok güzeldir. Lejeune'den daha güzel olduğu kesin."

"Krema alabilir miyim?" diye sordu fincanını uzatarak.

Enid aldı. "Elbette alabilirsin tatlım," dedi. "Hemen geri getireceğim."

Sully Stan Bronoski'yi ararken beyefendi bir battaniyenin altında titreyerek kremalı kahvesini yudumluyordu. Sully'nin ulaşabileceği pek çok kişi vardı: yerel korucu, eyalet polisi, otoyol devriyesi, hatta itfaiye ve kurtarma. Ama Stan yerel bir çiftlik sahibinin oğluydu ve Timberlake'de, sadece yirmi mil güneyde ve kavşağın yakınında polis şefiydi. Küçük bir departmandı ve internette profesyonel gibi çalışan zeki bir yardımcısı vardı: Memur Paul Castor.

Beau yaşlı adamı bir güzel kokladıktan sonra merdivenlerden inerek Cal'in yanına gitti ve Cal de otomatik olarak onu sevmeye başladı.

Sully telefonu Maggie'ye uzattı. "Stan seninle konuşmak istiyor."

Stan Maggie'ye, "Kulağa başboş dolaşan biri gibi geliyor," dedi. "Ama yakınlarda kayıp bir kişi yok."

Castor'a baktıracağım. Yola çıkıyorum. Üzerinde kimlik var mı?"

Maggie telefonda, "Henüz kontrol etmedik," dedi. "Neden sen sürerken ben de kontrol etmiyorum? İşte Sully."

Maggie telefonu babasına geri verdi ve "Ben bu beyefendiyle sohbet ederken Stan'le vakit geçirin" dedi.

Maggie adamdan tekrar ayağa kalkmasını istedi ve arka cebinden ustalıkla ince bir cüzdan çıkardı. Onu oturmaya çağırdı ve

açtı. "Evet, şimdi," dedi. "Bay Gunderson? Roy Gunderson?"

"Hmm?" dedi, gözleri biraz parlayarak.

Sully telefonda Stan'e ismi tekrarladı.

"Peki Roy, düştüğünde bir yerini incittin mi?" Maggie sordu.

Başını salladı ve kahvesini yudumladı. "Düştüm mü?" diye sordu sonunda.

Maggie soru dolu kaşlarını kaldırarak Sully'ye baktı. "Utah, Park City'den Bay Gunderson," dedi Sully. "Birkaç gün önce evinden ayrılmış. Yaya olarak."

"Arabayla falan gelmiş olmalı," dedi Cal.

"On yıl önce yenilenmesi gereken ehliyetinde adresinin Illinois'de olduğu yazıyor."

"Stan buraya geldiğinde muhtemelen daha fazla bilgiye sahip olacağını söylüyor ama bu o olmalı. Demans, o diyor."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye gözlemledi Maggie. "Ben söyleyemem.

Son birkaç günün onun için nasıl geçtiğini hayal edin. Çok korkmuş olmalı."

"Sana korkmuş gibi mi görünüyor?" Frank sordu. "Bir yolcu gemisinde de olabilirdi."

"Stan'e söyle, o gelene kadar ona biz bakarız." Maggie,

Bay Stan'in bakımıyla ilgilenmeye başladı.

Gunderson, kampçı Cal, Sully ve Frank ile sohbet ederken ona su ve biraz çorba verdi, görünüşe göre onlar tarafından iyi tanınıyordu. Bu durum çözüldüğünde

onun hakkında daha fazla şey öğrenmekti, ne kadar zamandır burada olduğu gibi.

Roy'un ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve ayaklarına baktı. -yaralanma veya donma yok ama ciddi şişlik ve çürük ayak tırnakları. Onun nerede olduğunu ve sırt çantasını nasıl aldığını merak etti. Kesinlikle evden getirmemiş ya da kendisi paketlememişti. Bu çok fazla olurdu.

onun durumundaki bir adam için karmaşıktı. Onu taşıyabilmesi bir mucizeydi!

İki saat sonra, güneş gökyüzünde alçalırken Roy Gunderson için bir ambulans gelmişti. Pek iyi görünmüyordu.

Ciddi şekilde yaralanmış ya da hastaydı ama kesinlikle dengesizdi ve Stan onu tek başına taşımak istemiyordu. Stan'in polis arabasında ayırıcı bir kafes olmasına rağmen, kaçabilir, hareket halindeki bir arabadan çıkmaya çalışabilir ya da sürücüye müdahale edebilirdi.

Maggie ve Sully'nin öğrendiğine göre, Roy'un kendisine teşekkür etmese de, evde karısı tarafından bakılmış, GPS bileziği olmadan dolaşmış, bir anahtarları kontakta olan oldukça eski bir Chevy sedana rastlamadan önce, kendi kendine yardım etmiş olmalı. Arabanın evinin yakınlarından çalındığı bildirilmişti ama takip cihazı takılmamıştı. Bay Gunderson yıllardır araba kullanmadığından, kimse ona birkaç günlüğüne ödünç araç vermemişti. Araba Salt Lake City yakınlarında içinde Roy'un ceketıyla terk edilmiş olarak bulundu. Yaşlı adam muhtemelen oradan otostop çekmişti. Durumu günlerce yürüyemeyecek kadar iyiydi. Roy muhtemelen bir mola yerine ya da kamp alanına yakın bir yerde bırakılmıştı. Nerede olduğu, ne yaptığı, nasıl hayatta kaldığı bilinmiyordu.

Sağlık görevlileri Bay Gunderson'ı tam ambulansın arkasına bindirmek üzereydiler ki, Sully yüksek sesle oflayarak verandanın merdivenlerine oturdu.

"Baba?" Maggie sordu.

Sully göğsünün önünü tutuyordu. Kalbinin üzerinden. Kar gibi solgundu, terliydi, gözleri cam gibiydi, nefes alıp veriyordu.

sıĝ ve düzensiz.

"Baba!" Maggie baĝırdı.

Eğer doğruyu s ylermeniz hiçbir Şey hatırlamak
zorunda kalmazsınız.

-MARK TWAIN

Söz konusu olan babanızsa durum farklıdır, babanız yüz mil karelik bir alanda en sevilen bakkal olan Sully'yse. Maggie, belli etmemeyi umduğu bir paniğin yükseldiğini hissetti. Önce ona bir aspirin verdi. Sonra acil yardım görevlisine ilaç siparişlerini sıraladı, ancak sorumlu doktor o değildi ve ilaçların onaylanması gerekiyordu.

Radyo. Zavallı Bay Gunderson kendini Stan'in arabasının arkasında buldu.

Ekip arabası ve Sully sedyeye yatırıldı. Acil durum teknisyeni hemen EKG çekmeye başladı, göğsüne elektrotlar yerleştirdi, burnuna ve ağzına oksijen maskesi taktı.

Maggie hemen ambulanstaydı ve EKG'yi okuyordu. Beau havlıyor ve ambulansın kapısının dışında zıplayarak içeri girmeye çalışıyordu.

"Beau!" Maggie bağırdı. "Hayır, Beau! Kal!"

Bir ısıklık sesi duydu, sonra hayal kırıklığına uğramış bir mırıltı, sonra ambulansın kapısı kapandı ve uzaklaştılar.

Sully maskeyi çekerek, "Maggie," dedi. "Gördüğün gibi takip etmemiş. Onu pek yalnız bırakmıyorum."

Maggie arka camdan dışarı baktı. "Sorun yok baba. Verandanın önünde o adamla birlikte. Şu kampçı. Enid Onunla ilgilenildiğini görün."

Sürücü telsizde olası bir kalp krizi nedeniyle yolda olduklarını söylüyordu.

"Demanslı kayıp adam mı?" diye sordu santral memuru.

"Olumsuz, Sully'yi dükkândan aldık. Göğüs ağrısı var, terliyor, tansiyon 190'a 120, nabız hızlı ve zayıf. Kızı bizimle birlikte. Dr. Maggie Sullivan. Epi çekmemizi ve nitro vermemizi istiyor. Ağzına bir aspirin sokmuş."

"Bilinci yerinde mi?"

"Bilincim yerinde," diye fısıldadı Sully. "Maggie. Tam olarak hazır değilim."

"Sakin ol baba, sakın ol. Senin için buradayım," dedi Maggie. "Hadi biraz Ringer's içelim, TKO."

"Sen değil," dedi Sully. "Titriyorsun!"

"Benim yapmamı ister misin, Sully?" diye sordu genç acil yardım görevlisi. "Senin yapman ondan daha iyi. Ona bir bak." Sonra inledi. Maggie, "Morfine ihtiyacımız var," dedi. "Morfin için

Morfin verip Denver'a uçakla naklini isteyeceğiz. Derhal Denver'a nakletmeliyiz. Ver şu serumu."

Serumu hemen taktı, o kadar hızlıydı ki acil yardım görevlisi "Vay canına!" dedi.

Birkaç yıl önce üvey babası Walter küçük bir felç geçirmişti. İnme. Bu onun bölgesiydi ve onu sakın ve kolay bir şekilde idare etti. Hemen tedavi edilmiş, iyileşmesi hızlı olmuş, sakatlığı hafiflemiş ve birkaç hafta içinde fizik tedaviye başlamıştı. Ders kitabı gibi bir vaka.

Bu tamamen farklı hissettirdi.

"Bana cep telefonunu ver," dedi acil yardım görevlisine. Elbette kendi telefonu yanında değildi, çünkü Sully'nin evinde çantasındaydı. Genç adam sorgusuz sualsiz telefonu verdi ve o da Belediye Hastanesi'ni aradı. "Ben Dr. Maggie Sullivan.

Babamla birlikte ambulanstayım, size doğru geliyorum. Cep telefonum yanımda değil. Beni Dr. Rob Hollis'e bağlayabilir misiniz? Acil bir durum var. Teşekkür ederim."

Sadece bir dakika sürdü. "Elinde ne var Maggie?" diye sordu arkadaşı Rob.

"Babam yetmiş yaşında bir erkek," dedi ve semptomlarını sıraladı. "Acil servis görevlisi EKG çekiyor ve onu gönderebiliriz." Sağlık görevlisine baktı. "Gönderebiliriz, değil mi?"

"Doğru."

"Timberlake'ten tıbbi bir hava ikmali alırsak, hemen orada oluruz. Benimle buluşacak mısınız?"

"Kesinlikle," dedi. "Sakin kalmaya çalış."

"Ben iyiyim," dedi kadın.

Sully, "Enkaz halinde," diye mırıldandı. "Hava ikmalı. Lanet olası bir servete mal olacak."

"Ona nitro, oksijen ve morfin verdim. Rahat görünüyor. EKG sizin için acile geliyor."

Walter'la böyle değildi. Ergenlik dönemini atlattıktan sonra yakınlaştığı Walter'ın yanında bir hekim gibi davranabiliyordu: Objektif, soğukkanlı, kendinden emin. Sully ile birlikte, tıp eğitimine içten içe bir korkuyla sarılan bir kız çocuğuydu.

Ona bir şey olursa sonsuza dek kaybolurdu.

Sully'nin korkunç bir ağrısı yoktu.

Morfin etkisini gösterdi; solunumu hafifçe zorlaştı ve tansiyonu yüksek kaldı. Maggie tıbbi nakil helikopterine bindirilirken ona göz kulak oldu ve Dr. Hollis'in beklediği acil servise götürülürken de yanında kaldı.

"Tanrım, Maggie," dedi Rob, stetoskopu çalışıyordu. Hemen Sully'nin göğsüne. "Giriş yapmak gibisi yok."

"Kimsin sen?" Sully sordu.

"Rob Hollis, kalp cerrahı. Sen de Sully olmalısın." EKG bandının bir bölümünü aldı ve neredeyse şöyle bir baktı gelişigüzel. "Birkaç test yapacağız, biraz kan alacağız, mümkünse tansiyonunu düşüreceğiz ve sonra, test sonuçlarına bağlı olarak, büyük olasılıkla ameliyathaneye gidip bypass ameliyatı yapacağız. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Sully yorgun ve yumuşak bir sesle, "Elbette var," dedi. "Bizim mahallede bir tane alan son kişi benim."

"Maggie, statü emirleriyle zorlayacak olsak da bu biraz zaman alacak. Belki de doktor odasına gidip dinlenmelisin."

"Gidip bir bira içmeli ve bir poker oyunu bulmalı ama dinlenmeye ihtiyacı yok," dedi Sully. "O yeterince dinlendi."

"Ben babamla kalacağım," dedi. "Yolundan çekileceğim."

"Sıkılacaksın," dedi Rob.

Nefes aldığı sürece olmaz, diye düşündü. "Ben hallederim."

* * *

Maggie hastanedeki, acil servisteki ve ameliyathanedeki neredeyse herkesi tanıyordu. Bir cerrah olarak sahip olduğu itibar nedeniyle testler, sonuçlar ve ameliyatla ilgili pek çok güncelleme alıyordu. Hatta ameliyathane sorumlu hemşiresi olan bir arkadaşından, Sully iyileştikten, tehlikeyi atlattıktan ve hastanede rahatça dinlendikten sonra arabasını ödünç istemeyi bile düşündü.

Koroner bakım ünitesinde. Burada Denver'daydı, aracı, cüzdanı, kredi kartları, telefonu, hiçbir şeyi yoktu ama evinin yedek anahtarı arka taraftaki saksının altındaydı. ve nakit para için bankasından karşı çek yazabilirdi. Hatta çantasında bulundurmadığı bir kredi kartı ya da banka kartı bile olabilirdi. Dolabında giyecek bir şeyler olabilirdi.

Aslında, iş o noktaya gelirse, çekmeceler önlüklerle doluydu.

Sıkılmamıştı ve Sully'nin acil tıbbi durumundan önce bol bol uyumuştı ama sabahın beşinde yoğun bakım ünitesinde yatağının başında durduğunda o kadar

Yorgunluktan ayakta zor duruyordu. Çok fazla kafein aldığı için kıpır kıpırdı, cehennem gibi görünüyordu ve Denver'dan Sullivan's Crossing'e gittiğinden beri duş almamıştı. Bu ona asistanlık döneminde hastanede kırk sekiz saatten fazla kaldığı ve sadece arada bir kestirdiği günleri hatırlattı. Bu sefer tamamen stresliydi.

Kendine gelmek için ödünç aldığı arabasıyla eve gitti. Eski bir cüzdan ve çanta buldu, dosya dolabında sık kullanmadığı bir kredi kartı buldu ve saat sekizde hastaneye döndü. Saat dokuzda Sully'yi uyandırıyorlardı.

"Maggie, beni buradan çıkarmalısın," diye homurdandı. "Beni yalnız bırakmayacaklar."

"Büyüleyici kendiniz olmaktan başka yapabileceğiniz bir şey yok" dedi.

"Bana her saat zorla nefes aldırtdıkları bir şey var," diye yakındı. "Ve açlıktan ölüyorum. Ve bu Göğsümü Black & Decker testereyle açmışlar gibi hissediyorum." "Daha fazla ağrı kesici isteyeceğim," diye önerdi. Bir tane kaldırdı elini hemşireye doğru uzattı ve karşılığında başını salladı. "Maggie, dükkana gitmen gerekiyor..."

"Dükkân iyi durumda. Bir saat önce Enid'i aradım, ona bir ilerleme raporu verdim ve onları kontrol ettim. Frank dün kapanışa kadar onunla kaldı, Beau'yu eve götürdüler ve Şu sıralar açılıyor olmalılar. Tom Canaday'i arayacak ve yardım etmek için fazladan zamanı olup olmadığını soracak. Her şey halledildi."

Sadece inledi ve gözlerini kapattı. "Frank'in beleşe içtiği kahveden biraz içmesinin zamanı geldi. Peki ya sen?" diye sordu.

"Peki ya ben? Burada seninleyim."

Gözlerini açtı. Her zamanki sıcak ya da yaramaz kahverengi gözleri değildi bunlar. Öfkeliydi. "Hastanelerle aram iyi değildir. Daha önce hiç hastaneye gitmedim."

Bir an düşündü çünkü kesinlikle yanıliyordu. "Huh," dedi sonunda. "Hiç mi? Bu da bir şeydir, Sully. Yetmiş yaşındayım ve bir geceyi bile hastanede geçirmediim." "Ne yaptığımı bildiğim ortaya çıktı. Bak ne oldu.

İçime bir tüp soktular-" "Kateter," dedi.

"Çıkarın şunu! Hemen!"

Hemşire elinde bir şırıngayla geldi ve serumu taktı. "Birkaç dakika içinde kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz Bay Sullivan."

"Burada ne kadar kalmam gerekiyor?" "Bakım ünitesinde mi? Sadece bir ya da iki gün." "Sonra eve gidebilir miyim?"

"Bu doktor için iyi bir soru, ancak genellikle üç ila sekiz gün arasında bir süredir."

"İki tane yapacağım," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Elimdeki hepsi bu."

Maggie, "Kalp ameliyatından sonra iyileşme süresi var baba," dedi.

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Ben seninle kalacağım. Sana iyi bakacağım."

Bir an sessiz kaldı. "Tanrı yardımcım olsun," diye fısıldadı.

Daha çok ilaca ihtiyacımız olacak, diye düşündü Maggie.

* * *

Maggie'nin işlerini yoluna koyması için deyim yerindeyse büyük bir manevra yapması gerekiyordu.

Enid'e göre, tamirci ve yardımcıları Tom Canaday, Sully's'de daha fazla zaman geçirmek için programını ayarlayacaktı. Tom'un pek çok işi vardı; çekici şoförlüğü yapıyor, bir servis istasyonunda araba tamirinde çalışıyor, kışın pulluk kullanıyor ve yazın da yol işlerinde çalışıyordu. Çeşitli tamirat ve bakım işleri yaptı.

bakım işlerini yapardı. Hemen hemen her şeyi yapardı. Para uygunsa her şeyi yapardı çünkü yaşları on iki ile on dokuz arasında değişen dört çocuğu olan bekâr bir babaydı. Bazen kendisine yardım etmesi ya da sadece onunla takılması için bir ya da ikisini yanında getiriyordu. Ve şimdi, Tom çalışmadığı zaman, on dokuz yaşındaki en büyük oğlu Jackson'ı gönderebiliyordu.

Maggie Enid'e Denver'a gelip onu alıp Sully'nin evine götürmesini, orada kendi arabasını ve cep telefonu, cüzdanı, fazladan giysileri, makyaj malzemeleri gibi bazı eşyalarını alıp alamayacağını sordu. Ayrıca, biraz da yakında eve dönmeyecek olan Sully için kıyafet ve tıraş seti, ki bu onun pek de istemediği bir konuydu onunla tartışmak.

Enid sabah hastaneye geleceğini söyledi. "Oraya gittiğimde onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Onu görmek istemezsin, Enid. Tam bir baş belası. Geldiği andan itibaren şikayet edip buradan gitmeye çalışıyor ve yataktan zor kalkıyor olması onu hiç yıldırmadı."

"Böyle olacağını sana söyleyebilirdim."

* * *

Maggie hastanenin ön kapısında Enid'i beklerken, eski püskü kırmızı bir kamyonetle Frank'ten başka kim gelebilirdi ki? Maggie iç çekti. Tam da ihtiyacım olan şey - Frank tarafından iki saat esir tutulmak.

Frank, Sullivan's Crossing'e kadar, ticari jet uçaklarının atmosfere geliştirilmiş jet püskürttüğüne dair inancı da dahil olmak üzere, akla gelebilecek her türlü komplo teorisinde hükümetin kötülüklerini anlatıp durdu küresel ısınmayla mücadele etmek için dünyanın sıcaklığını düşürme çabası. "Zaten böyle bir şey de yok."

Geçide geri döndüklerinde, o yeniden bitkin düşmüştü. "Bunu bana yaptığına inanamıyorum," dedi Enid'e.

"Onu biraz konuşkan mı buluyorsun Maggie?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. "Oraya geldi, değil mi? Biz biraz buralarda az adam var, biliyorsun."

Maggie aceleyle ihtiyacı olan şeyleri topladı ve Enid'den kendisine bir sandviç yapmasını istedi.

"Çoktan yaptım, çöreğim. Tam tahıllı hindi ve İsviçre peyniri. Ben de Sully için bir kutu kurabiye ve kek hazırladım."

"Korkarım kurabiye ve kek günleri şimdilik sona erdi. Dinle, Enid, kapıya bir işaret koyabiliriz. Bir süreliğine kapatırız. Sen ve Frank burayı tek başınıza idare edemezsiniz."

"İyi idare ediyoruz, tatlım. İnsanlar böyle şeyleri anlar. Tom oğluyla birlikte buradaydı. Şu açılır kapanır karavanı olan kampçı bile yardım ediyor. İyi adam, Cal."

"Oh, Enid, muhtemelen gümüşleri çalacak! Eğer varsa."

"Hayır, o yeterince iyi bir adam. O nokta onda ve haftalık ücret istedi. Ona evi teklif ettim."

ama iyi olduğunu söyledi."

"Muhtemelen evsizdir," dedi Maggie. "Bu insanları gerçekten tanımadığımızı biliyorsun."

"Tom buralarda birkaç gece geçirmeyi teklif etti ama zaten parkta pek kimse yok. Ayrıca, bir sorun çıkarsa Cal yanımızda, ki çıkma ihtimali yok. Cal'ın cep telefonu var."

"Muhtemelen dükkana girecek ve ilk gece bizi temizleyecek ve-"

"Maggie, ilk gece gelip geçti ve o hala burada, yardım ediyor. Şehirde çok uzun süre kaldın. Böyle bir şey olmayacak, tatlım. Hele Mart ayında hiç olmaz! Kimse Bu pislik ve karmaşa içinde geçip gitmek."

Ancak birkaç kampçı biraz fazla eğlendiğinde, çok fazla içtiğinde ve saldırganlaştığında polis, şerif ya da korucu çağırmak zorunda kaldığı zamanlar olmuştu. Sully'nin gece geç saatlerde neler olup bittiğini görmek için dışarı çıktığında yanına aldığı bir beyzbol sopası vardı. Maggie gençken bir keresinde aile içi bir olay yaşanmış, adamın biri karısını tartaklamış ve Sully dayanamamış. Adamı yere sermiş, bayıltmıştı. Maggie şaşkına dönmüştü, sadece babasının bunu yapmasına değil, bu kadar güçlü olmasına da. Ayrıca, kendisine her zaman ne olursa olsun asla vurmamamız gerektiği söylenmiş olsa da, bu yüzden ona tapmıştı.

Geçişin çoğunlukla barışçıl olduğu doğrudu. Ancak özellikle Kasım'dan Mart'a kadar izole edilmişlerdi ve zaman zaman küçük sorunlar yaşıyorlardı. Ücretli çalışanları yoktu. Bazı büyük ya da devlet tarafından işletilen kamp alanları gibi güvenlik. Sadece Sully. Maggie, Sully'nin kamp alanından uzakta geçirdiği gecelerin sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdi. Mezuniyetleri, düğünü.

"Korkunç muydu?" Enid, Sully'nin kalp krizini sordu. Maggie, "Çok korkmuştum," diye fısıldadı.

* * *

Maggie Denver'a, iyi bildiği bir hastaneye geri döndü ve en uzun üç yıl sürecek olan hayatının haftalarını geçirdi. Sully güzelce iyileşiyor ve büyük ilerleme kaydediyordu... ve uslanmazdı. Surat asıyor, açık talimatlara uymuyor, çok kabız oluyor ve onu ölçüsüz bir şekilde kızdırdı. Bakım personeliyle küfürlü konuşmaya başladı. Taş gibi sessizken yüksek sesle ve yıpratıcı bir şekilde konuşmaya başladı; yemeğini yemedi ve özel bir odaya taşındı çünkü Maggie onun yarattığı etkiye dayanamıyordu.

oda arkadaşı üzerinde vardı.

"Neyin var senin?" diye bağırdı. "Göğsümün yırtılıp açılmış olmasının yanı sıra

On gündür iyi bir bok yemedin mi? Hiçbir şey!" "On gündür burada değilsin, ama sana

hemen tamir edilir. Ve sen pişman olacaksın

bana şikayet etti." İki asistanı işe aldı; o

yasal olan her yolu kullanmalarını ve bunu

gerçekleştirmelerini söyledi. Nasıl yaptıklarını bilmek

istemediğini ama sabaha kadar bağırsak hareketinin

gerçekleştiğinden emin olmaları gerektiğini söyledi.

Ertesi gün Sully'yi görmeye geldiğinde, adam gülümsüyordu. Günün büyük bölümünde de oldukça hoştu.

Hastanede yedi gün kaldıktan sonra onu evine götürmüş,

burada onunla birlikte inzivaya çekilmiş, onu düşük

sodyumlu ve az yağlı yiyeceklerle beslemiş, gün aşırı

rehabilitasyona götürmüş ve on üç gün daha onun

sızlanmalarını dinlemişti.

Sonunda onu Sullivan's Crossing'e geri götürdü.

Ve Sully yeniden doğdu. Onun mizacı hemen yumuşadı. Yüz hatları rahatlamıştı. Enid, Frank ve Tom'la selamlaştı ve Beau'yu selamlamak için yaklaşık on beş dakika harcadı. Sonra Sully hindi dilimli bir salata yedi ve Maggie'nin öğle yemeği için gösterdiği düşüncelere iltifat etti.

"Sanırım yirmi kilo vermişsin," dedi Enid. "On iki. Ve bunu verebilirim. Şimdi, Enid, görünüşe göre Frank'e bir süre eşlik edeceğim. Maggie yavaş gitmem gerektiğini söylüyor. Tom'un oğluna yardım ettirmeliyiz.

Rafları doldurmak gibi şeyler; Tom'un olukları temizlemesini ve evin etrafından dereye kadar olan hendeği temizlemesini sağlayın ki eğer henüz su basmadıysa, su altında kalmayalım."

"Değilsin," dedi bir ses. "O hendeği temizlemeyi bitirdim ve evinizin bodrumunu kontrol ettim."

Herkes dükkanın kapısında duran adamı görmek için döndü. Cal. Maggie ona ilk kez yakından baktı. Kırk yaşının biraz altındaydı, koyu kahverengi saçları ve parıldayan açık kahverengi gözleri vardı.

"Cal," dedi Sully. "Hâlâ burada mısın? Seni gördüğüme sevindim! Yardım mı ediyorsun?"

Cal elini uzattı. "Kalbindeki sorun için üzgünüm, Sully. İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Doğruyu söylemek gerekirse, her zamankinden daha iyi görünüyorsun."

"Bu kadar uzun süre burada ne halt ediyorsun?" Sully onun elini sıkarak sordu.

"Yardım etmek için burada olduğumu söyleyebilirdim ama bu doğru olmaz. CDT'yi kontrol etmek için havanın düzelmesini bekliyorum. Burada olduğum için Enid'e yardım etmeye çalıştım."

"Harika bir iş çıkardı Sully," dedi Enid. "Depodan ağır kutuları getirdi, rafların doldurulmasına yardım etti, ortalığı süpürdü, çöpleri taşıdı, senin programında olan türden şeyler."

Sully, "Bu çok iyi bir komşuluk," dedi. "Sana bir çek keseceğiz."

Adam kıkırdadı ve Maggie'nin hemen etkilendiği bir utangaçlıkla başını eğdi.

"Gerek yok, Sully. Yardım etmekte bir sakınca görmedim. Bu bana yapacak bir şey verdi."

"Eğer kamp yapıyorsanız, aklınızda zamanınızı alacak başka şeyler olmalı."

"Doğruyu söylemek gerekirse, planlamamı berbat ettim. Leadville'den CDT'ye çıkacağımı düşünmüştüm ama buzlu olmayan yerlerde sel oluyordu. Birkaç ev işi hiçbir şey değildi. Enid benimle ilgilendi. Misafirperverliği için minnettarım."

"Aracınızı Leadville'de bırakmayı mı planlıyorsunuz?" Sully sordu.

"Planımız buydu."

Sully eliyle işaret ederek, "İşine gelirse burada bırakıp şu tepenin ardındaki patikadan devam edebilirsin," dedi. "Ne zaman hazır olursanız ve ücret ödemezseniz. Kamp alanından da ücret alınmayacak."

"Bunu yapmak zorunda değilsin ama takdir ediyorum. Aslında, evdeki ilk günün olduğu için, yardıma ihtiyacın olursa diye birkaç gün burada kalacağım. Acil bir planım yok."

"Evsiz misin?" Maggie sordu. Herkes ona baktı.

"Yani, paraya ihtiyacın yok ve acelen de yok. ve yardım etmekten mutluluk duyuyorsun. Bu alışılmadık bir şey. İnsanlar dost canlısı olmadığından değil ama..."

Ona güzel bir gülümseme fırlattı. Ön dişleri biraz kusurluydu ve bu ona seksi, arsız bir görünüm veriyordu. "Sorun değil. Aslında ben evsizim. Yollardayım, muhtemelen sonbahara kadar. Ama kamyonum, karavanım var, her zaman dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu şarj edebileceğim yerler arıyorum ve sanırım Enid bana özel muamele yaptı - burada yediğim yemeklerden bazıları soğutucuda satılanlardan çok daha iyiydi. Şimdilik ihtiyacım olanı aldım. Ve evet, yol paramı ödeyebilirim."

"Bağımsız zengin mi?" Maggie sordu. Ve kaba olmak istemeyen biri için, kesinlikle seslendirdi. "Güven fonu bebeği mi?"

"Maggie!" Sully azarladı. "Kayıtlardaki en iyi hasta olmadığım ortaya çıktığı için biraz huysuz olabilir, Cal."

"Hiç sorun değil. Ben de şüpheli bir tipim. Hayır, vakıf fonu bebeği değilim, Dr. Sullivan. Sadece biraz birikimim ve çok sabrım var." Bakışlarını Sully'ye çevirdi. "Şu anda bir dama oyunu için zamanım var. Var mı?"

Frank, "Yapma Sully," dedi. "O acımasız biri."

"Bu onu karşı konulmaz kılıyor, değil mi?" İşte o zaman Maggie eve doğru yürüdü.

* * *

Sully'nin evi yüz yıldan daha eskiydi. Maggie'nin büyük büyükbabası genç bir adamken, o ve karısı ilk çocuklarını doğurmadan önce inşa edilmişti. İlk inşa edildiğinden bu yana yapılan iyileştirmeler ve değişiklikler en iyi ihtimalle gelişigüzeldi. Eski buzdolapları öldüğünde yenileri ortaya çıkmış ve bunlar hiçbir zaman orijinal mutfak rengi ya da tasarımına uymamış. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bodrumda başladı ama sonunda arka verandaya çıktı; kışın çamaşır yıkarken donmamak için sonunda verandanın üzeri kapatıldı. Mobilyalar eskidikçe değiştirildi ancak hiçbir zaman bir odanın tamamı yeniden modellenmedi. Çok gecikmişti.

Ancak tasarım 1906 yılında inşa edilmiş bir ev için şaşırtıcı derecede moderndi ve Sully çatıyı kendisi yeniden yaptırmıştı. Ana katta bir oturma odası, yemek odası ve köşeli bir mutfak vardı. Eskiden üç yatak odası ve bir banyo vardı ama Sully en büyük yatak odasına bir ana banyo yaptırmıştı. Yer açmak için üçüncü yatak odasına girmiş, normalden daha küçük bir oda kalmıştı, bu yüzden burası onun ofisi olmuştu. Zamanla tavan arasını da rahat bir çatı katı yatak odası haline getirmişti ama Maggie'nin bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Tekrar evlenmemişti. Yer kapma yarışı yapan çocuklar gibi değildi.

Kısa süre önce bodrum katını kendi deyiimiyle bir oyun odası haline getirmişti. "Sanırım hiçbir zaman sahip olamayacağım torunlarım için," dedi. "Baskı yok."

"Aslında çok geç değil," dedi Maggie. "Eğer zaman bulabilirsem." Ve doğru adamı...

"Kışın yapacak pek bir şey yoktu, ben de biraz evle uğraştım," dedi.

Evi çok seviyordu ama ciddi bir tadilata ihtiyacı vardı.

Öğleden sonrayı eşyalarını odalarına yerleştirerek geçirdi. Sully ortaya çıkmadı. Aklından geçti.

çok fazla şey yapmadığından emin olmak için onu kontrol etmeyi aklından geçiriyordu ama Enid'in ona göz kulak olacağına güveniyordu.

Saat dördü biraz geçe avludan dükkâna döndü ve Sully'yi yanında sadece Beau olduğu halde sobanın yanında otururken buldu.

"Yorgun musun?" diye sordu ona.

"Hiçbir zaman şekerleme yapan bir adam olmadım ama bunun faydalarını görmeye başlıyorum," dedi.

"Enid ve Frank'i eve gönderdin mi?"

"Burada bir şey olduğu yok, kalmalarına gerek yok. Erken kapatabiliriz. Biraz kestirdikten sonra." Gür, tuzlu ve biberli kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Senin Doktor arkadaş, sorun olmadığını söyledi."

"Öyle mi? Bu konuda yalan söylemezsin, değil mi?"

"Gerekirse yaparım, ama gerçekten de öyle dedi." Sully her zamankinden biraz daha yavaş kalktı ve dükkândan geçerek küçük bara doğru yürüdü. Kadın bir tabure kaparken o arkaya geçti. "Ne istersiniz?" diye sordu.

"Orada mantarı çıkarılmış soğuk bir beyaz şarap var mı?" diye sordu.

"Hayır, ama bu gerçekten güzel La Crema'nın tıpasını açıp çalmanıza izin vermek benim için bir zevk olur. Onu geri götürebilirsin.

seninle ev."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Şimdi, benim için bir şey yapmanı istiyorum, Maggie."

"Nedir o, baba?"

"Şu kibar Cal Jones'un az önce oturduğu verandaya gitmeni ve onu bize katılmaya davet etmeni istiyorum. Böyle bir pislik olduğun için özür diledikten hemen sonra."

"Baba..."

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Gerçekten, ben seni öyle yetiştirmedim, belki Phoebe de öyle yetiştirmiştir ama bundan şüpheliyim. Kibirli ama edepsiz değil. Böylesini hiç görmedim."

Bir nefes aldı. "Hastanedeki davranışlarından sonra..."

"Göğsünü testereyle açtıktan sonra Notlar. Şimdilik adam Enid'e yardım edecek kadar nazikti ve biz de ona minnettarız. Öyle değil mi Maggie?"

İç çekti. "Bunun neye benzediğini biliyor musun? Bu, okulda başını belaya sokmak ve alçakgönüllülikle ilacını almak için sınıfa geri götürülmek gibi bir şey. Onun bir seri katil olmadığını nereden biliyorsun?"

"Değilim," dedi eğlenen bir ses.

"İnsanlara sinsice yaklaşmak gibi kötü bir huyun yok mu senin!" dedi. "Bu yaşlı adam bir kalp hastası!"

Sully, "Bana yaşlı demekle tekrar gözüme giremezsin," dedi. "Ayrıca, onun geldiğini gördüm. Sana söylediğimi söyle, Maggie."

"Bugün biraz sabırsız davranmış olabilirim," dedi. "Ve belki de minnettarlığımı pek iyi gösteremedim..."

Sully, "Pisliğin tekiydi," dedi. "Onun gibi de değil. Biraz gazoz ister misin, evlat?"

"Sıra sende," dedi taburelerden birine oturarak. "Bir Chivas'a ne dersin, sek, su arkası."

Sully şarabın mantarını çıkarırken o da konuştu. "Yani, Maggie çok sert ama yufka yürekli ve genellikle davranışlarında çok iyi. Benden çok daha iyi. Ama sanırım bu ameliyattan sonra üç hafta boyunca bana katlanmak onu mahvetti." Bir bardak şarap itti Maggie'ye doğru. "Bunu bir daha yapmayacak. Tabii sen ona sorun çıkarmazsan. Ona sorun çıkarma, evlat. O çok güçlü."

Cesur ve güçlü Maggie, diye düşündü.

Cal kıkırdarak, "İçimde hiç sorun yok, Sully," dedi. "Sadece Colorado'yu kontrol ediyorum."

"Peki siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Her iki adam da ona bakınca elini kaldırdı. "Hey, alınmayın ama insanların kendilerini Sullivan's Crossing'de bulmalarının genellikle bir nedeni vardır."

"Alınmadım," dedi. "Orada burada biraz yürüyüş yapıyorum. Yürüyüş ve kamp. Bir sürü şey var Divide'da yürüyüş yapmayı düşünebilirsiniz ama Mayıs'tan önce Rockies'e gitmek istemezsiniz, hatta bu çok erken bile olabilir..."

"Bu yıl değil," dedi Sully. "Bu erken bir özölme. Bir yıl erken özölme yüzünden neredeyse göle sürükleniyorduk. Kar yığını batıya doğru akıyor ama biz de yıkanmadan edemiyoruz. Parmağımı bile kıpırdatmadan bahçeye nasıl gireceğimi bulmalıyım."

Maggie güldü. "Bir kez daha, sanki burada değilmişim gibi benden bahsediyor. Tabii ki bahçeye yardım edeceğim. CDT'nin tamamını yürümeyi düşünüyor musun?"

Cal başını salladı. "Sanmıyorum, sadece küçük bir parçası, ama oraya çıkıp ne göreceğimi görmek istiyorum. Birkaç hafta yürüyüş yapıp kamp kuracağım, sonra ne yapacağıma karar vereceğim. Montana, belki. Ya da Idaho. Kanada. Ama kışın değil."

Yıllar içinde Maggie, bir yürüyüşüye Appalachian Trail ya da CDT gibi bir yürüyüşe neden çıktığını sormayacağını öğrenmişti. Onlar azimlidir. Daha güçlü olmak isterler. patikayı kırmak ya da belki sadece hayatta kalmak için. Maggie, "CDT en uzun olanı," diye belirtti. "Orada yalnız kalabilirsiniz."

"Biliyorum. Yalnızlığı seviyorum. Karşılaştığım insanları da seviyorum.

Bunu yapmak isteyen insanlar. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki kendileri hakkında anlamaları gereken şeyler var ve her birinin çözmesi gereken farklı şeyler var."

"Peki neyi çözmeniz gerekiyor Bay Jones?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Çok derin bir şey değil. Peki ya bundan sonra ne yapmalı? Nereye yerleşmeli?"

Bu Maggie'ye gerçek özgürlük gibi geldi. yeni bir şey. Eninde sonunda Denver'daki işine geri dönmek zorunda kalacaktı. şu anda Sully'nin rehabilitasyonunu bahane olarak kullanıyordu. Ona burada ihtiyaç vardı.

"Yalnızlığı seviyorsan, Mart ayında bu kamp alanını seçmenin nedeni de bu olmalı," dedi Sully bardağından yudumlarken

ve bunu takdir ederken kocaman bir ahhhh çekti. Maggie ve Cal güldüler. "Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama

O tatlı kışlı hemşire bana içki getirmedi!"

"Baba!"

"Bunu söylediğim için özür dilememi mi bekliyorsunuz? Bu basit, doğru bir ifadeydi!" Başını iki yana salladı. "O hemşire, geceleri siyah, siyah saçlı ve gümüş köklü olan, bir yıl kadar acımasızdı. Eğer ölür ve cehenneme gidersem, onunla orada buluşacağım."

Cal Maggie'ye baktı ve alaycı bir gülümsemeyle, "Uzun bir nekahat dönemi mi?" dedi.

Maggie, "Hayatımın üç haftasını asla geri alamayacağım," dedi.

Hiç kimse, kayda değer bir süre boyunca,
kendisine bir yüz, başkalarına başka bir yüz
takamaz.

Hangisinin doğru olduğu konusunda şaşkınlığa
düşmeden çok sayıda.

-NATHANIEL HAWTHORNE

Sully yattıktan sonra Maggie bilgisayarının başına geçti. Eğitimli bir araştırmacı olmayabilirdi ama deneyimli bir araştırmacı olduğu kesindi. İşe, bilgisayarında Cal isminin olası varyantları. Calvin, Calhoun, Caleb, Callahan, Calloway, hatta Pascal. Sonra sadece Cal Jones'u denedi. Birkaç ölüm ilanı buldu ama kampçılar olabilecek tek bir referans bile yoktu, yani eğer bir seri katilse hâlâ bilinmeyen biriydi. Bunun için iki saatini harcadı.

Telefonunun bir mesajla çaldığını duydu. Andrew'dan geldiğini görünce şaşırdı.

Sully'ye olanları duydum. Durumu iyi mi? Sen iyi misin?

İyiyiz, diye mesaj attı.

Yanıt gelmeyince dizüstü bilgisayarını kurcalamaya devam etti. Yaklaşık on dakika sonra telefonu çaldı ve arayanın Andrew olduğunu gördü. Sesli mesaja gönderdi. Bir ping mesajı alındı.

Geçtiğimiz üç hafta boyunca pek çok kez Andrew'un kendinden emin ve güven veren sesini duymak istemişti. Kollarının ona sarıldığını hissetmeyi. Birkaç kez yakın kadın arkadaşlar. Jaycee vardı, en yakın arkadaşı. Jaycee nasıl geçindiklerini öğrenmek için her gün arıyor ya da mesaj atıyordu. Birlikte çalıştığı birkaç kadın vardı ama Andrew bir süredir hayatındaki tek erkekti.

Uzun zamandır. Sergei'den beri. Sergei tam bir hataydı. Sonunda fark etti ki, Amerikalı bir doktorla ya da eşit gelir potansiyeline sahip biriyle evlenmek isteyen Ukrayna kökenli bir sanatçıydı. Sergei'nin paralı bir aileden geldiği gibi yanlış bir izlenime kapılmıştı.

Phoebe ve Walter takınabilirdi. Walter aristokrat bir imaj çizebilirdi.

"Erkekler konusunda çok kötüyüm," diye mırıldandı kendi kendine.

Ama Andrew bir hata yapmamalıydı. Gözleri sonuna kadar açıktı - ikisi de genç pratikleri ve çürük kalpleri olan profesyonellerdi. Kadın otuz dört, adam neredeyse kırk yaşındaydı. Onun evliliği daha uzun sürmüştü ama onunkinden pahalıydı ve eski sevgilisi çok kaba davranmıştı. Sergei kötü biri değildi, hem de hiç. Aslında çekiciydi. Tatlı. Ve dokuz aylık evliliğin ardından bir ev, bir araba ve gelecekteki gelirinin yüzde 50'sini bekliyordu. yirmi yıl.

Avukatlar hakkında iyi içgüdüleri olduğu ortaya çıktı. Tanrı'ya şükür.

Andrew'un mesajını dinlememiş ama kaydetmiş. Muhtemelen yakında o yatıştırıcı sesi arzulayacağı bir zaman gelecekti. Son zamanlarda yaşadığı onca fırtınadan sonra en karanlık saatlerinden birinin Sully'nin göğsünü tutmuş, nefes nefese ve solgun bir şekilde yıkandığını görmek olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu. O anda gerçek dehşetin ne olduğunu biliyordu.

Annesinin Sully'nin basit, rahat bir mağaza sahibi, taşralı bir çocuk, başarısız biri olduğunu düşünmesi Maggie'yi eğlendiriyordu. Maggie onu hiç de öyle görmüyordu. Sully onun kayasıydı. Aslında o pek çok insan için bir kayaydı. Bir kere güçlü bir ahlaki pusulası vardı. Çok çalışırdı ama işinin kölesi değildi, dengeli bir yaşamın erdemlerini görürdü. Uzun yıllar boyunca insanları izleyerek elde ettiği bir ülke bilgeliğine sahipti.

ve insan doğasını öğrenmek. Ve o doğruydı. O dünyadaki en sadık insandı. Sully, Maggie'nin Walter kadar başarılı olmak için çabalamasının akıllıca olduğunu düşünüyordu. Ama Maggie

Sully gibi olmayı diledi.

Koltuğa geri yerleşti ve Andrew'un mesajını dinlemeye karar verdi.

"Maggie, dinle bebeğim, yaşadığın kriz için üzgünüm. Sully. Denver'da seninle birlikte mi? Bir günüm olduğunda

gelip ikinizi de kontrol edeceğim..."

"Kontrol edilmek istemiyorum," dedi telefona. "Burası çok karışık, yoksa daha erken haber alabilirdim. I Bypass olayını birkaç gün önce duydum ama bana durumunun iyi olduğu ve sizin onunla birlikte olduğunuz söylendi. telefona atla."

"Evet, bunu neden yapasın ki?"

"Tatile çıktığınıza dair duyduklarım da ne? Of belirsiz bir süre mi? Umarım bunun anlaşmazlığımızla bir ilgisi yoktur. Muhtemelen bana kırgınsın, bunu biliyorum. Tatlım, ben sadece senin için en iyisini istiyorum ve hiçbir şeye yardım etmediğimi söyleyebilirim. Belki de Yanlış bir karar ama şu anda destek almak için benden daha uzağa bakmanızın daha iyi olacağını düşündüm. Bilmiyorum.

Yaşadıklarınla senden daha iyi başa çıkabilecek kimse yoktu ama kendimi çok çaresiz hissettim ve bu senin için iyi değildi..."

"Senin hayatını emdim, hatırladın mı?"

"Ara beni lütfen. Ya da e-posta falan at. Ne yapabileceğimi, ne zaman konuşabileceğimizi söyle. Seni ve Sully'yi ne kadar önemsemişimi biliyorsun."

"Aslında bu konuda biraz kararsızım..."

"Maggie?" Sully koridordan seslendi. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

Kadın şaşkınlıkla sıçradı. Adamın üzerinde pijamaları vardı, beyaz saçları dağılmış ve diken diken olmuştu. "Um... televizyon mu?"

"Televizyon açık değil," dedi.

"Tamam, Andrew'dan gelen bir mesaja cevap veriyordum. Birini terk edip sonra da nazik ve ilgili bir mesaj bırakamazsın. Çok az, çok geç."

"Hmm," dedi, bir an için bunun üzerinde düşündü.

"Sanırım yeni bir başlangıca ihtiyacım var," diye bilgilendirdi onu. "Sekizinci sınıfa geri dönmek ve her şeyi yeniden yapmak istiyorum."

"Sanırım bu kalp krizi meselesi seni çok etkiledi," dedi.

"Bunun için üzgünüm."

"Bu tam olarak senin hatan değildi," dedi. "Genetik yapınız bir yana, sağlığınız yerindeydi. Babanın ve büyükbabanın muhtemelen bilmedikleri sağlık sorunları vardı. En azından seninki çözüldü."

"Tüm bunları anlıyorum, ancak öyle ya da böyle barışmak zorunda kalacağınız bir şey var. Ben yetmiş. Ben senden önce öleceğim."

"Bunun bir bedeli var," diye bilgilendirdi onu. "Unutma ki tam olarak hazır olmadığını söylemiştin? Bunu söylediğini hatırlıyor musun? Ambulansta?"

"Eğer Tanrı beni Mart ayında eve götürürse, bunun tek nedeni bu küçük yerin işletilmesine yardımcı olan insanlardan buradan geçen herkese kadar değer verdiğim herkesi cezalandırmak istemesidir. Temizlikle işim bitmemiştir. Tüm söylemek istediğim buydu. Şimdi, şu çok popüler olan anksiyete haplarından birini alıp biraz uyuyacak mısınız? Tabii Andrew'un mesajına biraz daha söylenmek istemiyorsan."

"Buraya geri dönmenin bakış açımı geliştirmeme yardımcı olacağını düşündüm" dedi.

"Denver'daydık, Maggie. Döneli daha iki tam gün olmadı. Tanrı'nın bile kendini toparlamak için yedi güne ihtiyacı vardı. Tanrım." Elini başının üzerinde gezdirdi ve yatak odasına geri döndü.

"Kendimden beklentilerim hep yüksek olmuştur," diye bağırdı arkasından.

"Yok artık," diye karşılık verdi.

* * *

Maggie sabahın ilk ışıklarıyla uyandı ve mutfağa doğru yürüdü. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve Sully'nin yatak odasının kapısı açık duruyordu. Yatağını yapmış ve gitmişti. Bu, buradaki yaşamın tipik bir örneğiydi - evde nadiren kahve pişirirdi, sadece kışın en kötü zamanlarında dükkâna gitmek gereksiz bir angarya olurdu. İlkbahar, yaz ve sonbaharda giyinir ve

Enid için büyük tencereyi hazırlayacağı dükkâna doğru yürüdü.

Daha arka verandaya çıkmadan önce Sully'yi gördüm. Cal Jones'un kamp alanında küçük bir tabureye oturmuş, dizinin üzerinde bir fincan kahve tutuyordu, diğer eliyle Beau'yu okşuyordu. Cal ise küçük bir ızgaranın önünde çömelmiş, botunun topuğuna oturmuş, tavada bir şeyler karıştırıyordu. Pastırmanın kusursuz kokusunu aldı.

Beau onu görünce ayağa kalktı, kuyruğunu sallamaya başladı ve sanki haftalardır görmemiş gibi ona doğru koştu. "Günaydın beyler. Bir şeyler güzel kokuyor."

Cal pastırmanın üzerine iki yumurta kırdı ve tavayı kapattı. "Sana kahvaltı hazırlamaktan mutluluk duyarım," dedi.

"Çok naziksiniz. Bir dakika içinde dükkandan biraz alacağım. Baba, uyuyacağını umuyordum."

"Ben de bunu yapacağını umuyordum," dedi Sully. "Ben yapamam. Yatakta kal, Maggie. Her tarafım gıcırıyor ve kırıksıklıkları gidermek çok uzun sürüyor. Ayrıca, günün en iyi zamanı bu."

"Çok güzel bir sabah," diye kabul etti. Kahveyi tartışmak istedi - sadece bir fincan, lütfen. Ve bugünkü aktivite -Yorucu bir şey yok. Diyet, diyet hakkında konuşabilirlerdi ve buna domuz pastırması dahil olmazdı... Ama Cal onlara katılması için bir kamp taburesi açarak onun dikkatini dağıttı.

"Teşekkürler," dedi.

Cal'in ızgarada kızarttığı iki parça ekmeği bir tabağa koymasını izledi. Sonra pastırmasını ve yumurtalarını tavadan çıkardı. Izgaranın karşısında Sully'nin karşısına oturdu, tabağı dizlerinin üzerine koydu ve kahvaltısıyla uğraşmaya başladı.

Sully, "Bu domuz pastırması hatırladığım kadar güzel kokuyor," dedi.

Maggie ona, "Yanlış yiyeceklerden uzak durursan daha uzun yaşarsın," diye hatırlattı.

"Muhtemelen yapmayacağım. Ama daha uzun görüneceği kesin." Cal güldü.

"Cal neyin kısaltması?" Maggie sordu.

Yutkundu ve ona baktı. "Beni Google'da araştırıyormuşsun."

"Yapmadım!" dedi.

"Gecenin yarısında bilgisayarda yaptığın şey bu muydu?" Sully sordu.

Ona kaşlarını çatı. "Sadece merak ediyorum. Calvin mi? Caleb?"

"Neden? O adamlardan birinin sabıkası mı var?" Cal sordu.

"Nereden bileyim?" diye karşılık verdi, ama biraz renklendi.

Her zaman berbat bir yalancıydı.

Adam ona güldü. "Ben sadece Cal diyorum,"

dedi. "Bana söylemeyecek misin?"

"Bence bu daha eğlenceli."

Bir araba bahçeye girdi, ardından Frank'in külüstür kırmızı kamyoneti geldi. "İşte Enid ve Frank. Sanırım kahveyi sen başlattın?" Maggie sordu.

"Yedim. Ve o hazır lapadan bir kase yedim," dedi Sully.

"Bugün ne yapacaksın, Sully?" Cal sordu. "Ne? yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Sadece normal şeyler. Maggie'nin yardımıyla halledebilirim. Bilirsin işte, raf stoklama, temizlik, envanter. Neredeyse hiç kampçı yok, o yüzden çok uzakta değiliz.

Geride kaldılar ama geliyorlar. Bahar tatili yaklaşıyor. Bu hafta sonu Tom ve iki çocuğu bana yardım edecek ve bahçeyi düzenleyeceğiz. Bir kere girdikten sonra Bununla başa çıkabilirim, ayrıca doktor birkaç hafta içinde her şeyin yoluna gireceğini söyledi."

"Hayır, söylemedi," diye belirtti Maggie. "O senin Muhtemelen altı hafta boyunca yavaş hareket edeceksin ve birkaç ay içinde iyi durumda olacaksın. Ama en az altı hafta, tercihen on hafta boyunca on kilodan fazla bir şey kaldırmak yok."

"Tanrıya şükür beni dinliyordun Maggie," dedi alaycı bir tavırla. "Yoksa bir havuç ekerek kendimi öldürebilirdim."

Maggie ayağa kalktı, döndü ve dükkâna doğru yürümeye başladı. "Bu tavır hiç hoşuma gitmedi," dedi.

"Büyük bir puro çıkarıp ne kadar güçlü olduğunu görmeye hazırım. senin kalbin!"

"Bunu yap ve sağ kolumun ne kadar güçlü olduğunu gör!"

"Bu büyük bir baş belası olacak, olan bu." "Sully, benim sadece

Sorumlu mu? Doğru yaşarsan önünde çok güzel yıllar var," dedi, sesinde yalvaran bir nitelik vardı.

"Sakin olmaya çalış Maggie. Doktor iyi olacağımı ve kan inceltici yüzünden çok fazla morarma olup olmadığına dikkat etmemi söyledi. Bana sıkıntıdan ölene kadar yatakta kalmamı söylemedi." Sully kamp sandalyesinden kalkarak Maggie'yi takip etti. Sully Cal'e, "Bana bir süre seks yapmamamı ya da Viagra almamamı söyledi," dedi.

Cal sırtırtırken Maggie dönüp ona pis bir bakış attı. "Yazık," dedi Sully.

* * *

Cal kamp alanını temizlemek ve eşyalarını yerleştirmekle uğraştı. Sonra da Sully Maggie'yle başını daha fazla derde sokmadan önce bir şeyler kontrol etmek için dükkâna doğru yürüdü.

Sully yaramazlıklarla doluydu ve Cal'a büyükbabasını hatırlatıyordu. Büyükbabası yetmiş beş yaşında ölmüştü ve o zamanlar bu çok erken bir ölüm gibi gelmişti. O da Sully gibi fiziksel olarak çok güçlü, zihinsel olarak çok keskin biriydi.

Maggie çok ilginç bir karakterdi. Tüm detayları bilmiyordu ama onu ya ilk çocuk ya da tek çocuk olarak görüyordu. Babası gibi güçlüydü, bu inkâr edilemezdi. Ya da belki bir doktor gibi iradeli biriydi? Cal'in doktorlarla pek çok deneyimi olmuştu ve onların kibirli, inatçı ve her konuda haklı olma ihtiyacı duyan kişiler olabileceğini biliyordu. Aynı zamanda genellikle zeki, şefkatli, hassas ve duygusal olmayan kişilerdi. Maggie bu nitelikleri bünyesinde barındırıyor gibiydi.

Bakması da zor değildi. Güzel dişleri vardı, diye düşündü, sonra kendi kendine güldü. Sanki o

Bir atı yargılamak mı? O sadece şu insanlardan biriydi. önce gözleri ve ağızları fark ederdi. Bu onun için bir şekilde doğaldı ve aynı zamanda bilinçli olarak düşündüğü bir şeydi - bir insanın ağızından ve gözlerinden onun hakkında çok şey anlayabilirsiniz.

Maggie'nin gözleri de onunkiler gibi kahverengiydi ama daha koyuydu. Çikolata.

Kalın kirpikleri, ince, yay gibi kaşları ve gözlerinde bir ışıltı vardı. Mizahı, öfkeyi, merakı ve utancı yansıtıyorlardı. Onu yakalamıştı; bu yüzünden okunuyordu - onu araştırmaya çalışıyordu. Muhtemelen kamp alanında bu kadar uzun süre takıldığı için, hatta sert havalarda. Sadece arazide değil, dükkânda da dolaşırdı; babasına ve mülküne karşı doğal olarak korumacıydı.

Sully'nin yanında, ocağın yanında oturan Frank'e günaydın dedi. Sully'nin bir fincan kahvesi daha vardı ve Cal onun bir fincan daha alabilmek için Maggie'den bir şekilde kurtulmuş olduğunu tahmin etti. Elinde dumanı tüten fincanıyla Cal'in kamp alanına gelmeden önce kaç tane içtiğini kim bilebilirdi? Cal, Sully'nin idare edilmesi zor biri mi olduğundan, yoksa sadece keyif mi aldığından emin değildi. Maggie'nin çabalarını izliyordu. Aile geçmişlerini son derece merak ediyordu. Maggie'nin annesi neredeydi?

"Senin için o depodan ne çıkarmamı istersin Sully?"

"Seni çalıştırmak istemiyorum Cal..."

"Kendimi hiç baskı altında hissetmiyorum. Takvimde bir şey yok. Bir hafta sonra kamp alanınız dolacak, havalar ısınacak ve ben de park etme teklifinizi kabul edip bu parkurların neler sunduğunu göreğim. Evet.

-Bana söylemek ister misin?"

Sully, "Ben de seninle geleyim ve sana göstereyim," dedi.

"Müdürle başınız derde girmediği sürece."

Cal malzeme kutularını getirme ve rafları yeniden doldurma işine devam etti. En yeniler en arkaya gidecek ve en eskiler önce satılacak şekilde malları döndürdü. Gıda ürünlerinin üzerindeki tarihleri kontrol etti.

ve rafları temizlemek için nemli bir bez kullandı.

Öğrencilik günlerinin anılarını geri getirdi. Süpermarket raflarını stoklamak pek iyi para getirmiyordu ama geceleri yapabileceği bir işti. Derslere gitti ve

Gündüz ve akşam erken saatlerde çalışma grupları, geceleri de iş. Peki ya uyku? Uyuyabildiği zaman. Hızlı çalışmayı, ayırabildiği her saniyede çalışmayı, kestirmeyi, koşarken yemek yemeyi öğrendi. Gerçekleri, istatistikleri, vaka çalışmalarını ve dersleri cep kayıt cihazına kaydetti, dinledi ve tekrarladı.

Duş aldı, araba kullandı, rafa kaldırdı. Günler uzun, geceler kısa, emek yoğundu.

Yine de mutlu bir dönemdi. Tüm hedeflerine ulaşıyordu, arkadaşları ve diğer öğrencilerle derin bağları vardı, hayatı zorlu ama çok istikrarlıydı. Ve Lynne ile tanıştı.

Lynne Aimee Baxter tanıdığı en zeki, en nazik, en güçlü, en komik insandı. Birbirlerine doğru gitmiyorlardı.

aynı yönde, pek değil. İkisi de hukuk sisteminde çalışmak istiyordu. O iyi bir hayat kurmak, kök salmak, ölene kadar onu idare edebilecek bir ev inşa etmek istiyordu.

ve büyüyen bir aileyi barındıracak alana sahipti. Lynne insanlara yardım etmek istiyordu. Sonunda suç dünyasına girebilirdi.

Hukuk... belki vergi hukuku... aynı şey, şaka yaparlardı.

Sonunda bir kamu avukatı ya da daha iyisi, hukuki danışmanlığa ihtiyaç duyan yoksullar için bir mağaza işletmecisi olabilirdi. Komik olan şey, o bir vakıf fonunun bebeğiiken adamın sıfırdan gelmiş olmasıydı.

Belki de bu her şeyi açıklıyordu. Adam güvenliğe hasretti; kadınsa hayatındaki aşırılıklardan kurtulmak istiyordu.

Sully arkasından, "Bu işte benden daha iyisin," dedi.

Sırıtarak arkasını döndü. "Bunu daha önce de yapmıştım." "Tekrar söylüyorum, sana yeterince para vermiyorum. Dinle,

Maggie tohumlarımı ve başlangıç malzemelerimi almak ve belki de benden uzaklaşmak için kasabaya gitti. Bir sosisli sandviç için bana katılmak ister misin?"

Cal gülümsedi. "Bir sosisli yersen, bedelini ödersin. Bu kesin."

"Yakalanacağımı mı düşünüyorsun?" Sully sordu.

"Birileri mutlaka konuşacaktır," dedi Cal. "Ama ben daha çok hazımsızlığı düşünüyordum. Oldukça yavan bir diyet uyguluyorsun, değil mi? Yerinde olsam sosisli sandviçe kadar çalışırdım. Bir de yüksek sodyum, yağ vesaire var."

"Yani istemiyor musun?"

"Ben de bir tane istiyorum," dedi Cal. "Miden için biraz daha kolay bir şeyler almalısın. Eğer bir gün yemek istersen hayatında tekrar seks."

"Kahretsin, bundan uzun zaman önce vazgeçtim. Maggie'ye söyleme.

Onun bu konuda kabuslar gördüğünü düşünmek istiyorum."

Rafları doldurmayı ve sosisli sandviçini yemeyi bitirdiğinde Cal, Sully'nin bahsettiği bahçeye gitti. Kolayca tanımlanabilirdi. Evin arkasındaydı ve kamp alanlarından biraz gizlenmişti. Cal bunun bazen bir sorun olup olmadığını merak etti - gelişen bir bahçe kampçılar için cazipti. Arada sırada bahçeden kendilerine yardım Domates mi?

Çok büyük değildi, belki on altıya on altı metreydi. Geçen yıldan kalma sıraları görebiliyordu. Arazinin gerisinde, ağaçların arasına sıkışmış kulübeye gitti. Kar küreme makinesinden pulluk ataşmanına, çim biçme makinesinden el arabasına kadar pek çok ekipman vardı. bahçe malzemeleri.

Kar üfleyici. Kendine güneye gitmesi gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Belki de güneybatıya. Bütün o duman, kum ve dağ dedikleri o sıcak kayalar...

Michigan'da okula gitmişti, kışı icat eden eyalette. Lynne New York'luyken, o her yerden, genellikle ılıman iklimlerden geliyordu. Westchester, tam olarak.

El arabasını, küreği, küreği ve tırnığı seçti ve kış kalıntılarını temizlemeye başladı. Sormamıştı Sully bu malzemeye ne yapmak istiyordu, bu yüzden iki yığın yaptı - biri gübre olabilecek dökülmüş yapraklar ve diğeri

diğer kayalar, kış çöpleri ve yabancı otlar. Yabancı otları malçta kullanmak istemezsiniz; bu sadece onları geri davet eder.

Onun yaklaştığını duyduğunda birkaç saattir işinin başındaydı. Bir yolunu bulacağını biliyordu. Küreğine yaslandı ve bekledi.

"Babamın sosisli sandviç yemesine izin mi verdin? Bu sana kalp sağlığı açısından sağlıklı geliyor mu?"

Sadece başını salladı. "Onun bir yalancı olduğunu biliyorsun ve senin yakın tıbbi incelemelerle eğleniyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Beni yakaladı, değil mi?"

"Sandviç yedi - buğday ekmeği üzerine yağsız hindi, domates, marul. Hamurlu beyaz ekmek istedi ve onu senden daha iyi tanıdığı belli olan Enid'e kaybetti. O cips istedi, mayonezli değil sirkeli lahana salatası aldı. Gerçekten mi Maggie?" Güldü ve başını salladı.

"Beni kışkırtıyor, bunu mu söylüyorsun?" "Tekrar ve tekrar. Ama panik düğmesine basmayı bırakabilirsin.

düğme. Harika gidiyor."

"Kesiğini gördün mü?" diye sordu.

"Oh, yaklaşık on kez. Onun için bilet satmayı teklif ettim. Göstereceği insan kalmadı. Ama endişelenme. Bana diyor ki Kamp her an deli gibi insan çekebilir. Bahar tatili, sonra hafta sonları, sonra da yaz. Umarım çocukları korkutmaz."

Bir an için bunu düşündü. "En yakın akrabam hakkında benden daha çok şey biliyormuşsun gibi davranman kabalık."

"Yine de genellikle durum böyledir. Yükleriniz, beklentileriniz ve kendiniz için ihtiyaç duyduğunuz şeylere çok bağlısınız. Çok daha uzun yaşayan bir baba gibi." Alnını silmek için arka cebinden bir bez çıkardı. "Seni yemlemesine izin verme. Doktorun emirleri konusunda çok bilinçli. Her seferinde bir adım atıyor."

"Bunu söylemen için sana para mı verdi? Yoksa Dr. Phil tatilde mi?"

Cal güldü. "İkinizin oldukça dinamik bir ilişkisi var. Evli bir çift olabilirsiniz. Yaklaşık kırk yıldır evlisiniz diyebilirim."

"Sana aileni mi hatırlatıyor?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Annemle babam doğal olmayan bir şekilde sıkı fıkılar," dedi. "Sanırım inanılmazlar. Birbirlerini son derece destekliyorlar, neredeyse etraflarındaki her şeyi ve diğer herkesi dışlıyorlar. Korumacılar. Altmışlı yaşlarındalar, tanıştıkları günkü kadar aşıklar ve tam bir kaçıklar. Ama tatlılar. Onlar çok tatlı."

Kolları iki yanına düştü. "Onları bu hale getiren ne?"

"Kendilerini hep hippie olarak tanımladılar. Yeni çağ müritleri. Özgür düşünürler. Zeki ve deneysel ve sanatsal. Okulu bırakan nesilden geliyorlar. Ve Deadhead'ler."

"Grateful Dead gibi mi?"

"Aynen öyle. Sadece biraz daha karmaşık."

Macera ve heyecan dolu bir masalın büyüüne kapılmış bir çocuk gibi yere çöktü. Kollarıyla dizlerinin etrafını çevirdi. Bunu daha önce de görmüştü. Aslına bakarsanız eğlenceli de sayılırdı.

"Şimdi neredeler?" diye sordu.

"Iowa'da büyükbabamın çiftliğinde yaşıyorum. Büyükbabam uzun bir süre önce, büyükannem ise sadece birkaç yıl önce vefat etti."

"Hâlâ manyak mı bunlar?" diye sordu.

"Ah evet," dedi küreğini tekrar çalıştırarak. "Ya da belki de eksantrik olduklarını söylemek daha kibarca olur. Annem sesler falan duymaz." Sonra gülümsedi. "Ama babam başka bir hikâye. Babam kendini yeni çağ düşünürü sanıyor. İnanılmaz derecede zekidir. Ve düzenli olarak... şey... mesajlar alıyor."

"Oh, bu büyüleyici," dedi. "Ne tür mesajlar?"

"Hadi, meraklı. Peki ya sen? Ailenin en büyüğü sen misin?"

"Tek. Annemle babam ben altı yaşındayken boşandı. Annem Golden'da üvey babamla yaşıyor. Ne tür mesajlar?"

"Şey, bir bakalım... Çok fazla oldu. En unutulmazlarından biri, babamın uzaylıların aramızda yaşadığına ve bizi sistematik olarak öldürdüğüne inandığı zamandı. yiyeceklerimize kimyasallar koyuyorlardı. Yemekler için çok kötü birkaç yıldır."

"Vay canına."

"Kesinlikle hayranlık uyandırıyor. Onlar-biz-Çingene kökenli olmayan çingenelerdik ve annemle babam gelip geçen pek çok tuhaf inancı benimsemişlerdi."

"Peki bunun Jerry Garcia ile ne ilgisi var?"

"Onların özgürlük faktörüne -kural tanımayan, geleneksel fikirlere ya da değerlere bağlı olmayan, antisosyal düşüncenin savaşçıları, statükoyu protesto eden- hitap etti. Onlar aynı zamanda çok

Timothy Leary ve Aldous Huxley'e düşkün. Babam Cesur Yeni Dünya gibi distopik edebiyatı tercih eder. Annem ise Öte yandan, ona tapan, söylediği her şeye katılan, resim yapmayı ve dokumayı seven ve çok tatlı bir kadındır. gerçekten zeki ama yanlış yönlendirilmiş bir ruh. Genellikle Gezgin olduğumuzdan beri bize evde eğitim verdi." Bir nefes aldı ve biraz etrafı karıştırdı. "Babama teşhis konulmamış bir şizofren. Hafif. İşlevsel. Annem de onun destekçisi ve bağımlısı."

"Kulağa çok ilginç geliyor," dedi heyecanla. "Sen de mi tek çocuksun?"

Başını iki yana salladı. "Dört çocuğun en büyüğü. İki erkek, iki kız."

"Ailenin geri kalanı nerede?" diye sordu.

"Burada ve orada," dedi ona. "En son kontrol ettiğimde en küçük kız kardeşim ailemle birlikte çiftlikteydi. Doğu'da bir kız kardeşim var, iyi, normal bir kocası ve çok düzgün iki çocuğuyla çok geleneksel bir hayat yaşıyor. Erkek kardeşim ise

Askeri. Orduda. O bir piyade binbaşı. Eminim bu annemin hayatından yıllar götürmüştür."

Güldü ve bu parlak, müzikal bir sestti. "Sen sıradan bir kampçı değilsin! Burada ne işin var?"

Küreğe yaslandı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sully'ye göz kulak oluyorum," dedi.

"Ama hepsi bu kadar değil," dedi. "Beyin cerrahları sadece görev çağırdığında haftalarca izin almazlar."

"Doğru. Zaten haftalarca izinli değildim. Zaten tatil için buradaydım. Denver'daki muayenehanem kapandı çünkü iki eski ortağım sadece dava edilmekle kalmayıp Başsavcı tarafından dolandırıcılık ve görevi kötüye kullanmaktan soruşturuluyorum. Ben suçlanmıyorum. Onların durumu hakkında hiçbir bilgim yoktu. Ama bir muayenehaneyi tek başıma yüzdüremem."

"Hepsi bu kadar da değil."

"Babam kalp krizi geçirdi," dedi kızgın bir şekilde.

"Biliyorum, ama başka bir şey daha var. Seni eve, olağanüstü bir adam olan babana koşturan bir şey. En azından bir şey daha var..."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Gözlerinin arkasındaki o küçük gölge. Kişisel bir şey seni incitmiş."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bir adam," dedi. "Eminim bir adam vardı. Aranız bozuldu, kavga ettiniz ya da öyle bir şey oldu. Ya da o aldattı. Ya da sen yaptın."

"Hile falan yoktu! Sadece ayrıldık!"

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi ona sırtarak.

"Böyle meraklı olmak çok kaba bir davranış. Ben bunu Sen. Sadece merak ettim ve sordum, ama eğer öyle olduğunu söyleseydin

beni ilgilendirmezdi, zorlamazdım. Ben de sana gözlerinin arkasındaki bir şeyle ilgili saçmalıklar anlatmazdım."

"Sanırım bir isim buluyorum," dedi, cevabı göklerde arıyormuş gibi gözlerini yukarıya doğru yuvarlayarak.

"Arthur mu? Adam mı? Andrew, işte bu."

Ayağa kalktı, güzel yüzünde tiksintiyle karışık bir gülümseme vardı. "Oh, bu iyiydi, Calhoun," dedi.

"Frank bana söyledi," dedi. "Burada bir sır saklamayı düşünmüyordun, değil mi?" Güldü, kendisiyle çok eğleniyordu. "Ve bu Calhoun değil."

Kot pantolonunun kışını fırçaladı. "Bunun bedelini ödeyeceksin. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum ama güven bana..."

"Birinin sana biraz eğlenmeyi öğretmesi gerekiyor Maggie," dedi.

"Bu sen olmayacaksın Carlisle."

Sadece başını salladı ve güldü. Sonra bahçeyi sürmeye başladı.

Telif Hakkı © 2016 Robyn Carr tarafından

New York Times çoksatan yazarı ROBYN CARR'ın büyük beğeni toplayan Virgin River serisinin diğer yürek ısıtan kitaplarını kaçırmayın.

Şimdi bir Netflix orijinal dizisi!

Virgin Nehri
Barınak Dağı
Fısıldayan Kaya

Kopyalarınızı MIRA Books'tan sipariş edin!

ISBN-13: 9781488077104

Virgin Nehri'ne Dönüş

Telif Hakkı © 2020 Robyn Carr

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Mira
22 Adelaide St. West, 40th Floor
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
BookClubbish.com